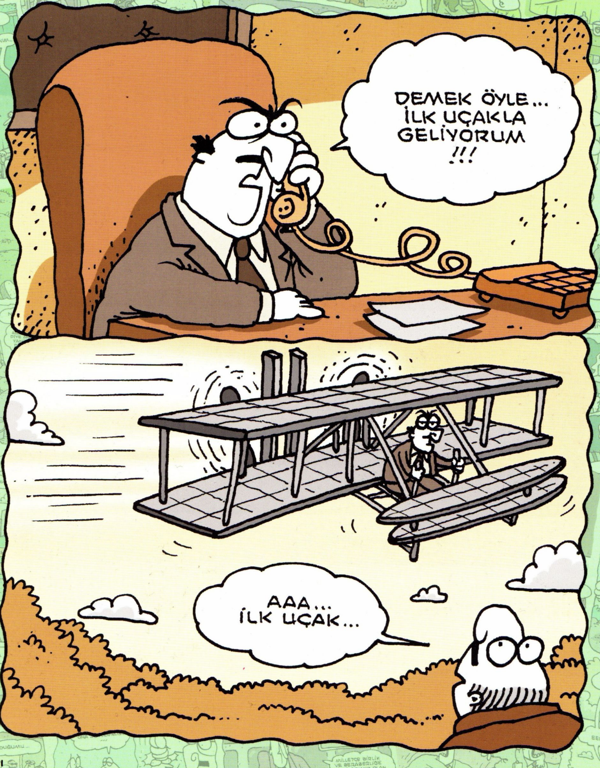
HAFTALIK MİZAH DERGİSİ

UYKUSUZ

39

CİLT 39 • ŞUBAT'16-MAYIS'16 • SAYI 495-507

Akşamsefası

18 MAYIS PERŞEMBE
SAYI: 2017/20 No: 507
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.

UYKUSUZ

Atatürk ile manevi kızı Afet İnan arasında ilişki olduğu iddiasında bulunan Mustafa Armağan hakkında soruşturma başlatıldı.

Vatandaşa Sorduk • İstanbul • trafiği:

Semih BAYIRYOKUŞUK (28): İstanbul trafiği duygusal bi trafiktir.. öfkesine, sevincine hiç bi b*kuna hakim olamaz.. Sürüşünden anlarsın adamın duygu durumunu.. Dolayısıyla araba duygusal bir paylaşım aracı, trafik de bunun medyasına dönüşür.. Birbirlerini kornayla layklayan, uzunca kornalarla dislayklayan veya arabadan inip kafa göz birbirlerine yorum atan insanlar görmek olasıdır, büyük ihtimaldir...

Tâbiyar KARDİNALSI (36): Millet birbirini selektör içinde bırakıyo.. Selektörle bi şeyler diyolar birbirlerine.. Baya uzun cümleler dahi kurabiliyorlar... Mors alfabesini yeniden icat edicek mckaazlılar... Mors bilmiyosan trafikte yalan olursun.. Trafik değil de "Çırpınırdı Karadeniz" sanki... Zor alanlar.. Dadat..dit..

Kafamgüzel HEY (21): İstanbul trafiği bir ekmek tezgahıdır.. Otobüsü, minibüsü, dolmuşu, taksisi, servisi, mümessili, şusu, busu... Dolayısıyla bu trafikte gezerken aslında esnafın dükkanda geziyo gibisinizdir... Vitrinin önünden kovarcasına seni kovmak isterler..

Süpradin BEMİTİNCE (40): Kız gibi trafik.. Şoförler oğlan.. Trafik yol vermediği zaman kızın pantolonun belinden, tişörtün dekoltesinden içeri sızmaya çalışan oğlanın parmakları gibi, arabalarla ara sokaklara dalar şoförler... Ama ara sokaklarda da sıkışır bu parmaklar... Gösterip vermez bu trafik... Yol alamazsın... Raylı sistemle git-gel yapıp rahatlamaya bakacan... Her yetişkin toplu taşımayı bırakıp kendi taşıtına geçmek ister ama, yol yok bilader.. Veya evden çıkmayacan.. Unut onu... Yok hükmünde..

UYKUSUZ

Bilal Erdoğan'ın arkadaşı olarak daha önce gündeme gelen ve birçok kurumun başına geçirilen İbrahim Eren, şimdi de TRT'nin yeni genel müdürü oldu.

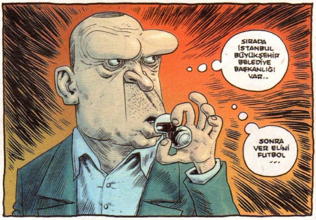
Sanayi sektörünün sorunlarını çözmek için hazırlanan "üretim reform paketi"yle zeytinliklere, meralara, kıyılara sanayi tesisleri geliyor...

Yandaş medya, açlık grevindeki eylemcilere gerekirse zorla müdahale edilmesi çağrısı yapıyor.

Tayyip Erdoğan, 21 mayıstaki kurultayda AKP'nin genel başkanı olacak.

TRT avukatı, kurumu 50 milyon TL dolandırıp ABD'ye kaçtı.

N.S.A NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

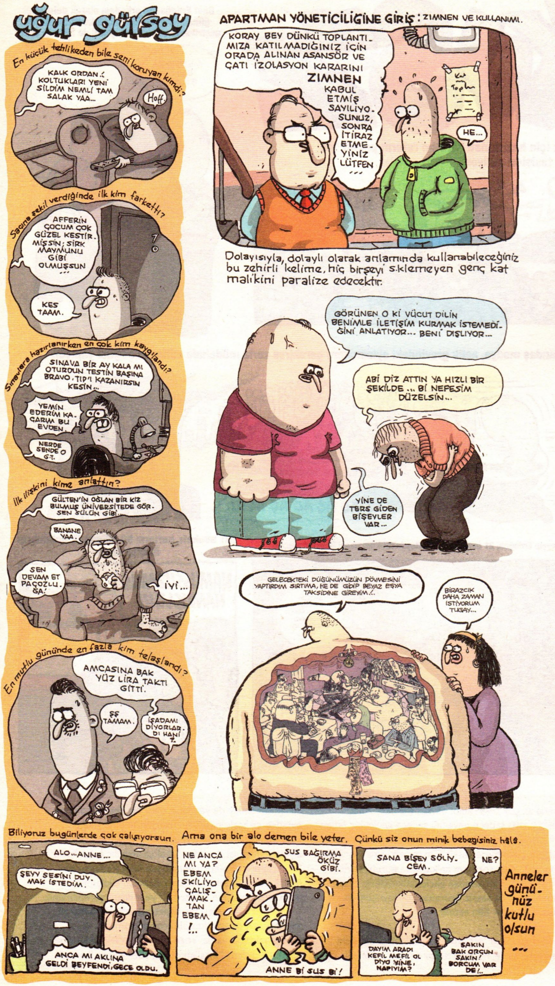
Yaşadığınız yerde bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamanın en kolay yolu, **normal şartlar altında** hiçbir baltaya sap olamayacak çürük odun parçalarının olmadık paralar kazanmasıdır. Hayatı boyunca altına imza attığı tek iş, fikrinden altyapısına her şeyiyle çalıntı olan bir ürün ortaya koyup; peşine taktığı bir avuç akılsızı, tıpkı Morton Rhue'nin Dalga romanındaki gibi eğlendiğini zanneden bir grup insandan kahverengi gömlekli pespaye bir faşist yığınına dönüştürmek olan bir müptezel düşünün. İşte bu müptezelin, mesleğini yapabilmek için kelimenin tam anlamıyla hayatını adayan insanlarla dalga geçmesi, tam da bulunduğunuz yerde bir şeylerin yolunda gitmediğinin kanıtıdır.

Ve yine **normal şartlar altında**, hayatını kara propaganda parası yediğim hâlde internetten kazandığını iddia eden bir müptezelin, hiç olmazsa bir akademisyenin ortaya koyduğu eserlere google yoluyla ulaşabilmeyi becermesi gerekir. Ama **Yeni Türkiye'nin** giderek niteliksizleşen iktidar maşalarının, bir google araması bile yapamadığını ya da bir google aramasıyla yüzüne vurulabilecek yalanları hiç çekinmeden uydurabilecek pişkinlikte olduğunu görebilirsiniz.

Normal şartlar altında, unvanı başbakan olan bir insanın, kendi imzasıyla işten kovduğu ve ülkenin başkentinin göbeğinde iki ayı aşkın süredir açlık grevi yapan iki insan hakkında az çok bilgi sahibi olması beklenir. Ama **Yeni Türkiye'nin** sadece unvanını sadece geçici bir etiket olarak taşıyan yetkilisinin bu iki insandan hiç haberinin olmadığını, çekinmese sessiz film oynarcasına "yerli mi yabancı mı?" diye sormaya kalkacağını görebilirsiniz. **Yeni Türkiye** en azından geçici etiketlilerin sessiz bir filmin, daha da sessiz figüranları olmayı çoktan kabullendikleri bir film setidir.

Normal şartlar altında, özellikle deprem riski yüksek şehirlerde, nüfus arttıkça depreme yönelik alınan önlemler de yenilenir, olası bir deprem anında evinden çıkacak insanların üzerlerine bina yıkılma korkusu olmadan bekleyebilecekleri deprem toplanma alanlarının sayısı da nüfus arttıkça artırılır. Ama **Yeni Türkiye'nin** nüfusu neredeyse ikiye katlanan en büyük şehrinin zaten yetersiz deprem toplanma alanlarının sayısının 493'ten 77'ye indiğini görebilirsiniz. **Yeni Türkiye** olası bir depremde canını kurtaran vatandaşları da sokakta öldürmeye yeminli görünmektedir ya da **Yeni Türkiye'nin** depreme karşı tek önlemi "inşallah olmaz" demekten ibarettir.

@baris_uygur

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Özlemiştim Tankut ağabeyi. Üzerinde seksenli yılların İzmir Fuarı kokulu, ki o koku bir kez sindi mi çıkmaz, o başka bir koku, o çok güzel bir koku, seksenli yılların İzmir Fuarı kokulu, döneminin çizgili gömleğiyle hızlıca girdi çay ocağına. "Güzel sodan var ise getir, yoksa içmem, zaten bu tabureleri de değiştirmedin, inat ettin, benim yazlıktaki bambular tam buralık, ayarlayayım, araç tutayım sana" diye söylenerek hep ocakçıya, oturuverdi yanıma. Sarılasım geldi Tankut ağabeye ama otoritesinden çekindim. "Hoş geldin" diyebildim sadece. Anlatmaya başladı. "Sorma Alpay sorma, bir arkadaşımın başında çok büyük bir bela var, ona çok canım sıkılıyor, bizim Bener çok varlıklıdır, Gönen'de kaplıcaları var, zamanında Zeki Müren çıkmazdı onun kaplıcasından, bunun oğlu da meşhur diş hekimi, tüm sosyetenin ağzını yapıyor, ama çocuk Elvis Presley'e benziyor diye işini gücünü bırakıp piyasada ne kadar Elvis Presley'e benzeyen insan varsa dolduruyormuş muayenehaneye, rahmetliyi anıyorlarmış, dün akşam orada idim, bir baktırayım diye ağzıma, yahu doluşmuşlar içeriye, bir alay Elvis Presley, açmışlar long play'i, son ses, dans ediyorlar, içlerinde çekik gözlü bile var Elvis Presley olarak, vallahi dayanamadım, ben de oynadım, zararsız çocuklar aslında, bir de Elvis Presley gibi giyinmişler hep, bakma Elvis Presley de şimdi kötü biri değil ama bizim Bener çok üzülüyor, çocuğun zanaatını olumsuz yönde etkiliyor diye düşünerek, ha biz de çok dinlerdik Elvis Presley'i ama Bener duymasın, bendeki Elvis Presley plaklarını vereceğim Bener'in oğluna, hatırlat bir ara sana da dinamo vereceğim, velosipet dinamosu, takarsın velosipetine" diyerek, beğenmediği, sadece bir yudum aldığı sodanın kenarına, sodanın bedelinden fazlasını bırakarak çıktı gitti sonra ocaktan Tankut ağabey öyle. Bir rüzgar gibiydi.

æ Ve şu anda bu köşeyi bir çay ocağından yazıyorum. İkide bir telefonum çalıyor diye bakıyorum, hayır, başkasının telefonu çalıyor. Kimin telefonu çalıyor, onu da bulamıyorum. Bir de hep kalabalık bu çay ocağı, deli çıkacağım. Üç kişi beş kişi olsa şeyaparsın belki ama var burada otuz kişi. Zor oluyor. Derken, uzak masalarda oturan yaşlı bir amcaya çarptı gözüm. Onun telefonuymuş. Ömrümde de ilk kez bir yaşlının telefonunun bu kadar sıklıkla çaldığını görüyorum. Kimsin lan sen, kimsin. Neyse, bir an sinir oldum. Hayır bir de ben burada köşe yazmaya çalışan bir insanım. İkide bir, ikide bir, şey gibi. Hayır benim telefonum gibi ötmese yine şeyapmıycam. Sonra kalktı ayağa. Hah dedim, gidiyor ayı. Valla bir kez sinir oldum ben bu yaşlıya, her türlü laf söylerim yani. Hah dedim, gidiyor. Kalktı geldi arkama oturdu. Bana daha yakın şimdi. Telefonuyla konuşuyor. Bir kabus gibi çöktü üzerime. Ne yapacağımı hiç bilemiyorum. Hiç ama.

æ Geçenlerde de vapurda çok acayip bir şey oldu. Çok acayip ama. Ağabeyin biri beni tanıdı. Güldür Güldür'den. Sonra on yaşlarında bir çocuğu var. Yanıma koydu çocuğu, ve ikimizin fotoğrafını çekti. Fakat çocuğun benden hiçbir şekilde haberi yok. Zerre tanımıyor beni. Çocuk da şaşkın, ben de. E be adam. Madem sen tanıyorsun, sen seviyorsun, sen niye benimle fotoğraf çektirmiyorsun da çocukla şeyaptırıyosun. Anlamadım gitti. Bir de çocuğa diyor ki, "bu ağabey süper" diyor. Değilim süper. Sence de değilim bence. O kadar süper olsaydım sen girerdin kadraja. Çocuğa ne eziyet ediyorsun. Öyle işte. Gittiler sonra. Çocuk ara ara dönüp baktı bana, "kim bu lavuk" der gibi. "Ben nasıl bir lavukla fotoğraf çektirdim" der gibi. Bi. İ.

æ Geçende de bizim apartmanda yangın çıktı. Gece iki gibi uyumuştum ben. Game Of Thrones izlerken uyuya kalmak. Nebçim uyku getiren bir dizisin, zalımsın GOT. Gece dört, patlama sesleriyle uyandık. Özlem pencereden aşağı baktı, ve "Alpay aşağı katta yangın çıkmış" dedi. Hazar'ı nasıl kucakladığımı, evden nasıl çıktığımızı bilmiyorum. Apartman kapısından dışarı çıktığımızda tüm apartmanın bizden önce yola dökülmüş olduğunu gördük. Alt katta kırtasiye var, orada yangın çıkmış, camlar patlamış. İtfaiye orada, polis orada. Hazar'ı Özlem'e bıraktım, tekrar eve çıktım. Bizim ev de en üst kat. Kedileri kurtarmam lazım. Venüs'e çabuk ulaştım fakat Çiko korkudan koltuğun altına saklanmış. Elimi atıyorum, öbür taraftan kaçıyor, öbür taraftan davranıyorum, koltuğun altına kaçıyor. Güç bela yakaladım, kedilerle birlikte aşağı indim. E kuşlar var. İki ayrı odada toplam sekiz kuş. Yedisi büyük salmada, Ballı kafesinde. Tekrar eve girmek için yeltendiğimde bu defa polis durdu önüme. Bırakmıyor. Anlattım durumu. "İtfaiye alır merak etme" dedi. Gerçekten de itfaiye aldı kuşları. Balkondan girip kapıyı kırıp, kuşlara ulaştı bir şekilde, ve kuşları kurtardı. Dördüncü kattan aşağı inerken öyle merdiven, meraktan çıldıracak gibiydim. Salmadaki kuşlar hareketliydi, fakat Ballı'yı göremiyordum. Duman da özellikle hep onun bulunduğu odaya doğru gidiyordu. Aşağıda Ballı'yı sağ salim gördüğümde yaşadığım mutluluğu anlatamam. Korkunç bir geceydi. Neyse ki verilmiş sadakamız varmış. Ben bu verilmiş sadaka olayına çok inanırım. Bir de apartman sakini neymiş, onu da öğrenmiş oldum. Apartman yanıyor, sakin sakin izliyoruz aşağıda. Hatta karşı pastanede oturup çay falan içtik.

æ Ve son olarak, bu pazar, bisikletimle birlikte İzmir'de İzmirli bisiklet severlerle pedal çevireceğim için çok mutluyum. Bu bir Avrupa Bisiklet Yarışması aslında. İlk **birinci biz olucaz, görceksiniz bak.** Ayrıntılar için, "www.eccizmir.com"

æ Hoşça kal.

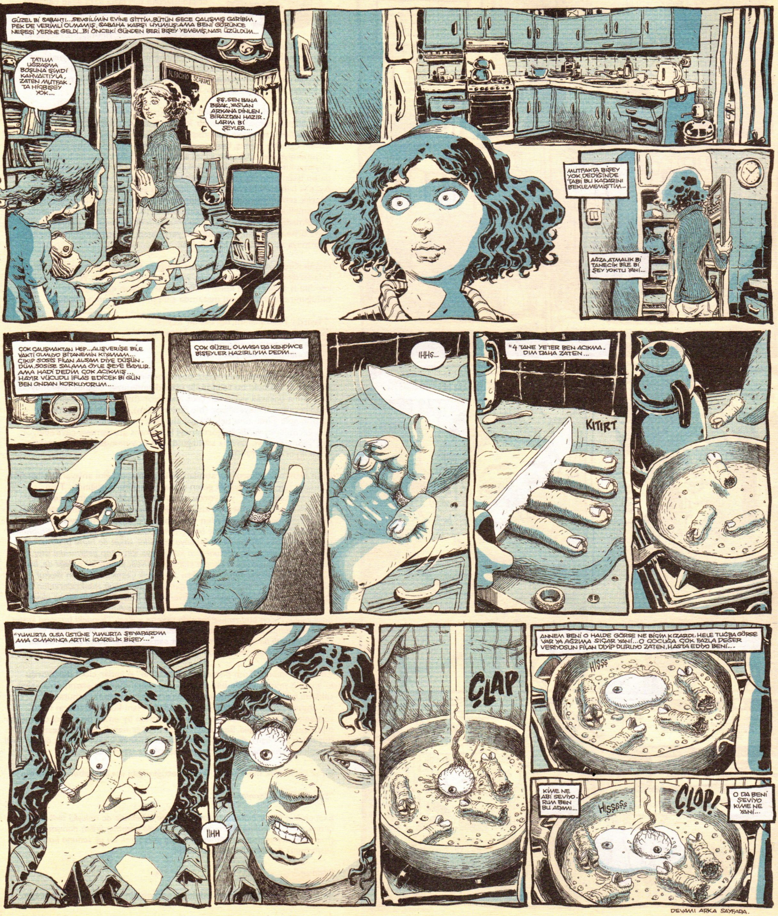
benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"sahne 2017"
19 Mayıs Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 22.00
(biletler biletix, gişe)

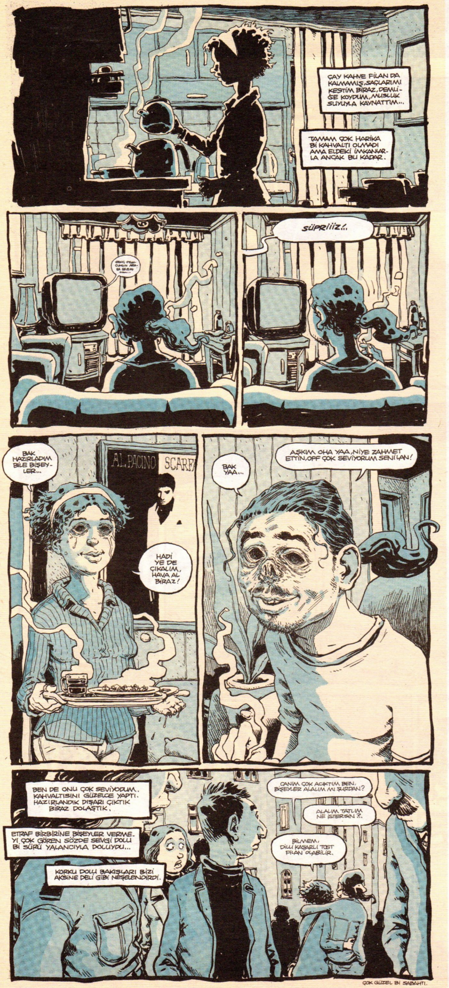
YERALTI ÖYKÜLERİ

" dilli kaşarlı "

ERSİN KARABULUT

DEVAMI ARKA SAYFADA.

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

Evlat Acısı

Departmanda kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. "Ticket'lara para mı yüklenmemişti, kahve otomatları mı bozulmuştu yoksa hafta sonu yapılan team building egzersizinde arkadaşlardan biri fazla gaza gelip bacağını mı kırmıştı acaba?" diye merak ettim. Team building egzersizinden *"Benim çocuğu doktora götüreceğim,"* diyerek yırtmıştım. Neyse ki facebook'um olmadığı için kimse benim çocuğum olmadığını, hatta bekar olduğumu bile bilmiyordu. Hatta bahanemi ilettiğim insan kaynakları telaşlanmış, "Bizde sizin çocuğun doğum tarihi yok Hasan Bey? Personelin çocuklarının doğum günlerinde çocukları için hediyeler hazırlıyoruz. Lütfen şu formu doldurun," diye bir kâğıt uzatmıştı.

Formu doldurdum tabii. Şirket kayıtlarına göre şu anda beş yaşında, Ayşe adında dünyalar tatlısı bir kızım vardı. Evlat başkaydı tabii. Ben bile şimdiden sevmeye başlamıştım keratayı. Her şeyden önce en zor dönemi geride kalmış, beş yaşında doğmuştu elime ki, daha büyük nimet düşünemiyordum. Üstelik şimdi artık her yıl 5 Aralık'ta, İK bana içinden boyama kitabı ve boya kalemleri çıkacak küçük bir hediye verecekti, o da bu işten elde ettiğim diğer bir kâr oldu. Hepsinden önemlisi artık Ayşe'yi bahane ederek zırt pırt yaptıkları şirket pikniklerinden, hafta sonu liderlik seminerlerinden falan kurtulacaktım. Üstelik bütün bu avantajlara kavuşmak için evlenmem bile gerekmemişti. İnsan Kaynakları şu anda evli olmadığımı elbette biliyordu ama neticede ellerinde vukuatlı nüfus kayıt örneğim yoktu, beni durduk yere tatsız bir boşanmanın detaylarını anlatmaya zorlamak da istemediler.

Hayâli Küçük Ayşe sayesinde kurtulduğum ve Belgrad ormanlarında demir halatlardan kayarak, çuval yarışı yaparak ve eğitimin bir yerinde illa ki kendini iş arkadaşının kollarına bırakarak yapılan eğitimde kötü bir şey olduğunu düşünerek yan masamda çalışan Pelin Hanm'a sordum:

"Hayırdır Pelin Hanım, herkes bir keyifsiz?"
"Siz maillerinizi açmadınız galiba Hasan Bey?"
"Daha bilgisayarı açmadım ki?"
"Telefonunuzda mail yok mu?"

Başımı yana eğerek internetsiz, boynu benim gibi bükük cep telefonumu gösterdim. Halbuki bu telefon ilk üretildiğinde uzay çağının telefonuydu, bir tuşuna basarak yazıcıdan çıkış alabiliyor (hiç almadım), başka bir tuşuyla radyo dinleyebiliyor (hiç dinlemedim), birisiyle görüşürken telefon geldiğinde onu beklemeye alıp diğer aramaya cevap verebiliyor (hiç vermedim) ya da iki görüşmeyi konferans görüşmeye çevirebiliyor (hiç yapmadım) ve canınız sıkıldığında yılan oyununda rekordan rekora koşabiliyordunuz (940).

Pelin Hanım'ın nemrut suratından yanıt gelmeyeceğini anlayarak bilgisayarı açtım ve tam da geceyarısı gelen o maili gördüm. Başlığında "Tüm personelin dikkatine" yazıyordu ve abidik gubidik, yok yılbaşı çekilişi, yok şirketçe bilmemnereye kitap yardımı kampanyası konulu maillerde olduğu gibi neşeli emojilerden eser yoktu. *(O kitap kampanyalarına da ayrıca uyuzum. İyi yürekli genç bir öğretmen atandığı köy okulunda kütüphane olmadığını görüp internette kampanya düzenler, şirket de bunu bedava PR fırsatı olarak görüp personelden kampanya için kitap getirmesini ister. Hayır, benim gönderdiğim kitapla elaleme artistlik yapıyorlar o değil de, bu kampanyadan sonra durup dururken 50 haneli Çeşnice Köyünün ilkokul kütüphanesi, köyün yüz kilometre çapındaki bütün şehir merkezlerinden daha fazla kitaplı bir kütüphaneye dönüşüveriyordu. E dönüşüyordu da ne oluyordu, küçümen çocukları okuluna "Dost kazanmanın yolları," "Pepsi, Coca Cola'yı nasıl yendi?" "Zen budizmi ve Yoga'yla şirkette yüksel," "İçindeki hazineyi keşfet," gibi abuk subuk kişisel gelişim kitaplarını yığıp gidiyorduk. Ha bundan yıllar sonra Çeşniceli bir çocuk Warren Buffet olursa, George Soros olursa bunun sebebi biz olacaktık ama bu da iyi miydi, kötü müydü, ondan da emin değilim.)*

Konu satırındaki "Tüm personelin dikkatine" o kadar ciddi duruyordu ki email'e yakışmıyordu bile. Her nasılsa dijital dünyaya sızmış ama aslen teksirle çoğaltılmış bir merkez komite, bir sıkıyönetim komutanlığı, bir umumi müfettişlik bildirisiydi bu adeta. Hani kötü yazarların kötü romanlarında, telefon acı acı çalar ya, resmen by email de acı acı düşmüştü dijital posta kutusuna. Basbayağı bütün mailler neşeli bir dling sesiyle düşerken bu haşırt diye düşmüştü. Tabii ormanda kimse yokken düşen mail ses çıkartır mı onu bilmiyorum, tartışmak da istemiyorum.

Biraz çekinerek maili açtım. Tahmin ettiğim gibi acı bir haber veriyordu.

"Sevgili şirket çalışanları.

Ekonominin içinde bulunduğu kritik süreçte şirketimiz de önleyici tedbirler almak zorunda kalmıştır. Yeniden yapılanmayla görevlendirilen danışmanlık şirketi her departmanın koordinatörleriyle görüşerek bu ay sonuna kadar performans değerlendirmesi yapacaktır.

Bilginize."

Bu maili "Arkadaşlar önümüzdeki ay personelin yarısını işten kovacağız,"

→

olarak Türkçe'ye çevirmek mümkündü ve insan kaynaklarının gönderdiği bir önceki "Önce Belgrad'da Team Building sonra deniz!" başlıklı ve gözlerini kısıp gülen emojilerle süslü mailiyle iç karartıcı bir tezat sergiliyordu. Herkes geyiği bırakmış bilgisayar ekranına gömülmüştü doğrusu ki bunun neticesini de bir kaç saat içinde mail kutuma düşen onlarca "Bilginize," "İlginize," "X Hk." "Y Hk." başlıklı mail olarak aldım. Aman aman, hafta sonu nasıl bir Team Building yapılmışsa bütün departman birbirine iş kaktırmaya başlamıştı. E ben de 3 yıldır burada çalışıyordum ama hâlâ elimdeki işi başkasına kaktırmanın yollarını bilmediğim için oturup kıçımdan terleye terleye gelen işleri yapmaya başladım.

O ayın sonuna doğru kafamı nereye çevirsem Excel hücresi görüyor, önümdeki insanları hayali bir imleçle tutup kenara çekmeye, markette alışveriş yaparken aldığım ürünlerin sonuna Sigma atmaya çalışıyordum. Evde sürekli olarak yaptığım çay demlemek, çay koyup içmek, demliği temizlemek ve tekrar çay demlemek gibi işlemler için kafamda makrolar yazmaya çalışıyordum. Bakkalla çakkalla girdiğim her diyaloğu saygılarımla, diye bitiriyor, her yerde otomatik imzalar atarak konuşuyordum.

Ayın sonunda İK'dan çağrılıp karşımda danışmanlık şirketinin temsilcisini görünce adama selam vermeden önce hayali bir "Yeni e-mail oluştur" tuşuna bastım. Danışman uzun uzun departmandaki iş akışıyla ilgili sorular yöneltti ve en sonunda neden bütün işlerin gelip gelip bende tıkandığını soruverdi. Kem küm edip elimden geleni yaptığımı söyledim.

"E iyi ama Hasan Bey," dedi, "Şu an açık olan bütün işler sizde bekliyor, bunları neden delege edemediniz?"
"Nelege edemedim nelege?" diyecektim, vazgeçtim.
"Nafaka ödüyor musunuz?" dedi üzüntülü bir sesle.
"Yo, ne nafakası?" dedim.
"Burada bir kızınız olduğu yazılı ama nafakasız boşandınız herhâlde."
"Evet öyle oldu."
"İyi de olmuş," dedi danışman.

Daha sonra yan odaya geçtim, çıkışımı verdiler. Şimdi düşünüyorum da, hıyarca mıyarca demeyip ben de gitmeliydim o team building egzersizlerine, takımdan ayrı düz koşu yapa yapa resmen Holosko artı bir miktar paraya satılıvermiştim. En çok da Ayşe'ye üzülüyorum. Şu kısacık sürede ne de çok sevmiştim ufaklığı.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Hayatımız bizimle tuhaf bir oyun oynuyor." - Gogol

● **Şu dünyada Yeşiller'in derdi de "parlamentoya girmek" olmuştur ha...**

● Efsane hikaye. ODTÜ'de bir sınav. Soru tek: NİÇİN? Uzun uzun yazanlar eleniyorlar. Bir yetmiş alan var, "ÇÜNKÜ..." yazmış. Bir de 100 üzerinden 100 alan mevcut, yazdığı şu: NİÇİN OLMASIN?

● **Betul, iffetini koruyan kadın demekmiş. Betül'ün anlamı ise net: Keçi...**

● Tuhaf mı tuhaf bir insan tipi var. Siz mutluyken, neşeli ruh halinizden neredeyse rahatsız olup bunu bozmaya çalışan bu tip; aksine siz mutsuzsanız, hakiki bir dert ortağı oluverir...

● **Bilmediklerimiz, daha çok bildiklerimiz...**

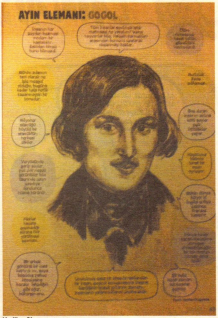
● Çeşit mi ararsın, 87'yi seven arkadaşım var. Niye diye sordum, "9 en büyük rakam ya, alttaki iki sayının yanyana olması hoşuma gidiyor." dedi.

● **Karşılaştırmalı edebiyat: "Suyu bulanlar, hep aynı yeri kazanlardır." - Darkavi, "Ayının 40 türküsü var, 40'ı da armut üstüne." - Türk halk sözü**

● "Aslında mutlu değilim, mutlu taklidi yapıyorum" dedi, bir başka çeşit.

● **Erkin Koray, bir röportajında söylemişti, "Arap Saçı" plağıyla o dönemki tüm borçlarını ödemiş. Zaten çok severdim, bunu okuyunca iyiden iyiye meftunu olduydum bu nurlu şarkının. Beni de anlatıyor şarkı; beni başına buyruk sanıyorlar, halbuki benim GÖNLÜM SÖZ DİNLEMİYOR!**

● Türkçe müziğe şarkı olarak kazandırıldı Nikolai Gogol'ün "Palto" adlı hikayesi, Çağdaş Erçelik tarafından. Ne yazık ki rant borsası adına kapatılmış bulunan Kamayor Sanat Atölyesi'nin azize ve aziz müdavimleri dışında, bu muhteşem şarkıyı bilen yok. Bu sebeple, Çağdaş'ın sözlerini paylaşıyorum. Çünkü tutkuyla sevmekte yarıştığımız Dostoyevski, "Hepimiz Gogol'ün Palto'sundan çıktık" demiştir. (Melodi ve ritim de harika, notaları merak edenler, "cagdasercelik@gmail" adresine yazabilir.) Neyse, sözler şöyle: "Petersburg'un kurşun rengidir gökyüzü / Sakla kardeş hem burnunu hem yüzünü / Senin olur şehrinizin gündüzü / Petersburg zifiridir gecesi (Akaki'nin yazıcıktır rütbesi / Bir noktayı bir virgüle ekliyor / Yıllar böyle farketmeden geçiyor / Paltonun cebinde bak neler saklı / Hem soğuktan koruyor ne var yani / İcabında dikiyor / Üşümeden yaşamak kimin hakkı / Kimin değil kimin hakkı / Petersburg'un kurşun rengidir gökyüzü / Petroviç var buraların terzisi / Bir votkayı bir votkaya ekliyor / Yıllar böyle farketmeden geçiyor / Akaki'ye yeni bir palto dikilse / Petersburg'a süzülerek gezilse / Birikmiyor şu rubleler bir birikse / "Akşamları çaydan, günde bir öğün aştan vazgeçti Akaki / Parmak uçlarına basarak yürüsem dedi eskimez ayakkabılarım / Eve erken gelince hemen pijamalarımı giyerim eskimez elbiselerim / Evde çalışmak gerekirse evsahibine giderim / Hem orda belki çay bile içebilirim" / Paltonun cebinde bak neler neler saklı..."

Vasilisa Chugunova

● **Altı-yedi tane belçikalıyla tanışmış arkadaşım, "Çok da diyalog kuramadık, çünkü dertsizdiler" dedi.**

● "Hey" diyen çok şarkı var.Hemen hepsi de güzel. Amma "Leylak takıvermiş saçının tellerine hey" şarkısındaki hey, insanın içi[...] var hey, müptela olup çıkarsın.(G[...] Bahri Altıntaş) Şahsi coşum nokt[...] yaratır hey."

● **Son dakika[...] Diil Kurumu".**

● Nabzım bile[...] aynı su dönüyo[...] iskelet nasılda,[...]

● **"Oyuncu o[...] duydum. Hızl[...]**

● "Ben bu de[...] ağır dramla k[...] bir ölü, bir de[...] bilinemiyor...

● **"Alpaçino'[...] bir mahrumiy[...]**

● Habire dinl[...] Aksu'nun "İçi[...] ayağa kalktım[...] Mehmet Artan[...] sinmiyor" dedi[...] benim yaşında[...] Hiçbir politika[...] bürokrat onun[...] medya mensub[...] Aksu'ya sonsu[...] öperim...

● **Aksi gelişe[...] arasındaki o adı tam konulamar[...] ah o sosyal setleri aşan sessiz i[...] tuhaf bir malzeme..."**

● Cihangir Komedi Kulübü'nde 1[...] Umut Avcı ve şarkılarıyla Tolga [...] gösterime Kamayor Kabare eşlik [...] Yer ayırtmak için "cihangircomed[...] (Meclis-i Mebusan Yokuşu-15-Fın[...]

iyor. Bir de her satırdan sonra
Hasan Kaya Manioğlu, beste
'Esralı yosun gözleri bin dert

**ydun muhalif yörelerinde "Türk
uldu!**

uz-sekiz aksak ritm atıyo benim;
nyada, aynı kan dönüyor bedende,
n nedende...

**naz, kostüm oynar" diye laf
a oldum...**

ölürsem söyle küçük bey" şarkısı,
aifliği sentezliyor. Bakınız, ortada
k bey var. Tam ne yaşandı orda,

e kahve nasıl yok? Bu ne biçim

n şarkılardan olan Sezen
nmiyor"unu gene dinlemek için
teğimi seslendirdim. Arkadaşım
zen Aksu benim de içime
n ne derse desin, Sezen Aksu
i, bildiğiniz kırk yıllık tutkumdur.
ni onun kadar ağlatmadı, hiçbir
r gönül telimi titretmedi, hiçbir
ni onun kadar neşelendirmedi.
n açıklığı diler, sarılır sarılır

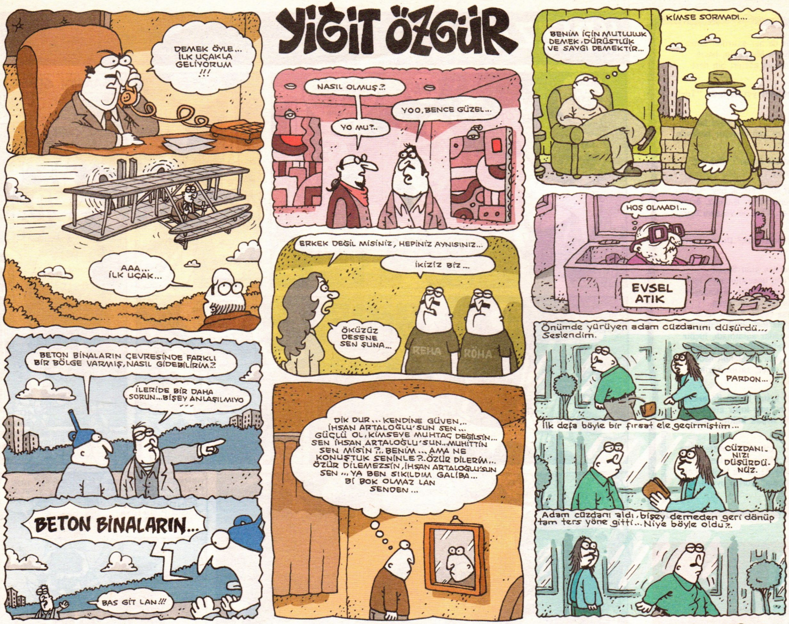
**adar, bir kısım kadın ile erkek
lört, ah o kıpır kıpır elektrik,
ği. Deniz Arcak haklı, "İnsan**

ayıs cuma, tek kişilik gösterisiyle
r var. 20 Mayıs cumartesi benim
ek. İkisi de 21.30'da başlayacak.
o@gmail.com" adresi uygun.

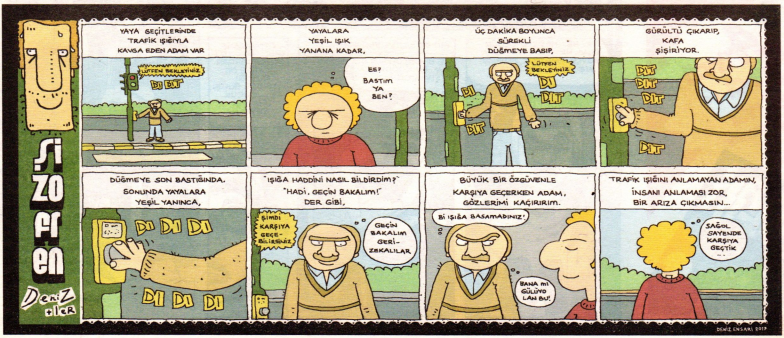
vedatozdemiro@gmail.com

"PİZZA..."

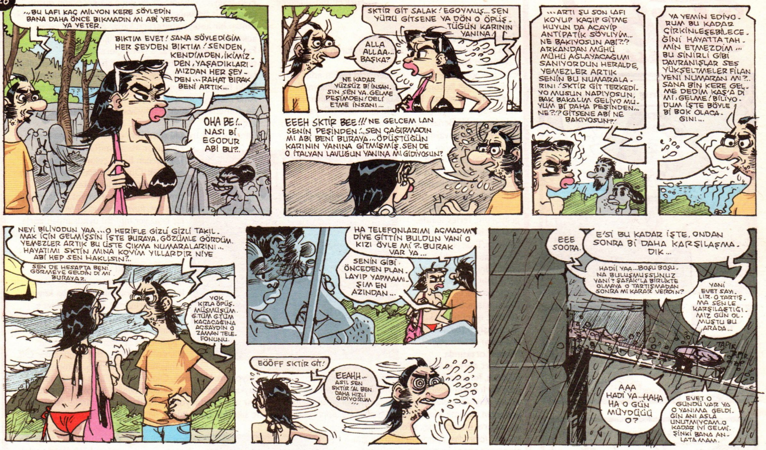
yigit@comic.com

Çarpışma

İpek & burak

yazan çizen OKY

Bundan seneler öncesinden bahsediyorum. Beni bir yapım şirketine kilitlediler, bana zorla iş yaptırdılar, bana yemek yedirmediler. Bana bunları yapanlar çok iyi insanlardı, olaya karışan herkes çok üzüldü, olayın sonrasında bana poğaça ve çay verdiler, özür dilediler. Biraz karışık anlatıyorum, kusura bakmayın. Dergilere yazmaya yeni başladığım yıllardan bahsediyorum. Haftanın bir bütün günü dergiye yazı yazıyorum, ertesi gün bütün gün uyuyorum, geri kalan günler ellerime bakıyorum, kitap okuyorum, gazete okuyorum, çay kahve içiyorum, pencereden dışarıyı izliyorum. Tanıdığım insanlar yüksek lisans kovalıyor, yüksek lisans yapmayan staj yapıyor, hiçbir şey yapmayıp evde oturanlar hakkında "allah allah, niye öyle oldu o çocuk, ailevi problemleri mi var acaba?" diye konuşuyoruz. Hiçbir şey yapmamaya çok yakın bir şeyler yapıyorum, genel anlamda evde oturuyorum. Gerizekalı kalmayayım diye lise okudum, üniversite kazandım üniversite okudum, daha okurken cv de iyi gözükür diye bir sürü aktiviteye, araştırmaya falan katıldım. Senelerce kliniklerde ya da üniversitede çalışırım, otuz sene sonra emekli olurum, emekli olduğum gün çoluğu çocuğu iskenderciye götürürüm, sonra zaten sağlığımı yavaşça yitirip ölürüm diye düşünürken aniden durmak zorunda kaldım. Cehennem atlısı gibi giden minibüs aniden durduğunda vücudunuz durmaz, dolu zannettiğiniz boş meyve suyu kutusunu kaldırdığınızda kolunuz kontrolünü kaybeder. Benim ruh halim de öyle oldu sanırım o dönem. Benim acilen çok da istemediğim bir işe girip sabah akşam çalışmam gerekiyor diye düşünmüş olmalıyım.

Önce bir iki özel eğitim merkeziyle görüştüm, bir tanesinin müdürünün bilgisayarında masaüstü fotoğrafı olarak Fenerbahçe ilk onbiri, fenerbahçe bayrağına sarılı ağlayan çocuk, ve fenerbahçe stadı kolajı; duvarda da çerçeveli fenerbahçe forması vardı. Spor tutkusundan çekindim, futbol konuşmak zorunda kalırız gibi hissettim. Futboldan anlamam, bir de galatasaraylıyım, olay çok hızlı "erman hocam nasıl s.ktik sizi dün akşam"a dönerdi büyük ihtimalle. Bilmediğim için anlattırmak zorunda kalırdım dün akşam bizi nasıl s.ktiklerini. Neler yaşandı dün akşam müdür bey, kısaca dinlemek isterim. "DÖRT ATTIK SİZE, DÖRT!" Dört futbolda iyi bir rakam diye biliyorum. Karşı takım dörtten az gol attıysa kazanmanız kesin. Tebrik ederim. Diğer bir özel eğitim merkezinde müdürle birlikte çalışan iki kişi vardı. Ofise girdiğimde müdür bey mutfakta menemen pişiriyordu. "Biz ufak bir işletme olduğumuz için dışarıdan yemek söylemiyoruz, ben menemen yapıyorum, öğlenleri onu yiyoruz. Umarım menemen seviyorsunuzdur, çünkü büyük ölçüde menemen yiyoruz burada. Çocuklar da çok seviyor, besleyici ve komple bir besin" dedi. Birlikte menemen yedik, sonra telefonlarına dönmedim.

Fenerbahçemiz.

Umudu kesmek üzereyken bir prodüksiyon şirketinden aradılar, numaranızı dergiden aldık, televizyona program yapıyoruz, bazı metinlerin yazılması gerekiyor, siz aradığımız insan olabilirsiniz dediler. E iyi, dergi işi gibi ama daha zahmetli ve sıkıcı. Tam aradığım şey. Ofislerine gittim tanışmak için, ofisleri de çok iyiydi, deniz kenarında, nezih bir semtte. Mutfakla çalışma alanları kesin sınırlarla ayrılmış, menemen yapılsa bile kokusu yayılmıyor. Bunlar artı puan olarak işlendi beynimde. Programın prodüktörleriyle tanıştık, onlar da çok iyi insanlar. Koşmalı atlamalı bir yarışma programına dış ses yazılacak. Her hafta doksan dakikalık iş, hızlı çalışırsan üç günde bitirirsin dediler. Allah çocuğu ve geri zekalıyı kolluyor gerçekten. Kafamdakine çok yakın bir iş anlatıyorsunuz. Sana uyarsa hemen bu akşam başla, hem denemiş olursun, hem biraz sistemi öğrenirsin dediler. Olur dedim.

Sistem biraz değişik, yarışma programının ham görüntülerinin ofis dışına çıkması yasak. O yüzden gece ofisteki kurgu odasında oturup yazılması gerekiyor metinlerin. Mutfakta çay var, kahve var; acıkırsan diye o dönemin parasıyla iskender alınacak kadar yemek fişi de veriyorlar. Benim evde bir bekleyenim yok, çay kahve içip dürüm yiyorum evde. Dürüm yerine iskender yemek beni ancak geliştirir, daha iyi bir insan yapar. O yüzden hemen olur dedim.

Akşama kadar bana bilgisayarları gösterdiler, yarışmanın konseptini anlattılar, örnek gösterdiler. Yediye doğru kafamı okşayıp omzuma vurdular, evlerine gittiler. Yalnız kalınca çok büyük bir hevesle çalışmaya başladım. Hmm buraya nasıl bir şey diyebiliriz, bu yarışmacı kuaförmüş, köpüklü parkurda koşmaya çalışırken düştü ve boynunu kıracak gibi oldu, buna nasıl bir şaka yapabiliriz? "Nasıl yapalım? Boyundan aşağısını komple al, sadece kafayı biraz hareket ettirelim..." Meh meh meh. Ya böyle şaka olmaz. Olurdu olmazdı, bu güzel bu kötü derken dört saat falan çalıştım. Doksan dakikalık programın on dakikasını yazmışım. Hemen orada vazgeçtim çalışmaktan. Çok zor iş ya. İskenderimi yiyip çıkarım, evime giderim. Yarın uyandığımda da prodüktörleri arayıp özür dilerim. Belki "götüme zor geldi" demem de, "benim yazıda yapmak istediğim şeye biraz uzak bir iş" falan derim. Bunları düşünürken iskenderim geldi, pencereden gördüm geldiğini. O daha zile basmadan sürpriz yapayım, kapıyı açayım diye dış kapıya koştum ama açamadım. Kapıyı kilitlemiş olmalılar. İskenderi getiren çocuk zile bastı, benim kapıyı açmaya uğraştığımı fark edince o da dışarıdan zorladı ama kilitli kapılar ısrarla açılmıyor. Kapının ardından "PENCEREYE GEL!" diye bağırdım. Mutfak penceresine çıktım ama pencereleri hırsız girmesin diye ferforje demir ve tellerle çevirmişler. Bir süre konuştuk iskenderi getiren çocukla biraz konuştuk, biraz olasılıkları değerlendirdik ama bir çıkış yolu bulamadık. Yenilmemiş iskenderle kebapçıya geri dönerken o da en az benim kadar üzgündü. Belki de kendisi yedi dönünce iskenderi, bilemiyorum.

Yenilmemiş iskender.

Hem işi becerememenin, hem de ayağıma kadar gelen iskendere dokunamadan, sadece bakarak geri göndermek zorunda kaldığım için moralim bozuldu. İki kişilik bir koltuk vardı, yatayım dedim ama sonra ofisin her yerinde güvenlik kameraları vardır, ben gittikten sonra ikili koltukta uyumaya çalışmamı izlerler, ayıp olur diye yatmadım. Yapacak bir şey bulamadığım için işe geri döndüm, sabaha kadar programın yarısını yazdım. Sabah beni bulduklarında çok üzüldüler, herkese haber vermeyi unutmuşlar benim varlığımı, son çıkan kapıyı kilitlemiş gitmiş. Sekreter kızın kendine kahvaltı niyetine aldığı poğaçaları yerken olgunlukla "olur böyle şeyler, bunlar bizim işimizin cilveleri" falan dedim.

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Meçhul bir çocuk yastıkta yer değiştirir/
Ve bir serinlik duyar hayatın nasibi"
Fazıl Hüsnü Dağlarca

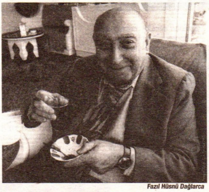
ANTALYA
Zamansız, bunaltıcı sıcak. İkindi ezanı.
Avm palmiyeleri gibi kıpırtısız öylece duran palmiyeler. Perdedeki gölgeleri.
Çok çok yavaş(hernedense)giden atın teskin edici nal sesleri, çektiği faytonun minik minik çıngıraklarının çıngır çıngır cıvıltıları. İçiçe. Kumru guk guguk'lamaların da ilavesiyle ortaya çıkan o uykulu müzik. Dünyanın en uykulu müziği. Benzersiz bir ninni. Tam içim geçmek üzereyken. Tramvayın *(eski çevirmeli kara telefonların tedirgin edici zillerini de andıran)* cızırtılı çın çınıyla yırtılıyor neyse o "asude hal" (Hitchcock filmlerinin uğursuz telefon zili) Kendime geliyorum. Terler içinde. Vakitsiz bastıran sıcağın tuhaflığı. Tedirgin ediciliği. Kötü haber neydi? Kötü adam?Unuttuğum bir diş ağrısı gibi yeniden. Bu nedir böyle? Nereye? Başka başka, bi sürü rahatsız edici tuhaflıklarla da birleşiyor.*(Bozulmaya yüz tutan bi sürü şey)* Mayısın ortasında otuzdört derece? Peki Haziran, Temmuz? Dağların kuytularında hala ince ince karlı buzlu beyaz çizgiler henüz dururken. *(Bir ekoloji dergisinde okumuştum; uzman, kendi çocukluğunun yazlarının en sıcak günleri için annesinin, kendisini* "yarın otuz derece olacakmış, sakın sokağa çıkma" *falan diye uyardığını* hatırladığını aktarıyor, sonra soruyordu,"bir insan hayatında bu derece artış; *artık kırklı dereceleri konuşuyoruz"–gerçi o İstanbul'dan sözediyordu ama, aynı şeyler, korkunç–)*

KUMRU
Balkondan birden havalanan kumru. Uçabilseydim eğer; neler yapmak isterdiysem, tam onu; aynısını, ama tam aynısı, tıpkısını yapan o kumru. Ben de, aynı işte, ilk önce tam oraya; o palmiye yaprağının sapına. Orada da tam benim sıkılacağım kadar bi müddet durup(o da sıkılıp)havalanıyor sonra. Ben de öyle havalanırdım. Sahiden. Ordan sokak lambasının şapkasına. Damların üzerinden *(ben de uçsam aynı mesafeden, ne daha alçak ne daha yüksek)* Aynı öyle dönerdim işte, yavaşça. Kaleiçi'ne, Kesik Minare'ye doğru. Pır pır pır... Demek ki kalbimiz bir senlen. Kumru. Teşekkürler. *(Kesik Minare'nin kopuk külahının ucuna da kon, yapmışken madem)* Eh, uçmuş kadar oldum baya. Sağol.(uçan kuşa borçlu olmak)

KARAOĞLAN PARKI
Kademe kademe sislerin içinde kaybolan dağlar. Deniz kararıyor. Tavşana niyet çektiren mutsuz/melankolik görünümlü o dalgın, yaşlıca adam.(bu sıcakta hırkası var) Hep bişeyler düşünüyor. İki genç kız geçerken durup tavşanlarla ilgileniyor. Biraz ama. Gidiyorlar sonra. Hiçbir zaman bir kediye gösterilen kadar değil. Hep yarım, biraz acıma duygusuyla karışık.(benim ilgim de)
Fazla içine kapanık. Fazla iyiler. Gerektiğinde tırmalayabilirliğini, müdanasızlığını, hoyratlığını, bencilliğini falan seviyoruz herhalde. Kedilerin. Tavşan çirkin mi? Yoo. Belki fazla iyi, fazla masum. Ben de sevicem güya tavşanı. Ama utanıyorum işte.(tavşan meşrep) Niyet çektirmek de dümenden şimdi. Hafif yavaşlayıp yandan baka baka geçiyorum.
Öle depresif, uykulu (başı öne eğik)hali. Pembe burnu titreşiyor. Hasta mı?Uyandırılıp o kağıtlardan birini çekmeye icbar edilecek. Onu öyle istemeye isteye iş yaparken görmek. İstemiyorum şimdi.*(bir köpeğin maharet gösterirkenki hallerine, kuyruk sevinçten fıldır fıldır, hiç benziyor mu)* Bu uykusundan zorla uyandırılıp işe gönderilen bir çırak, daha ziyade.

CUMA PAZARI
Bir başka gün. Pazarın kat kat tentelerle kaplı, diğer bölümlerden daha koyu gölgeli, serin/loş bölümü; o sadece çamaşır, perde, çarşaf, atlet çorap morap satılan, kumaş, kesif bez kokulu o bölüm. *("giyilmemiş çamaşırlar nasıl kokar bilirsin"O.Veli)* Şortlar, eşofmanlar. Öff. Yanlışlıkla saptım. Hızla, hemen geçmek istiyorum. Hızlı hızlı. Olmuyor. Yine aynı kumaş satılan başka başka sokaklara(canhavliyle) saptıktan sonra. Zar zor kurtuluyorum. Nedense o bölümlerde acaip iç sıkıntısı. Belki küçük bir çocukken teyzemle gittiğim Karagümrük, Çarşamba pazarlarından kalma. En çok o bölümlerde takılır kalır kadınlar. Çocuklar nasıl sıkılır.

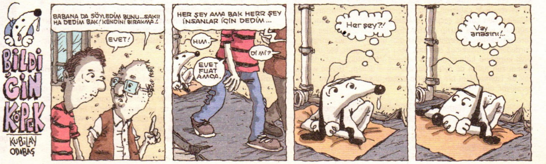

Fazıl Hüsnü Dağlarca

ŞEHRİYAR
Binbirgece masallarının sultan'ı Şehriyar. Aslında senlen aynı kafadayız. Sabahlara kadar hikayeler dinlemek. Tam gün ağarırken yatmak. Bütün günü uykuda geçirip sonra ertesi gece yeniden. Kaldığın yerden. Misler gibi. Filmler; olur. Kitaplar da...

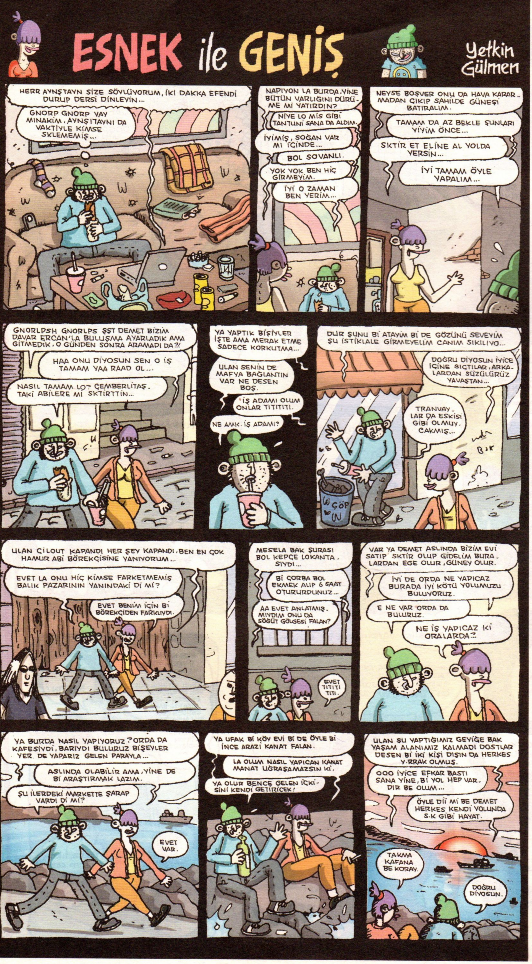
Bitirirken.
Telefonu "Satisfaction"la açılan esnaf görünümlü, göbekli o amca. Belli belirsiz bir gülümseme ile bakıştık. (Kuşak dayanışması)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan
ŞURAYA Bİ ŞAFAK OPERASYONU YAPALIM AMİRİM. YARASA DÖNÜYO EVİN ETRAFINDA. YARASA BOŞA DÖNMEZ.
DUR DESTEK İSTİYİM...
NE KÖTÜLÜKLER ŞATOSU AMİRİM? YASAL BİR İŞLETME BURASI. USULE AYKIRI HİÇ BİRŞEY YOK. BUYRUN EVRAKLAR.
YARASA NİYE DÖNÜYO O ZAMAN? Bİ FİLM DÖNÜYO BURDA AMİRİM KESİN!..
VERGİ LEVHASINI GETİR Bİ...
Hayvanat bahçesinden kaçan aslan İstanbul'da bir halı sahaya girdi.
E İYİYMİŞ, BAHÇEDEKİ KAFESİNDEN DAHA BÜYÜK BİR KAFES SONUÇTA... FERAH...
AYRICA NİSPETEN DAHA DA YEŞİL DENEBİLİR. DOĞAL ORTAMINA DAHA YAKIN.
YÜRÜ EĞ KAFAYI EĞ!..
HNNFF! KAFAN FESLEĞEN KOKUYOR...
DEDİK SİZE MASUMUM DİYE...
BU AY'DA KURT ADAM OLUYOSUN ÖYLE Mİ?
BEN DE ÇOK UTANIYORUM, DUR YA...
• İdealist öğretmen'e bir sürgün daha.
AKYAKA, PERŞEMBE, SEFERİHİSAR TARAKLI, UZUNDERE... YILLARCA ORDAN ORAYA SÜRÜLDÜM HEPSİ DE CITTASLOW YANİ YAVAŞ ŞEHİR!
AL BİLETİNİ BURDAN DA SÜRÜLDÜN. YENİ ADRESİN YENİPAZAR İLKOKULU ORASI DA BİR CITTASLOW.
NİYE?
BEN KAÇMIYCAM DİYEREK TÜNEL KAZISINA YARDIM ETMİYOSUN AMA TÜNEL BİTİNCE DUR BEN DE KAÇAYIM DERSEN S. KERİM SIFATINI BAK!.. SENDEN ÇOK KILLANIYORUM NİTELİKLİ DOLANDIRICILIKTAN GİRDİĞİN İÇİN ...
YOK BE ABİ NAPTIN!
Bu kaçtıktan yarım saat sonra kaçarım

ESNEK ile GENİŞ
Yetkin Gülmen
HERR AYNŞTAYN SİZE SÖYLÜYORUM, İKİ DAKKA EFENDİ DURUP DERSİ DİNLEYİN...
GNORP GNORP VAY MINAKIM, AYNŞTAYNI DA VAKTİYLE KİMSE SKLEMEMİŞ...
NAPIYON LA BURDA, YİNE BÜTÜN VARLIĞINI DÜRÜME Mİ YATIRDIN?
NİYE LO MİS GİBİ TANTUNİ SANA DA ALDIM.
İYİMİŞ, SOĞAN VAR MI İÇİNDE...
BOL SOVANLI.
YOK YOK BEN HİÇ GİRMEYİM.
İYİ O ZAMAN BEN YERİM...
NEYSE BOŞVER ONU DA HAVA KARARMADAN ÇIKIP SAHİLDE GÜNEŞİ BATIRALIM.
TAMAM DA AZ BEKLE ŞUNLARI YİYİM ÖNCE...
SKTİR ET ELİNE AL YOLDA YERSİN...
İYİ TAMAM ÖYLE YAPALIM...
GNORLPSH GNORLPS ŞŞT DEMET BİZİM DAVAR ERCAN'LA BULUŞMA AYARLADIK AMA GİTMEDİK, O GÜNDEN SONRA ARAMADI DA?!
HAA ONU DİYOSUN SEN O İŞ TAMAM YAA RAAD OL...
NASIL TAMAM LO? ÇEMBERLİTAŞ-TAKİ ABİLERE Mİ SKTİRTTİN...
YA YAPTIK BİŞİYLER İŞTE AMA MERAK ETME SADECE KORKUTMA...
ULAN SENİN DE MAFYA BAĞLANTIN VAR NE DESEN BOŞ.
İŞ ADAMI OLUM ONLAR TITITITI.
NE AMK. İŞ ADAMI?
DUR ŞUNU Bİ ATAYIM Bİ DE GÖZÜNÜ SEVEYİM ŞU İSTİKLALE GİRMEYELİM CANIM SIKILIYO...
DOĞRU DİYOSUN İYİCE İÇİNE SIÇTILAR, ARKALARDAN SÜZÜLÜRÜZ YAVAŞTAN...
TRANVAYLAR DA ESKİSİ GİBİ OLMUY. ÇAKMIŞ...
ÇÖP
ULAN ÇİLOUT KAPANDI HER ŞEY KAPANDI, BEN EN ÇOK HAMUR ABİ BÖREKÇİSİNE YANIYORUM...
EVET LA ONU HİÇ KİMSE FARKETMEMİŞ BALIK PAZARININ YANINDAKİ Dİ Mİ?
EVET BENİM İÇİN Bİ BÖREKÇİDEN FARKLIYDI.
MESELA BAK ŞURASI BOL KEPÇE LOKANTASIYDI...
Bİ ÇORBA BOL EKMEK ALIP 6 SAAT OTURURDUNUZ...
AA EVET ANLATMIŞ-MIYDIM ONU DA SÖĞÜT GÖLGESİ FALAN?
EVET TITITI TITI.
VAR YA DEMET ASLINDA BİZİM EVİ SATIP SKTİR OLUP GİDELİM BURALARDAN EGE OLUR, GÜNEY OLUR.
İYİ DE ORDA NE YAPICAZ BURADA İYİ KÖTÜ YOLUMUZU BULUYORUZ.
E NE VAR ORDA DA BULURUZ.
NE İŞ YAPICAZ Kİ ORALARDA?
YA BURDA NASIL YAPIYORUZ? ORDA DA KAFESİYDİ, BARIYDI BULURUZ BİŞEYLER YER. DE YAPARIZ GELEN PARAYLA...
ASLINDA OLABİLİR AMA, YİNE DE Bİ ARAŞTIRMAK LAZIM.
ŞU İLERDEKİ MARKETTE ŞARAP VARDI Dİ Mİ?
EVET VAR.
YA UFAK Bİ KÖY EVİ Bİ DE ÖYLE Bİ İNCE ARAZİ KANAT FALAN.
LA OLUM NASIL YAPICAN KANAT MANAT UĞRAŞAMAZSIN Kİ.
YA OLUR BENCE GELEN İÇKİSİNİ KENDİ GETİRİCEK!
ULAN ŞU YAPTIĞIMIZ GEVİĞE BAK YAŞAM ALANIMIZ KALMADI DOSTLAR DESEN Bİ İKİ KİŞİ DIŞIN DA HERKES Y.RRAK OLMUŞ.
OOO İYİCE EFKAR BASTI SANA YİNE, Bİ YOL HEP VARDIR BE OLUM...
ÖYLE Dİİ Mİ BE DEMET HERKES KENDİ YOLUNDA S.K GİBİ HAYAT.
TAKMA KAFANA BE KORAY.
DOĞRU DİYOSUN.

ÖMER GÖKSEL
Aslında bırakmak lazım...
SIKILMAZSIN Dİ Mİ YA?! KIZLAR ÇOK MERAK ETTİ SENİ.
EE BAKACAKLAR TABİ BU ADAM KİMMİŞ DİYE MİNİ Bİ SINAV OLCAK SANIRIM.
İHİ, İHİ EH İŞTE...
Hımm.
EH! İYİ.
BU NE?
DİZİ
ÇOK GÜZEL Bİ KİTAP İNDİRDİM VERİYİM Mİ OKURSAN?.
KİTAP
FİLM
YA ŞAPŞAL! ÇİRKİN ŞEY!! APTAL SENİ... SALAK SURATLI YERİM SENİ BEN... GERİZEKALI YA.....
OR.SPU ÇOCUĞU!
HAYDAAA?!
SAÇMALAMA! NİYE KISKANIYIM BEN SENİ KIZA BAKTIN DİYE?!
BAŞKA Bİ ŞEYE KIZMIŞTIM BEN ORDA!..

"kendimi durduracak değilim"

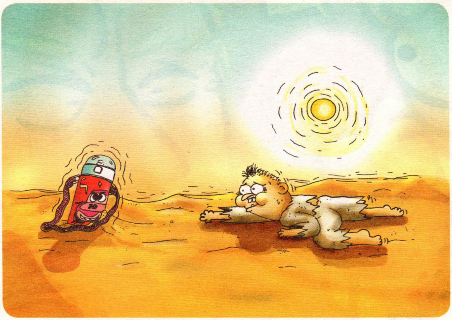
Fırat Budacı

SUSADIN MI EMRE?

"Suluğun nerde? Suluğunu kayıp mı ettin? Nerde suluk?" Çocuktan cevap gelmiyor ama anne hızla sormaya devam ediyor: "Okulda mı unuttun suluğu? Oğlum cevap versene, okulda mı unuttun yeni aldığımız kırmızı suluğu?" Hayatımda hiç bu kadar art arda "suluk" dendiğini duymadım. Çocuk bu hastalıklı sorguyla ilgilenmeyince, anne bu defa yanındaki yetişkine açıyor konuyu: "Yeni aldığımız suluğunu kaybetmiş. Daha altına etiket bile yapıştırmamıştık. İsim olmayınca kimin suluğu belli değil tabi. Kim bilir nerde suluk?" Bu bilgilerin ardından tekrar çocuğa dönüyor anne: "Nerde suluğun? Suluğun olmazsa nasıl su içeceksin okulda? Ben karışmam, o suluğu bulmazsan susuz kalırsın... Emre sana soruyorum, nerde suluğun çocuğum?" Annenin bu inanılmaz hızı gerçekten baş döndürücü. Bazı kelimeler tekrar edildikçe yabancılaşarak algıda bulanıklık yaratır. Belki suluk yerine matara kelimesi kullanılsa bu kadar hastalıklı bir görüntü sergilemezdi bu ana oğul ilişkisi. Anneyle göz göze geliyorum. Yakalanmanın telaşıyla, "Benim suluğum burada, bana hiç bakma," der gibi önümdeki su şişesini kafama dikiyorum. Bir alışveriş merkezinin yemek katındayız. Emre'nin histerik annesi, altı yaş civarındaki Emre ve annenin bir arkadaşı hemen karşımdaki masada oturuyorlar. Emre onca baskıya rağmen kayıp sulukla ilgili bir türlü çözülmediğine göre sorgu bir süre daha devam edebilir. Anne, sanki suluğu ben almışım gibi bir bakış daha atıyor. Kafamı çevirip etrafı seyreder gibi yapıyorum ama aklımda sadece suluk var. Sahi nerede bu suluk Emre?

Nihayet, "Okulda," diyor Emre. "Okulda nerde?" diyor anne. Emre düşünür gibi havaya bakarak, "Okulda işte," diyor. Anne oğlunun bu kadar kayıtsız olmasına iyice sinirleniyor. Belli ki anne böyle bir Emre değil, hatalarıyla bile yıldızlaşan başka bir Emre istiyor: *"Anneciğim, nasıl da unuttum suluğumu, bir anlık dalgınlık işte... Çantamı toplarken suluğumu dolabın yanına koymuştum oysa, koyarken de, 'Aman ha Emre, şu suluğu sakın unutayım deme,' diye kendi kendime tembihlemiştim. Sonrası malum anneciğim... Ama merak etme sen, yarın hemen gidip suluğumu bulacak ve bir daha asla unutmayacağım. Her şeyi unutan sorumsuz babama benzemeyi ben de hiç istemem, sen sakın üzülme, o suluk yarın ellerinde anneciğim."* Emre masaya tuz ekmeye başlıyor. Tuzu ekerken "Vuuuu!" diye ses çıkardığına göre, ektiği tuz değil bütün alışveriş merkezini hatta dünyayı yok edecek bir tür "süper toz" olmalı. Fakat annenin bu kötü emellere göz yummaya niyeti yok, tuzluğu Emre'nin elinden alıp, "Kim bilir kim aldı suluğu? Gitti o suluk, artık sana suluk muluk yok," diyor. Bu suluk sorgusu daha ne kadar sürecek? Emre'den tam olarak ne istiyor bu anne? Kafasında, suluğu olmadığı için çatlak dudaklarıyla okul koridorlarında sürünen bir evlat hayali mi var? Bir koşu gidip suluk alarak anneye vermek ve bu hastalıklı ilişkiyi sonlandırmak istiyorum:

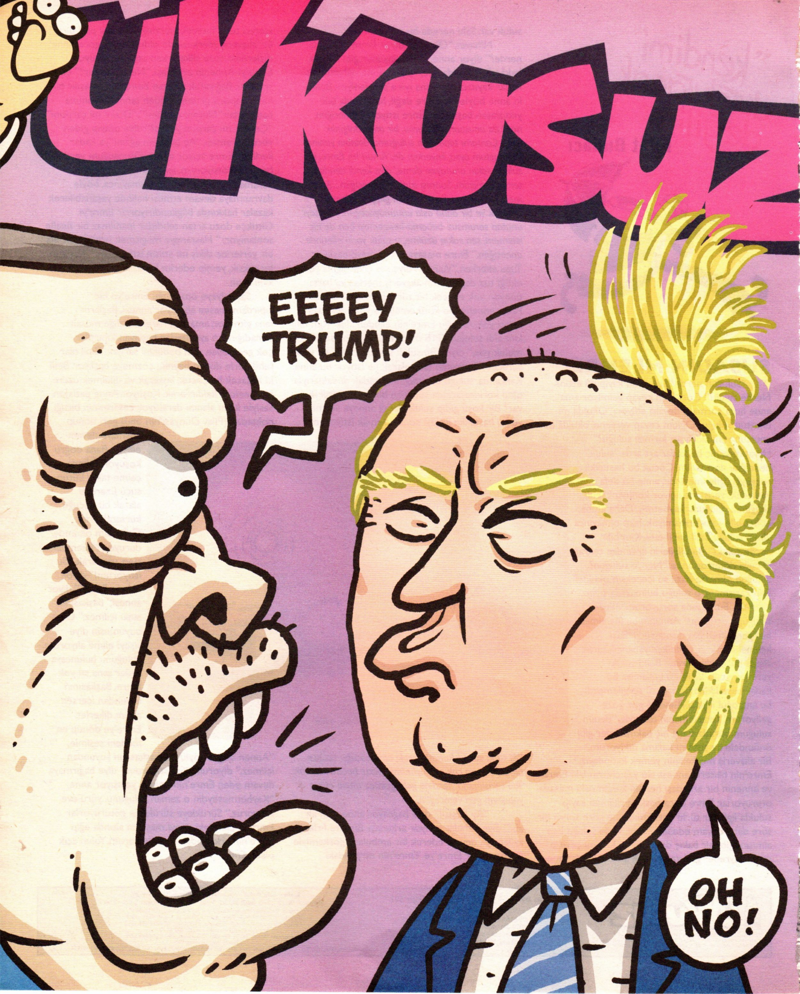

"Al sana suluk! Rahatla artık, ama çocuğu senden alıyorum, zira çok su kaybetmiş, biraz bende kalacak. Yoo telaşlanma, kendine gelir gelmez altına etiket yapıştırıp geri vereceğim."

"Ay düştü!" diye bağırıyor anne. "Ah ah ah!" diye karşılık veriyor arkadaşı. Birlikte fırlayıp ay'lamaya devam ederek bir ambulans görkemiyle yaklaşıyorlar Emre'ye. Emre'nin etrafındaki stereo telaş bitecek gibi değil. Zemini pırıl pırıl bir alışveriş merkezinde olduğumuza göre, anne dizlerdeki tozu silkelerken aslında dövüyor Emre'yi. Annenin arkadaşı, "Neren acıyor?" diye soruyor. Bağırarak ağlayan Emre'den anlaşılır bir hasar raporu gelmediğinden tahmin oyununa başlıyorlar. "Nereni çarptın?", "Dizini mi çarptın?", "Çeneni mi çarptın yoksa?" diye uzayıp giden vücut taraması, "Aç bakayım ağzını"ya kadar ilerliyor. Emre açıyor ağzını. Oturduğum yerden ben bile görüyorum, içi kırılmış bu çocuğun. Taramadan fiziksel sonuç çıkmayınca, böyle davranmaya devam etmesi halinde yaşanabilecek kazalar hakkında bilgilendiriyorlar Emre'yi. Gittikçe dozu artan tehditler inanılmaz bir finalle sonlanıyor: " Hastaneye mi gitmek istiyorsun? İlla bir yerlerine dikiş mi atılsın istiyorsun?" Kanasın bu çocuk, yemin ederim kanasın, hiç olmazsa pis kanı atsın.

Sandalyeye oturttuğu Emre'ye hiç kıpırdamamasını söylüyor annesi. Başlarda fena gitmiyor, ama yaşı hareketsizliğe müsait olmadığından ayaklardan başlayan kıpırtılar çok geçmeden tüm bedenini sarıyor. Kıpırtılar tehditlerle donan beynini çözmeye başlıyor. Belli ki koşacak bu çocuk, koşacak ve dikilmek üzere hastanelere kaldırılacak. Koşuyor. Anne patlayan sesiyle koşu alanını daraltıyor, cesaretinin bittiği noktadan (Pilav Dünyası'nın önü) geri dönüp koşmaya devam ediyor. Bana doğru koşuyor. Aslında çelme takıp bütün suçu üzerime alarak bu çocuğu kurtarabilirim. Gelip tam önümde duruyor. Masamdaki suya uzanarak, "Su istiyorum!" diyor. "Hayır Emre!" diyor annesi, "başkasının suyu içilmez." Olay büyümesin diye şişeyi elime alıyorum. Suluğunu buluncaya kadar sana su yok Emre. Başkasının suyundan içersen ağzını dikerler. Emre'ye dönüp en medeni sesimle, "Annen doğru söylüyor, başkasının suyundan içilmez," diyorum. "Su istiyorum," diye bağırmaya devam eden Emre'nin koluna yapışıyor anne: "Kaybetmeseydin o zaman suluğunu, yürü eve gidiyoruz." Sürükleye sürükleye götürüyorlar Emre'yi. Elimdeki şişeyi masanın altında eğip Emre'nin arkasından su döküyorum. Yolun açık olsun Emre.

UYKUSUZ
Haftalık Mizah Dergisi | 18 MAYIS 2017 | Sayı: 507
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Asmalımescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

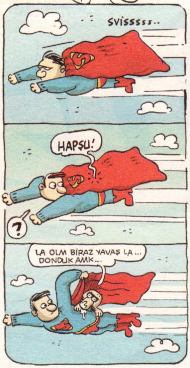
UYKUSUZ
EEEEY TRUMP!
OH NO!

11 MAYIS PERŞEMBE
SAYI: 2017/19 No: 506
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Yüzlerce gazeteci, akademisyen cezaevinde tutulurken, Kadir Topbaş'ın FETÖ'den tutuklu damadı serbest bırakıldı.

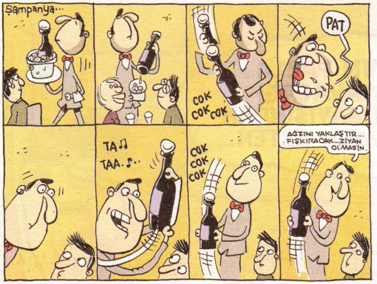

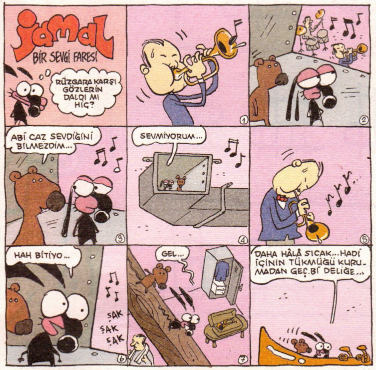

Vatandaşa Sorduk: uyku apnesi

Cevir BARKONT (23): Dayımın oğlu "uyku apnesi oldum" dedi.. "Bırak bu apnelikleri, ailene dön" dedik.. "Beni anlamıyosunuz" dedi... Mecburen kuzenlerle toplanıp, bunu apnelik yapmaktan vazgeçene kadar odun ve inşaat demiriyle dövdük.. Tövbe etti, boy abdesti aldı.. Şimdi karısıyla mutlu yaşıyo.. Çok basit..

Yulbıraynır TURGUT (40): Sabah uyanıyorum ağzımda bi kokoreç kokusu.. Yemediğim etmediğim şey... Meğer sen uyurken dil boğazıma doğru kaç nefesimi engelle, ben nefes alacam diye zorladıkça, ıkındıkça dil taa g*tüme kadar her seferinde kaç sonra uyanınca geri gel.. Artık yatmadan bol kekik yiyorum.. Çünkü kokorece zaten tadı veren o... Biraz da yağ tepiyorum.. mis..

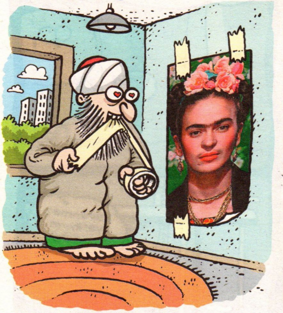
Fendür BAKBACIM (32): Feto gibi bi şey uyku apnesi.. insanı uyurken yoruyo, hasta ediyo, yok ediyo.. Ve ski sallasan fetocuya çarpıyo hala.. Ama neyse ki ski sallaya biliyoruz artık.. İyi yani..

Baksan ŞUŞE (28): İkiye ayrılır.. Ve bunlar daha sonra kendi arasında üçe ayrılır.. Sonra bu iki kol tekrar kavuştuğunda, bi bakmış ki diğeri üç tane.. Hangisiyle birleşeceğine karar vermek için bu üç kol ayrı ayrı dişiye kurlarını yapıp birbirlerine güç gösterisinde bulunurlar.. Kimi zaman bu güç gösterileri kanlı geçer.. Sonunda kazanan kol, bu diğer kolla birleşir.. Diğer boş kalan iki kol beyhude dolanıp dururlar ve amaçlarını yitirip zaman içinde baraj gölü, birikinti suyu, terkos olarak adlandırılırlar.. kız..

UYKUSUZ

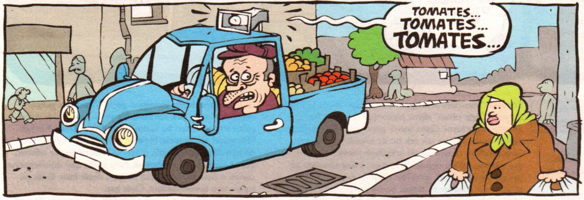
Diyanet'ten cımbız fetvası: "Kaşını, bıyığını, tüylerini aldırmak günahtır."

Albatros...

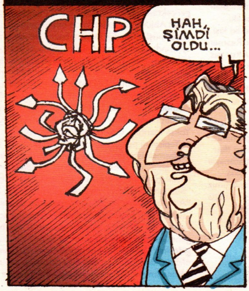
Rusya domates yasağını kaldırmadı.

Stephan Hawking: "Dünya'yı 100 yıl içinde terk etmeliyiz..."

Deniz Baykal gereksiz çıkışlarına devam ediyor...

N.S.A — NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Görünmez Kaza, görünmez gazetecilik

Araları bir yaş, iki kardeş. Biri Muhammed, biri Furkan. Hani millenial diyorlar ya, ondan sonraki, henüz reklamcıların ismini koymadığı, kampanya toplantılarında nasıl ikna edecekleri hakkında beyin fırtınaları yapmadıkları bir kuşağın üyeleri. İlkokul çağındaki yaşıtları şimdilik abilerinin, ablalarının, annelerinin, babalarının dinlediği müzikleri dinlemeye devam edecek ama günü gelip de kendi müziklerini seçmeye başladıklarında, hangi akla hayâle gelmedik müzikler olacak spotify listelerinde allah bilir. Çünkü **normal şartlar altında** hemen her kuşak kendi müziğini bulur, denenmemiş, hiç akla gelmemiş ritmler, melodiler üretir. Muhammed ve Furkan ama, en son yine annelerinin, babalarının sevdiği müzikleri dinlemiş olacak.

Belki de birbirlerine hem kardeş hem de arkadaş olsunlar diye bir yıl arayla doğmuş iki kardeş. Yaşıtlarının çoğu, Hürriyet'in ikinci sayfasında Ertuğrul Özkök'ün ıslak rüyalarıymışçasına anlatılan "ortalama insan ömrünü uzatan tıptaki gelişmeler" sayesinde bir sonraki yüzyılı da görecek. Bizim kuşağımızın bilim kurgu için hayâl bile edemediği yıllarda yaşayacaklar. Çünkü zaten **normal şartlar altında** hemen her yeni kuşak bir öncekinden uzun yaşar. Muhammed ve Furkan hariç.

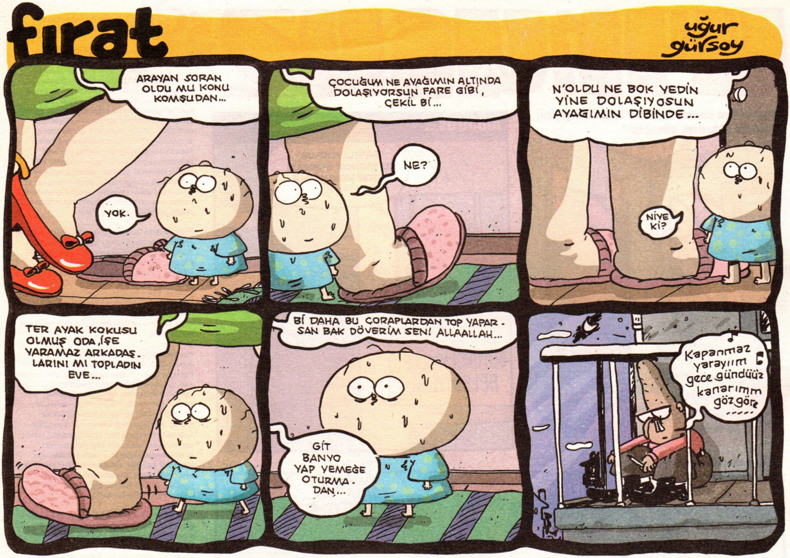
Altı, yedi... Okuma öğrenilen, merak da duyuluyorsa, ele ne geçirilse okunan yaşlar. Tablet, bilgisayar falan olmayan ya da olsa da çocuklardan uzak tutulan evlerdeki ansiklopedilerinin sayfalarında okurken yenen portakalların lekeleri, gofretlerin bisküvilerin kırıntıları, en hayretle okunan sayfalarda kızarmış hamur tutmuş ellerin parmak izleri vardır bu yüzden. Ama ister tabletten, ister ansiklopediden, ister televizyondan olsun, her bilgi yeni, şaşırtıcı ve öğrenmeye değerdir o yaşta çocuklar için. **Normal şartlar altında** çocuklar şaşırarak büyür. **Bir gece ansızın** gelenlerin üzerlerine yıktıkları duvarla son kez şaşıran, şaşırarak ölen Muhammed ve Furkan hariç.

İki yaşları birbirine yakın kardeş, ne de çok oynar evin içinde. Evin her köşesi bir oyun alanıdır o yaşlarda çocuklar için. Masanın altı denizin derinliklerinde ilerleyen bir denizaltı olur, koltuk minderleri tırmanılan bir dağın sarp kayalıkları. Bir duvar dibi vahşi hayvanlardan koruyan bir sığınaktır oynarken kıkır kıkır. Ve **normal şartlar altında** en çok da kendi evindeki bu sığınaklarda, kuytularda, duvar diplerinde güvende hisseder kendilerini çocuklar ve güvendedirler de, Muhammed ve Furkan hariç.

Altı, yedi... Ölüm fikrini yavaş yavaş anlamaya başladığı yaşlarıdır çocukların. O yaşlarda anne babalarının ölümlerinden, yalnız kalmaktan korkarlar önce. Kendilerinin de öleceklerini anlamaları için henüz erkendir ve **normal şartlar altında** böyle korkulara kapıldıklarında sığınırlar işte o evlerindeki kuytulara duvar diplerine. Kendilerini güvende hissedene kadar o duvarlardan birine sinip sıkıntının geçmesini beklerler. Hâlbuki ne de yersizdir ölümden korkmaları... Muhammed ve Furkan hariç.

Ve gecenin bir vakti, çoğunlukla uykudadır çocuklar ya, yaşları yakın iki kardeş kimi zaman yattıkları yerde sohbet eder birbirleriyle uyuya kalana kadar. Neler konuşurlar, neler anlatırlarsa birbirlerine, yıllar sonra hatırlayıp güler geçerler genelde. Ama Muhammed ve Furkan'ın o gece konuştuklarını ne kimse bilebilir ne de onlar anlatabilir artık. Bir panzer giriverir aniden evlerine duvarları yıkarak, o duvarların altında iki küçük çocuğun cesedini bırakarak. Sanki bir otomobil, virajı dönerken trafik levhasına değmiş gibi "çarptı" diye haber yapar ülkenin gazetecileri, bir evi iki küçük çocuğun başına yıkarak içeri dalan bir panzer için. "Görünmez Kaza" derler, gecenin bir vakti bir evin içine giren bir panzer için. O da muhtemelen Muhammed ve Furkan henüz altı ve yedi yaşında olduğu içindir. Yoksa hiç çekinmeden yasadışı kariyer basamaklarının en tepesine tırmandırıp iki küçük çocuğu, kaza değil zafer diye de verebilirlerdi haberi. Yapmadıkları şey mi?

@baris_uygur

BEN — ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Geçenlerde memleketlerden bir memlekette oyunum vardı. Oyun öncesi bana dendi ki, "ağabey şu sırada on iki kişi olacak, çok matrak insanlar, her şeye gülerler" dendi. O da bir saçma. Her şeye güleceklerse niçin iyi mizah yapacağım diye uğraşıyorum. Neyse, oyun başladı, gözüme çarptı, o sırada on iki kişi değil, altı kişi var. Ve gerçekten de her şeye gülüyorlar. Yerli yersiz. Vara yoğa gülmek. Deli eğleniyorlar. Oyun bitti, sonra bana dendi ki, "o on iki kişinin anneannesi ölmüş, o yüzden tam olarak on iki kişi gelemediler, altı kişi geldi" dendi. Ağzım açık kaldı. Resmen iş bölümü yapmışlar aralarında on iki kişi olarak. Altısı yas tutarken, defin işlemleriyle uğraşırken, diğer altısı stand-up'a gelmiş, ağızları yırtılırcasına gülüyorlar. Gerçekten çok ilginçti. Ne düşüneceğimi hiç bilemedim. Allah rahmet eylesin. Mekanı cennet olsun anneannemizin, bir onu biliyom bak.

æ O değil de Tang ne biçim bitti ya. İnanılır gibi değil. Tang değil miydi ağabey bizim kutsalımız. Her dolaba girenimiz. Tang değil miydi. Tang değil miydi kardeşlerim, onsuz iftar sofraları düşünemediğimiz, kah sürahiyle, kah damacanayla hısıma akrabaya servis ettiğimiz. Tang değil miydi aşkla sevdiğimiz, dost sohbetlerinde adını muhabbetle andığımız. O yüzden çok da şeyapmamak lazım diyorum ben. Çünkü bugün Tang bile bitiyorsa her şey biter. Çocuklarımız Tang'siz büyüyor resmen. Düşününce gerçekten çok acayip. Vay be. Yemin ediyorum vay be. Ha olsa içmem, o ayrı.

æ Bir arkadaş anlattı, o da çok acayip. Tam bir dedektif ruhu var adamda. Bir hafta arabasını üç ayrı arkadaşa veriyor. Arabayı teslim aldığında tamponunda çizik görüyor. Soruyor, "kim çizdi arkadaşım bu arabayı" diyor, kimseden çıt yok. "Öyle olsun" diyor, hiçbir şey demiyor. Bu üç arkadaşı uğurluyor. Daha sonra gecenin en ölü zamanında atlıyor arabasına, ve tek tek bu üç arkadaşın evlerinin önüne teftişe çıkıyor. İlk iki arkadaşın mevkiinden bir şey çıkmıyor, fakat üçüncü arkadaşın evinin önünde bir şey görüyor. Elektrik direğinin önünde beyaz bir boya izi görüyor. Arabası da beyaz. Sonra tamponun çiziğinin hizasıyla boya hizasını denk getiriyor, tam denk geliyor. "Hah" diyor "Süleyman, oydum oğlum seni", daha sonra ertesi gün Süleyman'ı oyuyor. Çok acayip bir insan gerçekten kendisi. Adı da Abidin. Muğla'nın çocuğu bir insan Abidin. Geçenlerde de benim arabanın aynasını yürütmüşler, verdiği akıllara bakın. Benim arabanın aynısından kullanan birinin sağ aynası vuruk mu bir bakacakmışım. Sonra da renginden anlayacakmışım. Elbet biri daha sarı olurmuş aynaların, benimkini yürüttüyse zaman ve kullanım farkından dolayı. Mantıklı şeyler söylüyor aslında ama yavrum burası Muğla değil, burası İstanbul. Muğla olsa ben de bulurum. İstanbul'da ben kendimi kaybediyorum zaman zaman. Hey yavrum hey. Yoksa mantıklı. Çok ilginç bir insan Abidin.

æ Yepisyeni pek şahane beddualar duydum sevgili okur, paylaşmak isterim. Yani ben yeni duydum. "Bayramın kara gele" var mesela. Efsane bir beddua bence. "En mutlu gününde çok pis bir şey yaşa" manasına geliyor. "Burnundan gelsin" manasına geliyor. Süper bence. "Adın başkasına kona" var mesela. Bu da efsane. Yani "sen öl, adın başkasına konsun". Ürpertici komik bir yandan da. "Bir kalıp sabunla gidesiniz" var, bu çoğul. Bu genellikle çekirdek aileyi hedef alıyor. "Bir kalıp sabunla gidesiniz", yani, dört kişi misiniz mesela çekirdek aile olarak, "dördünüz birden ölün, bir kalıp sabunla peş peşe yıkasın imam". Ağlatıcı korkunç. "Kanın içine aka" var. "Bu da iç kanama, beyin kanaması geçir" manasına geliyor. Anadolumuzun çok korkunç bir yanı da var, yok diyen yalan söyler. Zaten bu bizim kültürümüz. Dede Korkut Hikayeleri var mesela. Heleler helesi. E ben biliyorum, dedem beni korkuturdu mesela. Genlerinde var adamın. Torun korkutmak ne demek. Ama hiçbir şey diyemiyorsun, çünkü o öyle korkutmazsa bir yanı eksik kalır. Eksik mi kalsın yani benim dedem. Öyle işte.

æ Geçenlerde Hazar Boy'a salonda yer yapayım derken, kendime yer yaptım o oldu. Süper oldu yemin ediyorum yeni yerim. Beklerim.

æ Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. Eşşek. "Bir ara bir alışveriş merkezinin sinemasının kafesinde çalışıyordum ben" dedi. "Ee" dedim. "Benim de bir arkadaş vardı orada çalışan, seks manyağıydı, zaten orada tanışmıştık" dedi. "Ee" dedim. "Ben o zamanlar bakirim, o da aktif seks yapıyor, sürekli bana birlikte olduğu kadınları anlatıyordu, büyük kadınlarla sevişiyormuş, büyük kadınlar mükemmel oluyormuş, ayrıntılı anlatıyordu, gerçekten iğrençti, ama tabii ki ilgimi çekiyordu, Allah belasını versin bu seksin, iğreniyorsun ama yine de ilgini çekiyor" dedi. "Tespit yapma, devam et" dedim. "Bak ya sen" dedi. "Devam et" dedim. "Daha sonra bu seksomanyağın hırsızlık yaptığı, kasadan hep para yürüttüğü ortaya çıktı" dedi. "Ee" dedim. "Gönderdiler tabii" dedi. "Sonra" dedim. "Üç gün sonra utanmadan maaşını almaya geldi, bir de olumlu referans yazısı istedi, tam bir pislikti, ne bileyim, öyle bir an hatırladım, paylaşayım istedim" dedi. Gitti sonra. Susmadım, işime gücüme baktım.

æ Hoşça kal.

"sahne 2017"
12 Mayıs Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.30 / bilgi: 0212 327 72 00
13 Mayıs Cumartesi / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 20.30 / bilgi: 0536 954 58 35

Barış UYGUR

baris.uygur@gmail.com

Çay Hayvanı

Ne zaman alafortanfonik bir yere oturssam, bir şekilde oturduğuma oturacağıma pişman oluyorum. Şimdi öncelikle sabahladıktan sonra falan hiç gitmeye kalkmıyorum, olur a kapıdan "Patron yok birader, sonra gel," diye çevirirler diye. İnsan ne kadar kendisiyle barışık olursa olsun rencide oluyor.

Zamanında, çok daha gençken tabii, Ortaköy'de parkta içki içip sabahladığımız bir gecenin sabahında, Erol Babaoğlu'yla taksi çevirmiştik. Taksinin biri el kol işaretlerimizi görüp yanaştı, ben tam ön kapıyı açıp bineceğim, şoför arabanın konsolunda biriktirdiği bozukluklardan bir avuç uzatıp elime sıkıştırdı, sonra da bastı gitti. Şimdi yarın öbür gün bu taksici bir badire atlatsa, "Verilmiş sadakam varmış abi, geçen Ortaköy parkının orada iki tane meczup el ettiydi de, ellerine üç kuruş sıkıştırdıydım," diye anlatacak. Yani bilmiyorum artık, bu durum sevap defterine sadaka diye işlendiyse ortada bir yanlışlık var, zira biz sadaka değil sadece ücreti mukabilinde Beşiktaş'a kadar gitmek istemiştik. Bunu bir Nihat Hatipoğlu'na, Diyanet'in fetva hattına falan sormak lâzım, "Sadaka istemeyen birine yanlışlıkla sadaka vermenin sevabı var mıdır?" Bence günahı bile olabilir, neticede rencide ediyorsun adamı.

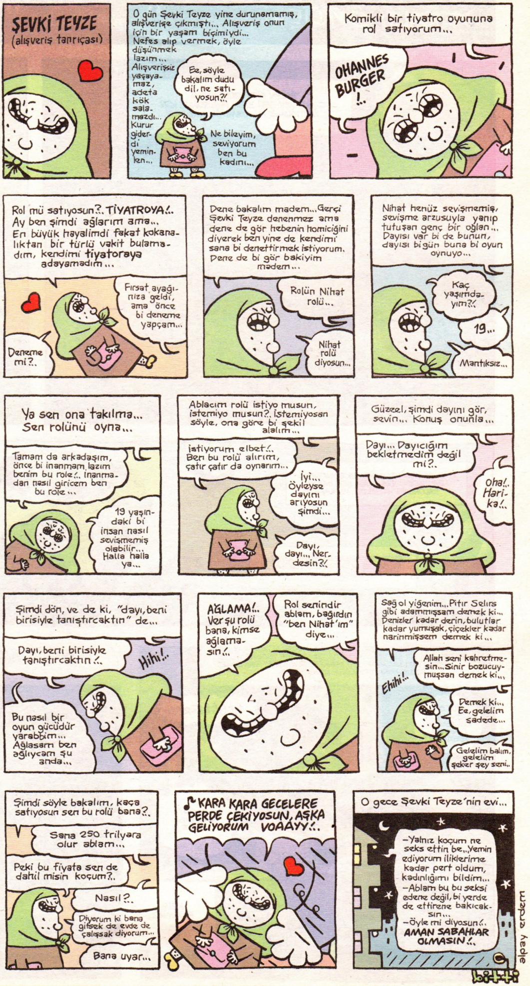
Her neyse, zaten böyle durumlarla karşılaşmaktan sıkıldığım için, böyle cafcaflı, alafortanfonik ya da bizim gençken kullandığımız tabirle "tiki" yerlere giderken inceden bir tırsıyorum. Ama her gidişimde de benden kaynaklanmayan bir uyuzluk oluyor. Alın şu an, bu yazıyı yazmak için girdiğim şekilli kafede çay istedim garsondan, garson bana ne çayı istediğimi sordu. Suç bende, boş bulundum da "Ne çayı var?" diye sormuş bulundum. Ne bileyim bir an boşluğuma geldi, sandım ki 42 nolu Tirebolu çayından organik Hemşin çayına benim bildiğim çay çeşitlerini sayacak. Ama yok başladı kuşburnu, mango, cango diye bir alay şey saymaya. Saydıkça da sayıyor köftehor, sanki bana Hindistan seferinden gelmiş East India Company gemisinin envanterini çıkaran ambar müdürü pezevenk. Dayanamayıp yarıda kestim, "Normal çay yok mu?" diye sordum.

Hayır sorduğum soru ortada, ama sanki ben bunun tuttuğu takıma sövmüşüm, sevdiği şarkıcının son albümünü beğenmemişim, çok sevdiği filme imdb'de 1 puan verme kampanyası düzenlemişim gibi bir öfkeyle karışık küçümsemeyle bakarak "Bizde sadece bitki çayı bulunur beyefendi," dedi. Hayır, belki normal esnaf gibi "Abi şimdi bitti, kalmadı, yarın gelecek," dese yine neyse de, hem o "bitki çayı" lafı hem de normalde birisine saygı ifadesi olarak kullanılan beyefendi'yi tam da "halt ettiniz" dercesine kinayeli kullanması sinirlerimi tepeme çıkardı işte. Ama elimden bir kaza çıkmasın diye sesimi çıkarmayarak arada duyduğum papatya çayını getirmesini söyledim. Hayır, elimden bir kaza çıksa garson çok iri, baş olmasa da başaltı pehlivan, ben adamın yanında çok çok deste küçük boy kalıyorum, o kaza bildiğin arabayla direğe çarpmışım gibi bir kaza olacak o yüzden sustum ve bitki çayı üzerine düşünmeye başladım.

Şimdi bizim çay dediğimizde ilk aklımıza gelen bizim Karadeniz'de daha çok Rize'de yetişen (Latince adı da Kamelya Sinemis mi ne, wikipedia'yı kapatmışlar bakıp artistlik de yapamıyorum şimdi,) bir bitki. Hatta çay dediğin bizzat o, Latince adını kullanmıyoruz: Çay ekiyoruz, çay biçiyoruz sonra da çay içiyoruz. Bu bitkinin çok çok siyahı var, yeşili var, erken hasadı var. Ekip biçmemizden de anlayabileceğiniz gibi bu bir hayvan değil. Siz hiç çay hayvanı diye bir şey duydunuz, "çay gibi anırma, süt dökmüş çay gibi," diye tabirlerle karşılaştınız mı? Bence en azından bu satırlara kadar karşılaşmadınız. Demek ki bu çay bir hayvan değil. E öyle kendi kendine yerde de bitmiyor, bire on bahse girerim, mantar da değil. E hayvan değil, mantar değil de ne bu arkadaş? Bitki değil mi?

Tamam, sen kuşburnunu da kurut, kaynat, içecek yap bir şey demiyorum da, gidip semizotuna "bitki ıspanağı" diyor musun da kuşburnuna "bitki çayı" diyip bir de üstüne çayı bitkilikten aforoz ederek "biz sadece bitki çayı satıyoruz, siyah çay satmıyoruz," diye artistlik yapıyorsun gebeş başaltı? Lokantada garson "Biz sadece bitki ıspanağı satıyoruz, normal ıspanak satmıyoruz," dese ve o garson da benim gibi deste küçük boy ayarında olsa, yeminle dayak yer bu gergin ortamda.

Oysa şu an bu satırlarla beraber sonuna geldiğim papatya çayının beni sakinleştirmesi gerekiyordu, daha da sinire kestim. Hayır, çay olma hâlini çaydan çalıp kullandığı yetmiyormuş gibi, çayın bitkiliğini de bir yandan elinden alıyor bu alafortanfonik kafe tavrı. "E sen de niye gidiyorsun kardeşim?" diye soranlar oluyor, buradan ensemde bir soğuklukla beraber şimdiden hissediyorum o soranları ama yapacak bir şey yok. Her gittiğimde bir aksilik oluyor da, yazacak konu çıkıyor işte ne yaparsın?

YERALTI ÖYKÜLERİ
“ korkuluk ”
ERSİN KARABULUT
BAZEN SİZE ÜZÜLÜYORUM. ÇÜNKÜ HER ŞEYİ SİZİN HUZURUNUZ İÇİN YAPTIĞIMIZI ANLAYAMIYOSUNUZ BİLE...
SESSİZ KALMA
EMEK EN YÜCE DEĞERDİR
1. DÜNYA SAVAŞINDA DÜŞMANI KORKUTMAK İÇİN KULLANILAN SAHTE TANKLARDAN HABERİNİZ VAR MI MESELA?
İNGİLİZLERE TRAKTÖRLERİ TANK GİBİ SÜSLEYİP SAHAYA KOYMALARINI SÖYLEYEN BİZDİK...
YA DA YAKIN ZAMANDA UKRAYNA'NIN ÜZERİNDEKİ RUS UÇAĞI ŞEKLİNDEKİ BALONLARI HATIRLIYO MUSUNUZ ?
GERÇEK OLMASALAR DA KOŞUP GÜVENLİ EVLERİNİZE SIĞINMANIZI SAĞLADILAR... BÖYLECE BAŞINIZA BOMBA YAĞMADI.
KORKUNUN YARARINI GÖRENLER HER ZAMAN KAZANIR.KORKUN.. KORKMAK SİZE FAYDA GETİRİR. YENİ BİR ŞEY DEĞİL BU YAPTIĞIMIZ. BİZ HER YERDEYİZ, VE HEP VARDIK... JAPONYA'DAKİ NAMAHAGE GELENEĞİNİ BİLİR MİSİNİZ? EBEVEYNLER ÇOCUKLARINI TÖRENLERLE KORKUTURLAR.
USLU OLMAZSAN VERİRİM SENİ BU CANAVARA! VERİYİM Mİ?
ĞĞĞĞRRRRR!..
IĞAAAH! HAYIR BABA NOOLUR!..
BİZİM FİKRİMİZDİ.
MÜCADELE ETTİĞİNİZİ SANDIĞINIZ ŞEYİN BÜYÜKLÜĞÜNÜ ANLAMAYA ÇALIŞIN... MİLATTAN ÖNCE 400'LERE GİDİN. ORADAYDIK. KRİTİAS'I ARAŞTIRIN...
İNSANLAR HER TÜRLÜ KANUNA RAĞMEN BİRİ TARAFINDAN GÖRÜLMEDİKLERİNDE GİZLİCE SUÇ İŞLEMEYE DEVAM EDİYORLAR.
...O HALDE BİRİNİN ONLARI HER SANİYE İZLEDİĞİ DÜŞÜNCESİNE İKNA EDEBİLİRSEK SUÇ AZALABİLİR..

SİZLERLE DE ÇOK İYİ ŞEYLER YAPTIK. ÇOK YOL KATETTİK.
ARADA BAZILARINIZ TABİİ Kİ SORUN ÇIKARTMAYA ÇALIŞTI...
POLİS
BA...
BALON BUNLAR !..
AMA HUZURUNUZU KAÇIRMALARINA İZİN VERMEDİK.
GERÇEK DEĞİLLER !.. HEPSİ SAHTE ! HAREKETE GEÇELİM !.. HADİ BİRLİKTE !..
...TEK İSTEDİĞİMİZ SİZİN HUZURUNUZ. HER ŞEYİ SİZİN İÇİN YAPIYORUZ.
EVİNİZİN İÇİNDE CENNETİ YAŞAYABİLİN DİYE...
...DIŞARIYI CEHENNEME ÇEVİRİYORUZ.

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Ne güzelim diye gerin / Ne çirkinim diye yerin / İkisi de tanrıyı suçlamaktır."

- Özdemir Erdoğan şarkısından

● **Ne zaman gerçekleri söylesem, "Çocuk musun?!" diyorlar...**

● Yazarı olduğum ilk mizah dergisi Çarşaf, Cağaloğlu'nda Molla Fenari Sokak'taydı. Molla Fenari, ilk Osmanlı Ş eyhülislamı. 1350-1430 yılları arasında ve Birinci Bayezid, Birinci Mehmet, İkinci Murad zamanlarında yaşamış. Yıldırım Bayezid, bir şahitlik için karşısına geldiği zaman, 'cemaatle namaz kılmıyor' diye Sultan'ın şehadetini kabul etmeyip mahkeme salonundan çıkarmış! Padişaha posta koymak... Fatih Mehmet de benzerini yaşamış, derviş olma isteği Akşemsettin tarafından "Sen dünya hayatına ait olmalısın" denilerek reddedilmiş... Osmanlıcılık oynamağa kalkan despot ve yancılarının aklı buna ermiyor işte, Osmanlı'da sadece biat yoktu, hakkaniyet de vardı. Bilhassa yargıdaki yandaş tayfaya duyurulur...

● **Her şey değişiyor, CHP'nin navigasyonu değişmiyor: "HAFİFÇE, SAĞDAN DEVAM EDİNİZ!"**

● Leonardo da Vinci'nin "gayrımeşru" başladığı hayatı, "hayli meşhur" tamamlaması...

● **Aziz Yıldırım, kimi tokatlarsa tokatlasın, en ölümcül darbeyi kendi camiasına vuruyor...**

● Bir muamma çözüldü! Gümüşsuyu semtinin adını nereden aldığını yıllar yılı merak ettiydim. Şahsi fikrim, sabah saatlarında, Dolmabahçe manzarasına yansıyıp denizi gümüşe kestiren güneş ışınlarından geldiği yönündeydi. Hiç alakası yokmuş ya lan! "Gömüşsuyu" imiş aslı. Taksim, bilirsiniz, su taksiminden alıyor ismini. Gömüşsuyu da derinden gelen kaynak suyuymuş. Yerin altına gömülü olduğundan böyle adlandırılmış. (Bilmeyenler için, Taksim'le Gümüşsuyu yanyanadır.)

● **Güzelim "muhterem" hitabı unutulmasın, ara ara yaşatılsın...**

● Kayıp eşya bulmak için bir tekerleme var, bilen bilir: "Ethem Dede, Ethem Dede / Gömleği keten dede / Bilmemneyimi getir / Bilmemkaç göbek atam dede..." Kayıp neyse ve kaç göbek adanıyorsa, onlar söyleniyor... Rahmetli büyükbabamın adı Ethem'di, herkes ona "Ethem Baba" derdi. Rahmetli babamın ismi de "Ethem Ruhi" idi. Ne vakit kendimi kaybettiğimi hissetsem, bu tekerleme kendiliğinden dökülüyor ağzımdan...

● **Herkese karşı tedbir alabilirsin, bir tek "çatacak yer arayan" insan evladına çare yok!**

● Bunu da duydum: Adam evleniyor ve sonrasında karısını bırakıp, nikah şahidi erkek arkadaşıyla balayına çıkıyor! Her ne olduysa, iki erkek dünyanın en saçma balayını yaşıyorlar. Bana da bunu, kadın anlattı, gülerek...

● **Türkü sözlerinin içinde, en naif hediye "Yare bir potin aldım" dizesi. Ayakkabı, kundura, pabuç değil, potin. Devamında "Tekin yolda salmışam" diyor gerçi ama olsun, niyet güzel...**

● Sıla da şarkıcı değil, itfaiye e "Yanarım yanarım" olsun, "Ateş olsun, hep bir yanarlık var hanım enerjik?

● **Marilyn Monroe "Hakkınızda tapıyorlarsa, aynı nedenle sizd "Sarışınlar aptal" klişesinin m**

● Galata'da iki sevgili yürüyordu "Şimdi TRAMVAYIMIZA biner için moralim bozuktu, bunu duyu hissiyat diye düşündüm...

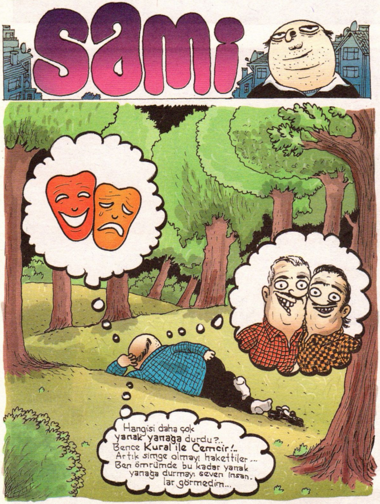
● **Birileri biraz şenlenseler de mevcut. Ki ona kısaca "ZEHR**

● Bayii toplantısı. Moskova'da. itiraz ediyor, "Ya beni de götüre Birlikte gidiyorlar. Otel lobisinde arkadaşının cümlesi şu: "Hayırdı Rusya'nın en çirkin kadını var!!"

● **Ortamda güzel laf söylenin kapasım var bu huyunu...**

'Ortak Tarihler: Afro-Türk Portrel 18.00'de Nişantaşı Galeri Ekse vinyeti de bu sergiden. (www.ga

eta. Hep yangın, yanma, tutuşma.
nama'' olsun, ''Yan benimle!''
dide. Tutuşturucu jel misin a

bir şey bilmeden size
fret de edebilirler'' demiş.
dallamaya girsin!

amda, istemeden duydum, erkek
iz'' dedi kıza. Hastaneye gittiğim
keyfim yerine geldi, aşk muhteşem

susturmsam diye kollayan tüp de
N'' desek yeridir...

yalnız gidecekken, karısı
n ya da gitmeyeceksin'' diye.
n, bir arkadaşına rastlıyor adam,
, sen hiç böyle yapmazdın, yanında
ha yan...

uşlayan biriyle tanıştım, çok

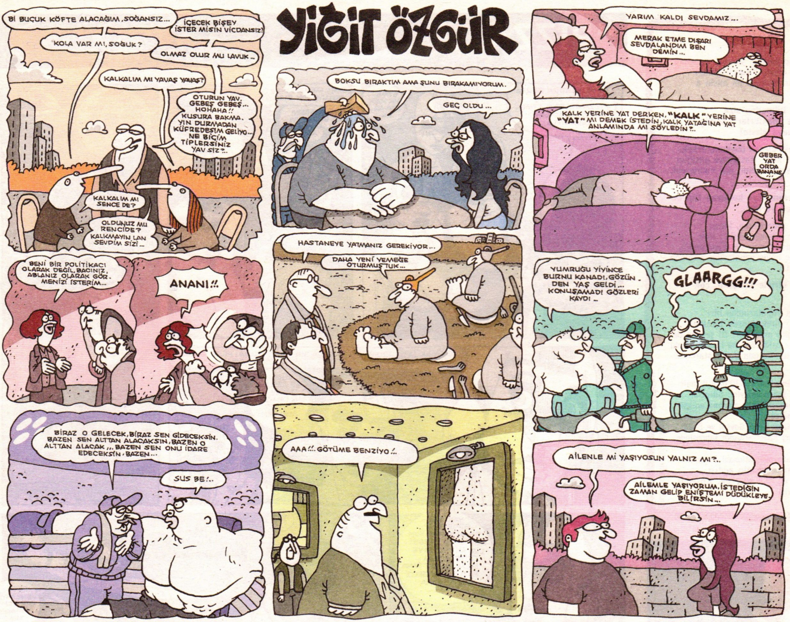
adaki et yığınlarından biri
vermiş, direk dansını bırakıp
keşfettiğini anlatıyor. Bi şeyden de
kalmaz asla zamane hırslısı. Zeki
yapmaktan yorgun bence starcık...

Mayıs Cumartesi: 21.30'da Cihangir
Kulübü sahnesindeyim. Sürpriz
arımla birlikte! (Yer ayırtma adresi:
ray@gmail.com)
Mayıs Pazar: Şirin Soysal ve Bora
, Beşiktaş Kaset-Mitanni sahnesinde.
)
Mayıs Pazartesi: Michael Dixon'ın
dlı resim sergisinin açılışı,
Sergi, üç gün sürecek. Köşenin
ksen.com)

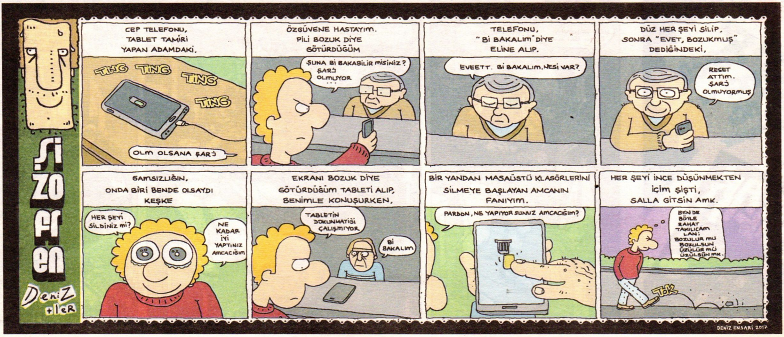
vedatozdemiro@gmail.com

"PİZZA..."

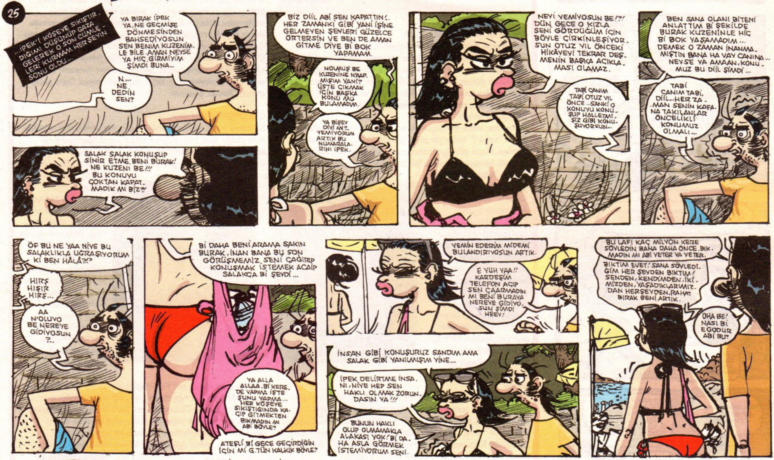

yigit@comic.com

Çarpışma İpek & burak

Yazan çizen OKY

Hasan hazır mısın? Daha önce yirmi ülkede yasaklanmış bir gitar solosu atacağım şimdi sana. Halk sağlığını tehdit ettiği gerekçesiyle yasaklandı bu gitar solom. Baş dönmesi ve burun kanaması yapıyor. Bu gitar soloyu en son attığımda ingiliz heavy metal devi iron maiden'dan geldiler, "biz zaten şu an sekiz kişi falanız, bir eksik bir fazla fark etmez, gel sen de gruba katıl, her şarkıda bu soloyu at, her ay maaşın ingiliz paundu olarak hesabına yatsın. Ne diyorsun?" dediler. "Olur ama tayt giymem" dedim, "ingiliz heavy metalinin taşıyıcı kolonu tayttır, federasyonun kararı çok kesin, tayt giymeyenin metalcilik ruhsatını anında elinden alıyorlar, seni barındırmazlar, bizi de yakarsın" dediler. Geri adım atmadım, taviz vermedim, anlaşamadık. Tayt giyince kendimi şıllık gibi hissediyorum, rahat edemiyorum taytın içinde. Ben kalın kot pantolon içinde büyüdüm, benim vatanım kalitesiz kalın bol kot pantolondur. Slim fit, kumaş pantolon, hatta yazlık şort içinde gurbettedir beyaz bacaklarım, mahzun olurlar, kendilerini ait hissedemezler, entegre olamazlar. Sırf bu yüzden psikoloğa gitsem sence kaç paramı alırlar? Tahmini bir şey söyle... Yüz lira mı? Hasan keşke dünyanın geri kalanı da senin kadar güvercin huylu ve iyi niyetli olsa. Ben sana söyleyeyim; mikroplar ölsün diye eve gelen meyveyi sebzeyi çamaşır suyuyla temizleyen ev hanımından, "bana alfa frekansından komut geldi ev arkadaşımı o yüzden bıçaklamaya çalıştım" diyen üniversite öğrencisinden ne kadar alıyorlarsa, "bacaklarım kot pantolon dışında hiçbir şeyin içinde rahat etmiyor, mutsuz oluyor" diyenden de aynı parayı alıyorlar. Sence bu doğru bir uygulama mı? Bunu unutma, daha sonra vaktimiz olduğunda enine boyuna tartışalım bu konuyu. Şimdi gitar solo zamanı.

"DURUN! DURALIM! Bİ SANİYE!" diye bağırdı Hasan. Baş dönmesi mi yaptı? "Erman napıyorsun?" diye sordu, "gitar solo" dedim. "Solo sekiz ölçü sonra giriyor, olm lütfen ezberle artık şarkıları, hafta sonu konser var hala aynı şarkıyı çalışıyoruz, kendi şarkılarımızı yanlış çalarsak çok büyük rezil oluruz" diye ağlar gibi oldu. Özür dilerim Hasan. Kötü niyetle atmadım gitar soloyu, seni üzeceğini bilsem atmazdım zaten. Dünya tarihinde kötü niyetle atılmış bir gitar solo var mıdır? Gitar solo kalpten kalbe bir köprüdür, karşılık beklenmeden verilen bir hediyedir. Biraz öyle düşün. "Bi de atacağın soloyu düşünürken heyecanlanıyorsun, hızlanıyorsun, ritim kaçırıyorsun. Sana yetişeceğiz diye biz de hızlanıyoruz, bok oluyor şarkı. Pop müzik gibi bir şey yapıyoruz zaten, o kadar gitar soloya ihtiyacımız yok." Hasan her konuda haklı. "Hasan bu mersedes farklı / Anahtarı bende saklı" diye şarkı sözü var şarkıda, beton gibi gitar solo döşemeye gerek yoktur belki de gerçekten. Ne bileyim lan, seviyorum. Grup Hasan'ın grubu, şarkılar Hasan'ın şarkıları. Sevgimi kalbime gömeceğim, tutkularıma pranga vuracağım. Kağıt katlama sanatı origami gibi, modern mimarlık ofisi gibi minimalist gitar sololar atacağım. İnsanlar dinlerken "bu gitar solo mu yoksa içeride kapı mı çalıyor?" diye düşünecekler.

Tayt İngiliz metalinin teminatıdır.

Aynı şarkıyı ellinciye, en baştan çalacağız. Basçı artık kendi kısımlarını çok iyi ezberlediği için beyniyle kaslarını ayırabilmiş. Bası vücudu çalıyor, kafasının içinde sevdiği bir filmi açmış onu oynatıyor. Ben ezberleyemiyorum, kafam karışıyor. Kafam yine üç dakika sonra, şarkının sonlarına doğru atacağım on saniyelik gitar soloya gidiyor. Nasıl oyunlar etsem şarkıyı dinleyenler "bu türkler gerçekten çok yiğit ve kılıç dövüşünde çok yamanlar; ayrıca gitar solosunda da öttürüyorlar. Bunlarla başa çıkılmaz vre!" diye bağırırlar? Nasıl bir solo döşesem mahalleli üzerlerinde atletleriyle konser alanına hücum edip "yani, çok afedersiniz, burada hiçbir güvenlik önlemi alınmadan, etrafına en ufak bir güvenlik şeridi dahi çekmeden siz burada nasıl bu gitar soloyu atabiliyorsunuz? Çoluğumuz çocuğumuz burada oynuyorlar, akşamları burada bisiklete biniyorlar. Ya bu gitar solo bir çocuğun gözüne gelse, o zaman kim verecek hesabını? Belediyeyi arıyoruz, "şikayetinizi kayda aldık, gerekli birimleri haberdar ettik, ilgileniyoruz" diyorlar, ne gelen var ne giden! İlla birinin bu gitar solodan sakatlanması mı lazım? Çok mu zor ya gitar solonun etrafını çit gibi bir şeyle çevirmek, etrafını levhayla kapatmak?" diye isyan eder? Kafayı kaldırıp Hasan'a bakıyorum, Hasan yine "aşkolsun" der gibi bakıyor. Doksanlar trash metaline çevirmişim pamuk şeker gibi şarkıyı ritmi tutturamadığım için. Olm, özür dilerim. Gerekirse belediyenin gitar kursuna gideceğim ama çözeceğiz bu işi. Olmadı psikiyatriste giderim, "gitar soloda kendimi dizginleyemiyorum, yapamıyorum" diye derdimi anlatırım, sakinleştirici yazar, onu içerim.

Hayvan gibi solo atıyorlar.

NOT: Hasan İnceler'in şahsi müzikal girişimi olan Beyaz Hayvanlar'ın "İnceler Galeri" isimli albümü çıktı. Youtube da ve Spotify da indirmeden full dinle seçenekleri mevcut; satın alımlarınız için ise Itunes kredi kartı bilgilerinizi istiyor. Konserlerde çalmak için şarkıları çıkartmaya çalışıyoruz, eğer bir aksilik olmazsa 14 Mayıs Pazar günü Fill The Void bünyesinde Eskişehir Peyote'de olacağız. Tüm death metal sevdalılarını bekliyoruz.

Furkanözçoban

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

> "Bir daha ya geldim ya gelemedim/ Dostlar bizi safa ile gönderin"
>
> *Pir Sultan Abdal*

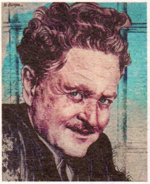
YAĞMUR SIKINTISI/ANTALYA

Pencerenin dışında lamsız cimsiz/şeksiz gümansız bir bahar. Tartışma kabul etmez kesinlikte. (nihayet) Geldi. Tam geldi. Tam teşekküllü. Abartılı mı biraz hatta. Ha yağdı ha yağacak yağmurun donuk, bulutlu/grili solgun manzarasının içinde dahi insanın aklını alan o çıldırmış/körpe yeşiller. Çıplak dal kalmadı.

"Ağaçların bile sıhhatine imrenerek yürürdüm"

"Ağaçların sıhhati"

Onları her böyle gördüğümde aklımda bu cümle; Ağaçları. Bu en "sağlıklı" halleriyle gördüğümde. O romanın iç yakıcı cümlesi. Hasta çocuğun(onbeş yaşındadır), dizinde bir türlü geçmek bilmeyen o iltihap. Tek başına hastahanelere gidiş gelişler. Yollarda gördüğü ağaçlar. Onlara imrenir. Onların "sıhhatine" Ameliyatta bacağı kısa kalabilirmiş. Son muayenede onu öğrenir. Bu yeni haberi; kara haberi annesinden saklar. Şöyle der romancı: *"Felaketimizi başka biriyle taksim etmek saadettir, fakat annelerle değil, annelerle değil. Annelere anlatılan kederler taksim değil, zarbedilmiş olur: Çocuklarının felaketini iki kat şiddetle hisseden anneler, bu ıstıraplarını çocuklarına fazlasıyla iade ederler"*

Bahar günü nooluyoruz? Demeyin. İyi, çok çok iyi yazılmış, mükemmel bir roman, isterse hiç rastlanmadık şiddette korkunç, misli görülmemiş büyük bir acıyı anlatsın, anlatışındaki maharetle "bahar"dan daha şiddetli(lezzetli de)bir tesir bırakır. Bırakabilir. Ruhunuzda. Bence yani. Bende öyle oldu. Bak kaç yıl olmuş hâlâ yeşermiş ağaç gördüğümde o cümle. Bahar'la bitişmiş. Kolay iş mi. Okumadıysanız okuyun derim. "Dokuzuncu Hariciye Koğuşu/ Peyami Safa" Küçücük de bir kitap, yüz sayfa civarı. Daha sonraları araları açılıp çok büyük kavgalara tutuşacakları, atışmalara girecekleri eski dostu Nazım Hikmet şöyle diyor: *"Ben Peyami'nin bu son romanını üç defa okudum, otuz defa daha okuyabilirim ve okuyacağım."* Zaten ilk baskının ithafı da ona. Safa, bir yakın dostuna kitabı şöyle imzalar; "Canım Nazım'a kara sevda ile" Daha sonra, (şiddetli iki düşman kesildikten sonra) karşılıklı birbirlerine yazdıkları o şiirler. *(O şiirleri "Diss"atan günümüz rapçilerinin de okuması gerek)*

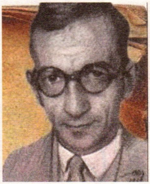
Delirtici yeşil meşil dedim ama demin, kır/çayır, dağ/bayır işleriyle aram yok pek. Yalan olmasın. Yeşiller evlerin bahçelerinde olacak. Yol kenarlarında. Kale içi; o güzel işte. Dağları mağları da anca uzaktan... Hava hafif kararır gibi olmaya başlamadan etmeden, az öncesinde alelacele dönmem lazım, es kaza kırlara mırlara gittiğimde de. Gitmek mecburiyetinde kaldığımda yani. İçimde hemen bir sıkıntı. Dağlar gölgelendiğinde. Şehre dönen otobüs hareket ettiğinde ise, işte o an, rahatlarım biraz. Çok çok büyük parklardan bile... Ağaçlar arasından evler görünmeli.

ÜSKÜDARA GİDEN YOL

Yine nemli, bunaltıcı bir öğleden sonrası. Mayıs sıcağı. Onlar önümde yürüyor. Bebek babasının kucağında. Bebeğe baka baka yürüyen anne. Başına bir pembe kurdele gibi bişey bağlamışlar. Bebeğin. Kalınca epey. Alnına denk gelen yerinde de bir fiyonkumsu, süs. Hayda! Bu da yeni çıktı. Eskiden yoktu. Görüyorum orda burda. Bebek sıkıntıyla itiyor onu. O şeyi. O kurdeleyi. Bunlar düzeltiyorlar hemen. (Hava zeten nemli, sıkıntılı) Yahu istemiyor işte. Bebek; o zaten dünyanın en güzel şey'i. Onu süsleyemezsin. Başka bişey gerekmez. Daha güzel olmaz. Olamaz. Bozarsın.

GÜLÜMSEMEYEN GOLDEN

Bir başka gün. Üsküdar'a doğru giden, neredeyse boş o cadde. Aynı cadde. Issız. Hernedense arabaların da geçmediği bir an. Mayıs güneşi. Kenarda bir ağacın dibini kokluyor. Golden. En sevdiğim, gülümser gibi olan o cinsten. *(cep telefonumda üç küçük kardeş,-golden–yanyana, pembe diller bi karış dışarda, gülümsüyorlar kameraya, noolduysa, sanki Şarlo seyrediyorlar. her içim karardığında çıkarıp çıkarıp bakıyorum,–o nefes aldıkları alet gibi, nefes darlığı çekenlerin–)* Golden görünce, sahibi oluyor yakınlarda. Sağa sola bakınıyorum, o yok ortalarda. Sahibi. Hayret. Daha uzaklara? Oralarda da... Kayıp mı olmuş bu? Yürüdüğüm yönde duruyor. Az ilerde. Daha yaklaşıyorum. Ağacın dibine eğdiği yüzünü kaldırıyor. Aa. Gülümsemiyor. Gülümsemiyor yüzü. İlk defa böyle bişey görüyorum. Epey de yaşlıymış. Kayıp olsa, kendine doğru bakanla(bir umutla)ilgilenir. Yok öyle bir umudu. Bitmiş. Benim geçici ilgimle ilgilenmiyor. İnsanlardan umud kesmiş.

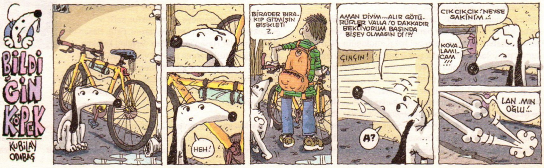
"Kimseden fayda yok" anlamış. Hayret. Bu surat. Ben onları ağızlarının biçimi öyle diye, o yüzden gülümsüyor gibi görünüyorlar, biz öyle algılıyoruz, sanıyordum. Ağızlarının şekli yüzünden. Değilmiş. Meğer basbayağı, sahiden gülümsüyorlarmış onlar. Golden'ler. Bu gülümsemiyor işte. Aynı bir mutsuz insan gibi. Kayıp değil terkedilmiş. Hafif dönüyor. Hâlâ aynı yeri kokluyor. Kalçasının üzerinde iki avuç kadar koca bir yer çıplak. Dönünce görünüyor. Tüyler dökülmüş. Terkedildi diye, üzüntüden mi? Yoksa tüyü döküldü diye mi(iyice de yaşlı hem) terkedildi. Hangisi önce? Çöpe mi attılar? Eski bir mobilya gibi. Tasma niye yok? O nerde? Sokağa bırakırken tasmayı özellikle mi aldılar? "Sahipli bu" diye, "biri bulur getirir, tasmalı olursa", "aman getirmesinler" Diye mi? Bu derece umut kesmek. Küsmek? Yoksa barınaklardakiler biri gelince belki bişey olur diye nasıl heyecanla tırmanıyorlar tellere.

Hiç bakmıyor yüzüme. Ben de yapmış gibi oldum. Haklı. Yavaş yavaş, başı önde, yerleri koklaya koklaya yürüyor...

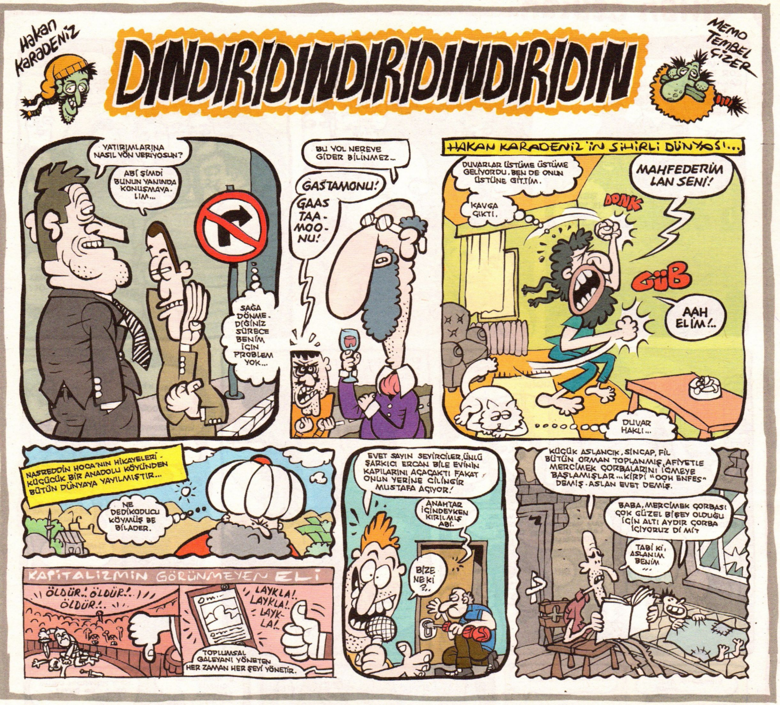
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

Hakan Karadeniz
DINDIRIDINDIRIDINDIRIDIN
MEMO TEMBEL ÇİZER
YATIRIMLARINA NASIL YÖN VERİYOSUN?
ABİ ŞİMDİ BUNUN YANINDA KONUŞMAYALIM...
SAĞA DÖNMEDİĞİNİZ SÜRECE BENİM İÇİN PROBLEM YOK...
BU YOL NEREYE GİDER BİLİNMEZ...
GASTAMONU!
GAAS TAAMOONU!
HAKAN KARADENİZ'İN SİHİRLİ DÜNYASI...
DUVARLAR ÜSTÜME ÜSTÜME GELİYORDU. BEN DE ONUN ÜSTÜNE GİTTİM.
KAVGA ÇIKTI.
MAHFEDERİM LAN SENİ!
DONK
GÜB
AAH ELİM!..
DUVAR HAKLI...
NASREDDİN HOCA'NIN HİKAYELERİ KÜÇÜCÜK BİR ANADOLU KÖYÜNDEN BÜTÜN DÜNYAYA YAYILMIŞTIR...
NE DEDİKODUCU KÖYMÜŞ BE BİLADER.
KAPİTALİZMİN GÖRÜNMEYEN ELİ
ÖLDÜR! ÖLDÜR! ÖLDÜR!
LAYKLA! LAYKLA! LAYKLA!
TOPLUMSAL GALEYANI YÖNETEN HER ZAMAN HER ŞEYİ YÖNETİR.
EVET SAYIN SEYİRCİLER, ÜNLÜ ŞARKICI ERCAN BİLE EVİNİN KAPILARINI AÇACAKTI FAKAT ONUN YERİNE ÇİLİNGİR MUSTAFA AÇIYOR!
ANAHTAR İÇİNDEYKEN KIRILMIŞ ABİ.
BİZE NE Kİ?
KÜÇÜK ASLANCIK, SİNCAP, FİL BÜTÜN ORMAN TOPLANMIŞ, AFİYETLE MERCİMEK ÇORBALARINI İÇMEYE BAŞLAMIŞLAR... KİRPİ "OOH ENFES" DEMİŞ. ASLAN EVET DEMİŞ.
BABA, MERCİMEK ÇORBASI ÇOK GÜZEL BİŞEY OLDUĞU İÇİN ALTI AYDIR ÇORBA İÇİYORUZ Dİ Mİ?
TABİ Kİ, ASLANIM BENİM...

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

DOKSANLARIN BAŞINDA SEKS

Temas

Yıl 1991. Cumartesi öğleden sonraları tıka basa dolan bir yeraltı diskosundayız. Yeraltı derken yanlış anlaşılmasın, bir apartmanın bodrum katında, yüksek sesli müzik ve yanıp sönen ışıklarla küçük şehir gencinin aklını alan boktan bir mekândan bahsediyorum. O yıllar bütün fast food'lara hamburger, bu tür bütün mekânlara da disko deniyordu. Hamburger yiyip diskoya gitmek "şimdiki gençler" damgası yemek için yeterliydi. Kahramanımız Fırat, bir doğum günü davetiyle ilk defa geldiği bu karanlık ortamda kendi gerçekliğini yitirip başka bir boyuta geçiyor. Okul hayatı süzme silik seyrettiğinden, değişik dans figürleriyle farklılığını ortaya koymak üzere disko topunun hemen altında saf tutup debelenmeye başlıyor. Hareketler fena değil, hatta dikkatleri üzerine çekecek kadar iyi. Gittikçe şımarıyor Fırat, müziğin ritmini kaybetmeden Ebru'nun yanına kadar ilerliyor. Ebru, erkekliğiyle değil ama komikliğiyle kendisini eğlendiren Fırat'tan memnun, kendi dansını bırakıp onun figürlerini taklit etmeye başlıyor. Genç bir erkek için büyük bir onur bu. Nasıl bir müzik çalıyorsa artık hafif hafif kalçalarını tokuşturmaya başlıyorlar. Kalça temasıyla birlikte içindeki coşku daha önce hiç denenmemiş, tarifi imkansız dans figürlerine zorluyor Fırat'ı. Bir iki saçma dönüş ve MC Hammer açılışının ardından, iki elini avuçları yukarı bakacak şekilde öne uzatıp sağa sola sallamaya başlıyor. Nasıl tarif etsem; solundan atılan bir karpuzu yakalayıp sağ tarafa atıyormuşum gibi kaba ya da bir bebek sallıyormuş gibi naif bir hareket düşünün. Komiklik ile ilginçlik arasında gidip geliyor adeta. Hareket Ebru tarafından beğeniliyor. Ebru'ya iki saniyede bir karpuz aktaracak kadar hızlanıyor Fırat. Şımarıklık had safhada. Belki bu hareketi kalça tokuşturarak kutlarız diye Ebru'ya iyice yanaşıyor. Soldan alıp sağa verdiği bir an, eli Ebru'nun sol memesine çarpıyor. Kötü bir niyeti yok, ama çarpma ellerinin konumu dolayısıyla biraz avuçlamayı andırıyor. O kadar kendinden geçmiş ki Fırat, çarpma sonrası duracağına adeta memeyi alıp sol tarafa atıyor. "Yavaş be napıyosun sen!" diye uyarıyor Ebru. İki elini havaya kaldırıp "Pardon!" diyor Fırat. Dansı bırakmıyorlar ama araları soğuyor.

Bu direngen meme, ergen coğrafyasını alt üst ediyor Fırat'ın. Kolay değil, asla temas beklenmeyen yılların ona hediyesi bu. Elinin hareketine aynı basınçla cevap veren, elini adeta tokatlar gibi geri gönderen bu memenin yapısal direnci beynini tamamen boşaltıyor. Gece yattığında, öğle saatlerinde yaşadığı teması bir şölene çeviren hayallere dalıyor: *Eli, Ebru'nun memesine çarptığında dans etmeyi keserek "Pardon!" diyor. Fakat hayalindeki Ebru nedense kızgın değil, "Evet, farkındayım mememe çarptın, ama sorun yok" der gibi biraz mahcup ona bakıyor. Karşısında tepki veren değil, bu beklenmedik çarpışmanın sıkıntı yerine heyecana yol açtığını belli eden bir kadın var. Diskonun yüzlere vuran mavi-yeşil-kırmızı ışıkları altında birbirlerine bakarak diğer disko sakinlerinden soyutlanıyorlar. Sonra ne oluyorsa Fırat aniden dudaklarına yapışıyor Ebru'nun. Disko adeta boş. Uzun uzun öpüşüyorlar. Scorpions yeni şarkıları "Wind of Change"i onlar için söylüyor. Dans ediyorlar, aralarına bir kişi daha sığabilecek mesafede sallanan yaşıtları gibi değil, gerçek birer aşık gibi bedenleri birbirine değiyor. Birini bildiği memelerin bu sefer ikisini birden hissediyor.* Hayalin bu kadarı bile yetiyor ona, daha fazlasına gerek kalmıyor.

Temasın ertesi günü

Bütün sosyal hayatları okul çıkışı Sempati Tost Salonu'na gidip yarım ve ardından çeyrek sucuklu yumurtalı tost yemek olan bir arkadaş grubu var Fırat'ın. Hepsi çok iyi çocuklar, ama bir kızla çıkarak karşı cins konusunda belli bir yol kat etmiş olan bazı yaşıtlarına göre sıfır noktasındalar. Bu yüzden Fırat'ın disko açılımı bu grubun bütün elemanlarını sarsacak güçte bir devrim sayılabilir. Fırat, arkadaşlarına büyük bir coşkuyla anlatıyor olayı. Ebru ve onun sol memesi bomba gibi düşüyor Sempati Tost Salonu'nun ortasına. Olayı dinlerken tostunu çiğnemeyi unutanlar var. Bir memenin dokusunu tümüyle hissetmiş olması, hayatın daha ileri yaşlarda açılması gereken gizlerini erken yaşta tecrübe etmiş bir lidere dönüştürüyor Fırat'ı. (Oysa yaşıtları arasında sigara içenler, bira kutusu dikenler, öpüşenler ve dolaşan bazı dedikodulara göre ileri aşamalara geçenler var.) Fırat coştukça coşuyor: "Şaka maka avuçladım oğlum,", "Nası sert biliyo musun?" gibi gittikçe terbiyesizleşen ayrıntılarla kendinden geçiyor. Sağolsun arkadaşları da bu iştahlı anlatıcıyı daha çok anlatması için teşvik ediyor. Mesela Adnan, "Nası sert? Çok mu sert?", "Elinin tersi mi denk geldi, düzü mü?" gibi sorularla adeta o anları bir de kendi yaşamak istiyor. Fırat'ın başına gelenler, o gece geç saatlerde bütün grubun ortak hayaline dönüşüyor. Yattıkları yerden gözlerini tavana dikerek Fırat'ın hikayesine kendilerini yerleştiriyorlar. İstisnasız hepsinin eli memeye çarpıyor. Herkes kendi hayalgücüyle sevişiyor. Durum içler acısı; mesela Uğur, Fırat'ın anlattığı dans figürünü anlayamadığı için dans kısmını atlayıp direkt yapışıyor Ebru'ya. Ebru da çıkıp "Napıyorsun sen?" demiyor Uğur'a.

Temasın üçüncü günü

İşler bir anda değişti. Fırat, o yaşlara has ani bir duygu değişimiyle olaya farklı bir anlam yüklemeye başladı. Sempati Tost Salonu'nu iki gündür dolduran seks coşkusu yerini aşk acısına bırakmış durumda. Daha dün, "Şaka maka avuçladım," diyen gevrek sesi, bugün, "Çok güzel kız oğlum," derken neredeyse titriyor. Herkes tostunu hüzünle ısırıyor. İşin ilginci, Fırat'ın "madem bu memeye dokunuldu öyleyse neden çıkmıyoruz ki" gibi bütün aşamaları atlayan bu düşünce sistemi arkadaşlarına da garip gelmiyor. Plastik şişedeki ketçabı avuçlayarak kararlılıkla sıkarken, "Tabi lan, kızın sana kesin ilgisi var," gibi çıkışlarla Fırat'ı destekliyorlar. Art arda devirdikleri tostlar kafa yapıyormuş gibi bir halleri var; kimse durumun saçmalığına itiraz etmiyor. "Tamam," diyor Fırat, "yarın sabah konuşucam Ebru'yla." Daha dün, "Nası sert?" diye soran Adnan, "Konuş tabi lan!" diyerek destek veriyor. Bu kararla birlikte grup biraz neşeleniyor. Fırat'ın yeni aşkını ilave birer çeyrekle kutluyorlar.

Temasın birinci haftası

Her gün, bir sonraki gün aynen tekrarlamak üzere, "Yarın artık kesin konuşuyorum Ebru'yla," diyor Fırat. Fakat ne yazık ki konuşma bir türlü gerçekleşmiyor. "Yarın" için tosttan başka bir kesinlik yok hayatlarında. Daha bir hafta önce hayallerini süsleyen memenin, Fırat'ın aşk ilanıyla birlikte bir "yenge memesi"ne dönüşmesi ve tabu haline gelmesi grubun biraz canını sıkıyor. Fırat çıkma teklifini ertelendikçe renksiz, sıkıcı Sempati günleri geri dönüyor sanki. Yarım ve çeyrek ikilisinin mutlak iktidarı yeniden ele geçirmesi an meselesi. Yumurta ve sucuk, başka hayallere dalan bu gençleri geri çağırıyor. Grup, yarım sucuklu yumurtalı tostlarının sonuna gelirken Fırat aniden, "Kabul etmezse kendi kaybeder," diye sesini yükseltiyor. Daha teklif bile etmeden neden bir anda olumsuz düşündüğü belli değil. Sonra ergenlere has nedensiz öfkesiyle sanki bir duble daha istiyormuş gibi, "Bana bir çeyrek sucuklu yumurtalı!" diye haykırıyor. Yersiz de olsa bu yeni çıkış biraz canlandırıyor grubu. Kısa bir sessizliğin ardından Uğur, "Evet abi kendi kaybeder," diyerek çeyrek sayısını ikiye çıkarıyor. Adnan, sanki Ebru'yla konuşulmuş da olumsuz cevap alınmış gibi, "Hayret bişey ya" anlamında elini kaldırarak, "Senden iyisini mi bulacak?" diyor. Hazır eli havadayken de çeyrek sayısını üçe çıkarıyor.

Meraklısı için not: Fırat ve Uğur'un en yakın memeye dört, Adnan'ın ise daha beş yılı var.

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 11 MAYIS 2017 | Sayı: 506

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

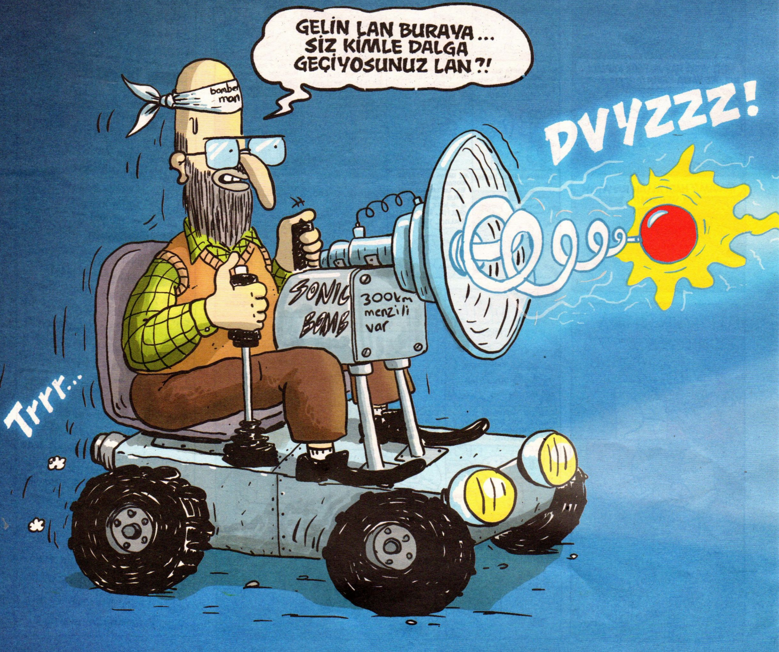
Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Asmalımescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

BİZE SORGUSUZ BİAT EDEN CAHİL GENÇLİK LAZIM DEĞİL...
NE LAZIM BAŞGANIM?.. NASIL BİŞEY LAZIM?..
REYİS

4 MAYIS PERŞEMBE
SAYI: 2017/18 No: 505
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FIYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

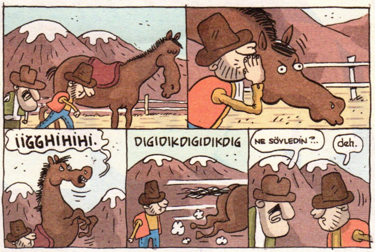
UYKUSUZ

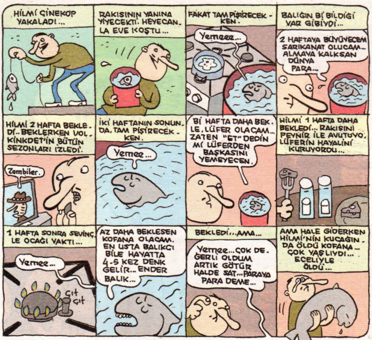
Türkiye'nin ışık hızını geçen mermisiz top ürettiğini iddia eden Abdurrahman Dilipak sosyal medyada alay konusu oldu.

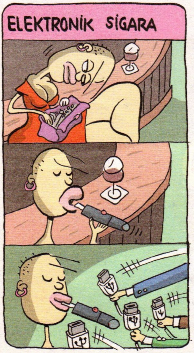

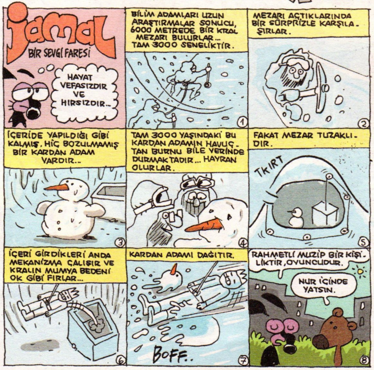
emrah ablak

Vatandaşa Sorduk • Evlilik • Programları

Oyar KAMUSPOTLAR (30): Allah'ın emri, Peygamberin kavli, sunucunun maharetiyle gerçekleşen stüdyo birliktelikleri oluyor.. Stüdyonun spotlarının altından çıkıp da evin florasan ışığının altına gidince, halojenleri köklüyorlar.. Elektrik faturası kol gibi geliyor.. Ekonomik sıkıntı da oluyor yani... Kolay işler değil..

Fahlız KAYRAĞ (28): Evlilik programlarını sörvayvır adalarında çekseler.. Futbol programlarını da orada çekseler.. İpnelerin hepsinden bi kalemde kurtulsak.

Talipbin DÖRT (44): Dayımın oğlu evlilik programları sayesinde 3. kadını aldı.. Hep beraber yaşıyorlar.. Ben de "Kim milyoner olmak ister" yarışması için başvurdum.. Sakallı adamlar hoşuma gidiyor... Kalın kalın sesliler..

Basiretsulh TAŞKIN (36): Evlilik programlarında kadın: Pamuk prenses, erkek: Beyaz atlı prensi sümüle ediyo.. Seyirci 7 cüceler gibi olayı seyrediyo.. Sunucu da kötü kalpli kraliçe amk.. Elmayı yedirmek peşinde.. Elma: Reklam.

Toz CANTÜRK (36): Senelerdir harddisklere kayıt ediyorum evlilik programlarını.. Ve sürekli evde açık.. Binlerce saatlik evlilik programlarım var.. Binlerce saat insanların birbirlerini sevebilmek için ikna edişlerine bakıyorum.. Binlerce saatte iki tane uzay mekiği yaparsın, Mars'a gidip gelirsin... Ama öteki daha kolay geliyodemek ki.. Kuru kuru napcan marzda..

UYKUSUZ

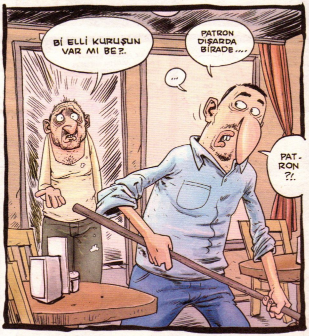
Uğur Kurt'un Okmeydanı Cemevi avlusunda başından vurulması sonucu ölmesine ilişkin davada sanık polise para cezası verildi.

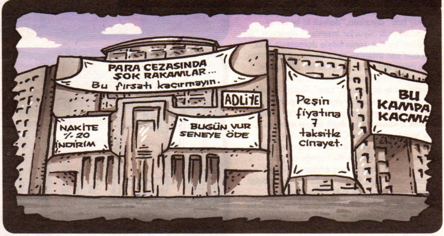

Yargıda kadrolaşma hızla artıyor.

Bir yılda esnaf sayısı 204 bin azaldı.

Wikipedia'ya erişim engeli geldi.

N.Ş.A NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Türkiye'de rezil olmak

Ne anlama geldiği düşünülmeden tekrarlanan ve her yere cuk oturduğu düşünüldüğünden, dillerden düşmeyen sözler var. Bunların -içinde bulunduğumuz dönemde rezillikten geçilmediğinden olacak- son dönemde en çok dillendirilenlerden biri de Murathan Mungan'ın "Türkiye'de her şey olursunuz ama rezil olamazsınız," yollu ifadesi. Maşallah üzerine atlayan atlayana yalnız bir sorun var: Bu nasıl bir laf? Baştan aşağı yanlış bir laf.Zira öncelikle öyle kendi başına rezil olunmaz, birileri rezil eder de öyle rezil olunur.

Bazıları kabahat işledikten sonra rezil olduğunu düşünerek acı çeker, kendilerini sessize alır ama neticede rezilliği aile mesleği bellemiş, bile bile yapan, rezilliğinden çıkar sağlayan ve hatta sadece o rezillikle var olan adamlar niye rezil olsun ki? Arkadaş adam bütün bir hayatını, oturduğu yalı dairesinden ününe, kalın maaşından parlak ikbâline, her şeyini rezilliğe borçlu zaten. Yalanla, talanla, iftirayla, çarpıtmayla bugüne gelmiş adam rezilliği kendinden utanarak bırakmaz, başefendi yanından kovar da öyle bırakmak zorunda kalır. Ha kovulunca, artık rezillik yapma imkanı elinden alınınca niye rezil olduğunu düşünsün ki bu adam kendi kendine? Onu siz rezil edeceksiniz beyim.

İki kelimeyi bir araya getiremeyen yeteneksizleri, ortaokul seviyesinde tarih coğrafya bilgisi olmayan dangalakları, onlarca ölünün üzerine uydurma haberlerle iftira atanları, bir cenahta tutunmaya çalışıp tutunamayınca ya da parası az gelince karşı cenaha sıçrayanları, uğruna zamanında hapis bile yattığı mücadelesini ve hatta halkını para için düşünmeden satıverenleri ya da hayatı yanılmakla geçtiği hâlde, bunu kabullenmek istemediği için yanılanın hayat olduğunu ileri sürecek derecede egosu şişmiş zevzekleri hiçbir kabahat işlememiş gibi bağrına basmayacaksın yani.

Kısacası Türkiye'de gayet güzel rezil olunuyor, siz yeter ki görmek isteyin. Ecza kaçakçılarının vereceği üç kuruşun, on dakikalık televizyon ününün, kulağınıza sürekli olarak asla yanılamayacağınızı fısıldayan içinizde habis bir ur gibi büyüttüğünüz o korkunç egonuzun tutsaklığından kurtulun da öyle bir bakın, öyle bir rezil olunuyor ki ülkede, olimpik spor olsa dünyada rakibimiz olmayacak.

Belki bu yüzden; rezillik gırtlak boyuna vardığından sürekli tekrar ediliyor bu yanlış yargı, "Türkiye'de rezil olamazsınız, rezil olunamaz, namümkün," diye. Boğazına kadar pisliğin içinde olunca tabii, insan hiç bakamıyor olmalı aşağıya: Biraz da bundandır bunların başının hep kibirlice dik durması belki de. Hayat boyu yanılgıdan yanılgıya koşup, yedikleri her herzede içinde bulundukları pislik çukurunu santim santim doldurdukları içindir şimdi üzerlerindeki "Ama böyle olabileceğini kim bilebilirdi canım," küstahlığı. Her şeyin, tam da böyle olacağını, ülkenin bu noktaya geleceğini yıllardır söyleyen herkes görüyor hâlbuki ne gibi bir pisliğin içinde debelendiklerini. Evet, o pisliğin içinde debelenenler çoğu kez daha iki gün öncesine kadar büyümesine ve güçlenmesine en büyük katkıyı yaptıkları diktatörlüğü savunmaya devam edenleri kastederek "Türkiye'de bir türlü rezil olunmuyor," diye hayıflanadursunlar; tam da bunu yaparken "Rezil nedir, nasıl olunur?" konusunda tarihe geçecek birer örnek sergiliyorlar.

Düşünün bir, on yıldır sırf kalın bir maaş uğruna en çirkin kumpaslara imza atan, iftiralarla hapse girmiş insanların geride bıraktığı aileleriyle bile pişmiş kelle gibi sırıtarak dalga geçen, onlarca insanın öldüğü bir katliamı ölenlerin üzerine yıkmak için görüştüğü insanların beyanatlarını çarpıtan ve ülkenin yaşadığı en büyük terör saldırısında da suçu yine ölenlerin üzerine yıkmaya kalkan bir adam günün birinde aniden mi anlayacak rezil olduğunu? Onlarca insanın hayatını kararttıktan sonra devran dönünce "yav kusura bakmayın kullanışlı aptalmışız," diye işin içinden çıkan adam şimdi mi utanacak?

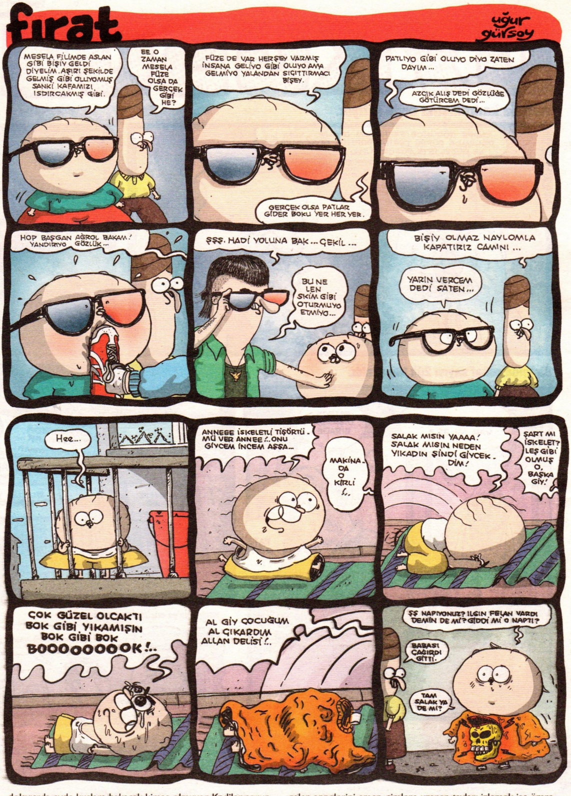
Böyle adamlara "Hadi başka kapıya, unutmadık ahlaksızlıklarını," diye kapınızı kapatmazsansanız, böyle adamların kabahatlerini sırf yarenliğiniz var diye görmezden gelirseniz nasıl olacak da rezil olacaklar? Hayır efendiler! Siz rezil edeceksiniz. Her fırsatta kafasına kafalarına kakacak, her fırsatta ayıplarını, salaklıklarını, ahlaksızlıklarını hatırlatacaksınız. Bıkmayacak, usanmayacaksınız çünkü aksi takdirde, o adamlar yine rezil olacak ama bu sefer yanlarına siz de yazılacaksınız.

Hayır efendiler, bu ülkede gayetle de rezil olunuyor ve bu ülkenin en rezilleri "Bu ülkede rezil olunmaz," diye gırtlağına kadar battıkları pisliğin kokusunu almamak için burnu havada, o kibirli asla yanılmaz pozlarıyla ortalıkta gezmeye devam ediyor. Ve **normal şartlar altında** hayatının geri kalanında utancından insan içine çıkamaması gerekenler, **Yeni Türkiye'nin yeni aydınları ve sözde gazetecileri** tarafından en fazla bağlaç olan da/de'yi bir seferliğine bitişik yazma hatasına düşmüş muamelesiyle teselli ediliyor.

@baris_uygur

BEN ALPAY ERDEM

Merhaba sevgili okur. Sana bu mektubu Muğla Akçapınar'dan yazıyorum. Turnedeyim ya ben. Dün Fethiye'deydim. Şimdi de Datça'ya doğru gidiyorum. Giderken giderken de dedim ki, öyle giderken, "e Akçapınar'a uğrayayım bir madem, meşhur tostundan yiyeyim, neden yemeyeyim çünkü, öyle olsun çünkü, bir yandan da köşemi yazayım, günlerden de pazartesi, tam bir köşe yazma günü pazartesi, ha ben bu köşeleri perşembeleri de yazdığım oldu, başka günler de yazdığım oldu, ama pazartesilerden aldığım tadı hiçbir günden alamadım köşe yazma olarak, her şeyin de bir şeyi var", hep böyle şeyler dedim içimden içimden, öyle yolda giderken. Şu anda da Akçapınar'dayım. Tostum yeni geldi. Ayran önceden gelmişti. Ama en önce de dilimlenmiş domatesler gelmişti. Domates zaten sen istesen de istemesen de geliyor. Burası öyle bir yer ki, seni asla domatessiz bırakmıyorlar. Seni mutlaka önce bir domateslendiriyorlar. Domateslendirmedikleri hiç kimse yok. Şöyle bir bakıyorum da, tüm masalara şöyle bir bakıyorum, bu arada acayip kalabalık burası, garson çocuklar telef oluyor, şöyle bir bakıyorum da masalara, herkeşleri istisnasız domateslendirmişler. Ve herkes çok mutlu. Domateslenmek insanları mutlu etmiş. Peki beni mutlu etti mi. Tabii ki. Çünkü bu öyle bir domates ki, domatesi yerken diyorsun ki, "vay bee" diyorsun, "demek ki boşuna domateslendirmiyorlar insanları" diyorsun. "Bir bildikleri varmış, senin böyle domatesin olsa, kim bilir sen insanları nasıl domateslendirirsin, aklın çıkar, akıl alırsın, böylesi bir domatese yeri gelir resmen ömür adarsın, sın, ın, nın" diyorsun. Ne diyordum, "tost". Tostun içinde de var ki domates. Ne diyordum, "gidiyorum öyle". Gez ha gez, geziyorum. Yollarda olmak iyi ama o kadar da iyi değil. Bazen moralin çok bozuluyor. Aydın-Çine arası yolda yerde yatan bir köpek gördüm öyle. İndim araçtan. Araba çarpmış. İleride de köpeğe çarpan araba. Plakası falan uçmuş arabanın. Köpek umurlarında değil. Düşen plakanın derdindeler. Köpek yerde yatıyor öyle. Davranamıyor. Derken bir araba durdu benim gibi. İçinden üç kadın çıktı. "Napsak, ne etsek" diye düşünmeye başladık. Isırmaya çalışıyor çünkü can havliyle. Önce altına bir şekilde poşet yerleştirdik, hafifçe öyle çektire çektire bir battaniyenin üzerine aldık, sonra da battaniyeyle taşıya taşıya kadınların arabasına koyduk. Kadınlar Çine'ye doğru tereddütsüz yola çıktılar. Orada veteriner hekime göstermek üzere. Kadınlar olmasaydı ben alacaktım. Gerçi tek başıma çok zor olacaktı ama bir şekilde üstesinden gelirdim. Köpeğe çarpan da göstermelik öyle bir ilgilenir gibi yaptı sadece. Tabii ki kimse bir canlıya çarpmak istemez, ama madem ki oldu böyle bir şey, herkesten önce sen ilgilenmelisin, herkesten çok bu senin görevin. Böyle işte. Çok moral bozucu şeyler de yaşanıyor yolda. Yol iyi ama o kadar da iyi değil. Şimdi buraya gelirken de yol kenarına çekmiş bir araba gördüm. İçinden bir adam çıktı, yol ortasında karşıya geçmeye çalışan kaplumbağaya doğru davrandı. Kaplumbağayı görür görmez ben de dörtlüleri yakıp perdeledim önünü. Otoyollar can pazarı resmen. Kaplumbağayı kurtardık öyle, o iyi oldu bak. Kaplumbağayı kurtaran, sonra bana da teşekkür etti. Seveceksin. Hayvanları seveceksin. Sana muhtaç olanlara yardım edeceksin. Onlara hep iyi davranacaksın. Hep ama. Ben şimdi turnedeyim diye kuşlarımızı süper bir arkadaşım var, ona bıraktım. Ballı'yı da bu kez yanımda getirmedim, Ballı biliyorsunuz Cennet Papağanı bir arkadaş, bizim oradaki pastaneye bıraktım. Kuşçu çünkü pastane. Özlem de annesinde kalıyor genelde ben turnedeyken,

dolayısıyla evde kuşlara bakacak kimse olmuyor. Kediler sorun değil. İki gün üç gün çok rahat kalabiliyorlar tek başlarına. Ama kuşlar öyle değil. Her gün ilgilenmek gerekiyor kuşlarla. Her gün ama. Dün de pastaneyi aradım, Ballı'yı sordum. Alt kata kaldırmışlar Ballı'yı. Neymiş, çok ötüyormuş, müşteriler rahatsız oluyormuş. Beynimden vurulmuşa döndüm. Hemen Özlem'i aradım, durumu anlattım. Derhal mahalleye dönüp Ballı'yı aldı oradan. Ballı'yı da o süper arkadaşa bıraktı yine. Şimdi bütün kuşlar süper arkadaşta. Bu pastane konusuyla ilgili söyleyecek çok şey var, ama şimdi söylemeyeceğim. Zamanı gelince çok şey söyleyeceğim. Şu anda öfkeme hakim olmaya çalışıyorum sadece. Yolda olmak iyi ama bazen böyle tatsız şeyler de yaşanıyor. Karavan alacağım o olacak. Ev gezdirmesi gibi gezdireceğim evi o olacak. Kuşlar, kediler, böcekler, maaile. Neyse, ne diyordum, "yol". Karacabey'de de yol çalışması vardı, trafik durdu da ha durdu Karacabey'de, yan tarafta da atlar var, atların çoğu yavrulamış, annelerinin peşinden koşturan, yeri gelen annelerini emen, çimlere uzanan tayları izlemek ise ömre bedeldi. Dünyanın en güzel şeyine bir şekilde maruz kaldım, çok iyi geldi. Sonra kafamı bir çevirdim ki, yan koltukta hayali kuzenim oturuyor. Götoş artık sadece eve de gelmiyor, her yere geliyor. "Alpay" dedi, "senin sorunun ne biliyor musun" dedi bana. "Neymiş ki" dedim. "Küçük düşünüyorsun" dedi. "Nasıl yani" dedim. "Ömrün boyunca hep çeyrek bilet aldın piyango bileti olarak, hep küçük düşündün, küçük düşünmek sende bir alışkanlık" dedi. "Ya" dedim, " bi sigigit" dedim "ya, bi sigigit, ne alakası var mınaki" dedim. "İyi düşün bak bu dedigimi" dedi. Gitti sonra. Sonra da zaten yol açıldı, atlara taylara veda ettim. Yoluma devam ettim. Hoşça kal.

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

* Önümüz yaz, yaz sonrası da bienal. Bu vesileyle "Al ben de bu çay bardağını ters çevirip kavramsal sanat yaptım, çay içip kahve falı bakmaya çalışanların çaresizliğini irdeledim," türü esprilerin ilkinin on dokuzuncu yüzyılda yapıldığını ve bu esprilerin on dokuzuncu yüzyıldan bu yana da pek değişmeden sürekli tekrarlandığını hatırlatmak isterim. Yapmayın yani. Ya da yapın yapmasına da, on dokuzuncu yüzyıldan bu yana hep aynı şekilde dalga geçmek mi daha komik, pek de anlamadığımız işleri anlamadığımıza gizliden öfkelendiğimiz, birilerinin anlamasına bozulduğumuz hatta o yüzden anladığını iddia edenlerin de anlamadığını ama anlıyormuş gibi yaptıklarını ileri sürdüğümüz için biz mi daha komiğiz üzerinde bir düşünmek lâzım. Hayır böyle espriler yapıldığında oturup cevap da verilmiyor artık, bıkkınlık aşamasına geçilmiş artık yüz elli yıl kadar sonra.

* Hayır, ömrü ilki kadar uzun olmayacak neyse ki ama "Küresel ısınma dediniz ama donuyoruz yahu, keh keh keh," de bu kategoriden ve gördüğüm kadarıyla meseleyi bilenler bu espriyi yapanlara küresel ısınmanın mekaniğini anlatmayı çoktan bırakmış bile. Bu mücadelenin bıkkınlık aşamasına çabuk geçtik dikkat ederseniz.

* Ha nedir, bu bıkkınlığı yenildiğini kabullenme bıkkınlığı zannedenler olabilir, orası öyle değil. Bu bıkkınlık bir tür "e ne hâlin varsa gör kardeşim," bıkkınlığıdır. Suudi Arabistan'da kadınların ücretli doğum izni olduğu için batıdan daha iyi haklara sahip olduğunu veya Suudi kadınlarının kıyafet zorunluluğuyla ilgili bir derdi olmadığını ileri süren gerzek batılı liberalle tartışmayı bırakma, cahille sohbeti kesme, turiste o yediği yemeğin öyle yenmeyeceğini anlatmaktan vazgeçme eşiğidir.

* Bu arada hemen her ülkenin ağzı sulana sulana beklediği kaynak turizm gelirleri ama diğer yandan da bu dünyada en çok aşağılanan, küçük görülen, tepeden bakılan insan da turist. Bir geri çekilip bakacak olursanız, en azından söylem düzeyinde bu dünyada en hor görülen azınlık turistler. Ben bugüne kadar hanutçular dışında turist sevene rastlamadım. Özellikle de dünyanın turistik şehirlerinde yaşayanlar, çoğu kez o şehrin temel gelir kaynaklarından birini sağlayan turistlere kıldır.
Daha da fenası, turistler de turistlere kıldır.

* Ha bunu anlamamak mümkün değil; bir yere turist doldu mu, oranın yerli ahâlisi inceden voltasını alır. Ben Cağaloğlu-Sultanahmet hattında büyüdüm, basının merkezi Cağaloğlu'ydu, Sultanahmet'e de öyle çok turist gelmezdi. Okulda yabancı dilimizi geliştirelim diye Sultanahmet'e salarlardı da yakasına yapışıp "Nasılsınız? Nereden geliyorsunuz? İstanbul'u nasıl buldunuz?" diye sorularımızla bunaltacak turist bulamazdık. Yani bulurduk bulmasına da, bir turisti on öğrenci çevreleyip konuşmaya çalışırdık.

* Turist için de kabus gibi bir yandan: Atıyorum kalkıp Venedik'e gitmişsiniz, az vaktiniz var, etrafı gezmeye çalışıyorsunuz, birden bire ergenlik çağında olduğu için kişisel gelişiminin en çirkin döneminde bulunan, gözleri fır dönen, kafasında duman tüten bir grup nursuz ortaokul öğrencisi etrafınızı sarıp "Nereden geldiniz?" diye soru sormaya başlıyor. Carpenter filmi mi lan bu? Adama gümrükte sormuyorlar o kadar soruyu. Zaten Sultanahmet etrafında da kafeler falan hem azdı hem de oradaki adliyeye, valiliğe falan işini görmeye gelenlere hizmet ederdi.

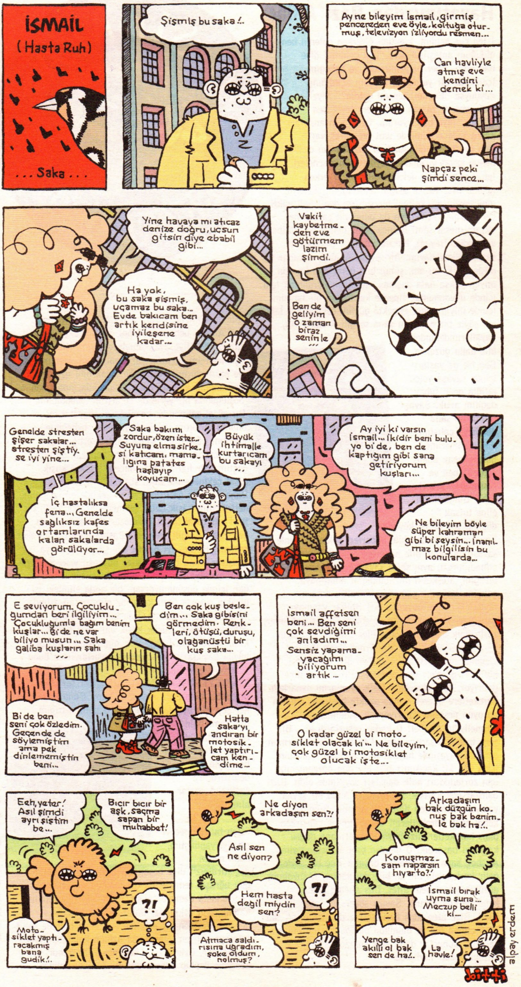
* Sonra ne olduysa oldu, turizm patladı. Cağaloğlu'ndaki gazete binaları dev ve lüks halıcı, kuyumcu oldu, daha on yıl öncesine kadar betonarme olan binaların cephelerine cilalı ahşaplar kaplandı, her yer legodan yapılmış Soğukçeşme Sokağı'na döndü. Eski gibi gözüküyor ama en fazla balsa'dan yapılmış maket evler kadar tarihi, orası da ayrı. Eskiden adliyeyle, valilikle falan işi olup da yılda en az bir iki kere oralara uğrayan İstanbullular artık Sultanahmet'e adım atmaz oldular, yolu düşenler de turistler yüzünden artan fiyatları falan görünce turiste uyuz oldular.

* Dediğim gibi turiste uyuz olmak sadece yerliye has değil, turist de turisti sevmiyor hatta o kadar sevmiyor ki, resmen her biri birer minik Kafka gibi, turist olmadığını, gittiği yerlere "turist olarak" gitmediğini ileri sürüyor. Turizmin son on yıldaki numarası "oralı gibi yaşa." Adam üç günlüğüne Venedik'e, bir haftalığına İstanbul'a, iki haftalığına New York'a gidiyor, gitmeden aylarca öncesinden gittiği şehirde "turistik olmayan" yerler arıyor. Her gidenin elinde üzerinde "Turistler için değildir!" yazan ama turistlerden başka kimsenin almadığı rehberler, artık nasıl bir oyun oynanıyor anlamış değilim. Şehirlerin en turistik mekanlarında o şehrin yerlilerinden başka kimse olmayacak bu gidişle.

* Adam gittiği yerde oralı gibi yaşamaya o kadar hevesli ki sanırsın Ürgüp'e gidip patates toplayacak, Eskişehir'e gidip tuğla fabrikasında mesai dolduracak, Ankara'ya gidip daireye amirinden önce varmak için sabah erkenden yola düşecek. Yoo, yine balona biniyor, gondolla geziyor, Ankara'da da ne bok yiyorsa yiyor şimdi bulamadım orada yapacak bir şey.

* Hayır bu işin tehlikesi büyük: Yakında Bağcılar'da "oralı" gibi davranmaya çalışıp apaçilik yapan, Yenibosna'da kanatçı arayan, Zeytinburnu'nda gaftiye çıkan, Dolapdere'de papikçi kovalayan, Metrobüse binmek için yüzlerce yılda kurduğu medeniyeti ayaklar altına alan turistler görmeye başlayacağız. Sonra bir de bunlar evlerine dönecek, diplomatik kriz çıkacak valla.

* Bu yüzden ne zaman sağda solda "turist değilmiş gibi" yapmaya çalışan turist görsem "Turistsin sen turist kal, al eline rehberi / turistsin sen turist kal, tak boynuna makineyi," diye seslenesim geliyor içeriden.

Hayatımızdan Bazı Anlar

İşten eve geldim, kapıdan girerken gelenin ben olduğum anlaşılsın diye "ben geldim" diye bağırdım. Eğer bağırmazsam ve bebeğim içerilerde bir yerdeyse, kapının açıldığını duyduysa "Erman, sen mi geldin?" diye bağırıyor. O zaman mecburen "evet ben geldim" diye bağırıyorum. Oysa evin anahtarı zaten sadece ikimizde var. Ne gerek var? Ben geldim sevgili Anabel! Bizi ayıran o melun savaş yüzünden kaybettiğimiz seneleri telafi etmek için gelebildiğim kadar erken geldim eve! Keşke sevgili anneciğinin sözlerini dinleseydin de, kalbini bir subaya değil hali vakti yerinde bir kasaba, ya da onuruyla çalışıp her akşam mesai saati bitince evine dönen bir katibe verseydin. Heyhat, buradayım işte, evimdeyim, senin kollarındayım. Ah sevgili Anabel, o kadar sık düşledim ki bu anı; şimdi bile gerçekten burada mıyım yoksa hala düşman ateşinden korunmak için içinde uyuduğumuz siperde kurduğum bir hayalin içinde miyim ayırt etmekte güçlük çekiyorum. İzin ver şöyle bir bakayım sana sevgili Anabel! Ah, hayallerimdekinden bile daha güzelsin. Ben ise gz yaşları içinde savaşa yolcu ettiğin genç subay değilim artık. Savaş bittiği an sana dönmeye çalıştım, lütfen sözlerime inan. Ancak dönüş yolunda ben ve emrimdeki askerler vahşi Bulgar'ların eline tutsak düştük. Kahrolası köylüler! Savaşın bittiğinden bile haberleri yoktu. Kiminle savaştıklarından bile haberleri yoktu! Düşman olmadığımızı, aynı safta savaştığımızı, savaşın bittiğini, ateşkesin imzalandığını anlatmaya çalıştık, bağırdık çağırdık, küfrettik ama ne fayda! Bir sene boyunca bizi Bulgar yapmaya çalıştılar. Her gün köfte ve çoban salata yedirdiler, zorla halk danslarını öğrettiler. Ancak yaşlıların ne dediklerini bilirsin: Bir Fransız'dan Bulgar yapamazsın. Askerlerim ve ben bize verdikleri köfteleri geceleri gizlice birleştirip rosto haline getiriyor, öyle yiyorduk. Halk oyunlarını oynarken hareketlere bilerek yanlış ayakla başlıyor, onların da oyun neşesini kaçırıyorduk. Adamlarımı görmeliydin Anabel! O kadar cesurlardı ki... Bir sene boyunca sadece senin hayalin ve adamlarımın cesareti sayesinde hayata tutunabildim. Tanrının işine bak ki; kaçışımız bizi her gün öğrenmemiz için zorladıkları halk dansları sayesinde oldu. Bazı danslar çok karışık, herkes aynı anda bir şeyler yapıyor. Dansın en hareketli anında, Bulgarlar kendi ayak hareketlerini takip etmeye çalışırken dans hareketlerimizi bozmadan ormana doğru kaçmayı başardık. O günden beri at üstündeyim Anabel, sana ulaşamadan başıma yine bir şeyler gelir korkusuyla bir an bile durmadım. Mahvolmuş gözüküyorsam beni affet. Duş alıcam zaten, kendime kokuyorum. Savaşı sorarsan, savaş iyi geçti. Bize ateş eden herkese biz de ateş ettik, top atan olursa biz de mümkün olduğunca top atmaya çalıştık. Sonuçlar daha açıklanmadı ama biz kazanmışızdır herhalde.

"Bugün temizlik vardı, ayakkabılarınla girme" dedi Anabel bebeğim. Hangi gün ayakkabılarımla girmişim? Niye ayakkabıyla gireyim? Henüz işlemediğim suçlarla yargılanıyorum. Her makul ve batılı düşünceye inanan insan gibi uzlaşmacı davrandım, kapının daha da dışında, apartman boşluğunda bir yerlerde çıkarttım ayakkabımı. Bu güzel ortamımız bozulmasın. Eşyalarımı odama bıraktım, yüzümü yıkadım, bebeğime kendimi gösterdim, sonra kontrol ettiğim çok anlaşılmasın diye susamış gibi yaparak mutfağa geçtim. Bir hafta kadar önce mutfakta kaşık çatal çekmecesine altın standardı getirmiştim. Daha iyi hale getirilemeyecek şekilde en iyi haline getirmiştim kaşık çatal çekmecesini. Herkesin bir fikri var çatal bıçak çekmecesinin nasıl olması gerektiğiyle ilgili, herkes kafasına göre bir hareket çekiyor. Herkes iyi niyetle bir şeyler yapmaya çalışıyor. Ama benim kadar düşünen yok. Sevgiyle yapmıyorlar, gün içinde düşünmüyorlar. Bir şeyi gün içinde düşünmüyorsan, bir anda elindeki işi bırakıp o şeyle ilgili kararlar almıyorsan aslında belki de yapmamalısın. Ben bunu insanlara anlatamıyorum. Küçük kaşık var, tam küçük kaşık boyutunda bölme var, gidip küçük kaşığı büyük kaşıklarla aynı yere koyuyorlar. Ben bunu insanlara anlatamıyorum. BÖYLE ŞEYLERİ KİMSEYE ANLATAMIYORUM. Her şeyi tam o boyuttaki bölmelere koymak lazım. Bunu hayattaki her şey için uygulayabilirsiniz. Tahmin ettiğim gibi temizliğin coşkusuyla çatal bıçak bölmesindeki her şeyin yeri değiştirilmiş, radikal kararlar alınmış.

"Ben bu çekmeceyi çok iyi yapmıştım, bunu neden değiştirdiniz" diye hesap sorsam bebeğim bütün gün uğraşıp temizlediği evi temelinden söküp beni onunla ezmeye çalışır. Yeni temizlik yapmış kadınlardan çekininiz. Onlar asla durmayan, devamlı devinen bir evrende evi temiz halinde sabit tutmaya çalışan, olmayınca üzülüp kolay sinirlenen insanlardır. Çekmecenin başında biraz kendi kendime üzülüp odama gittim. Zamanı gelince yine altın standardı getiririm mutfak çekmecesine. Evde yalnız olduğum bir gün o işle uğraşırım. Unutmayın tutkuları olmayan bir insan yok olmuş, bitmiş bir insandır.

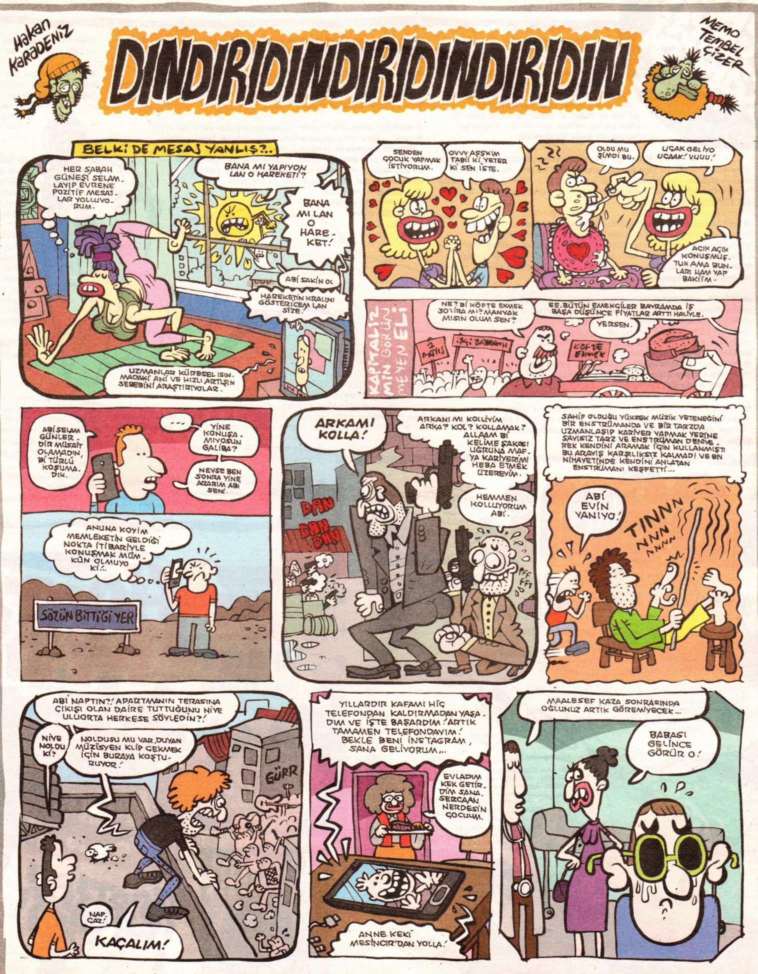
Odama girip masanın başına oturunca bilgisayarımın ne denli bozuk olduğunu hatırladım. Keşke temizliğe yardıma gelen Mürvet Abla bilgisayardan da anlıyor olsaydı. En azından yedekleme yapıp format atacak kadar anlasa. Çok ayıp bir şey mi düşünüyorum? İşte artık insan bundan asla gerçekten emin olamıyor.

"Odandanın hep tüy tüy beyaz bir şeyler çıktı, çok zor temizledik, sen bir şey mi yaptın bu odada?" diye sordu bebeğim, odada oturmamı fırsat bilerek. Bilemiyorum. Belki vücudum üretiyordur artık. Yaşım otuzu geçti. Bundan sonra vücut bana yabancı. Neyi neden yaptığını anlamıyorum. İnsan vücudu mucizelerle dolu, kulağımdan bir şeyler çıkıyor, göz kapaklarım pul pul dökülüyor, kolumda tek bir kıl diğer bütün kol kıllardan on kat daha fazla uzuyor. Gel birlikte bakalım istersen. Ben bu odada hiçbir şey yapmadım. Bilgisayar bile açılmıyor, neden geldim buraya oturdum onu da bilmiyorum. Tüy tüy beyaz yere dökülen şeyler belki de evin içinde amaçsız dolaşırken geride bıraktığım bilincimin parçalarıdır.

NASIL CÜMLE? ETKİLENDİN Mİ?
Etkilenmediğini görüyorum. Burnumu tuvalet kağıdıyla siliyorum alerjim şahlandığı zamanlar, normal selpak kesmiyor, yetmiyor. Tuvalet kağıdı da ufalanıp uçuşuyor bir yerden sonra. Onlardır yerdekiler. Gel şimdi oturma odasına gidelim birlikte, bu oda ikimize de acı ve gözyaşından başka bir şey vermeyecek.

"Kaşık çatal çekmecesini ben kendi sistemime göre düzenlemiştim, beğenmediğiniz için mi yeniden düzenlediniz?" diye sordum televizyon karşısında yan yana yatarken. İzlediği dizide olumlu gelişmeler yaşanıyordu, keyfi yerindeydi, soruyu sormak için doğru zaman gibi düşündüm. "Çekmeceleri komple boşalttık, içlerini temizledik, kusura bakma düzenini bozduysak" dedi. Zorla sıkıntı çıkarttım ufacık kanepede, neden bilmem. Temizliğin ötesinde, bizlerin göremeyeceği, bilemeyeceği büyüklükte temizlikler var dünya üzerinde. Bizler çekmecenin içindekiler temizleniyor zannederken, insanlar çekmecenin kendisini temizliyorlar. Bu benim için yeni bir bilgi. Her gün yeni bir şey öğreniyoruz fakat öğrendiğimiz yeni şeyler eskiden öğrendiğimiz önemli şeylerin üzerine yazıldığı için yavaş yavaş gerizekalıya dönüşüyoruz. Hayat böyle maalesef.

Hakan Karadeniz
DINDIRIDINDIRIDINDIRIDIN
MEMO TEMBEL ÇİZER
BELKİ DE MESAJ YANLIŞ?..
HER SABAH GÜNEŞİ SELAM-LAYIP EVRENE POZİTİF MESAJ-LAR YOLLUYO-RUM.
BANA MI YAPIYON LAN O HAREKETİ?
BANA MI LAN O HARE-KET!
ABİ SAKİN OL
HAREKETİN KRALINI GÖSTERİCEM LAN SİZE.
UZMANLAR KÜRESEL ISIN-MADAKİ ANİ VE HIZLI ARTIŞIN SEBEBİNİ ARAŞTIRIYOLAR.
SENDEN ÇOCUK YAPMAK İSTİYORUM.
OVV AŞKIM TABİİ Kİ, YETER Kİ SEN İSTE.
OLDU MU ŞİMDİ BU.
UÇAK GELİYO UÇAAK! VUUU!
AÇIK AÇIK KONUŞMUŞ-TUK AMA BUN-LARI HAM YAP BAKİİM.
KAPİTALİZMİN GÖRÜNMEYEN ELİ
NE? Bİ KÖFTE EKMEK 30 LİRA MI? MANYAK MISIN OLUM SEN?
EE, BÜTÜN EMEKÇİLER BAYRAMDA İŞ BAŞA DÜŞÜNCE FİYATLAR ARTTI HALİYLE.
YERSEN.
1 MAYIS
İŞÇİ BAYRAMI
KÖFTE EKMEK
ABİ SELAM GÜNLER-DİR MÜSAİT OLAMADIN, Bİ TÜRLÜ KOŞUMA-DIK.
...
YİNE KONUŞA-MIYOSUN GALİBA?
NEYSE BEN SONRA YİNE ARARIM ABİ SENİ.
ANUNA KOYİM MEMLEKETİN GELDİĞİ NOKTA İTİBARİYLE KONUŞMAK MÜM-KÜN OLMUYO Kİ...
SÖZÜN BİTTİĞİ YER
ARKAMI KOLLA!
ARKANI MI KOLLİYİM ARKA? KOL? KOLLAMAK? ALLAAM Bİ KELİME ŞAKASI UĞRUNA MAF-YA KARİYERİMİ HEBA ETMEK ÜZEREYİM.
HEMMEN KOLLUYORUM ABİ.
DAN DAN DAN
SAHİP OLDUĞU YÜKSEK MÜZİK YETENEĞİNİ BİR ENSTRÜMANDA VE BİR TARZDA UZMANLAŞIP KARİYER YAPMAK YERİNE SAYISIZ TARZ VE ENSTRÜMAN DENE-REK KENDİNİ ARAMAK İÇİN KULLANMIŞTI. BU ARAYIŞ KARŞILIKSIZ KALMADI VE EN NİHAYETİNDE KENDİNİ ANLATAN ENSTRÜMANI KEŞFETTİ...
ABİ EVİN YANIYO!
TINNN NNN NNNN
ABİ NAPTIN?! APARTMANIN TERASINA ÇIKIŞI OLAN DAİRE TUTTUĞUNU NİYE ULUORTA HERKESE SÖYLEDİN?!
NİYE NOLDU Kİ?
NOLDUSU MU VAR, DUYAN MÜZİSYEN KLİP ÇEKMEK İÇİN BURAYA KOŞTU-RUYOR!
GÜRR
NAP. CAZ!
KAÇALIM!
YILLARDIR KAFAMI HİÇ TELEFONDAN KALDIRMADAN YAŞA-DIM VE İŞTE BAŞARDIM! ARTIK TAMAMEN TELEFONDAYIM! BEKLE BENİ İNSTAGRAM, SANA GELİYORUM...
EVLADIM KEK GETİR-DİM SANA. SERCAAN NERDESİN ÇOCUUM.
ANNE KEKİ MESİNCIR'DAN YOLLA!
MAALESEF KAZA SONRASINDA OĞLUNUZ ARTIK GÖREMİYECEK...
BABASI GELİNCE GÖRÜR O!

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Arkadaş, haksızken yanında olan insandır." - Andre Malroux

● **ALİ: ali topu at / arkadaşa bak çık / atta git / ışıklarda in / olmadı uçan halıya bin / ali gel / ali hayat adamı çok yorar / kendine dikkat et / şeftali suyu sıvı battaniyedir / en son ne dedim ali tekrar et/ ah be güzel ali / attan toptan mühimi ayşe'dir ali / eskimo'yu soracak olursan kışlık kızılderiridir...**

● FOTOROMAN: -seni sevmesem / zaten uzaklaşacaktım / sevip de uzaklaştım.. - diye / bir çeşit haksızlık etme.. - beni bu gece düşünmesen / ya da diyelim düşünsen / hangi yıldız tozunun kaderi değişir.. - diye / bir çeşit haksızlık etme.. - bari kalbim var / kafam kalabalıklaşınca / sığındığım tenha.. - bitsin / biri kalsın öteki gitsin...

● **HİÇ İMPARATOR KALMAIŞTIR: sevgili oğlum / osmanlı imparatorluğu'ndan bize / çeşmeler ve kubbeler / çiniler ve tılsımlı gömlekler / ve biraz da borç kalmıştır... değerli evladım / osmanlı'dan bize / yeniçeri kılıçları / hamam takımları / ve atatürk'ün en sevdiği şarkılar kalmıştır... son olarak yavrum / osmanlı imparatorluğu'ndan bize / hiç imparator kalmamıştır...**

● İŞARET ve İŞARETÇİ: tam ne istiyorsun ayşegül / hangi dert gördün derman bulmamış / de hangi kemik toz olmamış / vedat'la yaşamayı öğreneceksin / zamanla sen de beni seveceksin... en küçük bir kız çocuğuydun sen ayşegül / çok uzun tavana bakardın ne sakin yazdı / patiklerin pespembe ayakların bembeyazdı / utanmaktan utanmalıyız zaman zaman / sevmeyi sevmeliyiz ama bu her zaman... işaret ve işaretçilere dikkat et ayşegül / sakın kafanı kalasa çarpma tatlım / dikkat et mikrop felan kapma tatlım / kınalıada'da ev tuttum iki gece kalır mısın / paran varsa bana vampir dişi alır mısın...

● **İYİ DE BAŞLAMIŞTIK: ah be canım / mehmet'lere memo derler / robert'lere bob / stopere çarpıp kaleciyi yanılttı top / sıfır-bir... ah be canım / klişeye sığınmacı mülteciyim kendim / 'koca kalabalıkta tek başına' / eloğlu al da at diye veriyor arkadaşına / sıfır-iki... ah be canım / en kutsal metinler ve en acar sit-com'lar / ortadoğu'dan çıkmadır / artık kabul edelim defanta çoğalamamışızdır / sıfır-üç...**

● KARTOPU: yaşadığına sakin sakin şükreder gibiydi / alman huzurevinin bahçesi / dışarda kar / içerde türk kahvesi... kar beni çağırdı gittim / güya yeni cümleler bulacaktım / sadece seni sayıkladım... yanlışlıkla değseydi o kartopu bana / ben de katılırdım oyuna...

● **MAKAS: selam ben kendim / uyanmayı rüyadan daha çok seven biriyim / soğuk savaş dispanserinde / ruh röntgeni teknisyeniyim / allahıma inanırım ve yeniyim... nasıl ki avrupa'nın çılgınları / kurdulardı yeni dünyayı / asyalı hiperaktifler de / şenlendirdi bu toprakları / ıstanbul'da başlar dünyanın ikinci yarısı... içim ezilir benim kibritçi kıza / bir de kaşağı'da ölen çocuğa / tam makas değiştirirken tren / tek gerçek gibi çıkar karşıma / tehlike**

Kemal Aratan

işareti kurukafa...

● MUAMMA: iki katlıydı / ve çok tatlıydı eviniz / birinde biriniz / diğerinde diğeriniz... ufaktı bahçe / serindi balkon / demliydi çay / vay ki vay... zamanı paylaşmıştık biz orda üçümüz / boşluğa bakmaktı işimiz gücümüz... iki katlıydı / ve çok tatlıydı eviniz / serçeydi biriniz / güvercindi diğeriniz... düşerdi yaprak / kokardı toprak / masumdu haz / ne desem az...

bir çeşit muamma biz orda üçümüz / yaşıyor olmaktı işimiz gücümüz...

● **NEŞ'E: çok dertliysen az düşün / başın dinlensin / virane şenlensin... çok mutluysan az konuş / mutsuz içini döksün / çivi çiviyi söksün... çok yalnızsan az uyu / rüya biraz bekle az çalış / nursuza alan açılsın / etr**

● O : onu anlayan beni anlamaz / e bakmaz / o yasa maddesi gibi yaşar buğusunu görür görmez / ben coşku komik hikayemi anlatırım / bir / o dediğim benim b / gene de severim r artı...

● **SADE. ne yolla / ne dağları dele sağcıyı sevebildi kalabildim / sade geçebildim / ne le / sade bunu yaza**

● RÖNESANS: sa tutkun insanlar / s okuyup bitirdiğinde tutkun insanlar / a benim şikayetimde beni güçsüz mü kı diyelim çünkü sen daha fazlaysa / sa saklıysa...

● **YEGANE: sen malı mülkü neyley**

● Cihangir Komedi Kulü up, 21.30... 6 Mayıs cumartesi, Veda türkçe şarkılar... (Meclis-i Mebusan

● Geçen hafta tepeye alıntı yaptığın bavulu" olacak. Bir de, "bayan azdı yerine, 'ayrıca' olacak. N'oluyosa ba bağışlayın...

● Boğaziçi Üniversitesi tarafından tebrik ederim...

meçhul seni özlesin... çok zekiysen
ış'e saçılsın...

ırtıları eksileri / konuşurken yüzüme
sayfası kopuk şiir defteri... sabah
dılırım / o sevinmez ve üzülmez /en
ıle gülmez... evet evet doğru bildiniz
o / ben şirim ve o kazanır parayı
lmem / eksiyle eksinin çarpımı niye

rabildim / ne çöllere düşebildim
/ sade bunu yazabildim... ne
tam solcu olabildim / ne tarafsız
yazabildim... ne leyla'dan
bulabildim / ne mevla'yı bulabildim
..

şlı azize / iyileşsin diye gözlerine
ık kalbi hasta mı edeceksin / bu şiiri
e kavga mı edeceksin... gözlerine
diye bakışından nev ilhamlar / sen
ılacaksın / ah benim rönesansım /
ın... bakışından nev ilhamlar / aldılar
var / ama ışığa ihtiyacım benim ya
şlı azize / ya benim de içimde bir aziz

malı mülkü neyleyim / sen yoksan
lemek ki ben malı mülkü neyleyim...

Mayıs cuma, Deniz Alnıtemiz / stand
lemiroğlu / stand up ve Emir Aksoy /
ı, No:15, Fındıklı)
Faik şiirinin son dizesi "Şu koskoca
naddesinde, 'aydın' kelimesinin
ılgisayar değiştiriyor kafasına göre,

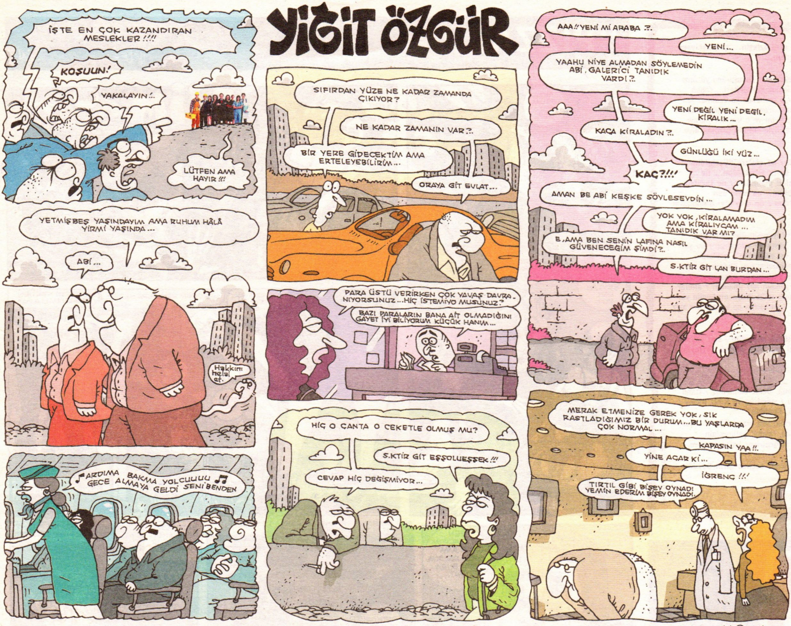
Caz Şarkıcısı" seçilen Şirin Soysal'ı

vedatozdemiro@gmail.com

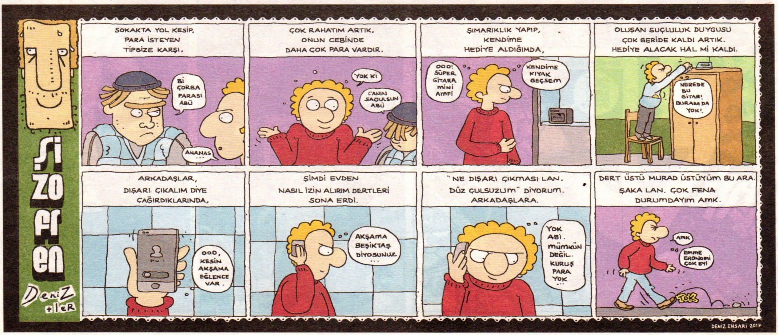

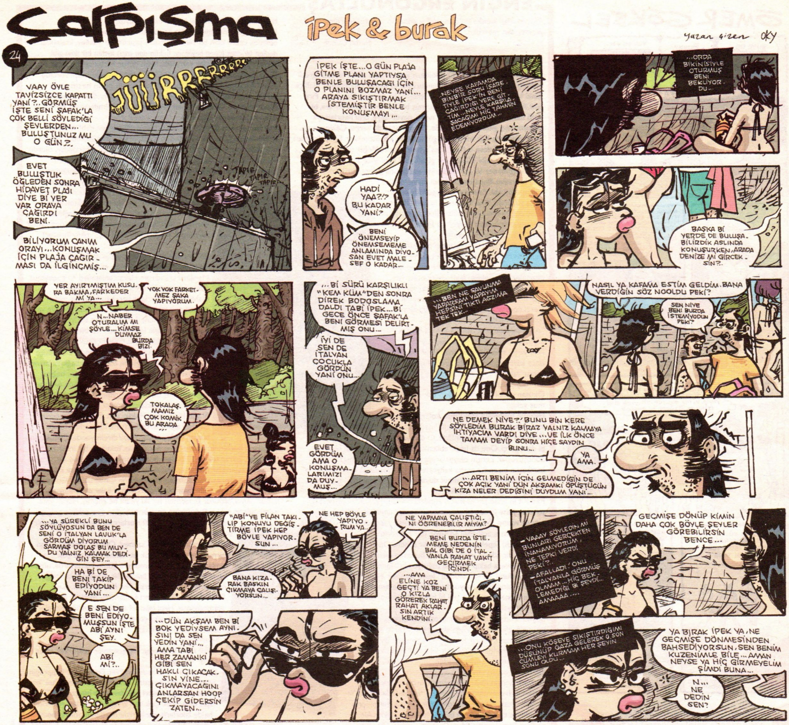
"PİZZA..."

yigit@comic.com

Çarpışma
İpek & burak
Yazar Çizen OKY
24
VAAY ÖYLE TAVİZSİZCE KAPATTI YANİ ?.. GÖRMÜŞ İŞTE SENİ ŞAFAK'LA ÇOK BELLİ SÖYLEDİĞİ ŞEYLERDEN... BULUŞTUNUZ MU O GÜN ?..
GÜÜRRRRRRRR
EVET BULUŞTUK ÖĞLEDEN SONRA HİDAYET PLAJI DİYE Bİ YER VAR ORAYA ÇAĞIRDI BENİ.
TAPIR TAPIR TAPIR
BİLİYORUM CANIM ORAYI... KONUŞMAK İÇİN PLAJA ÇAĞIRMASI DA İLGİNÇMİŞ...
İPEK İŞTE... O GÜN PLAJA GİTME PLANI YAPTIYSA BENLE BULUŞACAĞI İÇİN O PLANINI BOZMAZ YANİ... ARAYA SIKIŞTIRMAK İSTEMİŞTİR BENLE KONUŞMAYI...
HADİ YAA?!? BU KADAR YANİ?
BENİ ÖNEMSEYİP ÖNEMSEMEME ANLAMINDA DİYOSAN EVET MALESEF O KADAR...
..NEYSE KAFAMDA BİNBİR SORU İŞARETİYLE İPEK'İN BENİ ÇAĞIRDIĞI YERE GİTTİM... NEYLE KARŞILAŞACAĞIMI HİÇ TAHMİN EDEMİYORDUM...
...ORDA BİKİNİSİYLE OTURMUŞ BENİ BEKLİYORDU...
BAŞKA Bİ YERDE DE BULUŞABİLİRDİK ASLINDA KONUŞURKEN, ARADA DENİZE Mİ GİRCEKSİN?..
YER AYIRTMIŞTIM KUSURA BAKMA, FARKEDER Mİ YA...
YOK YOK FARKETMEZ ŞAKA YAPIYORUM.
N... NABER OTURALIM MI ŞÖYLE... KİMSE DUYMAZ BURDA BİZİ.
TOKALAŞMAMIZ ÇOK KOMİK BU ARADA ...
...Bİ SÜRÜ KARŞILIKLI "KEM KÜM"DEN SONRA DİREK BODOSLAMA DALDI TABİ İPEK... Bİ GECE ÖNCE ŞAFAK'LA BENİ GÖRMESİ DELİRTMİŞ ONU...
İYİ DE SEN DE İTALYAN ÇOCUKLA GÖRDÜN YANİ ONU...
EVET GÖRDÜM AMA O KONUŞMALARIMIZI DA DUYMUŞ...
...BEN NE SAVUNMA YAPARSAM YAPAYIM HEPSİNİ TIKTI AĞZIMA TEK TEK...
NASIL YA, KAFAMA ESTİM GELDİM. BANA VERDİĞİN SÖZ NOOLDU PEKİ?
SEN NİYE BENİ BURDA İSTEMİYODUN PEKİ?
NE DEMEK NİYE?! BUNU BİN KERE SÖYLEDİM BURAK BİRAZ YALNIZ KALMAYA İHTİYACIM VARDI DİYE... VE İLK ÖNCE TAMAM DEYİP SONRA HİÇE SAYDIN BUNU...
YA AMA.
...ARTI BENİM İÇİN GELMEDİĞİN DE ÇOK AÇIK YANİ DÜN AKŞAMKİ ÖPÜŞTÜĞÜN KIZA NELER DEDİĞİNİ DUYDUM YANİ...
...YA SÜREKLİ BUNU SÖYLÜYOSUN DA BEN DE SENİ O İTALYAN LAVUK'LA GÖRDÜM DİYORUM SARMAŞ DOLAŞ BU MUYDU YALNIZ KALMAK DEDİĞİN ŞEY...
HA Bİ DE BENİ TAKİP EDİYODUN YANİ...
E SEN DE BENİ EDİYOMUŞSUN İŞTE ABİ AYNI ŞEY.
ABİ Mİ?..
"ABİ"YE FİLAN TAKILIP KONUYU DEĞİŞTİRME İPEK HEP BÖYLE YAPIYORSUN...
NE HEP BÖYLE YAPIYORUM YA...
BANA KIZARAK BASKIN ÇIKMAYA ÇALIŞIYORSUN...
...DÜN AKŞAM BEN Bİ BOK YEDİYSEM AYNISINI DA SEN YEDİN YANİ... AMA TABİ HER ZAMANKİ GİBİ SEN HAKLI ÇIKACAKSIN YİNE... ÇIKMAYACAĞINI ANLARSAN HOOP ÇEKİP GİDERSİN ZATEN...
NE YAPMAYA ÇALIŞTIĞINI ÖĞRENEBİLİR MİYİM?
BENİ BURDA İSTEMEME NEDENİN BAL GİBİ DE O İTALYANLA RAHAT VAKİT GEÇİRMEK İÇİNDİ.
...AMA ELİNE KOZ GEÇTİ YA BENİ O KIZLA GÖREREK RAHAT RAHAT AKLARSIN ARTIK KENDİNİ.
-VAAAY SÖYLEDİN Mİ BUNLARI GERÇEKTEN İNANAMIYORUM, NE TEPKİ VERDİ PEKİ?..
-AFALLADI! ONU İTALYANLA GÖRMÜŞ OLMAM... HİÇ BEKLEMEDİĞİ Bİ ŞEYDİ... AMAAAA ....
GEÇMİŞE DÖNÜP KİMİN DAHA ÇOK BÖYLE ŞEYLER GÖREBİLİRSİN BENCE...
...ONU KÖŞEYE SIKIŞTIRDIĞIMI DÜŞÜNÜP GAZA GELEREK O SON CÜMLEYİ KURMAM HER ŞEYİN SONU OLDU...
YA BIRAK İPEK YA, NE GEÇMİŞE DÖNMESİNDEN BAHSEDİYORSUN, SEN BENİM KUZENİMLE BİLE... AMAN NEYSE YA HİÇ GİRMEYELİM ŞİMDİ BUNA...
N... NE DEDİN SEN?

ÖMER GÖKSEL

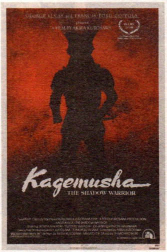

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

> "Saçım ıslak kunduram çamur/ Eve döndüm yağmur getirdim/ Ev yeşerdi ben yeşerdim."
>
> *Necati Cumalı*

İKİ RESİM

Bir elini hafifçe yummuş. O şekilde, o yumuk olan elinin tersini eğreti/ müteredditt bir dokunuşla dokunduruyor arabanın kaportasına. Hafifçe. Sanki kızacaklar. Araba; en son model(o yılın en son) Mercedes. Pırıl pırıl. Arabanın yanında ayakta durmuş bu. Yüzünde sanki bir ara, bir kötü haber almış da unutmuş, "neydi, neydi" diye, onu hatırlamaya çalışıyormuş gibisinden bir ifade. Dalgın, biraz da kaygılı. Çekingen de. Fakir yüzü işte. Yüz metreden görsen tanırsın. Bizimkiler. Eğilip "camları siliyim mi abi" dese o Mercedes'e şaşırmazsın. Meğer sahibiymiş. O Mercedes'in sahibi. Yüzün niye gülmüyor? Elini iyice açıp bastırsana üzerine.*(bilinmez bir şekilde seziyor mu, baş*ına gelecekleri) Eskiymiş ama bu resim. Buna bitişik ikinci resim; o bu günün. Aynı abi. Yine aynı o kaygılı/düşünceli bakış yüzünde. Yine kameraya bakıyor. Bakış; o hiç değişmemiş. Ama eller. Eller çay ocağının lavabosunda bulaşık yıkıyor bu sefer.

Hoşgeldin. Tekrar hoş geldin.

"Zenginlik"e şöle kısa, yalapşap bi ziyaret yapıp, sonra yine alelacele, çok çok hızlı bi "zengin kalkışı"yla son minibüse yetişip eve dönenler. En sevdiğim fakir abiler onlar işte. Piyangodan büyük ikramiye kazanıp sonra şaşırtıcı bir süratle, yeniden, eski hayatlarına.... Gerçi epeyce bir borç da kalmış bu abiye. *(kurduğu batırdığı şirketlerden)*

"Allah sevindirmek istediği kuluna eşeğini kaybettirip sonra buldururmuş" derler.

Peki ya bu zavallıların başına gelen? "Fakirlik"i önce kaybedip, sonra yeniden buluyorlar. Adı batası "fakirlik"i. "Amaan noolmuş yani, boşver abi" deyip sarılmak istiyor insan.

Okusan gönül koyarsın belki. "Yok, hoş geldin moş geldin"

Haklısın haybeden konuşmak kolay. Keşke kalsaydın zengin. Bana kalsa. Olmadı işte. Tırnaklarını batırıp zenginlikte. O da başka bi dert gerçi. Onu da becerebilenler değişip değişip tuhaf bişeye dönüşüyorlar. Zengin oluyorlar da değil. Denmez. Sayılmaz. Başka, bambaşka bişey. Bir arafta kalıyorlar ki. Kolay iş değil. Bilemiyorum o zaman da bu kadar muhabbet duyabilir miydim sana. Kalsaydın eğer, "Zenginlik"de. Kalabilseydin.

Red Kit'in Jesse James macerasındaki o adam. *(gerçekten yaşamış bir şahısmış Jesse James, bir soyguncu, bir haydut, ama Robin Hood'vari bir yanı da varmış. Zenginden alıp fakire vermeler mermeler)* İşte o hikayede Jesse bir posta arabasını soyuyor. (Bir bankerin miydi neydi) Tepeleme altın dolu bir sandık. Onu alıp fakir bir adama veriyordu. "Al bu senin olsun" Adam altınlara bakıp sevinçle bağırıyordu "Tanrım, zengin oldum! Zengin oldum!" Jesse bu sefer biraz düşünüp sandığı geri alıyordu. Haklı. Ben de aynı, sen zengin kalsan, aynı Jesse gibi bi burukluk hissederdim herhalde, yalan olmasın.

Boşver. Zaten yüzüne gözüne, etlerine işlemiş fakirliğin izleriyle. Bir kılığa girmiş gibi. İsterse en pahalı İtalyan takımlar falan giysin. Olmuyor. Bir badananın altından beliren bir leke gibi. Fakirlik. Sonradan zengin olmuş fakirler.

Garsonlar onları tanıyor.

Bir türlü zengin muamelesi yapmıyorlar onlara. Ses tonları, el hareketleri, yüz ifadeleri. Ses ya fazla üstten. Ya da fazla alçak. Ne yapsalar olmuyor. Gerçek zenginlerin neredeyse ta bebeklikten edindikleri alışkanlıklar. Alt sınıflara karşı kayıtsızlıkları. O sahici mesafe. Hiç altını çizmeden kurdukları o yumuşak otorite falan. O yok. Bizimki fazla gergin. Ayarsız ses tonları. Taklit edilmiş kayıtsızlık. Onu yerler mi? Garsonlar gerçek zenginlere gösterdikleri saygıyı onlardan esirgiyorlar. Çok minik nüanslarla, şikayet de edemeyecekleri şekilde, belli belirsiz, çok hassas ayarlanmış tavırlarla. Bıyık altından gülerekten, "bırak bu ayakları" Bir tür sınıfsal ihanet gibi mi algılıyorlar. Bilemiyorum. Belki biraz kıskançlık da vardır içinde. İnsanoğluyuz.

Büyük Japon yönetmen Akira Kurosawa'nın Kagemusha filmi. Tam idam edilmek üzere olan bir hırsız. Hırsızın şaşırtıcı bir şekilde, krala(*kral derken bir çeşit Japon beyliğinin hükümdarı yani*) aynen bir ikizi gibi benzediğini farkederler, son anda. İdam durur. Hırsız saraya alınır. Bir çeşit dublör olarak yani. Daha sonra bir gün hükümdar vurulup ölür. Öldüğünü halktan, ordudan gizlemek için, bizim hırsızı onun yerine geçirirler. Hiç kimse gerçek hükümdar olmadığını anlamaz. Bizim hırsızın. Haremindekiler bile. Ama at. Hükümdarın atı. Bir tek o farkeder. Sırtından atar onu.

İşte ben de o at gibi anlardım. Küçükken. Küçükken dahi. Yeşilçam filmlerinde figüran kahvelerinden toplanmış gariban (tombul, babacan tipli)adamları kimi zaman fabrikatör rollerine falan çıkarttıkları olurdu. Hemen anlardım. "Aa fakir bu" At gibi. (Kral çıplak) Belli olurdu. *(Zenginin yaşlısı da başka türlü yaşlanıyor. Yüzü başka başka yerlerinden kırışıyor)* Tersini de anlıyordum.(anlayışlı çocuk) O daha kolay. Zamanın zengin prodüktörleri, kendi çocuklarını sonuna "cik"ler ekleyerekten sokak çocuğu rollerine falan çıkartıyorlardı. Sağlıklı, nerdeyse kan damlayacak kırmızı yanaklarına çamur sürmüşler falan. "Fakir değil bu..." (Aferin, otur)

Bu kısa dönem zenginlik yapıp da hemencik aramıza dönenlerin hikayeleri içinde en hoş olanını da Mardin'li arkadaşım Hakan anlatmıştı. O çocukmuş. *(Otuz yılı aşkın bir evvel zamanlar)* Onların mahallesinde tek katlı yarı harab taş bir evde oturan çok fakir bir aile. Kapı önünde gölgeye yere oturmuş, duvarlara yaslanıp balon üflüyorlarmış bunlar. Bütün aile hepberaber. Herbirinin elinde bir balon. Yanaklar şişik. Çoluk çocuk, hatta bir yaşlı teyze. Hepsi. Şişirip şişirip döndüre döndüre düğümlüyor sonra iplerle bir sopaya bağlıyorlarmış balonları. Kara kuru, zayıf babaları bağıra bağıra satıyormuş sonra onları sokak aralarında. Arapça bağırıyormuş tabi. Baloncuymuş. Ne zaman geçsem hep balon üflüyorlardı demişti Hakan.

Bi gün bir bakmış Hakan, son model vişne çürüğü bir üstü açık Mercedes.(yine Mercedes) İçinde bunlar. Doluşmuşlar. Baba direksiyonda. Çocukların, kadınların herbirinin elinde birer dondurma. Yokuştan bir iniyorlar bir çıkıyorlar. Tekrar tekrar. O evden de taşınmışlar tabi. Ev boş. Bir villa mı almışlar naapmışlar. Meğer en büyük ikramiye çıkmış bunlara da. Yalnız yüzler gene aynı asıkmış sordum, Mercedes'in içinde dahi... "Gülüyorlar mıydı" dedim. Yok. Gülmüyormuş hiçbiri.*(bence onlar da yine aynı, malum oluyor, biliyorlar kendilerini)* Bir iki yıl mı ne geçmiş. Hakan yine evin(bunların eski evi) önünden geçiyormuş, yine aynı şekilde gölgeye, yerlere oturmuş balon üflüyorlarmış. Hepsinin elinde bir balon.

Çok görmek isterdim o sahneyi. Onlarla beraber balon şişirmek hele. Sürrealistik bir sahne. Hem de çok sembolik gibi. Balon neredeyse bütün kültürlerde, umut/ hayal simgesi. *(bir uçan balonla bir çocuğun arkadaşlığını anlatan o müthiş, benzersiz film; Kırmızı Balon. –Le Ballon Rouge 1956 Albert Lamorisse– Mutlaka görün görmediyseniz. Hepi topu 34 dakika. Bir çocuk filmi(güya) Küçük Prens ne kadar çocuk kitabıysa o da o kadar... büyükseniz de görün yani)*

Bitirirken.

Tersi? Fakir kılığına girmiş zenginler peki? Peki onlar. Onlar var mıydı?

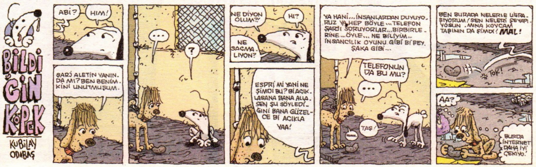
Onlar da vardı arkadaşlar. Evet. Daha önce Hippi'liğin tanımında sözetmiştim. "Negro than negro" Yani "bir zenciden daha zenci gibi davranan beyaz adam"

İşte onlar gibi. Çok çok zengin ailelerden geldikleri halde fakirlerin dertleriyle dertlenip onlarla hemhal olmuş gençler. Kaderlerini fakirlerin kaderleriyle birleştirenler. Fakirler gibi giyinip, fakirler arasında yaşıyor, fakirler için mücadele ediyorlardı. Tanıştım bir kısmıyla gençliğimde. Selam burdan hepsine...

(Çaycı abiye, baloncu aileye de...)

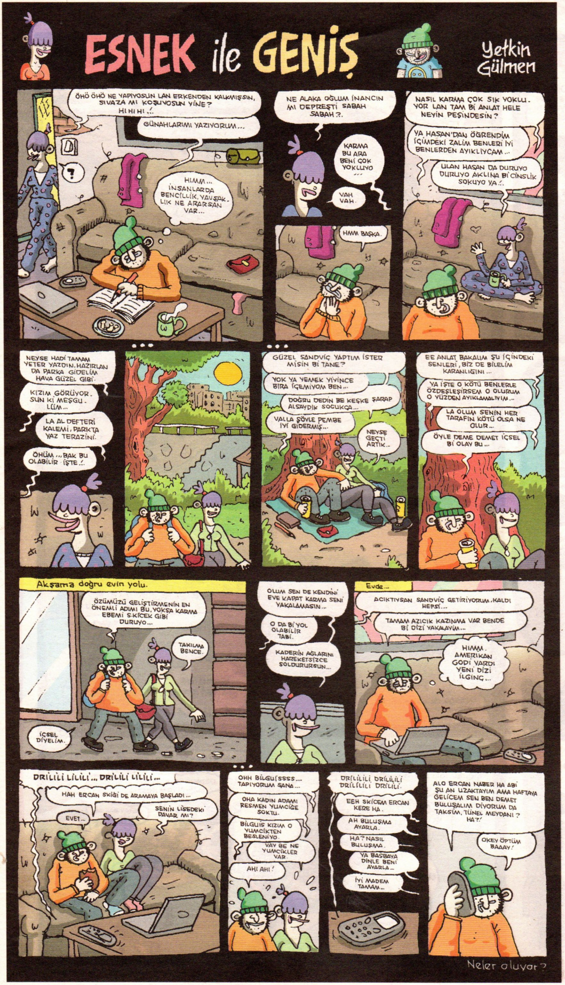
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan
TEŞEKKÜRLER SÜPERMEN NEYMİŞ ULAN. YOK BİZİM ADETİMİZDE ÖYLE KURU Bİ TEŞEKKÜR... YAPILAN İYİLİK UNUTULMAZ... AL BAKIİM ŞUNU SEN EVDE KENDİ ELİMLE YAPIYORUM ON NUMARA!.. HİÇ O KONUDA Bİ ENDİŞEN OLMASIN AL!
Off pet şişede ev yapımı rakı...
KULAKLIGIM YOK !..
HNNGGH LAN ÇEKEMİYORUM YUKARI GELMİYO.
GELMEZ. KULAKLIGI OLMADAN S.KSEN GELMEZ.
KURT ADAM
BAK BEN SANA Bİ ABİN OLARAK ŞUNU SÖYLİYİM SAKIN JİLET VURMA! BEN ORTA OKULDA VURMAYA BAŞLADIM BAK GÖRÜYOSUN HALİMI ONA GÖRE İBRET AL JİLET VURMA...
Neyseki farkında değil...
Ben bebek değilim...
Düşen uçaktan bir tek kişi kurtulmuştu; 3 yaşındaki Uzay Nail...
İlk gün çok çok zordu ıssız bir adada tek başınaydı, altına sıçıyor ancak değiştiremiyordu...
Ama zamanla ada hayatına alışmaya başladı Uzay Nail, önce ateş yaktı.
CIS!
Sonra adadaki kütükleri kullanarak yardım talep etmeye çalıştı fakat yazması yoktu ve imdat yazamadı...
Başlarda avcılığı zayıftı.
Hınh! Skiym!..
Yuh, bebeğe de yakalanmayalım artık mına koyim...
Ama bir yıl sonra...
Kendini geliştirmiş...
Ve o zor karar; yaptığı sal ile okyanusa açılıp evine dönmeye çalışacak! Ya bunu başaracak ya da açlıktan ve susuzluktan denizin ortasında ölüp gidecekti... Çocuk olduğu için çok düşünmeden sala atlayıverdi...
DAGGA!
Başarmıştı fakat hâlâ çocuktu...
ULAN KERANECİ DUR! ADALARDAN KURTUL. DUN GELDİN HÂLÂ DAHA BERBER KORKUSU NEYMİŞ...
DEDEEE İSTEMİYOM İSTEMİYOM İSTEMİYOM KESMESİN AAAAAA...
UZAAY BAK BAK UZAAY ŞŞT.
Ciki ciki
Son

ESNEK ile GENİŞ
Yetkin Gülmen
ÖHÖ ÖHÖ NE YAPIYOSUN LAN ERKENDEN KALKMIŞSIN, SIVAZA MI KOŞUYOSUN YİNE? HI HI HI !..
GÜNAHLARIMI YAZIYORUM...
HIMM... İNSANLARDA BENCİLLİK, YAVŞAKLIK NE ARARSAN VAR...
NE ALAKA OĞLUM İNANCIN MI DEPREŞTİ SABAH SABAH ?.
KARMA BU ARA BENİ ÇOK YOKLUYO ...
VAH VAH.
HMM BAŞKA.
NASIL KARMA ÇOK SIK YOKLUYOR LAN TAM Bİ ANLAT HELE NEYİN PEŞİNDESİN ?
YA HASAN'DAN ÖĞRENDİM İÇİMDEKİ ZALİM BENLERİ İYİ BENLERDEN AYIKLIYCAM...
ULAN HASAN DA DURUYO DURUYO AKLINA Bİ CİNSLİK SOKUYO YA !..
NEYSE HADİ TAMAM YETER YAZDIN. HAZIRLAN DA PARKA GİDELİM HAVA GÜZEL GİBİ.
KIZIM GÖRÜYORSUN Kİ MEŞGULÜM...
LA AL DEFTERİ KALEMİ, PARKTA YAZ TERAZİNİ.
ÖHÜM... BAK BU OLABİLİR İŞTE !..
GÜZEL SANDVİÇ YAPTIM İSTER MİSİN Bİ TANE?
YOK YA YEMEK YİYİNCE BIRA İÇEMİYOM BEN...
DOĞRU DEDİN BE KEŞKE ŞARAP ALSAYDIK SOĞUKÇA...
VALLA ŞÖYLE PEMBE İYİ GİDERMİŞ...
NEYSE GEÇTİ ARTIK...
EE ANLAT BAKALIM ŞU İÇİNDEKİ SENLERİ, BİZ DE BİLELİM KARANLIĞINI...
YA İŞTE O KÖTÜ BENLERLE ÖZDEŞLEŞİRSEM O OLURUM O YÜZDEN AYIKLAMALIYIM...
LA OLUM SENİN HER TARAFIN KÖTÜ OLSA NE OLUR...
ÖYLE DEME DEMET İÇSEL Bİ OLAY BU...
Akşama doğru evin yolu.
ÖZÜMÜZÜ GELİŞTİRMENİN EN ÖNEMLİ ADIMI BU, YOKSA KARMA EBEMİ S.KİCEK GİBİ DURUYO...
TAKILMA BENCE.
İÇSEL DİYELİM.
OLUM SEN DE KENDİNİ EVE KAPAT KARMA SENİ YAKALAMASIN...
O DA Bİ YOL OLABİLİR TABİ.
KADERİN AĞLARINI HAREKETSİZCE SOLDURURSUN...
Evde...
ACIKTIYSAN SANDVİÇ GETİRİYORUM, KALDI HEPSİ...
TAMAM AZICIK KAZINMA VAR BENDE Bİ DİZİ YAKALAYIM...
HIMM. AMERİKAN GODİ VARDI YENİ DİZİ İLGİNÇ...
DRİLİLİ LİLİLİ... DRİLİLİ LİLİLİ...
HAH ERCAN SKİĞİ DE ARAMAYA BAŞLADI...
SENİN LİSEDEKİ DAVAR MI?
EVET...
OHH BİLGUİSSSS... TAPIYORUM SANA...
OHA KADIN ADAMI RESMEN YUMCİĞE SOKTU.
BİLGUİS KIZIM O YUMCİKTEN BESLENİYO.
VAY BE NE YUMCİKLER VAR.
AHI AHI !
DRİLİLİLİ DRİLİLİLİ DRİLİLİLİ DRİLİLİ.
EEH SKİCEM ERCAN KERE HA.
AH BULUŞMA AYARLA.
HA? NASIL BULUŞMA.
YA BASBAYA DİNLE BENİ AYARLA...
İYİ MADEM TAMAM...
ALO ERCAN NABER HA ABİ ŞU AN UZAKTAYIM AMA HAFTAYA GELİCEM SEN BEN DEMET BULUŞALIM DİYORUM DA TAKSİM, TÜNEL MEYDANI ? HA?!
OKEY ÖPTÜM BAAAY!
Neler oluyor?

Furkanözçoban
GÜNEŞİ SELAMLAYAN
GÜNEŞİ UĞURLAYAN
TEKEL KAPANMADAN İKİ BIRA DAHA ALALIM...
FISTIK BİTTİ Mİ?
YALNIZ DEĞİLSİN GÜNEŞ!
ÇABUK CEBİNDEKİLERİ BOŞALT! HADİ ACELE ET!
TA..TAMAM ABİ BİŞEY YAPMAYIN.
POLİS GELİYO KAÇALIM!
HA?
HEHE SALAKLAR BOŞA KAÇTI. POLİS DEĞİLMİŞ POLİS KIYAFETİ GİYEN SİNAN AKÇIL'MIŞ. YİNE POLİSLERE ŞARKI FALAN YAPTI HERALDE.
İYAKŞAMLAR SİNAN ABİ.
TEŞEKKÜRLER SİZE DE.
AMAN TANRIM JOE? NOLDU SANA?.
OLM BİZ DÖRDÜZ DEĞİLİZKİ NİYE AYNI GİYİNİYORUZ BUNDAN SONRA BÖYLE TAKILICAM BEN...
BOND...JAMES BOND!..
HAHAHA... İLAHİ FERHAT YAA...
ŞAKAMI DA YAPIIM DE İYİCE ETKİLENSİN...
Sihirli ayna ve Pamuk Prenses..
AYNA AYNA SÖYLE BANA BENDEN DAHA SIKILAŞMIŞI VAR MI DÜNYADA?..
İYİCE KAFAYI YEDİ..

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

ŞU ÖNDEKİ İLİŞKİYİ TAKİP ET!

Kadın, "Uçak 23'de kalkıyor, 24.15 gibi İstanbul'dayım," dedi. Cümlenin, "Gelmene gerek yok, ben bir taksiye atlar gelirim," diye devam edeceğini umut eden adam cevap vermekte gecikince, kadın, "Orda mısın?" anlamında "Alo?" diye devam etti. "Ha dinliyorum, noldu?" dedi adam. "Ne noldu?" diye sordu kadın. Konuşma, her iki tarafın da beklentisini karşılamadığından anlamsızlığa doğru sürükleniyordu. Sonunda, "İyi tamam, gelir alırım ben seni," dedi adam. Kadın, "Gelme! Ben kendim gelirim," diyerek telefonu kapattı. Bu kez "Alo?" diyen adam oldu. Ama ne yazık ki onun artık dinleyeni yoktu.

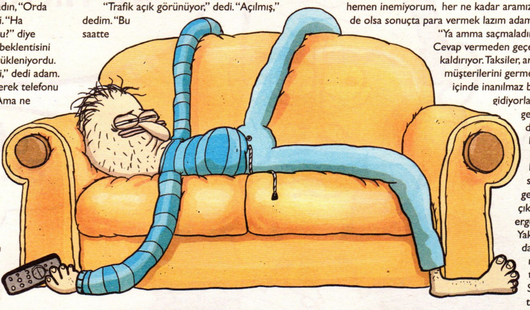
Eskiyen ilişkilerde sıkça yaşanan bu gelir-gider hesabı kadının canını sıkmıştı. Bundan üç yıl önce olsa, piste inen uçağın yanında koşarak kendisine el sallayacak kadar sürprizlerle dolu sevgilisi, evin salonunda yatarak bekleyen bir adama dönüşmüştü. Telefonu adamın suratına kapatınca "Ayı!" dedi içinden. İki gün sonra yakın bir arkadaşına bu yaşadıklarını anlatırken sıfatı genişletecekti: "Tam bir ayı!"

Tam Bir Ayı, "Hayret bişey ya!" diye bağırarak elindeki telefonu öfkeyle fırlattı. Telefonun iPhone-7 olması münasebetiyle fırlatmak için yumuşak minderli koltuğu seçmişti. "Bok var sanki!" dedi kendi kendine, "boşu boşuna iki kere taksi parası vericez!" Tam Bir Ayı, bir zamanlar aşk adı verilen hareketleri şimdi mantıksızlık olarak görüyordu. Yattığı yerden düşündükçe sinirlendi. Bundan sonra olacakları Tam Bir Ayı'nın ağzından dinleyelim:

Taksiyle gelmesini istememin, beni düşüncesiz bir ayıya, onu ise gece yarıları yalnız bırakılmış, mağdur, çıtıpıtı, savunmasız bir kadına dönüştürmesi çok saçma! Kim bilir neler düşünüyor şimdi? Sırf bana ders olsun diye yalnız bindiği takside başına bir şeyler gelmesini gönülden arzuladığına eminim: Belki bindiği taksi karanlık yollardan ilerlerken taksici, "Biraz orman yapalım mı bebeğim?" diyerek arkasını dönecek; dişleri sapsarı, direksiyon tutan elleri bıçağa alışkın bu korkunç adam, taksiyi ormana sürerken, ben bu orman macerasının ironisini tamamlamak üzere ayı gibi evde yatıyor olacağım. Sabaha karşı sevgilisinden haber alamadığı için karakollara koşan, pişmanlıklar içinde kafasını duvarlara vuran, onu gidip havaalanından almadığı açığa çıktığında tiksinti dolu bakışlar arasında yok olan, iki gün sonra kara toprağa sarılıp "Benim yüzümden!" diye salya sümük ağlayan bir meczuba dönüşeceğim. Kalkıp koltuktaki telefonu aldım, arayıp "Tamam geliyorum," dedim. "Gelme!" dedi. Madem hayat böylesine tehlikelerle doluydu oturup bekleyecek değildim. "Tamam geliyorum işte!" diye ısrar ettim. Suratıma kapattı.

Evden Antony Bourdain'in programı yüzünden biraz geç çıktım. Kapıdan çıktığımda saat geç kalmayı garantilediğimi gösteriyordu. Taksi boş yolda hızla ilerlerken, "Trafik sıkışıktı derim," diye düşündüm. Böylelikle, bir yandan havalanına gitmemin manasızlığını pekiştirirken, bir yandan geç kalmama manalı bir gerekçe bulabilecektim. Taksiden indiğimde yaklaşık 20 dakika geç kalmıştım. Sevgilimi bir taksiye binmek üzereyken gördüm. Daha fazla beklemeyerek beni cezalandırmak istiyordu. Koşup camı tıklattım. O kadar öfkeliydi ki, şaşkınlık ifadesinden öfkeye geri dönüşü çok kısa sürdü. Bindim. "Beraberiz," dememe rağmen nedense taksicinin canı sıkıldı.

"Trafik açık görünüyor," dedi. "Açılmış," dedim. "Bu saatte trafiğe takılman enteresanmış," diyerek konunun peşini bırakmadı. "Nasıl geçti yolculuk," diyerek karadan havaya geçmeye çalıştım. "Yollar bomboş," diyerek karada ısrar etti. "Türbülans oldu mu?" diye sorarak havada kalmaya çalıştım. "Yok, aynı böyle kaymak gibi geldik," deyince işi Allaha havale ettim: "Allah allah ben de anlamadım, kaza falan vardı herhalde..." Sonrasında bir süre konuşmadan pencereden etrafı seyrettik. Taksici, yalanlarımla birlikte hızla yuvarlandığıma vurgu yapmak ister gibi gittikçe hızını arttırıyordu.

Taksici abarttı. Sürüş tekniğine bakılırsa freni hayatından çıkarmış görünüyor. Önümüzdeki arabalara büyük bir hızla yaklaşırken fren yapmak yerine yan aynalardan onay alıp şerit değiştirmeyi tercih ediyor. Dikizden yüzüne bakıyorum. İfade ormana yatkın. Sevgilim dönüp bana bakıyor. Yüzünde, "Bir de beni yalnız bırakacaktın" der gibi bir ifade var. Oysa ne alakası var. Bu sadece bir tesadüf. Ben almaya gelmesem, belki de "Müzik sizi rahatsız ediyor mu?" diye sorarak 90'la giden çok nazik bir taksiciye denk gelecekti. Taksiciye, "Biraz yavaş gider misiniz?" diyorum. Sesim hız yüzünden öne ulaşmıyormuş gibi ibrede bir değişiklik olmuyor. Dikiz aynasından gördüğüm suratında "Sizi orman paklar" ifadesi belirginleşiyor. Öne doğru eğilip "Usta biraz yavaş," diye tekrarlıyorum. Aynadan bakarak, "Yavaş da abicim tekrar sıraya giricez," diyor. Ooo dişler de sarı. Sanki o duymamış gibi, "Tekrar sıraya girecekmiş," diyorum sevgilime. Sevgilim bana cevap vermek yerine, "Beyefendi lütfen yavaşlayın, yoksa sizi bildirmek zorunda kalacağım," diyor taksiciye. Bildirmek mi? Bu gerçekten başarılı. "Şikayet" kelimesinin faydasızlığı yanında "bildirmek" çok güçlü bir kelime. Şikayet, en fazla durağa ya da taksiciler odasına edilir, ama bildirmek kelimesi direkt Ulaştırma Bakanlığı gibi... Taksiciye bakıyorum, adam bildiriyi pek umursamış görünmüyor. Gerilim artıyor. "Durdurun arabayı inmek istiyoruz," diyor sevgilim. "Yok canım ne inmesi yolun ortasında," diyorum. Aldığım bakış inanılır gibi değil. "Durdurur musunuz şu arabayı!" diye bağırıyor sevgilim. Bu öfkenin içinde taksicinin hızı kadar benim onu karşılamak konusundaki yavaşlığım da var. Taksici hızla sağa yanaşarak ani bir frenle duruyor. Sevgilim derhal iniyor arabadan. Ben hemen inemiyorum, her ne kadar aramızda husumet de olsa sonuçta para vermek lazım adama.

"Ya amma saçmaladın," diyorum. Cevap vermeden geçen taksilere el kaldırıyor. Taksiler, arka koltuktaki müşterilerini germenin hazzı içinde inanılmaz bir hızla geçip gidiyorlar. Taksiler geçtikçe, "Bekle dururlar"la başlayan laf sokmalarım kısa bir süre sonra araba geçiş sesi çıkarmaya kadar ergenleşiyor. Yaklaşık beş dakika sonra nihayet bir taksi duruyor. Sevgilim, taksiye atlayıp "Sen buna binmiyorsun! Bekle dururlar!" diyerek hızla kapıyı kapatınca, kendisine yönelttiğim "Nasıl binmiyorum?" sorusu arabanın camına denk geliyor. Taksi beni almadan uzaklaşırken filmlerden öğrendiğim kadarıyla "Buna inanamıyorum!" anlamında ellerimi havaya kaldırıyorum. Artık E-5'in ortasında yapayalnızım. Dakikalarca süren el kaldırmalarımın ardından nihayet bir taksi duruyor. Öfkeyle arka koltuğa biniyorum. Şu halimize bakın! Ben havaalanına gitmesem, tek bir taksiyle tamamlanacak bu yolculuk toplamda dört taksiye ulaşıyor. Ben onu almaya gidiyorum, ama o yine yalnız dönüyor.

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 4 MAYIS 2017 | Sayı: 505

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI IŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Asmalımescit Sok. No: 20/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

UYKUSUZ

CHP'li Büyükçekmece Belediye Başkanı Albatros Parkı'nı imara açarak sattı.

27 NİSAN PERŞEMBE
SAYI: 2017/**17** No: **504**
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

**Avrupa'da çocuk işçi sayısıyla birinci,
çocuk gelin sayısıyla ikinci ülkeyiz.**

Kuzey Kore, ABD'yi uyardı: "ABD'nin uçak gemisini tek atışta batırabiliriz."

Türkiye'de çalışan çocuk sayısı 2 milyona yaklaştı.

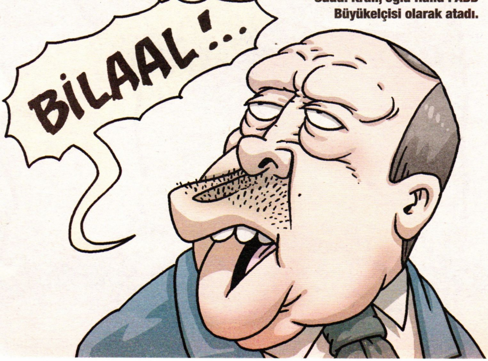
Taksim'de 1 Mayıs kutlmalarına yine izin yok...

Katarlı iş adamları Türkiye'deki şirketleri satın almaya devam ediyor.

Suudi Kralı, oğlu Halid'i ABD Büyükelçisi olarak atadı.

UYKUSUZ

N.Ş.A NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

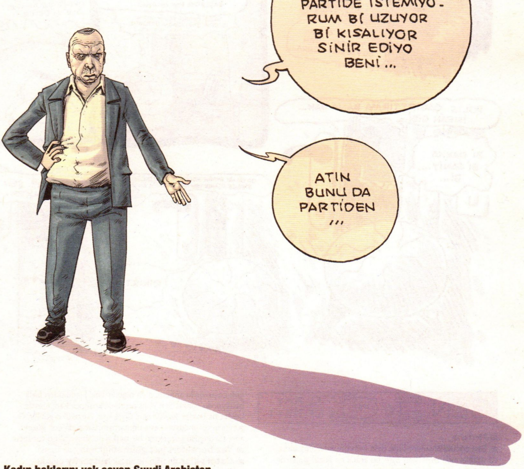
Normal şartlar altında, turistik geleneksel kıyafetler içerisinde gezen, oturduğu yerden abuk subuk hikâyeler uydurarak tarihçilik yaptığını zanneden, her üç lafından ikisi akla, mantığa ve izana aykırı bir adamı ziyaret ettikten sonra doktoruna durumunun nasıl olduğunu sorarsınız. Bavyera'da Oktoberfest dışında deri pantolonlarla ortalıkta dolanıp "Kaiser Wilhelm aslında Portekiz ajanı, Bismarck'ı masonlar devirdi," diye söylenen; Fransa'da Napolyon kılığında dolaşıp "De Gaulle Stalin'in adamıdır, Cezayir hep bizimdi," diye gezen adamlar ilgili ülkelerin ruh ve sinir hastalıkları hastanelerinde ağırlanırlar. **Yeni Türkiye'deyse** karikatürü yapılamayacak kadar abartılı saçmalıklar yayan bir adamın Saray'larda ağırlandığını görebilirsiniz.

Normal şartlar altında, iki milyon çocuğun sokakta parkta oynamak, okulda derse girmek yerine fabrikada, atölyede işe gittiği, çalışmak zorunda olduğu bir ülkenin ciddi bir çocuk işçi sorunu vardır. Ama **Yeni Türkiye'de** giderek normalleşen çocuk işçilerin sayısının iki milyon olmasının, bir çocuk işsizliği sorunu olarak kabul edilmesine ramak kalmıştır. Neyse ki **Yeni Türkiye'nin** muteber siyasetçileri, çocuk bayramlarında falan ayakkabılarını ayakkabı boyacısı çocuklara boyatarakçocuk işsizliğinin önüne geçmeye çalışmaktadır.

Normal şartlar altında, çocuklara armağan edilen bir bayramda, hele geleneksel olarak çocukların biraz tırt da olsa bir günlüğüne önemli makamlara oturtulduğu bir ülkede söz konusu bayram çocuklara ileride neler yapabileceklerini, neler başarabileceklerini göstermeye de yarar. Ama **Yeni Türkiye'de** çocuk bayramı küçük kız çocuklarına kına gecesi yaptırılarak kutlanır zira **Yeni Türkiye'nin** geleceğin kadınlarına uygun gördüğü tek büyük başarı gelin olmaktan ibarettir.

@baris_uygur

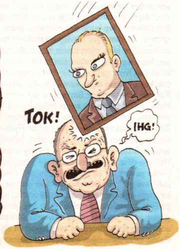
Referandumda beklediği oy oranını yakalamayan AKP'de parti içi temizlik operasyonu başlıyor.

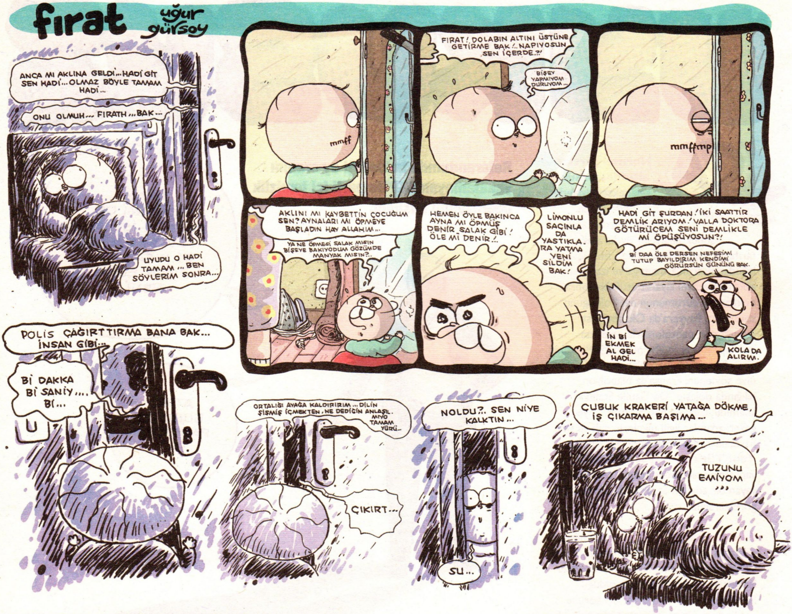

Kadın haklarını yok sayan Suudi Arabistan, Birleşmiş Milletler Kadın Hakları Komisyonu'nun başına seçildi.

TBMM Başkanı İsmail Kahraman, 23 Nisan özel oturumunda Atatürk'ün adını anmak yerine "tarihi şahsiyet" demeyi tercih etti.

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Ben çocukken, mahallede öyle evin önünde, ama biraz da uzaklarında oynarken öyle, bu arada ne güzel günlerdi o günler, renkler hep sarıydı, turuncuydu, zaten bir şey turuncuysa o şey güzeldir, sarıysa güzeldir, güzeldi o günler, evin önünde öyle oynardım, bazen tek başıma, bazen de arkadaşlarla, oynardık öyle, oynarken öyle, bazen annem pencereye çıkar, hiddetle, "Alpay eve gel" derdi, "çabuk eve gel sen" derdi. Bu tehditvari çağırış beni fazlasıyla tedirgin ederdi. Eve giderken hep kurardım kafamda, "acaba ne kabahat işledim" derdim. Eğer işlediğim kabahatin farkındaysam çok üzülmezdim. İşiteceğim azarın derecesini bilirdim çünkü. Bir şeyi bilince pek üzülmüyorsunuz. Ne olursa olsun. Bilince insan ona hazır oluyor, içi bir rahat oluyor. Ama bilmemek çok kötü. İnsanın neyle karşılaşacağını bilmemesi çok kötü. Kafanda kur Allah kur. Bitmezdi o yol eve gidene kadar. Halbüse söylese ya. Bu arada halbüse'yi de kullanmayalı yıllar olmuştu. Özlemişim halbüse'yi. İnsan bazen bir kelimeyi bir özlüyor, o insanın resmen aklı çıkıyor. Halbuki yani kelime dersin, geçersin. Öyle değil işte. İnsan bazen gerçekten çok özlüyor. İnsan duyguyla yaşıyor. Ne diyordum. Bitmezdi o yol. Halbüse dese ya, oh, yine "halbüse", dese ya, "eve gel Alpay, çünkü şu tarz bir şerefsizlik yapmışsın" dese ya misal. Bu yok, "eve gel" var. Dümdüz bir "eve gel". Böylesine muallak bir çağrı da olmaz olsundu ama oluyordu işte. Çok korkarak gittiğim zamanlarda genelde hiçbir şey olmuyordu. Ben eve gidene kadar siniri sönmüş oluyordu annemin. Bazen de hiç umursamadan gidiyordum eve, zılgıtın en alasını yiyordum. Galiba umursamadığım için oyalana oyalana gittiğimden çok coşuyordu annem, o da olabilir bak. Haddinden fazla bekliyordu çünkü. Sen kimsin şebek, koskoca kadını evde beklet ha beklet, kimsin sen. Öyle işte. Güzeldi o günler. O günlerin turuncusunu asla unutamam. Sarısı da çok güzeldi ama turuncusu gerçekten bir başkaydı. Yanıyordu o turuncu.

æ **Yaz berelileri yaz gelmediği için** çok üzgün.

æ **Caterpillar** dediğin de ancak **butterfly** olurdu.

æ Yine çocukken, bu arada düşünüyorum da ne güzel bir çocukluk yaşamışım, iyi ki yaşamışım öyle bir çocukluk, anlattıkça anlattıkça gözlerim güzelleşiyor, futbol oynuyordum ya ben çocukken, lisanslı misanslı, oynaya oynaya öyle 14-16 takımına kadar oynadım öyle, bazen de 12-14 takımının hazırlık maçları oluyordu, bazen de 11 kişi çıkmıyordu, yetmiyordu yani oyuncu, hoca takviye yapıyordu bizden. Bir maçta beni aldı, sol bek Sedat'ı aldı. Karşı takımda da var bu arada yaşı büyükler. Maç da Başıbüyük'te oynanıyor. Şaka olsun diye kafiye olsun diye şeyapmıyorum, gerçekten de öyle. Yaşı büyüklerin Başıbüyük'te bir kapışması olarak düşünün bunu. Ya da hiç düşünmeyin saçma çünkü. Bütün saçma şeyleri ben düşüneyim istiyorum. Bütün saçma şeyleri düşünmek hep bana kalsın. Hatta o hak sadece bende olsun. Olsa şahane olurdu ama olmuyor işte. Neyse, ne diyordum. Diyememelere başladım yine. Senede bir iki böyle net diyemiyorum. Hah, o maçta, Başıbüyük'te, biz yaşı büyüklerin de araya karıştığı mücadelede, skor olarak 10-0 galip geldik. 5 gol attım, 3 asistim var. Sol bek Sedat domino. Biz bizim takımın yaşı büyükleri olarak olağanüstü iyiyiz. Karşı takımın yaşı büyükleri tırt. Madem ki yaşın büyük, takımına bir katkın olsun, şu Başıbüyük'te. Başıbüyük'e öyle turistik geziye gelmişler sanki yaşı büyükler olarak. O maç öyle bir zaferle sonlandı. Bir hafta sonra yine adam lazım oldu 12-14 takımına, hoca Sedat'la beni takviye etti yine. Maç Selimiye'de. Takım ısınma hareketleri yapıyor, Sedat'la birlikte kasıla kasıla yanlarına vardım, "kurtarıcılarınız geldi" dedim. Sedat, "ben öyle bir şey iddia etmiyorum" dedi hemen. Buz gibi bir hava esti takımda. Neden öyle bir şey söylediysem hemen şey gibi. Yaşım büyük belki ama hiç olgun değilim. Sedat olgunmuş bak. Maç başladı. Asla pas vermiyorlar bana. Top ayağıma geldiğinde de boşa çıkmıyorlar kesinlikle. Ne bana pas veriyorlar, ne benden pas istiyorlar. "Ne cenazeme, ne cenazene" yapıyorlar resmen. Bitmek bilmeyen korkunç bir maçtı benim adıma. Sedat'a karşı bir tavır yok ama benden nefret ediyorlar. Kurtarıcı'ymış, al sana kurtarıcı. Maçın skorunu hatırlamıyorum bile. Öylesine unutmak istediğim bir gündü çünkü. Gerçi ben o lafı şaka gibi şeyapmıştım ama hiç kabul görmedi. Şimdi düşünüyorum da, az bile yapmışlar. Kurtarıcı ne lan. Takım olmak diye bir şey var. O gün Selimiye'nin toprak sahasına nasıl gömdüler beni bilemezsiniz. Korkunç bir gündü.

æ **Sarımsaklar filizleniyor.**

æ Bu arada Hazar kedilerle büyüye büyüye kedi gibi oldu. Masadan hafifçe eliyle ittire ittire bir şeyler yere düşürmeler, kablo kemirmeler. Resmen kedi gibi oldu çocuk, kedi oldu. Hafif bir ayaklanma da başladı ama tam bir yürüme yok henüz. Kafası çok ağır basıyor bence, o yüzden. Taşıması çok zor o kafayı. Bir de Hazar dokuz buçuk aylık belki ama kararlarını resmen kendisi alıyor. İlaç yazan doktorun masasını dağıtıyor, "yazma olm bak" der gibi, aşı olacağı zaman veriyor kendini ishale, aşı da yaptırmıyor. Çohacayip bi çocuk.

æ Hoşça kal.

"sahne 2017"
28 Nisan Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.30 / bilgi: 0212 327 72 00
29 Nisan Cumartesi / İzmir **Alsancak Sardunya** / Saat: 21.00 / bilgi: 0541 368 82 80
30 Nisan Pazar / **Fethiye Garaj Pub** / Saat: 21.00 / bilgi: 0505 227 53 33
1 Mayıs Pazartesi / **Datça Dadyadost** / Saat: 21.00 / bilgi: 0252 712 45 55
3 Mayıs Çarşamba / İzmir **Buca Rec** / Saat: 21.00 / bilgi: 0537 960 19 65
4 Mayıs Perşembe / **Bursa FSM no:on** / Saat: 21.00 / bilgi: 0224 246 50 06

Sandık • içi

ERSİN KARABULUT

Sene 2002. Ilk gözağrım Pişmiş Kelle ve irili ufaklı iki üç dergiden sonra bi şekilde Lombak'a kendimi kabul ettirmiştim. Hayranı olduğu inanılmaz sanatçılarla birlikte çalışma şansı elde etmiş, fakat özgünlüğü bulamamış genç bi insanım. Sevgili abim Kenan Yarar'a duyduğum hayranlıktan herhalde, sadece onun tarzında işler yapmanın doğru olduğuna inanıyorum (İlk yazıp çizdiğim Yeraltı Öyküleri'nde bi dolu Kenan Yarar öğesi var misal) Derken içinde olduğum grupla, Leman'dan ayrılan başka bi grubun birleşip haftalık bir dergi yapacağı söylentisi kulağıma geldi. Nedense çok salak bi refleksle **"mis gibi Lombak'ta çiziyoduk, neymiş şimdi bu"** falan diye atarlanmıştım, ne haddimeyse artık. Üstelik ismi de Penguen mi olucakmış neymiş? **"Bu ne lan"** demiştim, **"sırf Selçuk Erdem penguen çiziyo diye derginin ismi o mu olucak?"**

Bahadır Baruter bu yeni haftalık dergiye köşe çizmemi istediğinde ise anında o tripli ve sözde ilkeli halime satış koyup **"Abi ne demek, tabii ki çok isterim"** dedim. Fakat bi yandan da içim inanılmaz huzursuz. Çünkü haftalık dergi bu, boru değil. Hele öyle tarama marama kıl yün yapıyosan bütün hafta masa başında oturcaksın demek oluyo bu. E kendime de güvenmiyorum açıkçası. Gittim Bahadır Abi'ye anlattım bu duygularımı. Dedim ben bulamıyorum bişey. O da zaten benden henüz fikir beklemediğini (toy ve mal olduğum için herhal), Metin Üstündağ'ın bana espri vereceğini ve onları çizmemi istediğini söyledi. Allah dedim çok iyi, hiç konu düşünmeden sadece çizicem.

Fakat espriler bi geldi, normal met-üst esprisi. Yani Metin Abi çizse gayet güzel, ama ben onları neye çevirirим kestiremiyorum. O zaman Memo ve Oky çok iyi bişey yapıp bana "sen kendin haftalık bişey bulmaya çalış, öteki türlü çok acı çekebilirsin" dediler. Ben de kafa iyice karışık bi şekilde kimseye haber vermeden bastım Datça'ya gittim. Kendimi dinliyim hesabı.

Yeni dergi çıkmıştı ama içinde ben yoktum. Döndüğümde derginin 4. Sayısına **"Sandık İçi"** diye bi sayfa çizdim. Yayınlandı falan. Dur dedim bi tane daha çiziyim. Baktım dergide birileri **"fena değil devam et"** diyo, hadi dedim 4 hafta çizer sonra bırakırım. Yok yok güzel oluyo dediler. Şaka sandım ama gerçekmiş, beğeniyomuş okuyanlar. E hadi madem az daha çiziyim dedim. Derken biraz daha. (Ve gördüğünüz gibi 15 yıl oldu.)

O zaman bulunduğumuz bina, henüz içine edilmemiş istiklal caddesi üzerindeydi ve arka tarafında da inanılmaz güzel bi boğaz manzarası vardı. O balkonda hem Emrah'ın esprilerine kahkaha attım, hem de Sezen Aksu dinleyerek aşk acısından ağladım. Evde durmayı sevmiyodum, dergi evim olmuştu. Yastığım battaniyem her şeyim ordaydı. Çalışırken film dinleme olayını da orda keşfettim. Ama yani ne biliyim, asansörde bok da gördüm. Kim yaptı bilmiyoruz, ocakta bi çocuk vardı ondan şüpheliyim ben ama tabii delilim yok. Tek delilim olan kaka da herhalde çürüyüp gitmiştir. Neyse yani iyisiyle kötüsüyle benim için çok özel zamanlardı işte.

2007 yılında biz bi grup arkadaş ayrılıp daha kendimize ait bi dergi yapmaya karar verdik. Bunun hem ekonomik, hem de mesleki ilkesel sebepleri vardı. Açıkçası benim sebeplerim daha çok **"26 yaşına gelmişim, bu meslekte bi adım daha atmak istiyorum"** tarzı şeylerdi. Ayrıldığımızın haberi duyulunca da internette falan çok dedikodu döndü. Kavgalıymışız falan filan. Yoktu oysa öyle bişey. Toplantı talep ettik. Oturduk sohbet ettik, beraber duygusal anlar yaşadık, tokalaşıp sarılıp ayrıldık.

O günden beri çok istisnai durumlar dışında Penguen'i her hafta sektirmeden alırım. (Uykusuz'u da bayiden alıyorum ben bu arada) Biz ayrılınca oluşan boşluğu inanılmaz iyi bi şekilde doldurup, yeni bi döneme girdi o zaman Penguen, ki bu büyük bi editöryel başarıdır söyliyim. Bir anda piyasada iki tane dolu dolu dergi oldu. Bi yandan Leman gibi bi büyük abi zaten var (onu da her hafta alırım, aksatmam) falan derken çok çekişmeli bi döneme girdik. Bence o enerji herkese çok iyi geldi. Biz bu esnada bi sürü panele manele gittik, nedense hep **"çok büyük husumet varmış aranızda?"**, yok efendim **"düşman olmuşsunuz?"** tarzı dedikodusal sorular sorulurdu.

Şöyle söyliyim, eski bir iki minik sürtüşme dışında (ki kötülüğün, adiliğin, karanlığın tillahını çook sonradan hiç beklemediğimiz başka yerden gördük, o sürtüşmeler neymiş ki) aramızda zerre kadar problem yoktu. Ben her hafta Penguen'i alır önce Ortam'ı okurum, sonra Bobo'yu, ardından Cem'in yıllardır bir kez bile temposu düşmemiş köşesi Her Şey Olur'u, ve sonra sıradan hepsini.

İşte kuruluşunda ve sonraki beş güzel senesinde parçası olmaktan gurur duyduğum, sonraki on senesinde de okuru olduğum Penguen dergisi şimdi kapanıyo arkadaşlar.

Bunun ne demek olduğunu anlamayanlar, meseleye **" Asdasfafsfsj kötüydü zaten, kapanırsa kapansın lan skerlersss :)))"** şeklinde son yıllarda artık Türkiye klasiği olmuş **"gaddar dobralık"**la yaklaşanlar bu yazıyı okumayı hemen bırakabilirler. Fakat sanırım onlar bazı şeyleri zaten çoktan bıraktılar.

Güçlüyü arkasına almış bazı televizyon kanalları tutup kaç senelik mizah dergiciliği geleneğini hedef gösteren haberler hazırladılar. Profesyonel insanlarla çalıştıklarından, dinlerken ingiliz ajanı olduğumuza, çizgilerle din düşmanlığı yaptığımıza falan az daha ben bile inanıcaktım. Ama bunlar daha piyasada peydahlanmadan yıllar önce, ben taa lisedeyken, Pişmiş Kelle dergisinde okula başörtüsüyle alınmayan İstanbul Üniversitesi öğrencilerini savunan karikatürler çiziyodum. Bileğimin hafızası çok şükür yerinde.

Gel gör ki normal bir ülkede, böyle şeylerle suçlandığında tekzip yollaman, dava açman gerekir. Biz bu davayı savunacak çapta bi avukatın parasını bulamadığımız için hiç bişey yapamadık. Muhtemelen Penguen de aynı ekonomik durumdaydı ki şu an kapanıyo.

Bazen tvitırda ya da orda burda görüyorum, **"lan dergi yapıyosunuz, bu zam da neyin nesi? Elektriğe mi zam geldi? Almıyorum!"**

Görüyoruz, almıyosun. Fakat senin göremediğin şey şu: Bir derginin masrafları zannettiğinden çok daha fazla. Kağıt, baskı, bunlar hep dolarla dönen işler. Dağıtım ayrı bi mesele, yazar çizerlerin telifleri, mutfakta demlikteki çay, bilgisayardaki lisanslı fotoşop derken ortaya toplamda ciddi miktarlar çıkıyo arkadaşlar, bildiğiniz gibi değil. Hele reklam almıyosan, arkanda büyük bi kuruluş yoksa, bi de tepende seni dikizleyen büyük bi güç varsa çok ama çok zor iş.

"Falanca gitti, o zaman almıyorum" dediğiniz adam için bize kızıyosunuz ya bazen, hah, o bizim kararımız değil ki, adamın istediği parayı veremiyoruz, o yüzden gidiyo. Ha yaptıkları çok değerlidir bu insanların, ve talep ettikleri paraları da keşke kazansalar. Ama yok ki be kardeşim. Sanki Penguen Dergisi, Uykusuz Dergisi böyle başında bi takım zalimlerin olduğu, **"hahaha şuna artık çizdirmeyelim hahahaha!"** diye zevk çığlıkları atılan yerler değil yani.

Normalde ben bu tür konuların dillendirilmesini pek doğru bulmazdım. Yıllardır zor durumdayız yani biz ama ucu ucuna idare ediyoduk. Şimdi hepten zorlaştı. Sanmayın ki Penguen gider de Uykusuz kalır. Gırgır'ı zaten (bence bahaneyle) kapattılar. Hortlak'ı da maalesef devam edemedik kapattık.

İşin acı tarafı ne biliyo musunuz? Dergiden bi çizer arkadaş anlatmıştı, eşiyle son yıllarda bizim gençlerin çok sevdiği bi yerli diziyi izliyolarmış. Arkadaş bi bakmış, dergide çizdiği bi espriden koca bölüm yapmış adamlar. Eşi de gayet iyi niyetli bi şekilde **"baksana onlar da senin gibi düşünmüş"** demiş. Akla çalıntı olacağı fikri bile gelmiyo yani, sonuçta koskocaman dizi. (Bu arada 'bi çizer arkadaş' dediğim gayet iyi bildiğiniz biri, belki eşi öyle söylediğinin bilinmesini istemez diye adını yazmıyorum) Keza bi başka karikatürist arkadaş da aynı dizinin yazarlarından birine **"yahu bizim esprileri yapıyosunuz hep"** dediğinde adam **"napalım abi seviyoruz"** demiş, olaya gel.

Bana da yıllar önce bi yönetmen geldi, dedi ki senin şu öykünün filmini çekmek istiyorum. Adama **"bu öyküyü olduğu gibi çekerseniz çok kötü olur, o yüzden ya haklarını satın alıcaksınız benden, ya da benden senaryo halini isteyebilirsiniz"** dedim. Yok aynısını çekicez böyle çok iyi deyince sırf yapılmasın diye saçmasapan bi fiyat söyledim, aman kalsın dediler tabii. Aradan bir iki sene geçti, bi baktım benzer bi film çekilmiş. İşin komiği, o filmdeki çizimler için de beni aramışlardı öncesinde ama çizmemiştim. Sesimi çıkartmadım çünkü dava açsan kazanamazsın, **"ne alakası var biz bulduk bunu"** diyebilecekleri kadar da farklı gözüküyo çünkü. Çok şükür ki bir kaç okur benim hissettiğimi hissedip mail atmıştı da paranoyak olmadığımı anladım.

Tabii ki dünya çok hızlı değişiyo ve yeni dünyaya ayak uydurmak, bi şekilde telefon ve tablet ekranlarında olabilmek gerekir. Fakat ben hep talep edildiği gibi, basılmış derginin pdf halinin sayfa sayfa ekrana koyulmasının yapılması gereken değişiklik olduğuna inanmıyorum. Bu kesinlikle bir geçiş dönemi ama sadece teknolojik bir evrim gibi görmemek gerek. Dergi almak bir zevk meselesidir. Bir dünya görüşü meselesidir çoğu zaman. Hayatımızda, özellikle bizim gibi kafası karışık ülkelerde, korumamız gereken şeyler var. Eğer çok geç olmadan korumamız gerektiğini anlamaz ve varlığını sürdürmesine katkı sağlamazsak, bu şeyler **"yhaaa inanmıyorum yaaaa, güzel olan herşey neden tek tek gidiyo yhaaa :(((("** şeklinde bi tvite dönüşür, size iki ritvit getirdikten sonra da uzayda sonsuzluğa karışır.

"Nooldu düdük dergin satılmıyo diye zırlıyosun galiba :)" şeklinde yaklaşıcaklar olucaktır. Öyle düşünüyosanız biraz yanlış anlamış olabilirsiniz, zira ben başka şeyler de yaparım. Ama gönlümün efendisi mizah dergileri ve onların hayatımıza kattığı şeyler bir bir gider. Şanslıysanız ne kattığını çok sonradan anlarsınız, yoksa onu da anlayamazsınız. **"Penguen kapanıyor"** haberinin altındaki yorumların biri şöyleydi misal: **"hayatımda alıp okumuşluğum yoktur, bunları okuyanlar da ne anlar bilmem ama bu hafta bi tane alalım bari (ALMADI)"**

O günlük hayatına kadar girmiş **"yapamadı/edemedi"** kalıbı bile Yiğit'in karikatüründen, haberi bile yok. İroninin böylesi.

Şunu da söylemek isterim, suçlanıcak kimse yok burda. Bunlar toplumsal durumların neticesi. Sadece internet vs değil yani. Hem belki bigün birileri çok inanılmaz dergiler yapar, çok satılır ve onun gibi bi sürü dergiler çıkar. Keşke olsa. Bunu içtenlikle yürekten istiyorum. Sadece şu an elimizde hala bazı küçük güzel şeyler var. Mizah dergileri de onlardan biri. Bizim çok eski bir geleneğimiz. En begenmediğinize bile imkan bulduğunuz ölçüde destek olun ki, daha iyi olma şansını yakalasınlar. Başka türlü yaşayamazlar, ve ölürken bizden de parçalar götürürler.

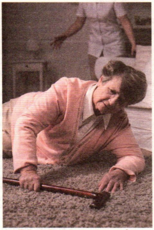
Yine de instagram'daki milyon takipçili karikatür sayfalarının adminine **"paylaşım için teşekkürler :)", "emeğe saygı"** falan yazmakta son derece serbestsiniz tabii, ama orda emek harcayan kişinin, derginin içeriğinin fotoğrafını çekip hesabına yükleyen kişi değil de, espriyi bulmak için dirsek çürüten, oturup çizen, çinileyen, renklendiren, balonlarını yazan, matbaada makineleri yağlayan, dergi balyalarını taşıyan insanlar olduğunu da hatırlamanızı isterim.

Ben şimdi Selami'yi beş tane Penguen alması için bayiye yolluyorum. Hayatımda bu kadar büyük yeri olan bir şey için asla yeterli olmasa da, yapabileceğim bu. Siz de bi tane alırsanız, belki büyük bir katkıda bulunmuş olursunuz. Olmadı türk mizahına ismini gururla yazmış bir derginin son sayılarına sahip olmak da güzel şey bence.

Okuduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

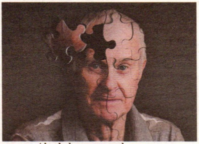

Gelince üst üste geliyor derler ya. Anneler derler, evhamlı orta yaş üstü erkekler derler, yüzlerinde kakasını uzun süredir tutan çocuk gibi ifade bulunan insanlar dertlerinden bahsederken derler. Dertlerden sıkıntılardan bahsederken iki üç derdi birbirine bağlamak için kullanırlar. Acılar dünyasına hoş geldiniz. Haciz, hastalık, akraba kavgası, araba kazası, yaşlı bir akrabanın evde düşüp incelmiş ve gevremiş kemiklerini kırması, kızın evden kaçması ve kaçtığı çocuğun tam bir hayırsız çıkması. Gelince üst üste geliyorlar. Dinlerken "ah, ben toplumsal anlaşmamız gereği nasılsınız demiştim, bu kadarına gönüllü olmamıştım, bu kadar üst üste geldiğini bilseydim belki geldiğiniz yöne doğru sis bombası atardım, dikkatinizi dağıtıp başka bir yere kaçardım" diye düşünüyorsunuz, fakat araya girip süreci sonlandıracak bir yol bulamıyorsunuz. İşlem durdurulamıyor. Bilgisayara da, bazen bir şeyler yüklerken dikkatsiz davranıyoruz, önümüze ne gelirse next tuşuna basıyoruz ve bir bakıyorsunuz winamp'in yanında anti-virüs programı da yüklemiş, yandex tarayıcıyı da yüklemiş, masaüstünde bikiniyle dans eden kız eklentisi de eklemiş. Gözünüz gibi baktığınız, alman mimarın evi gibi minimal ve zevkli döşediğiniz masaüstünüz bir anda yazlık yerde, torunlardan uzakta, kendisine "facebooka girersin, resimlerimize bakarsın" diye verilen bilgisayarı idare etmeye çalışan babaanne bilgisayarına dönmüş, şişmiş, işlevsiz hale getirilmiş. Yazlığa babaanneyi ziyarete gittiğinizde köfte patatesin yanında bilgisayarı da önünüze koyarlar, "bunun içine virüs girdi, açmıyor" derler ama siz bilirsiniz ki bilgisayarın içine giren aslen iyi niyetten doğan dikkatsizlik ve ihmalkarlıktır. İnsan ilişkileri ve karşılıklı diyalog da böyledir. Bazen biriyle konuşurken konunun nereye gittiğine bakmadan, yüz ifadelerine dikkat etmeden, alışkanlıkla next tuşuna basıyoruz. Gözünüzü açtığınızda alzheimer olan akrabalar, vergi borçları ve kumarbaz hayırsız yeğenler de sohbete eklenmiş. Bir bakmışsınız karşınızdaki insan ağlıyor. Karşınızdaki insan geçersiz bir işlem yürütüyor. Hem kendini harap ediyor, hem de beni inanılmaz üzüyor ve zor durumda bırakıyor. Bilgisayar aynı şeyi yapsa power tuşuna basılı tutarken kulağına "tamam oğlum, tamam aslanım, geçecek şimdi" diye fısıldarım, iyice kapatırım onu. İnsanda öyle bir şey yapamazsınız. Sarılacak mıyız, sakinleşinceye kadar bekleyecek miyiz? Gelince üst üste geliyor.

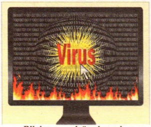

Yaşlı düşmesi.

Hayat böyle dostlarım. Şu an sizlere "gelince üst üste geliyor" diyarından yazıyorum. Çimenler solmuş, çiçeklere hastalık girmiş. Dünya sonsuz bir arsanın ortasında, kızgın güneşin altında kavrulan bomboş bir okul bahçesine dönüşmüş. "Birebirde kırarım ben bu çocuğu, aşağılayarak döverim" diye daldığınız adamın bütün eşi dostu akrabaları köşe başında kavganın başlamasını bekliyormuş. Yerde cenin pozisyonunda "yüzüm, yüzüme vurmayın" diye vızıldarken; artık sakat kalan, çürüyen organlarınıza üzülmeyi bırakıp yediğiniz dayağa şaşırdığınız bir nokta geliyor. Fırtınanın gözü, karmaşanın içindeki sükunet. Şu an durumlar böyle. Şu an bir insan arıyorum, bir an boş bulunsun, bana "nasılsın, ne var ne yok?" desin. Gelince üst üste geliyor diyeceğim, ömrünün bir kısmını alacağım, geriye sıkıntı bırakacağım. Şimdiden özür dilerim.

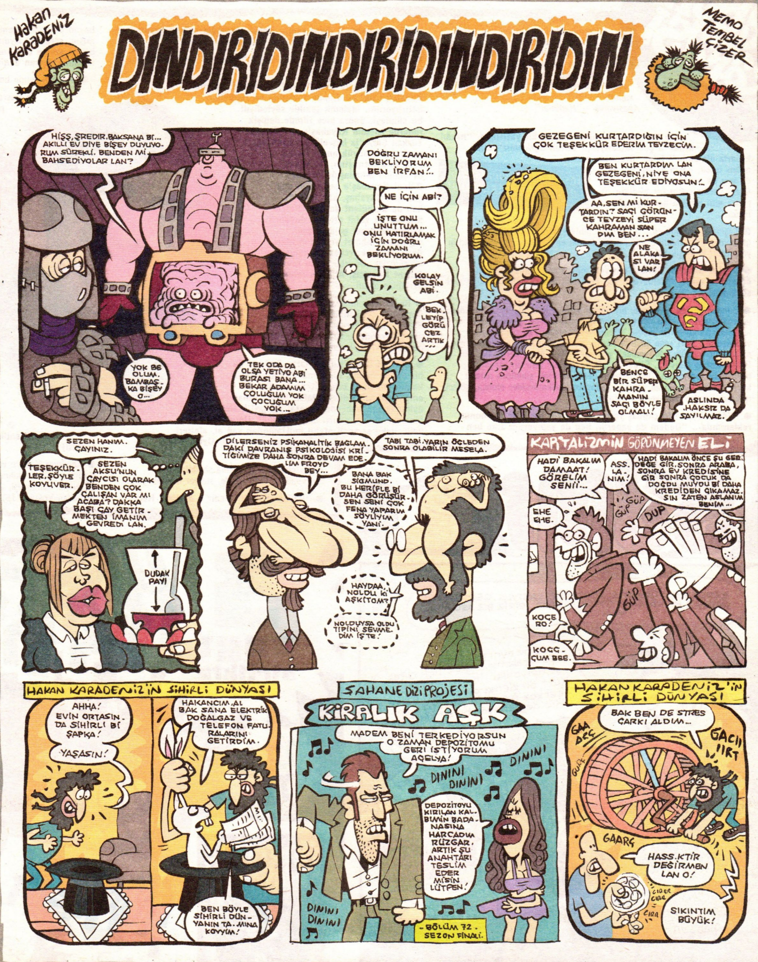
Akrabalarımızın yaşlanması.

Bilgisayara virüs girmesi.

Furkanözçoban

Hakan Karadeniz
DINDIRIDINDIRIDINDIRIDIN
Memo Tembel Çizer
HISS, ŞREDIR. BAKSANA BI... AKILLI EV DIYE BIŞEY DUYUYORUM SÜREKLİ. BENDEN Mİ BAHSEDİYOLAR LAN?
YOK BE OLUM. BAMBAŞKA BİŞEY O...
TEK ODA DA OLSA YETİYO ABİ BURASI BANA... BEKAR ADAMIM ÇOLUĞUM YOK ÇOCUĞUM YOK...
DOĞRU ZAMANI BEKLİYORUM BEN İRFAN!..
NE İÇİN ABİ?
İŞTE ONU UNUTTUM... ONU HATIRLAMAK İÇİN DOĞRU ZAMANI BEKLİYORUM.
KOLAY GELSİN ABİ.
BEKLEYİP GÖRÜCEZ ARTIK...
GEZEGENİ KURTARDIĞIN İÇİN ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM TEYZECİM.
BEN KURTARDIM LAN GEZEGENİ, NİYE ONA TEŞEKKÜR EDİYOSUN!..
AA, SEN Mİ KURTARDIN? SAÇI GÖRÜNCE TEYZEYİ SÜPER KAHRAMAN SANDIM BEN...
NE ALAKASI VAR LAN!
BENCE BİR SÜPER KAHRAMANIN SAÇI BÖYLE OLMALI!
ASLINDA HAKSIZ DA SAYILMAZ.
SEZEN HANIM. ÇAYINIZ.
TEŞEKKÜRLER, ŞÖYLE KOYUVER.
SEZEN AKSU'NUN ÇAYCISI OLARAK BENDEN ÇOK ÇALIŞAN VAR MI ACABA? DAKKA BAŞI ÇAY GETİRMEKTEN İMANIM GEVREDİ LAN.
DUDAK PAYI
DİLERSENİZ PSİKANALİTİK BAĞLAMDAKİ DAVRANIŞ PSİKOLOJİSİ KRİTİĞİMİZE DAHA SONRA DEVAM EDELİM FROYD BEY...
TABİ TABİ. YARIN ÖĞLEDEN SONRA OLABİLİR MESELA.
BANA BAK SİGMUND. BU HERİFLE Bİ DAHA GÖRÜŞÜRSEN SENİ ÇOK FENA YAPARIM SÖYLİYİM YANİ.
HAYDAA, NOLDU Kİ AŞKİTOM?
NOLDUYSA OLDU TİPİNİ SEVMEDİM İŞTE!
KARTALİZMİN GÖRÜNMEYEN ELİ
HADİ BAKALIM DAMAAT! GÖRELİM SENİİ...
ASSLANIM!
HADİ BAKALIM ÖNCE ŞU GERDEĞE GİR, SONRA ARABA, SONRA EV KREDİSİNE GİR SONRA ÇOCUK DA DOĞDU MUYDU Bİ DAHA KREDİDEN ÇIKAMAZSIN ZATEN ASLANIM BENİM...
EHE EHE.
GÜP GÜP
DUP
GÜP
KOÇERO!
KOÇÇUM BEE.
HAKAN KARADENİZ'İN SİHİRLİ DÜNYASI
AHHA! EVİN ORTASINDA SİHİRLİ Bİ ŞAPKA!
YAŞASIN!
HAKANCIM, AL BAK SANA ELEKTRİK DOĞALGAZ VE TELEFON FATURALARINI GETİRDİM.
BEN BÖYLE SİHİRLİ DÜNYANIN TA... MINA KOYYIM!
ŞAHANE DİZİ PROJESİ
KİRALIK AŞK
MADEM BENİ TERKEDİYORSUN O ZAMAN DEPOZİTOMU GERİ İSTİYORUM AÇELYA!
DINİNİ DINİNİ
DINİNİ
DEPOZİTOYU KIRILAN KALBİMİN BADANASINA HARCADIM RÜZGAR. ARTIK ŞU ANAHTARI TESLİM EDER MİSİN LÜTFEN!
DINİNİ DINİNİ
BÖLÜM 72. SEZON FİNALİ.
HAKAN KARADENİZ'İN SİHİRLİ DÜNYASI
BAK BEN DE STRES ÇARKI ALDIM...
GAA ACC
GACIIIRT
GUPŞ
GAARÇ
HASS.KTİR DEĞİRMEN LAN O!
SIKINTIM BÜYÜK!

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Ensesine sokulu / Kamburunu kaşıdı (Şu koskoca bavulu / Beş kuruşa taşıdı İlan edecek bunu / Kasabanın davulu / Koskoca bir bavulu / Beş kuruşa taşıdı Yol yakın yolcu ırak / Yola bak yolcuya bak / İstersen yola bırak / Ş u koskoca vapuru"
Abasıyanık - "Hammal"

● **Nietzsche, nasıl bir adam, bir yazısında, "nasibi kıtlar"a çok saydırıyor, "Bütün uğraşımız nasibi kıtlarla olmalıdır" falan diyor. La, zaten adam terso, nasip kıtlaşmış, bir de sen ne saldırıyosun Frederik!? Gerçi vardır senin bir bildiğin. O radar gibi bıyıkla her şeyi bilir insan...**

İnsanlığa hitabım şudur: BİŞEYLER YAŞANSIN!

● Taşındık. İlk gün ev, "at girmiş" gibiydi. Bari biraz düzeldi günbegün. Taşındığımız yer, referandumda en çok hayır oyunun çıktığı yer. Tabii ki Beşiktaş!

● **Doktor Mehmet Günerli'nin veli toplantısına gidecek olan öğretmen eşine, "Velilerden sen anlarsın, konuş onlarla" diye şarkı söylemesi...**

● Bundan çeyrek asır önce, bir görsel sergiye katılmıştım. İşim, takvim yapraklarının yanyana durmasından ibaretti, sadece o yapraklar arasında cumartesiler yoktu. "Cumartesi Anneleri"ne gönderme yapmıştım... Dört sene önce el yazılarım, karalamalarım, notlarımdan oluşan, üç günlük, "Müsvedde" adlı bir sergim oldu. Sergi, dev bir Bebek Kafası gibiydi... Şimdi de "Doğu Bloku" adlı bir serginin hazırlığını yapıyorum. Olgunlaşınca detay veririm, şimdiden asidini kaçırmayım. İnsanın en yakın arkadaşları karikatürcüler olunca, görsel iş kendiliğinden beliriveriyor ortaya...

● **"Yöresel lezzetin çağdaş yorumu" yazıyor bir pide salonunun reklamında... "Dedem de yapardı, ben de yapıyorum ama ben bugün yapıyorum" diyor yani... Yoksa, yemeğin çağdaş yorumu ne olabilir, tuz yerine yıldız tozu mu ekiyosun be adam!?**

● Sadece bir kere de olsa, "Gelsin, yarın başlasın!" diyebilmek için patron olmak istiyor insan...

● **"Fizikçi, yaktın beni fizikçi!" Rahmetli Bülent Kayabaş'ı ilk, bir filmde söylediği bu replikle hatırlıyorum. Melodik şekilde söylediydi bu cümleyi. Sonra nice filmde değişik rollerde izledim Kayabaş'ı. Bir filmde Türkan Şoray'la başrolü paylaşmışlığı vardır, çok büyük onur. Geçen aylarda anlatmıştım, ilk bekar ev imdeki arkadaşım Mehmet, Bülent Kayabaş'a benzediği için ona kah Kayabaş, kah Bülent, kah da Serbülent derdim. Bülent Kayabaş'ın vefat ettiğini duyunca aklıma Mehmet geldi. Başın sağolsun Mehmet ve bütün ülke... Oyuncular, seyircilerinin kalplerine gömülürler. Uğurlar olsun sevgili Bülent Kayabaş. Allah'ın rahmeti üzerinize olsun...**

● Beyaz adamın siyah olarak uyandığı filmin adı "Watermelon Man" imiş. Evden çıkmak zorunda olduğumuz için ağbimle yarım bırakmıştık filmi. Otuz yıldır peşindeydik! İlgilenenlere teşekkür ederim.

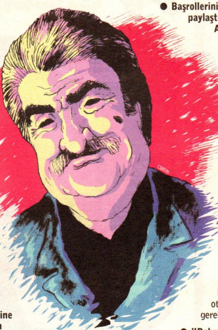
● **Dostum Umut Kurt anlattı, Bodrum'da bir otelde kalmış bir zaman, "Emeklilerin kaldığı bir otel, zaten otelin kendisi de emekli gibiydi" diye anlattı. Sabah sabah uykudayken, bahçedeki metal jimnastik aletlerine binenler olmuş, gıcırtı almış ortalığı. Umut sen kalk, uyku sersemi otelin mutfağından yağ al, aletleri yağla, sonra gene uyu! Uyurgezerin uyuryağlar versiyonu...**

● İki çocuktur şu mama sandalyesine alışamadım. Evin içinde, stajyer hortlak gibi...

● **"Bayan azdırıcı" nedir a dostlar? Hem bayan diyorsun, hem de azdırm mısın, şerefsiz! Aydın bir kadır bayan azarsa ben korkarım arka insandır. Bayan dediğin sakin o**

● Yobazın evinin boyasını "şan

● **Başrollerini Fah paylaştığı " Adan. C**

H ed

● F uyku, işi y oturma gerektiren

● **"Babacığın (Kendisini denize tepkisi)**

● Kamayor Kabare ve ben, 28 N Kamayor Atölye sahnesindeyiz. (29 Nisan cumartesi, 21.30'da C Mebusan Yokuşu, 15)

meyledioyorsun, kibar mısın çakal
zmasını anlayabilirim fakat bir
. Azmış bir bayan, tehlikeli bir
azarsa kadın azar!

ra'' yapsan ne mesele çıkar he,

Evcen ve Murat Yıldırım'ın
uz Aşk'' adlı filmi izledim.
yaşta Uluslararası Beyin
ları Derneği başkanı olabilmesi
11 yaşında doçent olması
m! Çevresinde kadın kaynayan
fesörün, baloya temizlikliğe
en kızla gitmesi de anca
mde olur! Hepsine razıyım ama
emada şu ''amansız hastalık''
nusuna bir yıl ara verseler,
kikaten mutlu olacağım.
, Fahriye Evcen'i görmek
n seyredilir film, onu da
irteyim...

Arkadaşım babasıyla tartışıyormuş,
a şöyle demiş: ''Sinirlenmek var,
rı yansıtmak yok!''

Ben küçükken, bana hep bi şey
edicekmişim gibi geliyordu''
arkadaşım Alper Aray...
vle düşlemiş... ''Hayat devam
umudunu kesme'' dedim...
aşka arkadaşım ''Günde üç saat
oş oturuyorum!'' dedi. Tam bir
a gene sekizde ayaktaymış. Boş
kolay değil, bayağı bir disiplin

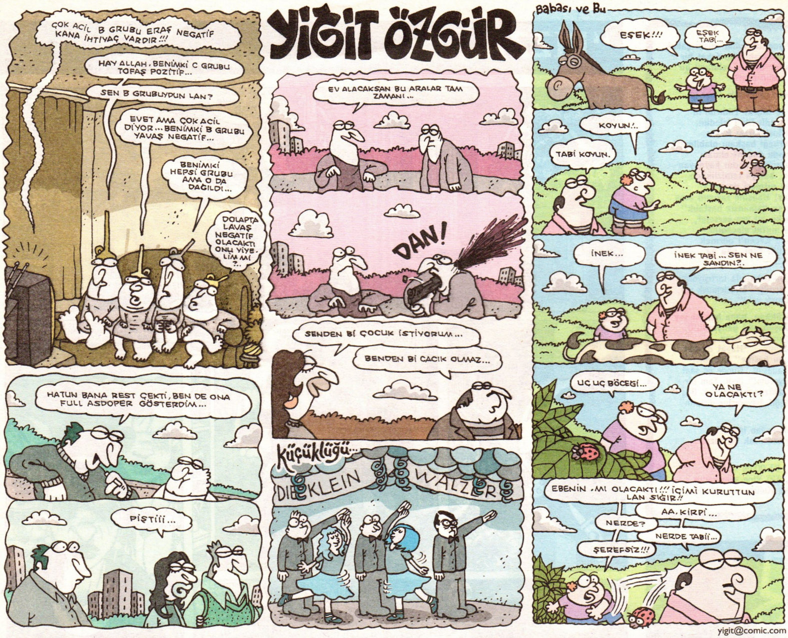
mi bırakma lan inek!''
an babasına ufak bir kızın

akşamı, 21.00'de Galata
r sokak, 12) Yine aynı kadro,
r Komedi Kulüpteyiz. (Meclis-i

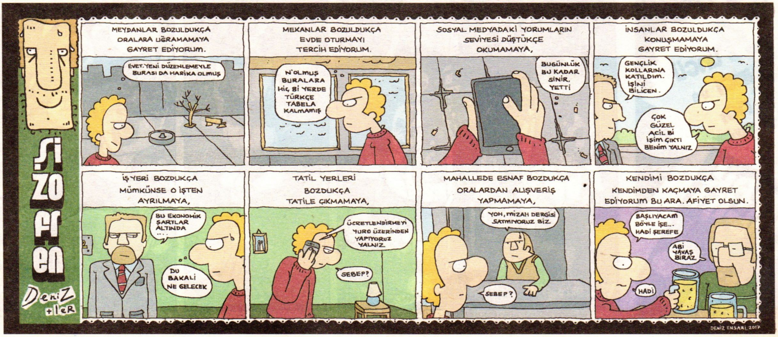

''PİZZA...''

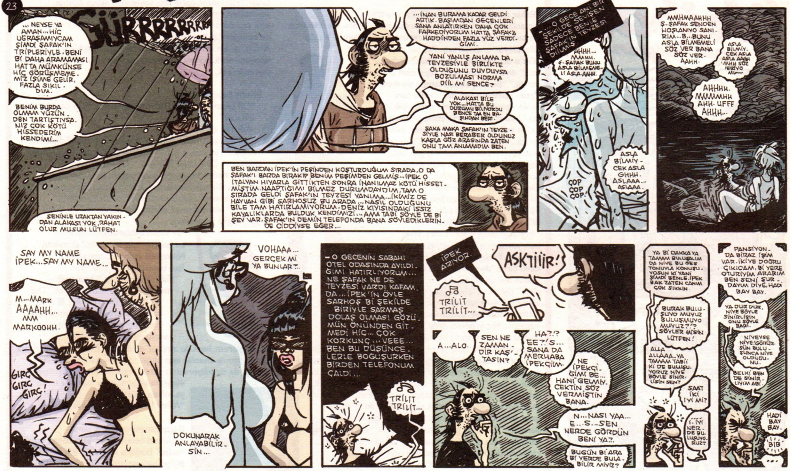

yigit@comic.com

Çarpışma İpek & burak

Yazan çizen OKY

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

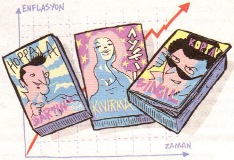
● Hayattaki her konuyla ilgili neden sonuç ilişkisi kurmak normal, normal ama kurulan her neden sonuç ilişkisinde, sonuçtan memnun kalmayınca kendince saptadığın "neden"i, sonuna kadar gerçek bile olsa reddetmek mal değnekliği. "Böyle böyle dediniz, sonunda böyle oldu, artık demeyin," derken o sonucu hazırlayan sözlerin gerçekliğini hiç sorgulamamakla yerçekimine karşı çıkmak arasında çok fark yok.

● Bir de tabii, iki kavram arasında korelasyon olması, illaki bir neden sonuç ilişkisi doğurmuyor. Mesela 90'larda Türk Popu yükseldikçe enflasyon da yükseliyordu. Türk pop albümlerinin satış grafikleriyle enflasyon grafiğinin aynı oranda yükseldiği gerçeğini ortaya koyarak "Enflasyonun sebebi Türk popudur," diyebilir miyiz? Bence diyemeyiz ama işte sürekli olarak önümüze konan grafikler, neden-sonuç ilişkilerinin çoğu bildiğin bu kafada çıkarılmış. Her nasılsa ülkenin yarısının arkasından gittiği bir liderin başarısını Bekir Coşkun'un köşe yazılarına bağlamakla, Bekir Coşkun doğru bile söylese "Abi böyle söyleme, sonucu böyle oluyor sonra," diyerek bir yere varamayız.

● Dikkatli incelerseniz, Urfa'nın adı Şanlıurfa olarak değiştirildiğinden beri Trabzonspor hiç şampiyon olamadı. Var mı aralarında bir ilişki? Bana pek yok gibi geliyor.

● Ha buna rağmen bana kalırsa kapalı yerde sigara içme yasaklarıyla beraber kahvehanelerin kapanması toplumsal ayrışma ve kutuplaşmayı artırdı. Eskiden mahallenin kahvesinde şu ya da bu şekilde başka partilere oy veren insanlar beraber kâğıt oynar, okeye döner, koz çıkardı ve bu sırada birbirlerine takılıp dururlardı. Elbette homojen, bütün müdavimlerinin aynı görüşten olduğu kahveler de vardı ama metropollerdeki kahvelerin çoğunda bir karma durum hâkimdi, çaya karbonatı az koyan, oyun kâğıtlarını temiz ve yeni tutan kahve daha tercih sebebiydi. E böyle olunca adam bütün gün başka partiden adamlarla kâğıt oynuyor, yarenlik ediyor, oyunlarına yancı yazılıyor; bu adama "senin her gün kâğıt oynadığın adam düşmanındır," demesi çok işe yaramıyor. Al sana sosyoloji tezi konusu. İşin güzel tarafı yanlış çıkarsa da tez konusu, doğru çıkarsa zaten buradan alır yürürsün. İşin içine az biraz kamusallık, Habermas falan da sıkıştırdın mı senden iyisi yok.

● Yasemin Evcim'le Gece Jimnastiği bittiğinden beri bayır aşağı gidiyoruz, kim ne derse desin.

● Neyse ne. Biz hatayı, "özgüveni yüksek" çocuk yetiştirmeyi bir bok zannederek yaptık. O "özgüveni yüksek" çocuklar, söyledikleri ne kadar aptalca olursa olsun söylemeye, neredeyse hiç düşünmeden akıllarına her geleni fikir diye ortaya atmaya başladılar, sonra onların bir kısmı gidip anamuhalefet partisine danışmanlık yapmaya başladı, durum vaziyetimiz de budur.

● "Bilgi güçtür," pek doğru bir laf doğru olmasına ya, çoğu konuda tersi de geçerli. Eğer söz konusu pozitif bilimler değilse -ki bazen pozitif bilimler bile olsa-, nasıl ki bilgi güçse, güç de bilgi olabiliyor, güçlü olan bilginin içeriğini de, şeklini de istediği gibi belirleyebiliyor. Ha dünya yine de dönüyor (bilgi) tabii ama bunu her dediğinizde kafanıza sopa indiren biri (güç) varsa, "Varsın dönmeyiversin," diyebiliyorsunuz.

● Dünyada enerji içecekleri, vitamin hapları, kafein tabletleri gibi aşırı uyarıcılarla bizi sürekli kurmalı oyuncak gibi ortalıkta fır döndürmek isteyenlerle rahatlayıp yavaşlamamız için yoga ve meditasyondan yasal yatıştırıcılara ne varsa kürek kürek üzerimize atanlar arasında gizli bir savaş var. Isın soğu, ısın soğu; iflahımız kesildi arkadaş. Votka-redbull'la işi dengelemeye çalışıyoruz ama onların da birinin üzerinde "Sakın enerji içeceğiyle karıştırmayın," diğerinin üzerinde "Sakın alkollü içkiyle karıştırmayın," yazıyor, resmen birbirleriyle savaş hâlindeler yani. Şu an iki haftadır kütüphaneye kapanmış, bu iki cephenin savaşının nedenlerini araştırıyorum. Nedir bizden istedikleri, öğrenir öğrenmez size de duyuracağım.

● Hiç fark ettiniz mi, marketlerde, kitapçılarda dergi reyonunda yüzlerce dergi var aslında. Ama siz Hiç fark ettiniz mi, marketlerde, kitapçılarda dergi reyonunda yüzlerce dergi var aslında. Ama siz gidip yine Uykusuz alıyorsunuz ve Uykusuz bütün o büyük medya gruplarının çıkardığı kuşe kağıda basılı, bol bol reklamı yapılan dergilerin hepsinden daha çok satılıyor. Bence kendinizle gurur duymalısınız çünkü büyük sermayeye büyük bir çalım atıyorsunuz. Siz bizi her aldığınızda Uykusuz'un yarısı kadar bile satmayan onca dergiye rest çekmiş oluyorsunuz.

● Hiç fark ettiniz mi, marketlerde, kitapçılarda dergi reyonunda yüzlerce dergi var aslında. Ama siz gidip yine Uykusuz alıyorsunuz ve bence kendinizle gurur duymalısınız çünkü büyük sermayeye büyük bir çalım atıyorsunuz. Siz bizi her aldığınızda bol bol reklamı yapılan, her bayiye sanki satılıyormuş gibi balya balya yığılan dergilere rest çekmiş oluyorsunuz. Ha ama nedir artık bir sürü bayi size Uykusuz satmıyor. Eskisi gibi "Bayinizden ısrarla isteyiniz" diyeceğim ama elin adamının sağı solu belli olmaz, siz yine de öyle çok ısrar etmeyin, durduk yere bizim yüzümüzden sopa da yemeyin. Çok çok "Abi ben alıyorum her hafta, getirtsene bana bir tane" falan dersiniz. Gerçi yine getirmeyecek, tek ayak üstünde kırk yalan söyleyecek size ama neyse. Dediğim gibi, sakın bayinizden ısrarla istemeyin. Ha bakarsınız, gözünüze kestirirsiniz, "Bundan mı korkacağım lan," demeyin, bakarsınız onun da korktuğu başka bir şey vardır.

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Eyvâh o üç çifte kayık aldı karârım/
Şarkı okuyup geçti bir âfet var içinde"

Nedim

"Bahar temizliği yap" diyor. Ev. Ev öyle diyor.
Ne anlarım ben bahardan mahardan ev? Allahalla. Ne işim olur. Karşıdakileri gösteriyor pencereden, "Bak elalem..." Halılar silkeleniyor orda. Terasta. Pat pat pat. Onu diyor.
"Git o ucu püsküllü sopa gibişeylerden al. Hadi kalk" diyor, "...hani sıkma şeysi olan o kovalar var ya.." "Burda yok ki... semtin marketinde. Zaten gelemem ben elimde öle cart renkli kovalı saplı şeylerle ordan öle taa Üsküdar'dan... Israr etme allaşkına, lütfen ev" diyorum. "Var ki zaten evde ayrıca..." "Onlan olmaz" diyor, "...onun püskülleri mi kaldı, inceldi ip gibi oldu, sopanın metali cırt cırt yerleri çiziyor. Sen onu duyucan da ohho..." diyor. Elinden gelse beni Sindirella'nın üvey annesi gibi azarlaya azarlaya, döve döve... Saçımdan tuta tuta. Arap sabunuyla yerleri fırçalattırıcak. Hergün, düzenli ondört saat. Sanki beni yavruyken bulup, acıyıp lütfen içeri aldı. Töbe töbe... Salak buldu sanki biraz. "Ayy, bırak bunu öle otursun, miskin miskin öff, hımbıl şey" diyor. "Dur biraz" diyorum, "öle, o şekil yapamam ben" diyorum. "Ama tabi, yalan yapıldak, adet yerini bulsun diye, üstten üsten, bişeyler yaparım... Hiç yapmam değil" "Beklentini çok abartılı tutma ev, hayal kırıklığı olmasın sonra bak..." Beğenmiyor beni. *(silik, pısırık, güçsüz, içine kapanık bulduğu kocasını hiç beğenmeyen o Atiye Hanım.–odasına kapanıp sürekli saatler tamir eden, kitaplar ciltleyen zavallı Behçet Bey– O müthiş "Mahur Beste" Tanpınar)* "O atılmaz öyle oraya... Bak bak bak" "Onu ordan mı aldın, aldığın yer orası mı" "toplasana şu soğan kabuklarını yerden, söylemesen iki ay durur onlar orda öyle, şu mutfağın haline bak, köpek bağlasan durmaz" "Kalksana, güya fatura yatıracak, bekliyo elektriği kessinler, anca o zaman gitçek" "İki dakka müsaade et kalkıcam şimdi" "Beşte kapanıyor, otur otur sen öle, otur...zahmet etme" Sanki Kim Novak'ın gençlik haliyle hasbelkader evlenip kızı eve kapatmış, yaşlıca bir adam. Mışım gibi gibi hissettirmeye çalışıyor beni. İnce ince... Suçluluk duygusu'na çalışıyor. Sinsi şey. Belki haklı da mı ne biraz. Öff. Karışık işler. Gençliği, güzelliği heba olup gidiyor mu? Ne yapsan mutlu olmaz. "Fena değil", "fena değil" "İyi" yok. Hep o olmayan kaşlarının kırıştırılmış aralığıyla. Mr. Muscle tipi adamları mı beğeniyor? O temizleme ürünü kutularının üzerindeki o kaslı adamlar. Herşeyi ovalayan o adamlar. "Tipin o mu, doğru söyle bak!" İçimden soruyorum tabi bunu. Bir şüphe kemiriyor karnımın içinde biyerleri. O balkonda bir gün olsun kahvaltı etmişliğim yok. Deniz görüyor güya. Boş saksılar. Üstüste. Kimilerinde kurumuş biri iki dal. Kurumuş topraklar. O çok rahatsız oluyor.
Gizli dertleri olan bir kadın gibi de uyumuyor geceleri. Hiç. Nerdeyse hiçbir gece. *(Öle karanlıkta hışır hışır.* Kalorifer borularından iç çeker gibi sesler. Gurultular. Buz dolabının hırıltıları. Tik taklar, bişeyler... *Musluklardan damla tıp tıpları)* "Porçöz" almıyorum diye bana kızıyor. "o küçük bir sürü hap gibi lavabo açıcılardan" "Unuttum ben onu" diyorum. "Kendini de unut, kal o gittiğin yerde, olur mu" diyor.

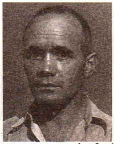
"Seviyorum aslında seni ev" diyorum. "bakma, belki üslubum farklı" "Hıı," diyor, görürsem söylerim" "sen o laptopu seyretmeyi seviyorsun" "salak yerine koyma beni" "Naapiyim yani düz duvarları mı seyredeyim" "Yanak yanağa mı oturalım, ne bekliyorsun benden ev."
Aklına uysam elime koluma ipler bağlayıp bi kuklaya dönüştürecek. Bıy bıy bıy camları silerken pencereden millete seyrettirecek.

Evlerle başımız belada.
"Öff okuma şu adamı" diyor, "şimdi ağzımdan kötü bir laf çıkacak"
Adorno elimde.
"Bilinen anlamıyla "barınak" artık imkansızdır." Sistemin (modern kapitalist sistem) geldiği yeri diyor. "Ev geçmişte kalmıştır" Öyle diyor Adorno. "...Orada yaşanan her konforun bedeli bilgiye ihanettir bugün, en küçük sığınma duygusuna bile aile çıkarlarının küflü kokusu karışmaktadır." "Kendi evimizi ev olarak görmemek, orada kendimizi "evimizde" hissetmemek, ahlakın bir parçasıdır." "...Yanlış yaşam, doğru yaşanamaz."
"Ev sahibi olmamam, iyi talihimin bir parçası bile sayılabilir," diyormuş Nietzsche. Adorno aktarıyor.
İşte bunu duyunca çıldırıyor.
"Kalk o zaman! hadi hadi hadi, toparlan, al bavullarını def ol!" Def ol! Dışarı! Dışarı!" "Aa! Bi dakka ya nooluyoruz ya? Ben mi diyorum öle? Nietzsche diyor. Demiş yani nooluyoruz. 'Ben de öyle düşünüyorum, hem de aynısını' mı dedim? Dedim mi öle? Allala. Ölmüş gitmiş insanlar ayıp oluyor ama ev. Aa! Alıntı o" "Hıı, herşeyi de siz biliyorsunuz zaten, madem öyle düşünmüyorsun elalemin laflarını bana taşımıyıcan, sen var ya, adamı delirtirsin!"
"Adam" mı? Bi dakka. Sakin ol ev.

Yahya Kemal

Kaçıp canımı mı kurtarsam.
Başımızın belası/ciğerimizin köşesi bu "evler" Bunlarla naapıcaz? Bilemiyorum. Bütün bu esaretin/külfetin/bağımlılığın/yabancılaşmanın erken farkına varmış kimi yazarlar var. Akıllı insanlar işte onlar. Otellerde yaşayıp otellerde öldüler. Büyük yazar, düşünür, politik eylemci Jean Genet. Ben gittiğimde henüz hayattaydı. Kaldığı oteli göstermişlerdi, Paris'te, önünden geçerken. Bakmıştım kafamı kaldırıp pencerelere.
Daha önceki evleri: sırasıyla; "yetimhane" "ıslahevi" "hapishane"
Büyük büyük, çok büyük şairimiz Yahya Kemal Beyatlı. Ha keza, o da Park Otel'in ünlü 165 no' lu odasında yaşadı. Bavulları, kitapları... Orada da(aynı otelde) vefat etti zaten. Hiçbir zaman bir evi olmadı.

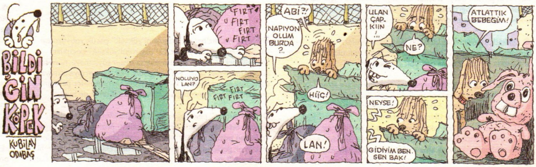

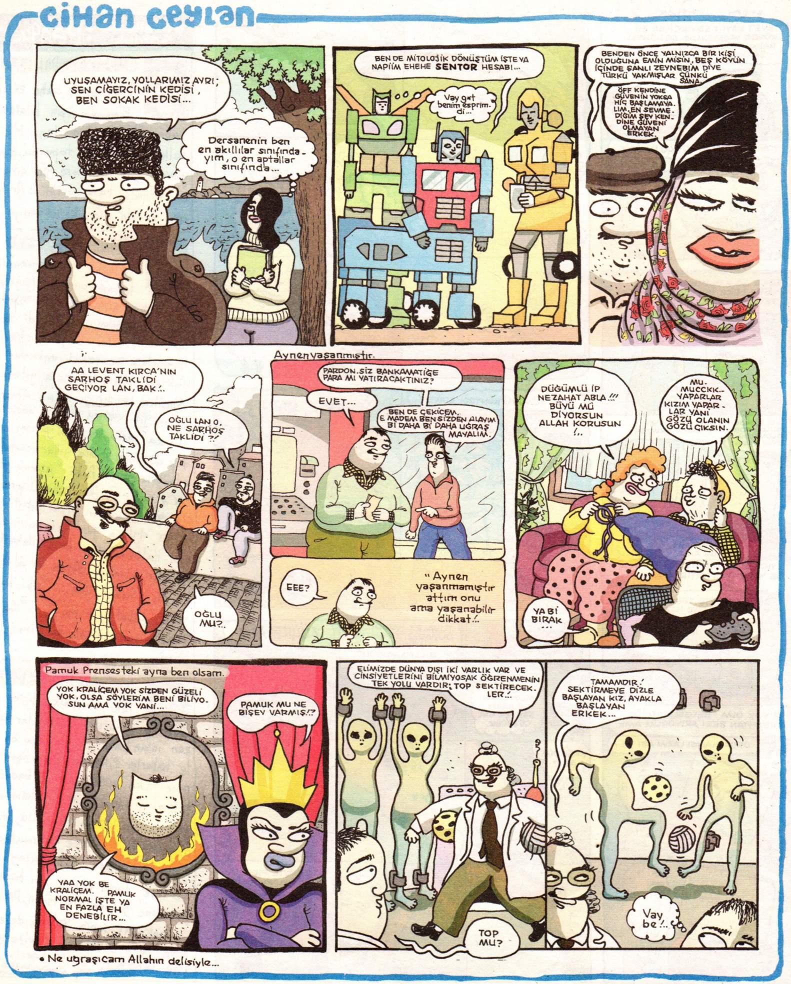
Jean Genet

Yazı biterken.
Ani bir sağanak camlarda. Tıpır tıpır tıpır. Konuşan ev'i falan unutuyorum bir an. Güya çay yapıp seyredeceğim. Mutfağa koşuyorum. Ketıldaki su kaynamadan kesiliyor sesler.
Nisan yağmuru. (yerdeki soğan kabuklarını alıp çöpe atıyorum ama bu arada)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

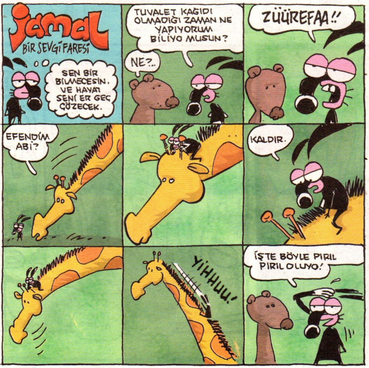

cihan ceylan
UYUŞAMAYIZ, YOLLARIMIZ AYRI; SEN CİĞERCİNİN KEDİSİ, BEN SOKAK KEDİSİ...
Dersanenin ben en akıllılar sınıfındayım, o en aptallar sınıfında...
BEN DE MİTOLOJİK DÖNÜŞTÜM İŞTE YA NAPİİM EHEHE SENTOR HESABI...
Vay g*t benim esprimdi...
BENDEN ÖNCE YALNIZCA BİR KİŞİ OLDUĞUNA EMİN MİSİN, BEŞ KÖYÜN İÇİNDE ŞANLI ZEYNEBİM DİYE TÜRKÜ YAKMIŞLAR ÇÜNKÜ SANA.
ÖFF KENDİNE GÜVENİN YOKSA HİÇ BAŞLAMAYALIM, EN SEVMEDİĞİM ŞEY KENDİNE GÜVENİ OLMAYAN ERKEK.
AA LEVENT KIRCA'NIN SARHOŞ TAKLİDİ GEÇİYOR LAN, BAK!..
OĞLU LAN O, NE SARHOŞ TAKLİDİ ?!
OĞLU MU?..
Aynen yaşanmıştır.
PARDON. SİZ BANKAMATİĞE PARA MI YATIRACAKTINIZ?
EVET...
BEN DE ÇEKİCEM. E MADEM BEN SİZDEN ALAYIM Bİ DAHA Bİ DAHA UĞRAŞMAYALIM.
EEE?
"Aynen yaşanmamıştır" attım onu ama yaşanabilir dikkat!..
DÜĞÜMLÜ İP NEZAHAT ABLA!!! BÜYÜ MÜ DİYORSUN ALLAH KORUSUN!..
MUMUCCKK. YAPARLAR KIZIM YAPARLAR YANİ GÖZÜ OLANIN GÖZÜ ÇIKSIN.
YA Bİ BIRAK...
Pamuk Prensesteki ayna ben olsam.
YOK KRALİÇEM YOK SİZDEN GÜZELİ YOK. OLSA SÖYLERİM BENİ BİLİYOSUN AMA YOK YANİ...
PAMUK MU NE BİŞEY VARMIŞ!?
YAA YOK BE KRALİÇEM. PAMUK NORMAL İŞTE YA EN FAZLA EH DENEBİLİR...
ELİMİZDE DÜNYA DIŞI İKİ VARLIK VAR VE CİNSİYETLERİNİ BİLMİYOSAK ÖĞRENMENİN TEK YOLU VARDIR: TOP SEKTİRECEKLER!..
TOP MU?
TAMAMDIR! SEKTİRMEYE DİZLE BAŞLAYAN KIZ, AYAKLA BAŞLAYAN ERKEK...
Vay be!..
• Ne uğraşıcam Allahın delisiyle...

Vatandaşa Sorduk : Penguen

Cabbar CAMBAL (32): Hayvan az daha evrilse 8 numara siyah bilardo topu gibi olacakmış lan... Ha belki de bilardo topuydu, kuş yuvası gibi deliklere gire çıka en sonunda kuşa evrildi... Ama az evrildi.. Çünkü uçamıyo..

Timur E330 (23): İnsanlar bazı hayvanları komik bulurlar.. Penguen bu hayvanlardan biridir.. İnsanlar bazı hayvanları ise ciddi bulurlar.. Mesela baykuş.. Bazı hayvanlara ise çeşitli anlamlar yükleyebiliriz.. Mesela yılan.. Sinsilik vardır yılanda... Ama "yılan gibi vücudu var" da deriz.. Ayrıca penise benzeyen yapısıyla tıp dünyasını uzunca yıllar meşgul etmiştir yılan.. Peki "uzunca yıllar" nedir?. Bazı yıllar diğerlerine göre uzundur.. Tıpkı şubat'ın diğer aylara göre kısa olması gibi.. Hatta şubat ayı bazen daha da kısalır, kısalır... Sonra bir de bakarsın şubat yok... "Abi bu sene şubat yok mu?" "Yok, Mart var... Biraz da Nisan".. Gibi..

Kazimind RUSYALI (29): Peki, bambaşka bişey söylicem... Uzaylılar bazen insan kaçırıyo ya, Yani öyle haberler filan var... Ya uzaylı niye insan kaçırsın lan.. O kadar teknolojilisin, tee ışık yıllarından gelmişsin... Uzaylı rica etse, binmeyecen mi?.. Bence kaçırmasına gerek yok.. Ben yolda uzaylı çevirse, davet etse "Abi bizim gezegene gelmek ister misin, DNA-na bakacaz, sonra gelcez" dese, seve seve giderim..... Sevişe sevişe QX7R gezegenine gideriz.. yataklı ufo olması lazım ama.

"kendimi durduracak değilim"

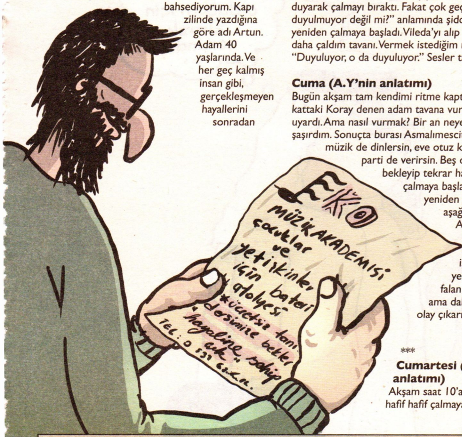
Fırat Budacı

MÜZİĞİN ÖTEKİ YÜZÜ

Perşembe (K.A.'nın anlatımı)

İşte başladı! Davul tarihinde hiçbir baget hiçbir davula bu kadar ruhsuz vurmamıştır. Bagetler aynı ritimde ve herhangi bir melodiye dönüşmeden yaklaşık bir saat boyunca davullara vuracak, ara sıra ses kesilecek, ben tam "Oh be!" derken yine başlayacak. Hayata geç kalmanın gürültüsü bu. Davul çalmaya heveslenen üst kat komşumdan bahsediyorum. Kapı zilinde yazdığına göre adı Artun. Adam 40 yaşlarında. Ve her geç kalmış insan gibi, gerçekleşmeyen hayallerini sonradan görme girişimlerle dengelemeye çalışıyor. Yaklaşık bir haftadır ilkokul bandosu düzeyine bile erişemeyen bu ritimler ne tür bir evrimle davul sololara dönüşecek, bilmiyorum. Birkaç defa gidip kapısına dayanmayı ve bu işkenceye bir son vermeyi düşündüm, ama belki bir ilerleme kaydeder de, bu sesleri çağdaş hoşgörü potasında eritirim diye bekledim. Olmadı. Adamın davulundan çıkan sesler bir türlü korku filmi ritminin ötesine geçmedi. Korku filmlerinde bile tansiyonu yükselten tekdüze ritmin bir sonu vardır. Ama bu davulun sonu yok. Bir insan nereye kadar gerilebilir?

Perşembe (A.Y.'nin anlatımı)

Davul bana çok iyi geldi. Yaşadığım ağır depresyondan nerdeyse çıktım diyebilirim. Davul hocamdan ilk derste öğrendiğim ritmi beş gündür çalışıyorum. Biraz sıkıcı, ama bir yandan da temelim iyice sağlamlaştı. İçimdeki davul ateşi o kadar hararetli ki bazen bagetleri zor dizginliyorum. Davul hocamın, "Sakın verdiğim ritmin dışına çıkma!" uyarısını uygulamaya kararlıyım. Kırk yaşından sonra davul virtüözü falan olacak değilim, ama belki ilerde bir grubum olursa güzel bir barda caz falan yapabilirim. Para için değil kendi keyfim için müzik... Düşünmesi bile heyecan verici. Grubun ismini "Ayakta Yolcu" düşünüyorum, ya da "Andro-Poz" gibi ironik bir isim de olabilir. Daha çok çalışmalıyım.

***

Cuma (K.A.'nın anlatımı)

Bugün iyice coştu ayı. Ritim aynı ama şiddeti artırdı. Sonunda dayanamayıp Vileda'nın sapıyla iki kere tavana vurdum. Duymamış olacak ki çalmaya devam etti. Pes etmedim. Baget ve davula, Vileda ve tavanla karşılık verdiğim bir tür düet yapmaya başladık. Ritim konusunda ben daha iyiydim. Sonunda sesimi duyarak çalmayı bıraktı. Fakat çok geçmeden, "Bu duyulmuyor değil mi?" anlamında şiddeti azaltarak yeniden çalmaya başladı. Vileda'yı alıp bir kere daha çaldım tavanı. Vermek istediğim mesaj açıktı: "Duyuluyor, o da duyuluyor." Sesler tamamen kesildi.

Cuma (A.Y'nin anlatımı)

Bugün akşam tam kendimi ritme kaptırmışken aşağı kattaki Koray denen adam tavana vurarak beni uyardı. Ama nasıl vurmak? Bir an neye uğradığımı şaşırdım. Sonuçta burası Asmalımescit; bangır bangır müzik de dinlersin, eve otuz kişi doldurup parti de verirsin. Beş dakika kadar bekleyip tekrar hafif hafif çalmaya başlayınca aynı uyarı yeniden geldi. Aslında aşağı inip, "Burası Asmalımescit koçum, emekli hayatı istiyorsan başka yere taşınacaksın" falan demek vardı, ama daha ilk tepkide olay çıkarmak istemedim.

***

Cumartesi (K.A.'nın anlatımı)

Akşam saat 10'a doğru yine hafif hafif çalmaya başlayınca (galiba beni test ediyordu), Vileda'yı kaptığım gibi gerekli cevabı verdim. Ses derhal kesildi. Dünkü tecrübeme dayanarak elimde Vileda bir süre tetikte bekledim. Ses gelmeyince dersini aldığını düşünerek normal hayatıma geri döndüm. Meğer üç saat sonra, ben tam uyumaya hazırlanırken o da geri dönecekmiş. Yataktan fırlayarak kalktım. Bir haftadır duyduğum tekdüze ritmi mumla aratacak inanılmaz bir gürültüydü. Adam davullar arasında saçma sapan ataklar yapmaya, coştukça zile abanmaya ve bir süre sonra da berbat bir sesle art arda "İşte bu!" diye bağırmaya başladı. Neyin peşindeydi bu adam? Günün birinde, bir solistin, "Ve davulda Koraay!" diye bağıracağını, kendi ismini duyunca mekânı solo içinde bırakacağını falan mı düşünüyordu? Belki bu salağın hayali "Davulda Koray!" günleriydi, ama şimdilik "Aşağıda ben" vardım. Öfkeyle çıktım merdivenlerden.

Cumartesi (A.Y.'nin anlatımı)

Düne göre daha hafif sesle çalmama rağmen yine uyarı geldi. Bu geri zekâlı kendini ne sanıyor? Ne yani, bundan sonra hiç davul çalmayacak mıyım ben? Öfkem bir türlü geçmeyince dışarı çıkıp biraz dolaşmaya karar verdim. Yaklaşık üç saat sonra eve dönerken sarhoştum. Eve girdiğimde salonda kuzu gibi yatan davulumu görünce öfkem yeniden tavan yaptı. Müzik hayatımın bir manyak yüzünden bitmesine izin veremezdim. Paltomu bile çıkarmadan davulun başına geçip hırsla çalmaya başladım. Alkol sanki ellerimin bağını çözmüştü. Bilgiyle değil, içimden taşan bir hisle nefis davul atakları yapıyordum. Zilin sesi beni daha da coşturdu. İnanılmaz bir ritim tutturmuştum. Art arda zile abanırken kendimden geçtim. Delirmiş gibiydim. Kapı çaldı.

***

Polis Olay Tutanağı

06.02.2017 günü saat 24.10'da, Asmalımescit, No:71, Hamson apartmanında yaşanan bir kavga ihbarıyla ivedi olarak olay yerine intikal edilmiştir. Olay yerine ulaşıldığında, şikayet konusu olayın apartman sakinlerinden Koray ALAN ve Artun YELKENCİ arasında gerçekleştiği tespit edilmiştir. Koray ALAN, gece geç saatlere kadar davul çalarak kendisini rahatsız eden Artun YELKENCİ'yi uyarmak maksadıyla kapısını çaldığını, yaşanan tartışma sonrası, Artun YELKENCİ'nin baget denilen yaklaşık 30 santim uzunluğunda bir müzik aletiyle kafasına vurduğunu söylemiştir. Artun YELKENCİ, Koray ALAN'ın kendisini itmesi ve "Senden bir b.k olmaz," diyerek tahrik etmesi sonucu öfkelendiğini ve bagetle saldırdığını kabul etmiştir. Söz konusu bagete el konularak birbirinden şikâyetçi olan taraflar Taksim Polis Merkezi'ne davet edilmiştir.

UYKUSUZ
Haftalık Mizah Dergisi | 27 NİSAN 2017 | Sayı: 504
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

UYKUSUZ

Katar'lı şirketler, büyük bir hızla Türkiye'deki şirketleri, arazileri, gayrimenkulleri satın almaya devam ediyor.

20 NİSAN PERŞEMBE
SAYI: 2017/16 No: 503
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FIYATI: 4,5 TL.

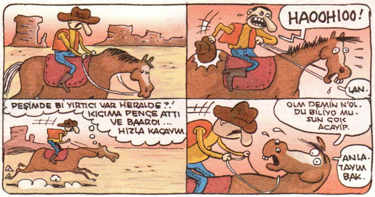
UYKUSUZ

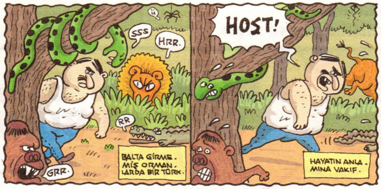
YSK, kanuna aykırı olmasına rağmen mühürsüz oy pusula ve zarflarını geçerli saydı.

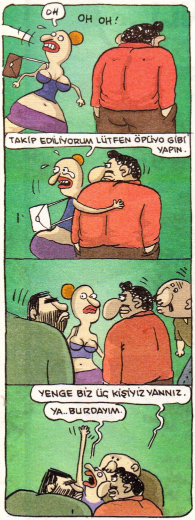
emrah ablak

Vatandaşa Sorduk : Başkan

Fazır ÇİMOŞENKO (30):

Başkan'lığa geçince şöyle mi oldu yani, "Şimdiye kadar takım oyunu oynuyorduk, artık Fatih Terim çıkıp tek başına oynayacak"... Hayır, öyle değil.. Peki dirէeksiniz "Bundan öncekiler de başkan değil miydi?".. Evet başkanlardı, ama az başkanlardı.. Restoranda "Az Kuru fasulye" sipariş edip ekmeğe abanmak gibi.. Doyuruyordu ama besleyici değildi eskiden.. Şimdi protein ağırlıklı..

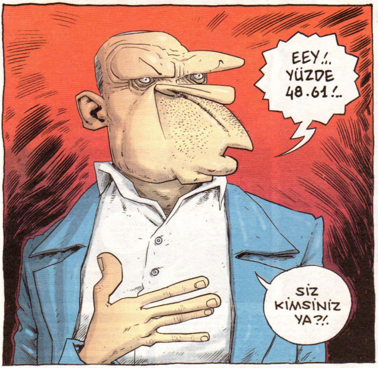

Kısmetimbir HANS (23):

Bunlar sırasıyla şu şekildir: Milletvekili, bakan, başbakan, başkan, padişah, imparator ve son olarak evrende bir güç haline gelirsiniz ki buna "Ceday" lık, yani "Forsbi vityu" denir... Cedaylık ikiye ayrılır... Aydınlık taraf, karanlık taraf... Aydınlık taraf fotosentezle beslendiğinden yeşerir ve Yodalaşır.. Karanlık taraf ise lazer kılıçlarının ışığıyla yollarını bulurlar.. Çünkü çok karanlık, gözgözü görmez... Bir lazer kılıncı 5 saat kadar gider.. üç büyük boy pille çalışır... 5 saatin sonunda bu lazer kılıçlarının gücü düşer ve fenere dönüşürler.. Böyle durumlarda ışığı rakibin gözüne tutup, onun kamaşmasını sağlayan karanlık taraf cedayları kamaşma fırsatından istifade edip kaçarlar.. Çünkü bunlar özünde fırsatçı, istifadeci insanlardır.. Yoksa zaten karanlık tarafa niye düşsün adam.. Ama aydınlık tarafı da iyi bi b*k sanmayın.. Bunların en ağa babaları Yoda mesela, insan değil.. Kurbağayı prenses öpmüş de anca bu kadar dönüşebilmiş gibi.. Boş işlerle ömrü geçti amk.. Beyin gücüyle kaldır indir sevunu yapar.. Bi kere de sofrayı kaldırdığın görmedik..

UYKUSUZ

Tayyip Erdoğan, referandumun hemen ertesinde AGİT ve AB'ye haddini bildirerek yeni sisteme hızlı bir giriş yaptı.

Tayyip Erdoğan'ın tek adamlığı referandumla tescillendi.

Kutuplaşma yüzdeleri belli oldu!

N.Ş.A NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında, demokrasisi gelişmiş ve hukukun üstünlüğünün hâkim olduğu ülkelerde, seçim sonuçları insanları o kadar da çok ilgilendirmez. Çünkü vatandaşlar, seçilen kim olursa olsun kendi haklarını sonuna kadar koruyacak bir hukukun, oy vermese de onun hakkını da sonuna kadar koruyacak bir siyasi sistemin hüküm sürdüğünü bilirler. Alman Federal Cumhuriyeti'nden Amerika Birleşik Devletleri'ne bir çok ülkede seçime katılım oranlarının düşük olmasının arkasında da bu yatar. Almanya'yı Merkel de yönetse, Schulz da yönetse, hiç kimsenin kafasına göre aldığı bir kararla kendisini ve yakınlarını hapse tıkamayacağını; malına mülküne el koyamayacağını; halkın mallarını damadının, oğlunun, yanaşmalarının üzerine geçiremeyeceğini; mahallesindeki küçük barı, her gün okuduğu gazeteyi kapatamayacağını, çoluğunu çocuğunu zorla dini okullara göndermeye zorlamayacağını bilir. Yeri geldiğinde on sekizinci yüzyılda Potsdam'da yaşayıp imparatora posta koyan değirmenci gibi "Berlin'de hâkimler olduğunu" bilir. İşte ağırlıklı olarak bu sebeplerden, **normal şartlar altında** demokrasisi gelişmiş ve hukukun üstünlüğünün hâkim olduğu ülkelerdeki insanlar, seçim sonuçlarını öğrendikten sonra, hoşlarına gitsin gitmesin gidip spor, magazin ve diğer sayfaları gezerler. Ama **Yeni Türkiye'de** korkutucu bir çoğunluğun seçim sonuçlarını öğrendikten sonra dünyanın dört bir yanında göçmen kabul eden ülkeleri araştırmaya başladığını görebilirsiniz.

Ve yine **normal şartlar altında,** resmi evrakı diğerlerinden ayıran temel bir takım özellikler vardır. Evde oturup yazıcınızla para basabilirsiniz ama kullanmaya kalktığınızda bunun adına kalpazanlık derler. Kırıklarınızı gizlemek için boş bir karne bulup notlarınızı yükseltebilirsiniz ama okulun mührü, öğretmenin ve müdürün imzası olmadığını gören annenizden şamarı yersiniz. İşyeri ruhsatınızı bilgisayarda hazırlayıp duvarınıza asabilirsiniz ama zabıta gelip "Hani nerede bunun mührü?" diye sorar. Trafik polisi ehliyetinizi, polis kimliğinizi kontrol ettiğinde eliyle soğuk damgayı yoklar. Ama en dandik antibiyotik reçetesi için bile eczanelerin kaşe istediği **Yeni Türkiye'de** üstelik ülkenin kaderini etkileyecek bir seçimde ne idüğü belirsiz, mühür vurulmamış yüz binlerce oy pusulası her an Fethullahçı olmak suçlamasıyla tutuklanmaktan ödü kopan bir korkak tarafından ansızın geçerli sayılabilir.

OHAL üç ay daha uzatıldı!

Şaibeli referandumda oy kaybına uğrayan AKP'de canlar sıkkın...

@baris_uygur

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Biraz önce hayali kuzenim geldi eve. "İlkokuldayken çok saçma şeyler yaptım Alpay" dedi. Konuya hemen girdi. "Ee" dedim. "İlkokuldayken öğretmenimiz gözlük takan çocuklarla daha çok ilgileniyordu, bir gün bunu fark ettim, ve ilgi görmek için, ben de görmediğimi söyledim öğretmenime" dedi. "Sonra" dedim. "Sonra olaylar büyüdü, annem çağırıldı okula, önce devlet hastanesine gittik, bana şişe dibi gözlüklerden verdi doktor, gerçekten hiç göremez oldum, sürekli düşüyorum, düz yolda yürüyemiyorum, sonra Çapa'ya başka bir hastaneye gittik, doktor muayene etti, e bu çocuğun hiçbir şeyi yok dedi, görüyor bu çocuk dedi, sonra her şey normale döndü aslında" dedi. "Nasıl yani" dedim. "Yani işte öğretmenimiz tarafından şahsıma aynı ilgisizlik, annem tarafından sen nasıl bir çocuksun, iblissin sencilik, böyle yani" dedi. "Bu kadar mı yani" dedim. "Bir keresinde de taş yuttuğumu söylemiştim öğretmenime yine ilgi çekmek için, elini boğazıma soktu, yine de taş çıkmadı, olmayan taş nasıl çıksın, off, iğrençti ya her şey" dedi. Gitti sonra. Artık çok daha net tavırları var. Geliyor, hızlı hızlı anlatıyor, gidiyor. Böyle güzel. Böyle gelecekse hep gelsin, böyle gidecekse hemen gitsin.

æ Bir keresinde de bir yerde tuvalete gireceğim, tek tuvalet var, yani erkekler tuvaleti de kadınlar tuvaleti de var ama, erkekler tuvaletinde tek tuvalet var. Kadınlarınkini bilmiyorum. Kapıyı tıklattım. İçeriden aynı şekilde tık tık şeklinde bir cevap aldım. Beklemeye başladım. Sonra başka biri geldi. Harş diye kapıya davrandı. Kapalı tabii. Açamadı. Dedim "dolu içersi". Beklemeye başladık. Birbirimizi süzüyoruz bir yandan da. Diyorum ne kaba biri, sıra diye bir şey var diyorum içimden. "Sıçıyor galiba" dedi. "Bilmiyorum" dedim. "Yok yok, kesin sıçıyor" dedi. "Sıçmasa şimdiye kadar çıkardı" dedi. "Bilemiyorum" dedim. "Koktu yemin ediyorum ya" dedi, "piyiii, çok pis sıçtı, içi çürümüş resmen" dedi. "Olabilir" dedim. "Kabız bence" dedi. "Şu anda" dedi, "g.tünün çeperleri yırtılıyor bence sıçarken" dedi. Nasıl çirkinleşti ama. Alkol de almış belli. "Bence" dedi "şu anda yüzde kırk beşini sıçtı" dedi. Oran veriyor. "Yüzde elli beşi içeride, asıl zor kısmı da bu bence" dedi. Ömrümün en pis muhabbetine maruz kalıyorum. Gideyim diyorum, gidemiyorum da. Öyle bir aurası var ki bana sarar diye korkuyorum. Peşimden gelir, gecemi bana dar eder diye tırsıyorum. Zaten az çişim vardı, az çis için şu düştüğüm duruma bakınız diyorum. Derken kapı açıldı. İçeriden çıtı pıtı bir kız çıktı. Henüz yeni şaşırmıştım ki, kız yanımdaki hödüğe, "aa, aşkım sen de mi burdaydın" dedi. Ne yapacağımı bilemedim. Göz teması kesinlikle kurmadım. Tuvaletten hemen çıktım. Mekandan koşarak uzaklaştım. Salacak'tan denize atladım, Sarayburnu'na kadar yüzdüm. Kayalara tırmandım, bütün gece ağladım.

æ Geçenlerde şöyle bir şey oldu. "Nasıl bi şey?" "Şöyle bi şey." Kadıköy'de hep çay içtiğim bir yer var. Kadıköy'de sahneye çıktığım yere de çok yakın. Oyun öncesi genelde orada oturur, çay içer, oyuna hazırlanırım. Orada bir kardeşimiz var, sürekli oyuna gelmek istiyor ama hep bir şey çıkıyor. Yok "yarın sınavım var, öbür gün başka bir şeyim var", sürekli böyle. Ben de diyorum ki, "kasma" diyorum, "boş bir gününde gelirsin" diyorum. Ne diyeyim başka. Geçenlerde de, "geliyorum bu hafta" dedi. "E iyi gel" dedim. Oyun günü, "iki arkadaş daha getirsem sorun olur mu" dedi. Dedim "niye sorun olsun, alırlar biletlerini, oturur izlerler, benim için niye sorun olsun" dedim. "Bilet mi alınıyor" dedi. "E tabii" dedim. "Kaç lira ki" dedi. Dedim "şu kadar". Bir yüzü düştü. Oyuna çok az kala tekrar uğradım oraya. Çay içiyorum. "Geliyor musun oyuna" dedim. "Babamla pis kavga ettik, gelemiyorum" dedi. Senin zaten gelemeyeceğin o kadar belliydi ki. Diğer iki arkadaşı da hiç sormadım. Çay içtim, oyuna hazırlandım. Oyuna hazırlanırken de hep düşündüm. "A be şebelek seni" dedim, "sen burada benden bu çayın parasını almayı biliyorsun, bana gelince çay beleş olsun istiyorsun, e sahne de benim çayım, pis seni ya" dedim içimden. Hep böyle şeyler dedim içimden. Hep ama.

æ Diyojen Büyük İskender'e "gölge etme başka ihsan istemem" yerine "yürü git" deseydi nasıl olurdu acaba, ben bunu hep düşünüyorum. Hep ama. "Sigigit lan sigigit" deseydi mesela. Nasıl olurdu acaba.

æ "Oğlunuz ne iş yapıyor?" "Güce tapıyor." "Nasıl yani?!." "Yani tam bir yavşak, tam bir karaktersiz bizim oğlumuz." "Diyorsunuz." "Öyle öyle." "Yürüyün gidin lan!.. Bizde yavşaklara verilecek kız yok, sigigidin lan sigigidin!.."

æ Sadece bir kilimle evden çıkmak istiyorum şimdi de öyle. Ve gitmek. Senelerce gitmek. Gezmek, gezmek, gezmek. Kilimle. Kilim bitene kadar. Canım çeker kah açarım kilimi, otururum üstüne, öyle keyif yaparım, yeri gelir kah dürer, sırtımda taşırım. Bence bir insan odaklanırsa sadece bir kilimle bile mutlu olabilir. Kilime odaklanacaksın ama. Kilimse kilim. Başka bir şey değil. "Kilim olsun ama yanında da başka bir şey olsun" değil. Sadece kilim. O zaman işte mutlu olursun. Öyle işte. Öyle olursun yani. Ni. İ.

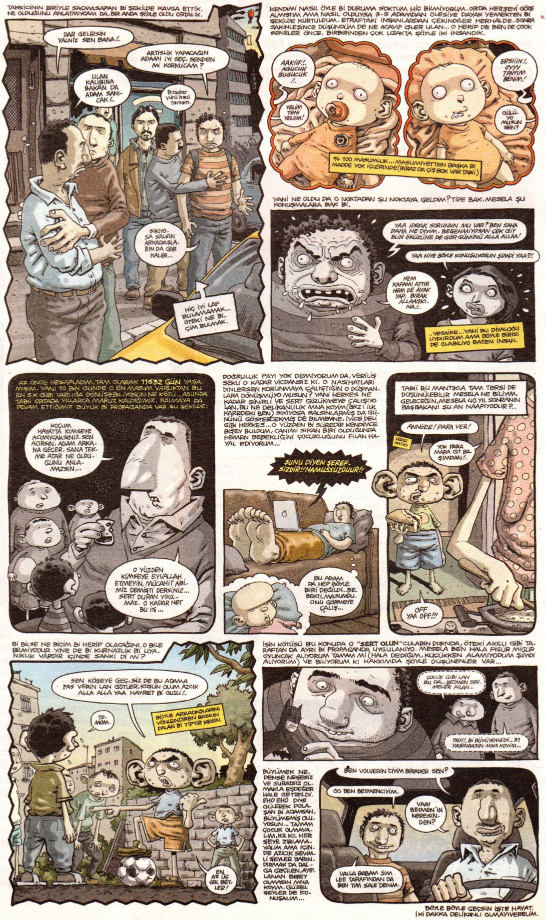
æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"sahne 2017"
21 Nisan Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.00 / bilgi: 0212 327 72 00
22 Nisan Cumartesi / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 20.15 / bilgi: 0536 954 58 35
25 Nisan Salı / **Kuzguncuk Sanat Tiyatrosu** / Saat: 21.00 / bilgi: 0553 228 44 63
29 Nisan Cumartesi / **İzmir Alsancak Sardunya** / Saat: 21.00 / bilgi: 0541 368 82 80
30 Nisan Pazar / **Fethiye Garaj Pub** / Saat: 21.00 / bilgi: 0505 227 53 33
1 Mayıs Pazartesi / **Datça Dadyadost** / Saat: 21.00 / bilgi: 0252 712 45 55

Sandık içi

ERSİN KARABULUT

akıl fikir ofisi

baris.uygur@gmail.com
Barış UYGUR

Bizim Mahalle II: Herkes ne kadar yaşlı

İzlerken iç geçirdiğiniz eski siyah beyaz Türk filmlerindeki gibiydi mahallemiz ki her şey de siyah beyazdı zaten. Tıpkı o filmlerdeki gibi birbirimizle yardımlaşır, birbirimizin her işine hep beraber koşardık koşmasına da, yine o filmlerdeki kalleş ağa, sinsi müteahhit, zalim işgal subayı tiplemeleri gibi hain bir muhtarımız vardı. Ve her şey çoğumuzun her gece yatmadan önce, bir an evvel ölsün diye dua ettiğimiz muhtarın o gece gerçekten ölmesiyle başladı.

Muhtarın nasıl öldüğünü anlayamadık bile. Neticede bütün mahalleliye kan kusturan herifin tekiydi, arkasından üzülecek hâlimiz yoktu ya, bir yandan da bütün mahalleli, hain muhtara olan nefrette birleştiğinden, şimdi sanki bizi bir arada tutan şeylerden biri eksilmiş gibiydi.

Muhtarı toprağa bile vermeden yeni muhtar seçtik. Onca aday arasından Hacı Bakkal muhtar oluverdi. Çok oy almamıştı ya, umursamadık. "Nasılsa eski muhtardan kötü olamaz ya," dedik. Eski muhtarın yanında kapılanan üç beş kişi dışında bir tek eski muhtardan çok çeken Hilmi Abi kıllandı. Yeni muhtar Hacı Bakkaldı işte. Yavşak da olsa hep bir gülümseme vardı yüzünde. Bir gazoz, bir kangal sucuk daha satacağım diye şekilden şekile girerdi. Hem beğenmezsek değiştirirdik.

Hacı Bakkal önce eski muhtarın can dostlarının üzerine gitti. Eski muhtarın can dostlarını tutuklatmaya başladı. Mahallelinin çoğu, zamanında eski muhtardan çok çektiği için destek oldu. Eski zamanlar olmadığından, sakladıkları yerleri söyledi, gördüğü yerde ihbar etti. Zaten en tehlikeli ortaklıklar, ortak bir düşmana olan nefretle, ortağın hırlı mı hırsız mı olduğuna bakmadan kurulanlar değil midir?

Hacı Bakkal bu arada dükkânına yepyeni mallar getirdi, daha renkli, daha cafcaflı şeyler. E ama neticede bizim mahalle, hani şu eski filmlerde izleyip izleyip özlediğiniz mahalle fakir bir mahalleydi, öyle herkesin Hacı Bakkal'ın vitrinine dizdiği yeni malları almaya gücü yetmiyordu. Ama yine de aldık. Zira Muhtar Hacı Bakkal, "Paran yoksa sonra verirsin yahu," diye diye bütün mahalleye veresiye satış yapmaya başlamıştı. Evvelden öyle kabarık değildi veresiye defteri, dedim ya fakiri bol bir mahalleydik diye, öyle çok düşünmeden veresiye yazdırmak zengin işidir, fakir bir yazdıracaksa bin düşünür. Ama Muhtar allem kullem herkese bir kaç parça mal sokuşturdu. Şimdi "komşuda pişer bize de düşer," diye bir laf olsa da, "komşuda var bizde de olsun," daha gerçek bir laftır. Hiçbirimiz zengin olmadık ama veresiye defterini kabarta kabarta krallar gibi yaşamaya başladık.

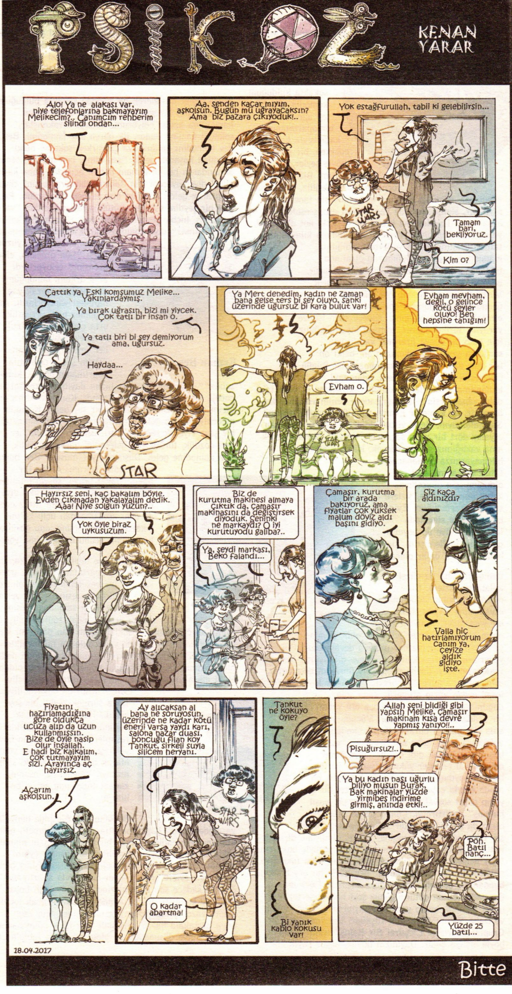
Zamanla muhtarın veresiye defteri tuğla kalınlığında ciltli bir deftere dönüştü. Yavaş yavaş huzursuz olmaya başlamıştık. Muhtar Hacı Bakkal başlardaki "Bir gazoz daha vereyim mi, çoluk çocuk içersiniz, bir kangal da sucuk tartayım," derken takındığı yavaş gülümsemeye benzer güleryüzü tamamen bıraktı. Eski muhtarın arkadaşlarından sonra kendisi de bakkal açmaya niyetlenen bir iki kişiyi de karakola çektirdi, herkes ama en çok da Hilmi Abi homurdanmaya başlamıştı ki bir gün bir de baktık Hilmi Abi yok. Eski muhtar zamanında yediği dayaklardan güdük kalan Hilmi Abi anlaşılan yeni muhtar zamanında da devam edecekti dayakları yemeye.

Muhtar Hacı Bakkal hakkında söylenecek en ufak sözün karşılığı sabaha kadar karakolda dayak olarak dönmeye başladı. Eskiden, hiç olmazsa kimse sevmediği için eski muhtara gönül rahatlığıyla verir veriştirirdik ama Muhtar Hacı Bakkal'ın hem seveni hem de kabaran veresiye defteri yüzünden kendisini sevmek zorunda hissedeni çok olduğundan, yeni muhtara sövdüğümüz cümleye daha nokta koymadan, başımızda bitiyordu zaptiye. Zaten fırsatınız da olmuyordu: Kahveden berbere, kapı önlerinden cami şadırvanlarına her yerde yeni Muhtar Hacı Bakkal'ın adamları mahalleye ne de büyük hizmetler verdiğini anlatıp duruyordu. Kimseye sıra gelmiyor, konuşmaya kalkanı da hemen susturuyorlardı. Hepsi muhtara en çok borcu olan, hatta muhtardan para alan yavşaklardı. Dişimizi sıkıp seçimi bekledik. Bunu gönderir yerine Hilmi Abi olmasa da işe yarar birini getiririz sandık.

Ama ne mümkün? Seçimden önce elle tutulur adayların hepsini zaptiyeler götürdü. Kalanlardan biri korkudan hemen Hacı Bakkal'a yavşadı, adaylıktan çekildi, diğeri eski muhtarın adamı olduğu için Hacı Bakkal nasılsa kazanırım diye adama dokunmadı. Ama mahallece ölçtük biçtik, eski muhtar zamanında, başımızdaki bela hepimizin belasıyken, mahalle yine daha katlanır bir yerdi. Şimdi bizimle beraber o zulmü görenlerden biri çıkmış, üstelik kendi gördüğü zulmün öcünü de bizden almaya başlamıştı. Hem bu karşısındaki de, Hacı Bakkal'ın zannettiğinin aksine herkesin nefret ettiği bir adam değil, bilakis mülayim bir adamdı. Ama o seçimin son seçimimiz olduğunu nereden bilelim?

Seçim sabahı, oy kullanacağımız okulun girişine polisler geldi, bir kere Hacı Bakkal'a oy vermeyeceği belli isimleri teker teker minibüse bindirmeye başladı. Yetmedi oylar sayılırken nereden geldiyse bir çuval oy geliverdi. Hâlbuki o ana kadar Hacı Bakkal bariz bir şekilde kaybediyordu. Zaten o bir çuval fazladan oy geldikten sonra, muhtara verilen bir oyu iki saydılar. Daha biz içeride oyları sayarken Hacı Bakkal çıkıp mahalleliye zafer konuşması da yapınca, anladık ki eski muhtardan kurtulduk diye sevinmek için acele etmişiz. Hatta ben Hilmi Abi'yi bile, "Ulan eski muhtar kötüydü mötüydü ama rezil değildi en azından," derken duydum.

(bitti, daha ne olacağıdı?)

O SIRADA ERMAN ÇAĞLAR

Bu dünyanın ötesinde dünyalar, yaşamdan sonra başka hayatlar vardır. Bir yandan sokakta bulduğum komodin gibi bir şey için başka bir apartmanın kapıcısıyla kavga ederken, bir yandan da böyle şeyler düşünüyorum. Biz bir naçiz vücuttan ibaret değiliz. Merkezde vücut var, vücudun etrafına toplanmış bin tane çirkin eşya var, sivitşörtlerimiz var, dizleri atmış eşofman altları var. Eşyalarımız bize tabidir. Eski not defterleri, yıllar önce çöp olmuş cihazların kullanma kılavuzları, tatile gittiğimiz güzel yerlerden aldığımız magnetler; hepsi vücudumuzun etrafında toplanmış satürn halkaları gibi döner durur, göze güzel gelen bir görsel şölen oluşturur. Vücut çalışmayı bırakıp ölü duruma geçtiğinde varlığımızın çok ufak bir kısmı yok olmaz mı? Sizin aldığınız, sadece sizin işinize yarayan, biriktirdiğiniz, atmaya kıyamadığınız için hala bu dünya üzerinde varoluşunu sürdüren şeyler vücudunuzun on, belki on beş katı daha fazla yer kaplamaz mı? Bugün bir terslik olsa, ölüp gitsem, odamdaki kullanılmayan kabloları kullanarak benden üç dört tane daha yapabilirsiniz. Erman sadece benim vücudumdan ibarettir, bu kablolar Erman değildir diyebilir miyim? Saçmalamayın. Belki vücut gidince etrafıma toplanan eşyalar dört bir yana saçılacak, ihtiyacı olana gidecek ama varlığımız devam edecek. Kablo olacağım, bilgisayarınıza bağlanacağım. Cihaz olacağım, eski olduğum için güncelleme kabul etmeyeceğim, sizlere sıkıntı çıkartacağım. Evin bir yerlerine sinemada lazım olur diye üç boyutlu gözlükler istiflemiştim, şimdi bulamıyorum, onlar olacağım.

Erman Bey.

Dediğimi daha da güzel anlatayım sizlere. Biz normal insanlar öldüğümüzde eşyalarımız dağılır, hepsi bir yere gider. Ama meşhur insan öldüğünde onun evi müze olur, eşyaları onun yerini alır. Onlar meşhur olmaya devam eder. Ölü yazarların evlerine koltuk görmeye gitmiyoruz herhalde. Evdeki her şeyi kayda geçirirler, fihristini çıkartırlar, evin kapısına güvenlik görevlisi koyarlar ki meşhur insan evden kaçıp gitmesin, sağa sola dağılmasın. Mümkün olduğunca ölü yazarı bir arada tutmaya çalışırlar. Vücudu yok ama bak yastığı burada. Keşke okuduğumu anlamaya biraz daha uğraşsaydım, "mmmh başım çatlayacak gibi oluyor" diye isyan edip sosyal bilimler yüksek lisansını yarıda bırakmasaydım. Meşhur ve ölü insanları bir arada tutma çabası üzerine çok güzel bir tez yazıp diğer sosyal bilimcilere "vay piç nasıl bulmuş" dedirtirdim. Çünkü sosyal bilimler biraz da böyle bir şeydir. "Bundan değişik bir şey çıkar mı?" diye zengine, fakire, ölmüşüne dirisine; hatta en yakın akrabalarına bile alıcı gözüyle bakarsın. Eğer değişik bir şey çıkacak gibiyse sırtlanıp fakülteye götürürsün, tez danışmanına "ben böyle bir şey buldum, bundan bir şey olur mu?" diye sorarsın. Eğer tez danışmanınız da götürdüğünüz şeyi beğenirse tezinize güzel bir isim bulup yazmaya başlarsınız. İşte "Yakın ve Daha Yakın: Akrabalık İlişkileri Üzerinden Küçük Gruplar Teorisine Eleştirel Bir Bakış" isimli tezler böyle ortaya çıkar. Dayınızın ikiyüz, üçyüz sayfa enine boyuna incelendiğinden haberi olmaz; sizi yine "yeğenim nasılsın, hiç uğramıyorsun" diye sevmeye devam eder. Sizin içinize böylesi siniyorsa sosyal bilimlerle uğraşmaya devam edelim, ama ben bu yaptığımızın ayıp olduğunu düşünüyorum.

Orhan Kemal Müzesi.

Böyle şeyler düşünerek bir yandan sokakta bulduğum komodin gibi bir şey için başka bir apartmanın kapıcısıyla kavga ediyorum. Sokağa bırakmışlar, sokağın kanunu budur, ilk gören alır komodini. Ben dev komodini kaldırmaya çalışırken sokağın öteki ucundan koşarak geldi, "sen alma, ben alayım; senin almandansa benim almam benim açımdan daha karlı olur" diyemeyeceği için "abisi sahibi var onun" diye bağırarak geldi. Eskiden olsa hemen bırakırdım. Prens gibi bir şeydim eskiden, bütün saray arkamdan "ya saf bu prens, hiçbir şeyden haberi yok, rüyasında s.kerler haberi olmaz" diye konuşuyordu. Elektrikçisi, tesisatçısı, apartman görevlisi yüzüme karşı "tabi prensim, elbet prensim" çekiyorlardı ama arkamı döndüğüm an elleriyle "bırak yaa" hareketi yapıyorlardı. Ama o günler bitti. Prenslik orta çağda kaldı. Artık derebeyi gibi oldum, her şeyin farkındayım. "Daha şimdi çıkarttılar apartmanın önüne, kimmiş sahibi?" diye sordum, "ya bizim dayıoğlu var, öğrenci çocuk, ona lazımmış" diye salladı. Komodin kimseye lazım değil, lazım olabilecek bir şey değil. Komodin medeniyetimizin geldiği noktayı temsil eden simgesel bir şey. Yiyecek sıkıntısı bitti, ısınma barınma her şeyi çözdük, türümüzün geleceğini garantiye aldık, sıra komodine geldi. Düşünebiliyor musun? Ben bunu evime götürüyorum. Arada bir bakıp "fakat bravo, sosyal bilimlere rağmen bugünlere gelebildik" diye düşüneceğim. Daha hala itiraz edecekti de aynı apartmandan üçlü koltuk çıkarttılar kapı önüne, onu görünce komodinin ucunu bıraktı, ona yöneldi.

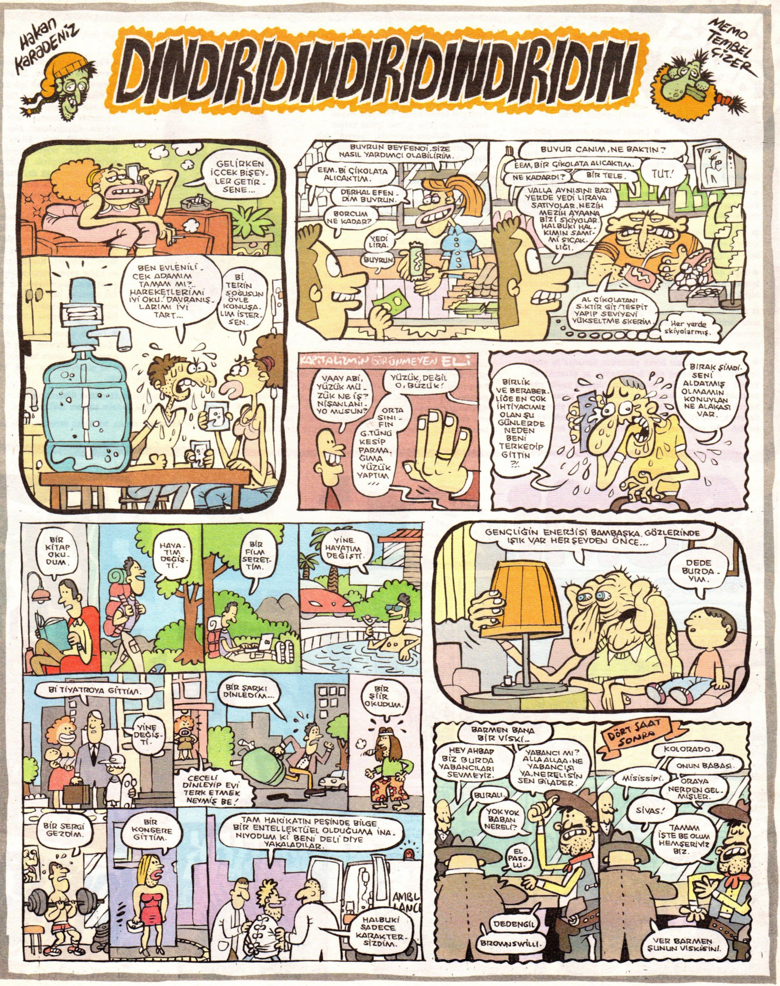
Komodini eve taşırken diğer kapıcılara rastladım, apartmanda emekli gemi kaptanı bir beyefendi ölmüş, ölmeden önce yağlı boya resime gönül vermiş, belediyenin sergi salonunda resim sergisi açmış, ancak sonra ölmüş. Onlardan öğrendim. Çocukları apartman dairesini kiraya vermeye karar vermiş, ne yapacaklarını bilemedikleri bazı eşyaları sokağa bırakıyorlarmış. Komodinin neden altın rengine boyalı olduğunu böylece öğrenmiş oldum. Hobi olarak resimi seçen insanlar bazen gaza gelip evin eşyasını da boyayabiliyor. Boya sürmek zevkli bir şey çünkü. İlla resim yapmak zorunda kalmadan, yaptıkları resimlerle yargılanmadan boya ve fırça kullanmanın bir yolu olarak görüyorlar evdeki sehpayı masayı. Yeteneksiz insanın zanaat tutkusunu en iyi ben bilirim.

Üzücü bir masa.

Bu dünyanın ötesinde dünyalar, yaşamdan sonra başka hayatlar vardır. Rahmetli gemi kaptanı beyefendinin büyük bir kısmı o akşam mahalle sakinleri ve apartman görevlileri tarafından evlere taşındı. Üniversite bitince dağılan ev arkadaşları gibi, hepsi ayrı evlere çıktı. Sabah olduğunda apartmanın önünde sadece son dönemlerinde yaptığı yağlı boya resimler kalmıştı. Çanak içinde portakal, tabak içinde üzüm, vazo içinde çiçek, işte natürmort. Hiç yağlı boya portakala bakıp "inşallah hobi işine bulaşmadan ölürüm" diye düşündüğünüz oldu mu? Öyle tablolardı.

Hakan Karadeniz
DINDIRIDINDIRIDINDIRIDIN
MEMO TEMBEL ÇİZER
GELİRKEN İÇCEK BİŞEYLER GETİRSENE...
BEN EVLENİLİCEK ADAMIM TAMAM MI?.. HAREKETLERİMİ İYİ OKU! DAVRANIŞLARIMI İYİ TART...
Bİ TERİN SOĞUSUN ÖYLE KONUŞALIM İSTERSEN.
BUYRUN BEYFENDİ, SİZE NASIL YARDIMCI OLABİLİRİM.
EEM. Bİ ÇİKOLATA ALICAKTIM.
DERHAL EFENDİM BUYRUN.
BORCUM NE KADAR?
YEDİ LİRA.
BUYRUN
BUYUR CANIM, NE BAKTIN?
EEM, BİR ÇİKOLATA ALICAKTIM.
NE KADARDI?
BİR TELE.
TUT!
VALLA AYNISINI BAZI YERDE YEDİ LİRAYA SATIYOLAR. NEZİH MEZİH AYAĞINA BİZİ SKİYOLAR. HALBUKİ HALKIMIN SAMİMİ SICAKLIĞI.
AL ÇİKOLATANI S.KTİR GİT! TESPİT YAPIP SEVİYEYİ YÜKSELTME SKERİM.
Her yerde skiyolarmış.
KAPİTALİZMİN GÖRÜNMEYEN ELİ
VAAY ABİ, YÜZÜK MÜZÜK NE İŞ? NİŞANLANIYO MUSUN?
YÜZÜK DEĞİL O, BÜZÜK!
ORTA SINIFIN G.TÜNÜ KESİP PARMAĞIMA YÜZÜK YAPTIM
BİRLİK VE BERABERLİĞE EN ÇOK İHTİYACIMIZ OLAN ŞU GÜNLERDE NEDEN BENİ TERKEDİP GİTTİN ?!..
BIRAK ŞİMDİ. SENİ ALDATMIŞ OLMAMIN KONUYLAN NE ALAKASI VAR.
BİR KİTAP OKUDUM.
HAYATIM DEĞİŞTİ.
BİR FİLM SEYRETTİM.
YİNE HAYATIM DEĞİŞTİ.
Bİ TİYATROYA GİTTİM.
YİNE DEĞİŞTİ.
BİR ŞARKI DİNLEDİM...
CECELİ DİNLEYİP EVİ TERK ETMEK NEYMİŞ BE!
BİR ŞİİR OKUDUM.
BİR SERGİ GEZDİM.
BİR KONSERE GİTTİM.
TAM HAKİKATIN PEŞİNDE BİLGE BİR ENTELLEKTÜEL OLDUĞUMA İNANIYODUM Kİ BENİ DELİ DİYE YAKALADILAR.
AMBULANCE
HALBUKİ SADECE KARAKTERSİZDİM.
GENÇLİĞİN ENERJİSİ BAMBAŞKA. GÖZLERİNDE IŞIK VAR HERŞEYDEN ÖNCE...
DEDE BURDAYIM.
BARMEN BANA BİR VİSKİ...
HEY AHBAP BİZ BURDA YABANCILARI SEVMEYİZ.
YABANCI MI? ALLA ALLAA, NE YABANCISI YA, NERELİSİN SEN BİLADER.
BURALI.
YOK YOK BABAN NERELİ?
EL PASOLU.
DEDENGİL
BROWNSWİLL.
DÖRT SAAT SONRA
KOLORADO.
ONUN BABASI.
MİSİSSİPİ.
ORAYA NERDEN GELMİŞLER.
SİVAS!
TAMAM İŞTE BE OLUM HEMŞERİYİZ BİZ.
VER BARMEN ŞUNUN VİSKİSİNİ.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Anlamından çok hayatı sevmeli, anlam ancak o zaman anlaşılır hale gelir." - Dostoyevski

● **Yarım porsiyon bir başkana sahibiz, geçsin tarihe...**

● Çocuğa bayram armağan eden nurlu zihni anlamak için liderlik yetmez, vasat ruhlu olmamak da lazım... (Bu 23 Nisan'da hem bayram, hem de Miraç Kandili var. İkisini de kalpten kutlarım.)

● **Türkiye rutini: Bari soykırım yok diye, her konuda "büyük felaket"e razı olmak...**

Karşımdaki iyi biri mi, yoksa karşımda biri olması mı iyi, karıştırıyorum bazan...

● "Piyasalar tedirgin" diyorlar. Duyguları var piyasaların; tedirgin oluyorlar, bir haber alıp rahatlıyorlar, piyasalar insan olup çıkmışlar. Piyasalaşan insanların eşsiz katkılarıyla...

● **Kışın gerçek bitiş tarihi 19 nisan. Ne de şenlikli bir gün. İşte bir kez daha ulaştık bahara, yaza; enseyi karartmayalım hiçbir hususta...**

● Akıllı telefon fazla havaya girmiş, sanki bi tek o akıllı. "Bir daha sorma" diye seçenekle çıkıyo karşına şımarık. Sorarım sormam, sen ne yönlendiriyosun beni sınırlı aklınla müdür gibi, cihaz!

● **Dostoyevski, kumar borcu yüzünden Almanya'da otelde rehindir. Bir yerlerden para beklemekte, aç gezmektedir. Yemek saatlarında çıkıp dolaşmakta, 'dışarda yemiş gibi' yapmaktadır. İnsaflı katip mum verirse gece yazar, yoksa karanlık. Çay içe içe çaydan da bıkar. Tüm bu olumsuz durumda, Suç ve Ceza'yı tasarlar, arkadaşına mektupta anlatır: "Bir genç var, haksızlıklara isyan eden bir üniversite öğrencisi, tek başına dünyayı düzeltmeye girişir lakin daha ilk cinayetinde yolunun yanlış olduğunu görür." İyi ki yazmayı kumardan daha çok sevmiş Dostoyevski...**

● "Asiller şımarmaz!" (Mecidiyeköy-Topkapı otobüsündeki yazı)

● **"Eski tüfek" deyimi, Melih Cevdet Anday'ın buluşuymuş. Türkçeye deyim sokmak, ne çetin iş, nur içinde yatsın Anday... Bildiğim kadarıyla, "gerzek" lafı da Ayşen Gruda tarafından bulunmuştu. Ayşen hanıma mutlu ömürler dilerim... Ve soyadaşı Yılmaz Gruda'ya da selam olsun. En sevdiğim ses tonlarından birine sahip Yılmaz Bey. Can veremeyeceği bir şiir yok...**

● Bir varmış bir yokmuş... Bir zamanlar Çin'de yaşayan Lili adlı bir kız, evlilik yapmış, kocası ve kaynanasıyla aynı evde yaşamağa başlamış. Kısa sürede iki kadın, sık sık kavga eder hale gelmiş, evde huzur kalmamış. Lili, babasının eski arkadaşı olan bir baharatçıdan çare istemiş. Yaşlı adam, bitkilerden karışım azarlamış, bunu üç ay boyunca kaynananın yemeklerine azıcık koyarsa onu zehirleyeceğini anlatmış. Manyak gelin Lili, hemen uygulamaya geçmiş, zehirli karışımı azar azar ulu hatuna yedirmiş. Bu süreçte dikkat çekmemek için kaynanaya güzel davranıyor ve aynı karşılığı alıyormuş. Evde iyiyden iyiye barış rüzgarları esince, Lili vicdan azabı duymuş ve panzehir yapması için baharatçıya koşmuş. Yaşlı adam, ağır kederinden ağlayan Lili'ye bakıp gülmüş, "Sana verdiklerim sadece vitamindi, olsa olsa kaynananı daha da güçlendirdin. Gerçek zehirse senin beynindeydi. O da sen iyi davrandıkça dağıldı ve yerini sevgiye bıraktı" demiş. Ve kadim Çin deyişini tekrarlamış: "Gül veren elde gül kokusu kalır..."

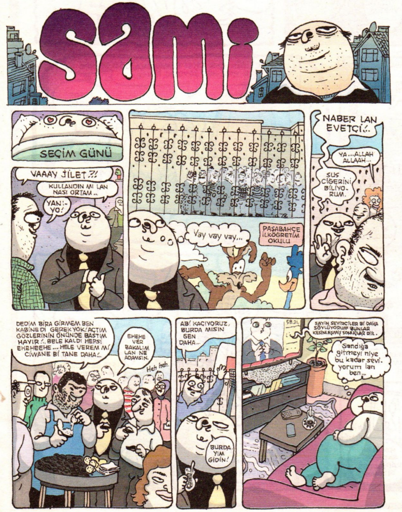

● **Paşa'da tiyatro güzel! Semaver Kumpanya Tiyatrosu, 15 yıldır Kocamustafapaşa'dan ışık saçıyor. 10 Nisan'da büyük Sait Faik'in, aynı adlı hikayelerinden yapılan "Semaver Kumpanya" adlı oyunu izledim. Büyüleyiciydi, tüm ekip mükemmeldi. Hele "Sitare" rolünde Burcu Doğan, seyrine doyulmaz bir performans sergiledi. "Ülkemize baharı getiremesek de, insanların yüzüne baharı temsilen gülücükler kondurabiliriz" diyen kumpanya oyuncularının hikayesi. "Bizi sorarsan, aktörlükle ömrümüzü heba etmeye berdevamız" diyen. "Alkışlamayacaksak niye gidiyoruz tiyatroya, eleştirmen miyiz biz" diyen... Semaver Kumpanya'nın ne kadar oyunu varsa seyredip yazacağım, kaçırmayın, siz de gelin... Tek sitemim, adı 'Semaver' olan yerde çay olmamasıydı! (Şaka şaka, biliyorum, 'Dürdane Abla çıkmış!')**

● Taksici, yaman muhalif çıktı, "Cumaya gitmiyorum, oruç da tutmuyorum, günahı bunlara" dedi. Sonra iyice coşup "Zinanın da günahı bunlara" dedi. "Abarttın galiba kardeş" dedim, güldü.

● **Moritanya'da, kızları 16'sından itibaren besiye çekiyorlarmış, orada kadının şişmanı makbul imiş!**

● Sayın Alaeddin Yavaşca, hakikaten imrenilecek bir soyadına

ıhip, bir hayat felsefesi gibi adeta.

Sanayi mahallesinde 'HIŞIM BÖREK FASTFOOD' diye dükkan ır. Biri bi şey deniyor galiba...

Şahsi meseleler: 2003 yılında çıkan "Selam Dünyalı Ben Türküm" dlı kitabım hakkında, yine aynı yıl Milliyet Sanat dergisinde bir ızı çıkmıştı. O yazıyı tutamadım arşivimde. Elinde olan esirgemesin. u bir... Beş yıl kadar önce, her ne oldu, tam hatırlamıyorum, eyda isimli bir bayanın sekiz kitabı bende kaldı. Rakamla: 8! oyadı yok, ortak arkadaş yok, numara mumara yok. Sadece tanbul'da yaşadığını ve kızı olursa "Masal" ismini koymak istediğini ımsıyorum. Potansiyel Şeyda'lar hakkında fikri olan mail atabilir. Belki de, ta kendisi okuyup belirir.

Hayat intro, kı ölünce başlar...

Bu iki... Ve üç: Yıllar önce, ağbimle beraber bir filmi yarısına kadar izlemiştik, bir sabah siyah uyanan bir beyaz adamın hikayesiydi, finali kaçırdık, çeyrek asırdır meraktayız! Ne yönetmen ismi ır, ne oyuncu. Gene de umutluyum sizden...

"Üç boyut" yerine "üç buut" diyen de kalmıştır ha, ırcalasan çıkar bi yamaçtan, höyükten...

Beşiktaş erkek basketbol takımının eski oyuncusu Tom Davis'i tirmişiz diye yazmıştım, yanlış habermiş. Yaşıyormuş Tom Davis, üjdeler olsun. Bu güzel haberi sosyal medyadan veren kardeşime de ekkür ederim.

"Üç kulfu bir elham, üç korner bir penaltı!" - Orçun Çıtır ıllar önce 'Fıtır' yazdıydım, düzelteyim)

"Daha fazlası için tıklayınız" var, çok çocuk yapmaya teşvik ercesine...

Cihangir Komedi Kulübü'nde 21 Nisan cuma, Deniz nıtemiz, stand up yapacak. 22 Nisan cumartesi, Kamayor bare müzik grubu ve ben, sahne alacağız. İki etkinlik de 1.30'da başalayacak. Meclis-i Mebusan Yokuşu, No: 15. Yer ırtmak için e-posta yazınız...

vedatozdemiro@gmail.com

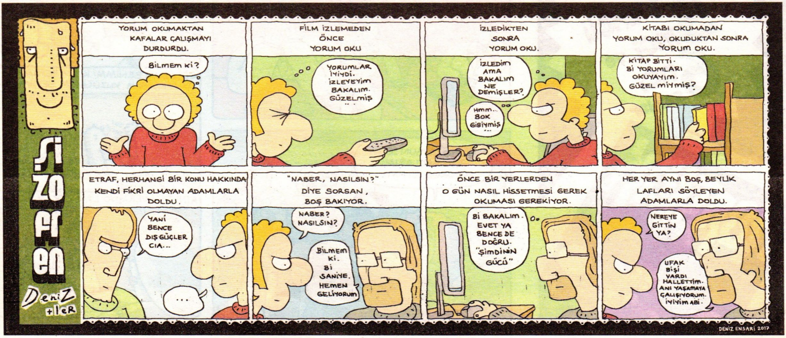

YİĞİT ÖZGÜR

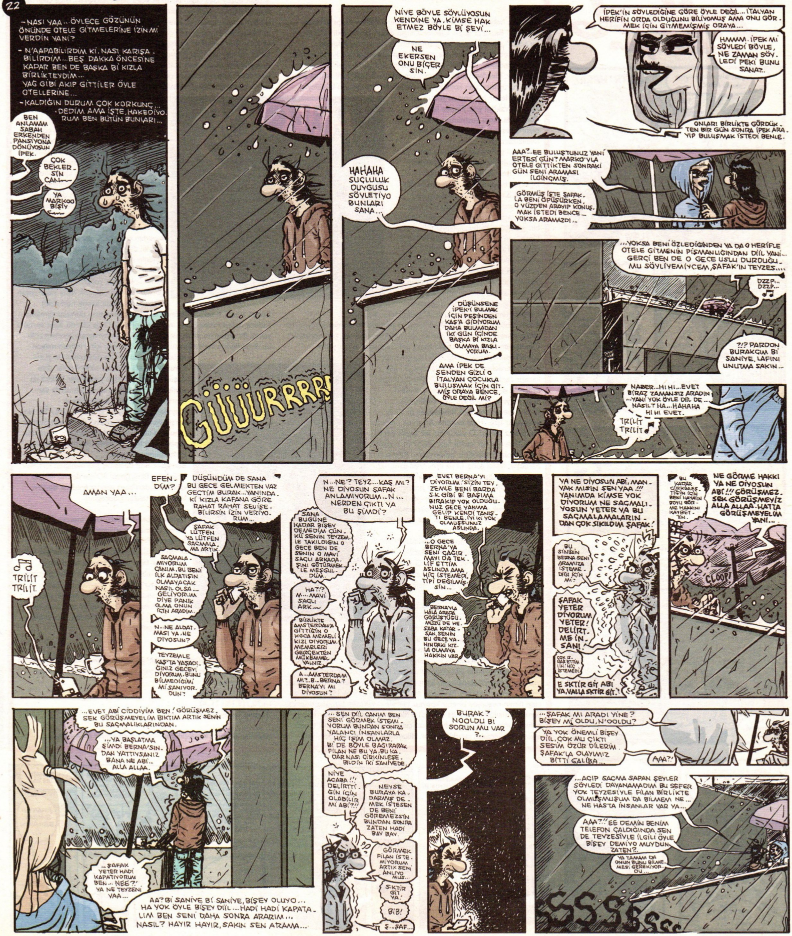
yigit@comic.com

Çarpışma

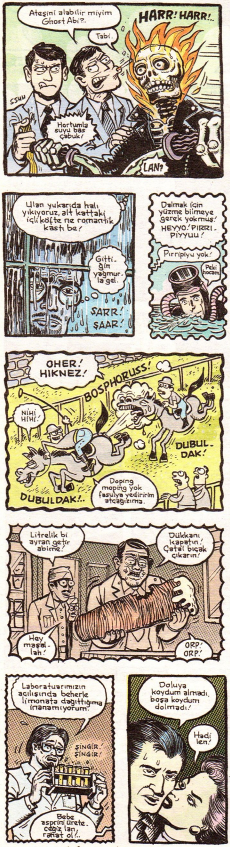
İpek & burak

Yazan çizen OKY

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

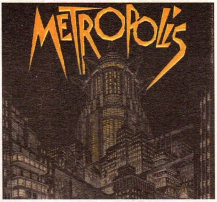

info@cengizustun.com

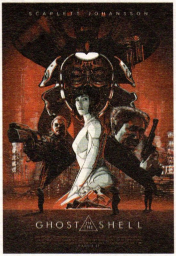
ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Güneş ve yağmur kıl payı bir dengede./ Dolu bir boşluğu doldurup boşaltmak işimiz/ Ölülerle, gecelerle, sümbüllerle"
Melih Cevdet Anday

Çıktım.
"Nasılsın bebek?" diyorum. Üstüste iki kere. Eğildim. Kapı önünde. "Bebek?" Başka bi tarafa bakıyor. Dalgın dalgın. Bizim kedi. "Öff gene bu adam" gibisinden bir ifade suratında. Yüzüme dahi bakmıyor. Münasabetimizin derecesine, rengine/tonuna/dozajına o karar veriyor. Onun elindeyim. Esirim. Gün gün değişiyor. Bu gün bu şekil. Yapacak bişey yok. Merdivenleri hızla iniyorum. Rüzgarla hafif hafif salınıp duran vişne çürüğüne çalan koyu kırmızı çiçeklerle donanmış o büyüleyici ağaç. Şöyle bir bakıyorum gözucuyla.
Hepsi o. Vaktim yok. Pembe laleler?
Onlara da. Hızla geçiyorum. (yan tarafa cemre düşse bakamam acelem var)
Deniz kararıyor.
Sinemaya gidiyorum. *(zihnimin içinde daha henüz, üstüste üstüste seyredilmiş bi sürü siyah beyaz filmin ağır ağır kıpraşan macunumsu bulamacı–bombeli bombeli o eski arabalar, loş koridorlar)*
Koşuşturuyorum. Filmlerden filmlere.
Taştan taşa atlaya atlaya bir nehri geçen biri gibi.(bana da bu yazılmış) Yolum uzak. Metronun kapısının üzerindeki levhadaki çizgi üzerine tespih taneleri gibi dizilmiş o yeşil ışıklı noktalar. Gözüm orada. Biri yanıp biri sönüyor. Durakların ışıkları.
Neyse ucucuna yetişiyorum. (İstinyepark İmax) Koskoca yarı karanlık salon.
Bomboş gibi bişey. Yedi katlı apartman büyüklüğündeki o koca perde. O da karanlık. Bekliyoruz.
Eskiden böyle değildi. Çıplak olmazdı. O perdelerin bir mahremiyeti, bir gizemi/esrarı, bir kutsallığı olurdu. Salona girince hemen göremezdiniz. Öle hemen. Onu örten başka başka perdeler. Ağır, taftalı, yanar dönerli kumaşlardan, büzgüleri, hoş kıvrımları olan o perdeler... Bir gong çalar. Işıklar hafif kararır renklenir. Bir hafif hoş/kışkırtıcı müzik eşliğinde o ilk perde. İki parçası ortadan açılır, iki yana doğru ağır ağır süzülürdü.
Biraz heyecanlanırdınız. Vaadedilen an. O an yaklaşıyor işte. Hadi bakalım. Ama yok hemen öle. Beyaz perde? O yok. Altta bir başka perde daha. Yine ağır bir kadife falan. Biraz da o şekil beklerdiniz. Beklerdiniz beklerdiniz... Alttaki o perdeyle. İkinci gong. O da aynı. Usul usul, nazlı nazlı açılır. Ya da ağır ağır yukarı kalkar.
("Mavi Kadife" Blue Velvet filminin jeneriğinde yavaş yavaş salınan o kadife perde–gerçi filmle aynı adlı o çok eski, ünlü şarkının sözlerinde kadife bir etek kastediliyor, ama, jenerikteki gizem, sözünü ettiğim o aynı gizem)
Nerde kalmıştık. İşte en son, üzerinde filmin oynayacağı o efsunlu/sırlı/kutsal perde,--"beyaz perde" diye adlandırılan o perde O zuhur eder. Nihayet onunla müşerref olurdunuz.
Gizemli, biraz da erotik göndermeler taşıyan o esrarengiz hava.
(Salona giriş de ha keza, aynı, yine katkat ağır kadife perdelerin arasından, başınız yüzünüz o kadifelere değe değe, bir mabete girer gibi girerdiniz.–Kahire'de hâlâ aynı şekil, o ritüellerle filmi başlatan, çok eski sinemalar görünce heyecanlanmıştım–)
Film? Gelecekte geçiyor. "Kabuktaki Hayalet" adı. "Ghost in The Shell" Sadece beyni bizimki gibi etten olma, geri kalanı insan yapımı, bir makine/Cyborg/makina insan karışımı bir kız. Robot olmak, insan olmak nedir. Sınırları mınırları. Bir Japon manga'sından yapılmış 1995 tarihli çizgi filmin nerdeyse birebir kopyası. Haliyle o vakitten bu yana onlarca benzer temalı(bir kısmı da o ilk çizgi filmden türemiş) film seyretmiş bulunuyoruz. (sadece o robot/insan çelişkisi değil, daha bi sürü felsefi meseleler) Temalar tanıdık geliyor. Hikayeden pek sözetmeyeceğim burada ben. Onu heryerde bulabilirsiniz.
Yalnız o şehir? O nedir o öyle? Akıl almaz bir şey. O atmosfer. O işte çok çok yeni. Eşine benzerine hiç rastlamadığımız bir ustalık, bir estetik düzey. Geleceğin bir uzak doğu şehri. Tokyovari. İyice çıldırmış, abartılı devasa gökdelen kümeleri. Sisli dumanlı rengarek neonlar. Işıl ışıl her yan. Su kanalları, yansımalar. O gökdelenlerin arasında, yine bir gökdelen boyunda, çok çok yavaş hareket eden devasa hologram insanlar. Bina boyunda yavaşça eğilip dönen kimonolu, eli şemsiyeli hologram geyşalar. Rengarenk. Hertaraf hologramlarla dolu. Kıpır kıpır hologramlar. Yavaş yavaş, çok çok yavaş hareket ediyorlar. Binaların neredeyse bütün yüzeyleri onlarla kaplı. Kimileri reklam, kimileri kamu spotu gibi bişey herhalde. (yavaşça jimnastik hareketleri yapan o dev bir kadın) Binaların arasında, caddelerdeki boşluklarda yine usul usul süzülen koskoca renkli hologram balıklar.

İlk animasyon filmde, kirli paslı, çöplerle dolu kanallarıyla manallarıyla, yaşanmaz hale gelmiş bir disütopik şehir çizilmişti. Filmdeyse o Japon/Çin estamplarının yüksek estetik düzeyinin, uyumunun *(soluk çiçek renkleriyle, menkleriyle, o maviler, pembeler)* bakmaya doyulmaz, estetik harikası bir atmosfer ortaya çıkmış. Olması gereken "ay ne korkunç şehir" etkisi falan yok ortalıkta. Ben bayıldım o başka. Gelecek tasavvurumuz sürekli değişiyor. "Beşinci Element" filminin o vızır vızır uçan arabaları. Onlar yok. Bi sürü üst yol. Üstüste kademe kademe yollar. "Metropolis"te gördüklerimize çok çok daha yakın.(uçan arabalardan umut kestik herhalde)
Benim adıma, o şehrin üstünde dolaştırıp dolaştırıp dursalar tamamdı. Sadece dolaştırsalar. Konu monu hiç olmasa. O da olurdu. Kast sorunlu yalnız. Bir Japon'un ya da bir uzak doğulunun oynaması gereken rolü bir Amerikalıya vermeleri tuhaf olmuş tabi. İşin içine milyon milyon dolarlar falan girince. Dünyanın en güzel kızlarından biri olmazsa sıkılır bunlar diye düşünmüşler herhalde yapımcılar. Haksız da sayılmazlar. Neredeyse bütün planlarda var Scarlett Johansonn. Karacaoğlan'ın "Benden selâm söylen gül yüzlü yâre,/ Bir saat karşımda dursun da gitsin." dediği gibi, Scarlet Johnsson tam karşınızda üç boyutlu olaraktan, toplam tam bir saat kadar durmuş ve gitmiş kadar oluyor. Oluyor.

Ben gelecekte dolaşmış gibi olduğum için. Aşırı beğendim filmi. (İmax 3D'nin de marifetiyle tabi) O kadarı bana yetiyor.(yetiyor derken lafın gelişi, tekrar gideceğim)

Geleceğe benden daha fazla meraklı olanlar da var. Varmış. Amerikanın kurucularından Benjamin Franklin 1773 yılında, o sıralarda, "ölümü erteleme" meseleleriyle ilgili çalışmalar falan yapan Fransız bilim adamı Jacques Dubourg'a çok kısa bi mektup yazmış. Mektup şöyle: " keşke insanları dondurup ilerde uyandırabileceğimiz bir metod olsaydı. Bu sayede Amerika'nın 100 yıl sonrasını bir günlüğüne görebilmeyi, ardından ölmeyi bile kabul edebilirim"
Sahici tutku bu işte.

Fakiri uyandırsalar yüzyıl sonra, bir günlüğüne. Eğer. Günün ilk yarısında şehri gezer, öğlenden sonra, o yıl yapılmış, geleceği anlatan üç filme gitmek isterdim.
Öyle olurdu herhalde...
14.30, /19.15./ 21.30
"Matine"ler aynı kaldıysa tabi...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

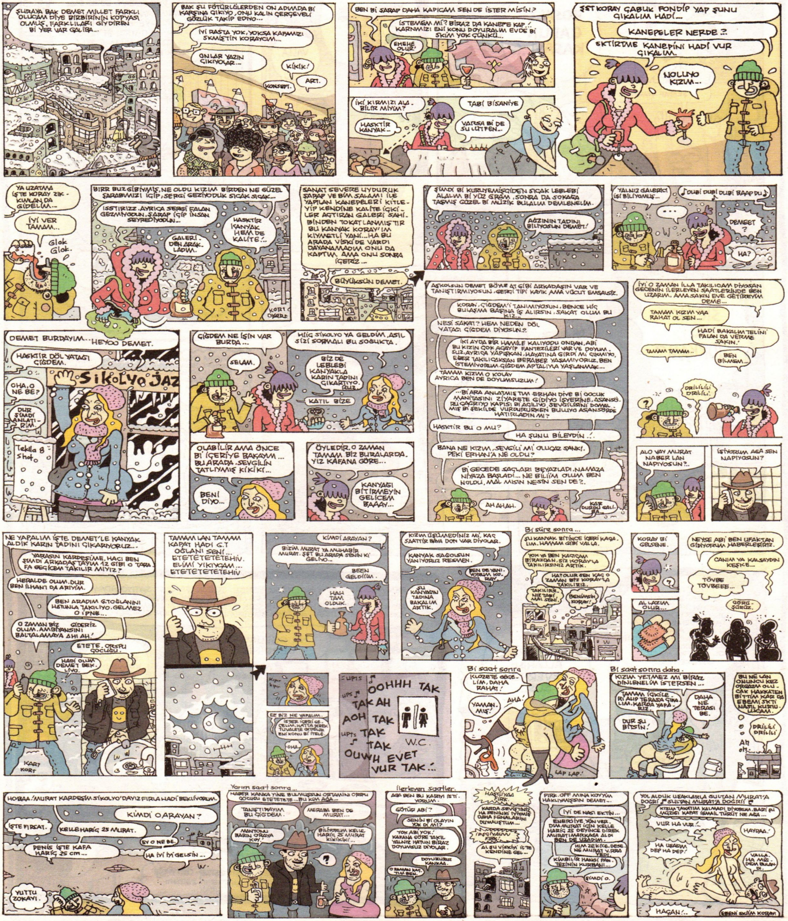
cihan ceylan

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Macera adı: (Karlaar düşeer, düşeer düşeer ağlarımm)

"kendimi durduracak değilim"

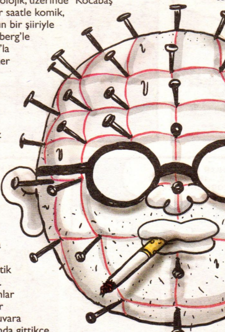
Fırat Budacı

NEDEN EVLAT?*

Anlamı bulmak kolay değil. Bulduğun anlamı topluma sunmak daha da zor. Tam olarak bulunamasa bile anlamın bir şeyleri anımsatması ya da anlatıldığında bir hikâyeye sahip olması yeterli. Yan komşum anlamı bulmuş ve şimdi onu duvara çakıyor. Gecenin bu saatinde tablo ihtiyacı doğmuş demek ki, anlam yarını bekleyememiş. Belki de bu günlerde yoğun bir melankoli batağındayken boş duvarlar üzerine gelmiş, o da çekiç ve çiviyle duvarlara haddini bildirmek üzere saldırıya geçmiş olabilir. Çakma işi istediği gibi gitmiyor; büyük vuruşların ardından minik düzeltme vuruşları geldiğine göre çiviyi sık sık kaydırıyor. Bu duvarlar sağlamdır komşu! Kendi mutfak saatimden biliyorum; sevimli bir aşçının göbeği olarak tasarlanan o saati duvara asmak için verdiğim mücadeleyi dün gibi hatırlıyorum. Bugün olsa duvara hak verirdim, böylesine çirkin bir saate direnen duvara teşekkür eder, aşçıya yol verirdim. Üstelik çivi girmeyen duvarlar apartmanların analiz raporu olarak gösterilir ülkemizde. Depremde ölmeyeceksin demek ki, bundan daha anlamlı bir şey olabilir mi komşu? Hadi bırak artık şu çekici elinden. Ne olduğunu bilmiyorum, ama şu an ayaklarının dibinde duvara dayalı duran o tablo için inan değmez. Bunu bizim salonda asılı duran anlamsız tablolardan biliyorum. Karımın ısrarıyla bu duvarları zorla delip dikdörtgen vücutlu, sarı bir köpek ve ince boyunlu, bulanık bir kedi asmıştım. Hergün onlarla bakışıp bir anlam arıyorum. Kedi neden bulanık bir türlü anlamıyorum.

Vuruşlar, işi bir an önce bitirmek gayesiyle (çivinin artık kaymayacak derinliğe ulaşmasının da cesaretiyle) iyice şiddetlendi. Sonrası sessizlik. Sanırım bitti. Anlam şu an duvardaki yerini alıyor olmalı. Ne var komşu şimdi duvarında? Çılgınlar gibi koşan, sağrıları terlemiş beyaz bir yılkı atı mı? Tüm sokağın siyah beyaz, sadece şemsiyenin kırmızı olduğu bir İkea sanatı mı? Yoksa resimden anlamayanların bile ruhlarında gönenç hissi göverten soyut bir takım şekiller mi? Dedenin resmi olmasın sakın? Hiç sanmam, sepya dedelere eşler izin vermiyor. "Dedene saygım var, onu içinde yaşatabilirsin, ama duvarımda asla! Ben dede değil, bulanık kedi istiyorum!" Çekiç yeniden çalışmaya başladı. İkinci bir çivi mi? Anlamı tamamlayan başka bir anlam mı var? Galiba çapraz asacak tabloları! Böyle de zevk sahibidir benim dekoratif komşum. Çekiç verin benim beyaz yakalıma asimetrik sanat yapacak. Saat gece yarısına geliyormuş kafasına hiç takmayacak. Komşularının hayatına çekiçle saldıracak. Üstelik ilk çivinin verdiği tecrübeyle bu defa daha da hızlı. Sanki "Apartmanlar İçin Çekiç Kullanım ve Çivi Çakım Yönetmeliği" varmış gibi saat 24.00'e gelmeden bu işi bitirmek istiyor. Saat tam 23.56'da bitirdi gerçekten. Sonrası çapraz asılmış iki tablo ve tam bir sessizlik. Yattığım yerden komşumun duvara astığı çapraz anlamın ne olduğunu düşündüm. Aklıma hiçbir şey gelmeyince kendi duvar tarihimi gözden geçirmeye başladım. Ailemle yaşadığım yıllarda duvar bana yasaktı. Annem, şampanya rengi duvarlarına çivi çakılmasına izin vermiyordu. Zaten o zamanlar duvarlara bir şeyler asabilecek kadar anlamlı bir hayat da yoktu. O yıllarda, annesi anlayışlı ve duvarda anlamı zorlamakta ısrarlı bazı arkadaşlarım saksafon çalan Keny G. ile aynı odada yaşamak zorunda kaldılar. İzmir'de üniversiteye başlayınca, lise yıllarımın kuru duvarlarını protesto edercesine tam bir anlam patlaması yaşadım. Hayat görüşümü duvarlardan sektirip eve gelenlerin gözüne sokmakta kararlıydım. İşe, Kustrica, Tarantino gibi duvara asmalık yönetmenlerin film afişleriyle başladım. Sonrasında duvara anlam üleştirmek konusunda yelpazeyi açarak, Che'yle ideolojik, üzerinde "Kocabaş Sarrafiye" yazan bir saatle komik, İmgehan Lirikboy'un bir şiiriyle gizemci, Allen Ginsberg'le beatnik, Oğuz Atay'la postmodernist, Tezer Özlü'yle depresif, Bilge Karasu'yla felsefik, dedemin gaz lambasıyla nostaljik, İsmet Özel'in "Kapanmaz yağmurun açtığı yaralar çocuklarda" dizesiyle lirik, Edip Cansever'in "Ya alkol olmasaydı" dizesiyle alkolik, Türkan Şoray'ın gençlik fotoğrafıyla estetik ve kendi fotoğrafımla narsistik bir hava yakaladım. Odama gelen insanlar için hayat algımı bir projeksiyon gibi duvara yansıtmak konusunda gittikçe şımarıyordum. Beni şık gösterecek ne bulursam duvara yapıştırıyordum. Üniversite bitince bir şey oldu. Evleninceye kadar yaşadığım evde bomboş, kupkuru duvarlarla başbaşa kaldım. Duvara asılan şeylere yabancılaşmaya başlamıştım. Her gün görüldüğü için sıradanlaşmaya mahkum bir resmin, insanda sürekli anlam uyandırmasının mümkün olmadığına, duvara asılanların ikinci günden itibaren anlamdan sıyrılarak birer aksesuara dönüşmeye başladığına inanıyordum. İnsanoğlu, duvar adı verilen evin dikey bölümlerinin kullanım dışı olmasına dayanamıyor ve onları taklit yoluyla bezeyerek duygulara tahsis etmeye çalışıyordu. Duvarda anlam benim için sahtekarcaydı. Böylelikle uzun zaman duvarlarım boş kaldı. Şimdi düşününce bu coşkumun çok saçma ve gereksiz olduğunu görüyorum, ama yine de salondaki sarı köpeğe her gün sormadan duramıyorum: "Ne ayaksın lan sen?"

Uyku tutmayınca telefonumdan birbirini tamamlayan ikili tabloları araştırdım. Google bakılırsa, parçalı resim dizaynında ikili tablo pek kullanılmıyordu. Parçalı resim dünyası kapıyı en az üç tablodan açıyor, duruma göre tablo sayısını beşe kadar çıkarıyordu. Bu durumda Çekiç Güç yeniden harekete geçecekti. Bulanık kediye bakarken içim geçmiş.

Yanılmamışım. Ertesi gün öğle saatlerine doğru ilk ses geldi. Günlerden pazar olduğundan duvarı tokatlayarak cevap vermem mümkündü, ama tablo sayısını merak ettiğimden müdahale etmedim. Çekiç oldukça hızlı çalıştı. Elimizde dün geceden iki tablo olduğuna ve şimdi iki kere mola verildiğine göre toplam tablo sayısı beş olmalıydı. Derhal Google'dan beş parçalı tabloları kontrol ettim. Ağaçlar, geyikler, satranç taşları, çiçekler, köprüler, şehirler, Afrikalılar, kuşlar ve hatta Türk Bayrağı bile beş parçalı tabloların konusu olabiliyordu. Acaba komşum neyin, kimlerin ya da nerelerin beş parçaya ayrılmış halini duvarında birleştiriyordu? Duvarındaki her neyse, o şeyi neden tek parça değil de beş parça halinde görmeyi tercih ediyordu?

Büyük resim

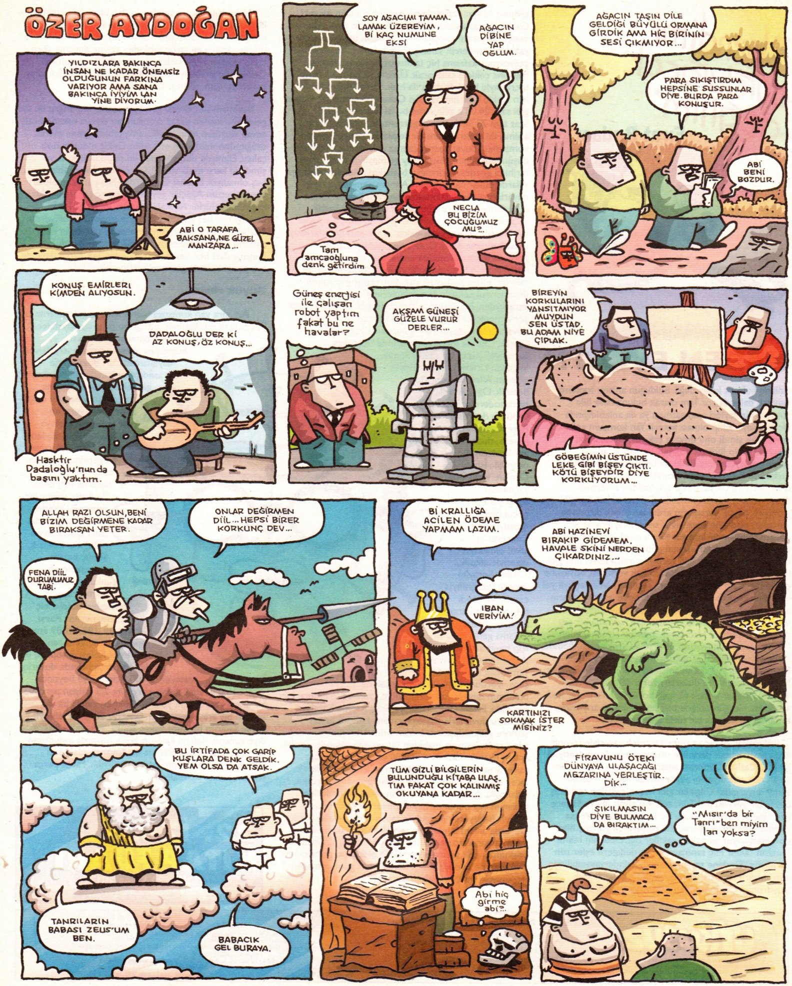
Ara sıra yan komşuya kahve içmeye giden karım bu beş parçalı tablonun ne olduğunu bana açıklayabilecek tek insandı. Böyle bir merakı manasız bulmasına karşın sonunda ısrarlarıma dayanamadı. Sırf duvarda ne asıldığını görmek için bir ziyaret gerçekleştiremeyeceğini, sabredersem hayatın doğal akışı içinde yer alan bir ziyarette tabloya bakabileceğini söyledi. Mantıklı takliti yapan bu gereksiz düşünce tarzı tam bir haftama mal oldu. Bir hafta sonra, bir pazartesi akşamı eve döndüğümde bana tablonun ne olduğunu açıkladı. Sonuç benim için şaşırtıcıydı, çünkü onca Google aramam sırasında böyle bir tabloya hiç rastlamamıştım. Karşı komşum, 1887-1889 arası yapımı tam iki yıl süren Eyfel Kulesi'ni toplam iki günde beş parça halinde duvarına çatmıştı. 3.000 işçinin 2 yıl boyunca 18.038 adet demir parçasını 2,5 milyon perçinle bir araya getirmesini yetersiz bulmuş, Eyfel'i bir de kendisi bir araya getirmişti. Gustave Eiffel bu tabloyu görse sanırım bir süre bakar, sonra "Pourquoi fils?"* diye sorardı. Kafamı kaldırıp bizim duvarda asılı duran hayvanlara baktım. Belki biz de duvarımızdaki sarı köpek ve bulanık kediyi parçalamalıydık. Parça parça sanatın tadına bakmalıydık.

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 20 NİSAN 2017 | Sayı: 503

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

ÖZER AYDOĞAN
YILDIZLARA BAKINCA İNSAN NE KADAR ÖNEMSİZ OLDUĞUNUN FARKINA VARIYOR AMA SANA BAKINCA İYİYİM LAN YİNE DİYORUM.
ABİ O TARAFA BAKSANA, NE GÜZEL MANZARA...
SOY AĞACIMI TAMAMLAMAK ÜZEREYİM, Bİ KAÇ NUMUNE EKSİ
AĞACIN DİBİNE YAP OĞLUM.
NECLA BU BİZİM ÇOCUĞUMUZ MU?..
Tam amcaoğluna denk getirdim
AĞACIN TAŞIN DİLE GELDİĞİ BÜYÜLÜ ORMANA GİRDİK AMA HİÇ BİRİNİN SESİ ÇIKMIYOR...
PARA SIKIŞTIRDIM HEPSİNE SUSSUNLAR DİYE. BURDA PARA KONUŞUR.
ABİ BENİ BOZDUR.
KONUŞ EMİRLERİ KİMDEN ALIYOSUN.
DADALOĞLU DER Kİ AZ KONUŞ, ÖZ KONUŞ...
Hasktir Dadaloğlu'nun da başını yaktım.
Güneş enerjisi ile çalışan robot yaptım fakat bu ne havalar?
AKŞAM GÜNEŞİ GÜZELE VURUR DERLER...
BİREYİN KORKULARINI YANSITMIYOR MUYDUN SEN ÜSTAD. BU ADAM NİYE ÇIPLAK.
GÖBEĞİMİN ÜSTÜNDE LEKE GİBİ BİŞEY ÇIKTI. KÖTÜ BİŞEYDİR DİYE KORKUYORUM...
ALLAH RAZI OLSUN, BENİ BİZİM DEĞİRMENE KADAR BIRAKSAN YETER.
ONLAR DEĞİRMEN DİİL... HEPSİ BİRER KORKUNÇ DEV...
FENA DİİL DURUMUMUZ TABİ.
Bİ KRALLIĞA ACİLEN ÖDEME YAPMAM LAZIM.
ABİ HAZİNEYİ BIRAKIP GİDEMEM, HAVALE SKİNİ NERDEN ÇIKARDINIZ...
IBAN VERİYİM!
KARTINIZI SOKMAK İSTER MİSİNİZ?
BU İRTİFADA ÇOK GARİP KUŞLARA DENK GELDİK. YEM OLSA DA ATSAK.
TANRILARIN BABASI ZEUS'UM BEN.
BABACIK GEL BURAYA.
TÜM GİZLİ BİLGİLERİN BULUNDUĞU KİTABA ULAŞTIM FAKAT ÇOK KALINMIŞ OKUYANA KADAR...
Abi hiç girme abi?..
FİRAVUNU ÖTEKİ DÜNYAYA ULAŞACAĞI MEZARINA YERLEŞTİRDİK...
SIKILMASIN DİYE BULMACA DA BIRAKTIM...
"Mısır"da bir Tanrı" ben miyim lan yoksa?

SAYI: 2017/15 No: 502
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.

UYKUSUZ

Kimyasal silahlar ve füzelerle çocuklar ölüyor

"KUYU"

KENDİMİZİ BİLDİK BİLELİ BU KÖYÜN DIŞINDAKİ KÖR KUYUYU YA DA İÇİNDEKİ HER NEYSE ONU ÜÇ ÖĞÜN BESLEMEK ZORUNDAYDIK. KENDİMİZ AÇ KALSAK BİLE...
EĞER BİR ÖĞÜN BİLE ATLASAK O ŞEY...
AEEiiiHi Aiiiii
!
?
!
?
!
...KUYUDAN ÇIKIP SABAHA KADAR KORKUNÇ ÇIĞLIKLARLA UYUTMAZDI BÜTÜN KÖYÜ... BAZEN DE KÖYE KADAR GELİP KAPILARI PENCERELERİ TIRMALARDI... RUH HASTASI OLDUK HEPİMİZ...
JANDARMADAN YARDIM İSTEDİK AMA ONLARI DA İNANDIRAMADIK KENDİMİZE...
YAA SİZ KÖYLÜLERİN HEP BÖYLE GARİP HİKAYELERİ VARDIR, YOK EFENDİM KUYUYMUŞ, YOK AYININ SIRTINDA GEZEN KADINMIŞ...
AMA!
KAÇ KERE TAŞLA DOLDURDUK, KAÇ KERE İÇİNE DİNAMİT ATTIK AMA HİÇ BİR FAYDASI OLMADI... DAHA DA AZGINLAŞTIRDIK ONU...
BİR AVCI GELDİ ŞÖYLE BİR ŞEY TEKLİF ETTİ KABUL ETMEDİK...
ONU ÖLDÜRÜRÜM AMA ONA VERDİĞİNİZ ERZAĞIN YARISINI ALIRIM SİZDEN TAMAM MI ?...
BİR İKİ GÜN DÜŞÜNÜN...
BİR GÜN MUHTARIN KIZI KUYUDAN ÇIKAN ŞEYİN BİR GECE KENDİNİ TACİZ ETTİĞİNİ SÖYLEDİ BU KADARI FAZLAYDI...
ANEEY İMDAAT İMD...
...O AVCIYI BULDUK TEKLİFİNİ KABUL ETTİK...
ÖLDÜR ONU!...
ÖLDÜ BİLİN!...
NER DE LAN BU YARATIK?...
AHA! BU NEY LAN!..
BU NEE? GEBER AMINA KODUĞUMUN!!
GÜM GÜM
NE OLDU ??
VURDUM ONU!...ONU VURDUM, NE OLDUĞUNU BİLMİYORUM AMA VURDUM ONU VALLAHAM!
BU GÜRÜLTÜ DE NE?..
CAMİ UÇUYOR!..
OKUL DA PEŞİNDEN GİDİYO!
ABOV!
NE BİLELİM O ŞEYİN KÖYÜMÜZÜ TOPRAĞA BAĞLAYAN KÖKLER OLDUĞUNU, UÇUP GİTTİK BU DÜNYADAN NE İSTEDİYSE VERSEYDİK KEŞKE YİYECEK İÇECEK, KARI KIZ. NEYSE...
iptek iN

Ve Trump kan dökmeye başladı…

Cezaevlerinde 15 Şubat'tan itibaren başlayan açlık grevlerinde 171 tutuklunun sağlık durumu gün geçtikçe kötüye gidiyor.

Ankara'da özel halk otobüsünde bir yolcuya tecavüz eden şoför savunmasında, "Bir kadın gece 11'de otobüse neden tek başına biner?" diye sordu.

İdlip'e düzenlenen kimyasal saldırıda çocuklar öldü. Bu saldırıya yapılan misillemede yine çocuklar öldü…

N.Ş.A — NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında, dini eğitim veren yatılı bir yurtta yaşanan, 11 yaşındaki bir çocuğa cinsel taciz olayının ardından yapılacaklar üç aşağı beş yukarı bellidir. İlgili kişinin ve eğer kurumdaki görevlilere daha önce gerekli eğitim verilmemişse yöneticinin kurumdan derhal uzaklaştırılarak cezalandırılması, vakit kaybetmeden girişilecek bir soruşturma ve meslek içi eğitim. Ama **Yeni Türkiye'de** böyle bir olayın ardından kurban kesmekle yetinildiğini, fazlasını sorana da "Kurban kestik ya," diye hiç utanmadan cevap verildiğini görebilirsiniz. **Yeni Türkiye** bir yandan her geçen gün yeni kurbanlar yaratmakta, bu yarattığı kurbanların yükünden de kurban keserek kurtulacağını sanmaktadır.

Normal şartlar altında, üzerine yemin edilmiş bir siyasi tarafsızlık, söz konusu kişinin ülkedeki siyasi partilerin yaklaşan bir seçimde aldığı pozisyonlara da eşit mesafede olmayı gerektirir. Ama **Yeni Türkiye'de** tarafsızlığın anlamı, tüm partiler için resmi seçim yasakları başlamışken dilediği gibi propaganda yapabilme fırsatı anlamına gelir.

Normal şartlar altında, kâğıt üzerinde bile olsa hukukun üstünlüğüne dayalı rejimlerde siyasetçiler yargıya talimat veremez, yargının alanına müdalahe edemez, etseler bile oturup işledikleri bu suçtan böbürlenerek bahsetmezler. Ama **Yeni Türkiye'de** üstelik istediği anayasa değişikliğiyle yargıyı bağımsız ve tarafsız hale getirme iddiasında olan bir iktidarın rakibi olan bir siyasi partinin seçim şarkısını, konu kendisinin değil bağımsız yargının yetkisinde olduğu hâlde, mahkeme kararı olmadan, duruşma yapılmadan, savunma alınmadan bir telefonla yasakladığını görebilirsiniz. **Yeni Türkiye** "Vurdum kapısını bölük komutanının" cümlesiyle başlayan askerlik hikâyelerinin, "Tuttum hâkimin yakasından" diye başlayan mahpus hikâyelerinin hayata geçirildiği, hayâller kadar, kabusların da gerçek olduğu bir ülkedir.

Normal şartlar altında, henüz okula giden küçücük bir çocuğun, gündüz vakti bulunacağı yer okuludur, sınıfıdır. Başına elbette her iş gelebilir ama okulunda, sınıfında gelir, en kötü ihtimalle evden okula okuldan eve giderken gelir. Ama **Yeni Türkiye'de** oy kullanmasına bile daha uzun yıllar olan küçücük çocuklar, zorla götürüldükleri bir referandum mitinginin yolunda hayatını kaybedebilir. **Yeni Türkiye,** seçme ve seçilme yaşını kaça düşürürse düşürsün, seçim yolunda hayatını kaybetme yaşını bir hayli erkene almış durumdadır.

Normal şartlar altında, tarihinin en önemli seçimlerinden birine ilerleyen bir ülkede, siyaset üzerine kalem oynatan bir yazar, seçimin taraflarından birinin mağdur edildiğini, seçim çalışması yapmasına izin verilmediğini, hakkının yendiğini, zulme uğradığını açık yüreklilikle kabul ediyorsa, sonraki satırlarda kendisinden bu zulme bir itiraz beklenir. Ama **Yeni Türkiye'nin** "Ay bir milletvekilliği bile vermediler hâlâ şekerim," diye ortalarda gezen yanaşma siyaset yazarları, bir yandan seçimin taraflarından birinin açık bir şekilde mağdur ediliğini kabul ederken bu zulme hak verdiklerini görebilirsiniz. **Yeni Türkiye** atanmış bir milletvekili olmak uğruna, nice mürekkep yalamışın, mürekkepten başka yalayabildikleri her iktidar öznesini yalar hâle geldikleri bir ülkedir.

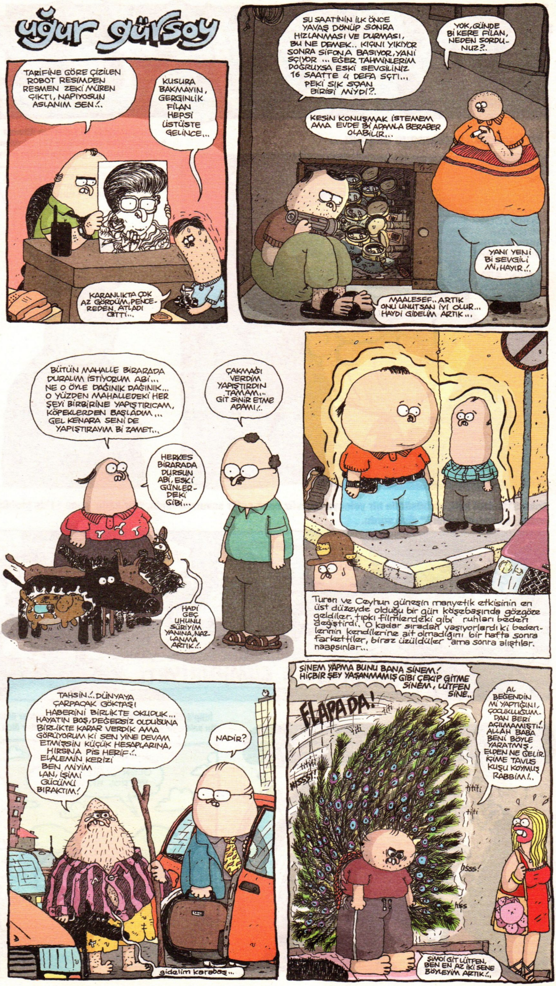
Normal şartlar altında, bir ülkenin gelişmişlik seviyesi çocuklarına, azınlıklarına ve de bedensel engellilere verdiği önemle ölçülür. **Yeni Türkiye de** gelişmiş bir ülke olarak park yerleri gaspedilen, sokaklardaki yürüme bantları işgal edilen, binalara giriş çıkışları dahi imkansız kılınan bedensel engelli vatandaşlarının daha fazla mağdur olmalarını engellemek adına bu vatandaşlarına daha önce dağıttığı tekerlekli sandalyeleri geri almakta, onları tekerlekli sandalyeyle sokağa çıktıklarında karşılaşacakları çok çeşitli sorunlardan korumaktadır.

@baris_uygur

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.
æ Durup dururken öyle yolda yürürken ansızın çevirmeye uğramak da çok fena bence. Moral bozucu. Diyorsun ki, "acaba memur bey neden beni beğenmedi de çevirdi?". Gebete. Bir yandan da inceden öfkeleniyorsun. "Ne alaka ya" diyorsun. Diyemiyorsun da içinden bir der gibi de oluyorsun. Bir kez Taksim'de çevirmişlerdi. "Kimlik kontrol" diyen ditmaşi ağabeyin birisi. Dedim "siz kimsiniz?". "Polis" dedi. "Haa, tamam o zaman" dedim, baktım gerçekten de polis. İşini yapan memura saygım sonsuz. Zaten bende o aralar bir tip var, beni çevirmemek hata. Neyse ki sadece tipim sorunlu. Şimdi de Kadıköy'de çevrildim. Ansızın "kimlik kontrol"le irkildim. Durdum bir. Kafamı la havle'li iki yöne çevirdim. Dudaklarımı bitiştirip çizgi yaptım, gözlerimi kapadım. Cüzdanıma davrandım. Kimliği verirken, "rastgele mi çeviriyorsunuz" dedim. "Evet" dedi. Kısa cevap verdi. "Basındanım ben" dedim, ilgilenmedi. Kontrol etti bilgilerimi, teşekkür etti gönderdi. Hayır bu defa tipim de bozuk değil. Bir keçi sakalım var o. Ne bileyim, insan üzülüyor. Sonra temiz çıkınca seviniyor. Bir üzülüyor bir seviniyor. İnsan dediğin ya tam bir sağlam üzülmeli, ya da tam bir sağlam sevinmeli. Az üzül, az sevin, insanı yıpratan bu.
æ Öyleyse size bir sürgün hikayesi anlatayım. Ağabeylerden bir ağabeyle oturdum lafladım bir keresinde. Bu ağabeyin eşini darp ediyorlar evinin önünde. Haberi alır almaz eve koşuyor. Olayın iç yüzünü öğreniyor. **Eşi evlerinin** önünde **kornaya bastı diye sekiz daireli koca apartmandan iki adam aşağı inip** öyle **bir darp olayı yaşanıyor**. Cümlem çok şahane oldu yalnız böyle. O kadar güzel bozuk bir cümle oldu ki düzeltmeye kıyamam. Deliriyor bu ağabey. Hadi adı da Mehmet olsun. Mehmet ağabey koşa koşa koşuyor apartmanın önüne. Sekiz daire var. Kırk küsur insan var. Kapı demir. Kurşun sıkıyor kapıya, kapı bir türlü açılmıyor. Silahlı bir insan Mehmet ağabey. Apartmandan da kimse çıkmıyor dışarıya. Orada bir tabure buluyor, oturuyor apartmanın önüne. Kapıdan çıkan ilk erkeği vuracak. Artık kime denk gelirse. Bir kadın çıkıyor, "Mehmet ağabey özür dileriz apartmancanak" diyor. "S.ktir lan" diyor Mehmet ağabey, yolluyor bunu gerisin geriye. Bu arada haber yayılıyor, Mehmet ağabeye destek babında apartmanın önüne silahlı adamlar yığılıyor. "Vay bizim Mehmet ağabeyimize yanlış yapmışlar" diyerek. Hikayeyi dinledikçe dinledikçe benim de ağzım açık kalıyor. "**Mehmet ağabey resmen meğersemmiş**" diyorum hep içimden. Tam üç gün üç gece apartmanın önünde bekliyor öyle Mehmet ağabey ve silahlı sevenleri. Hiç kimse çıkmıyor dışarıya. Üç gün sonra emniyet müdürü geliyor apartmanın önüne. Mehmet ağabeye diyor ki, "adalete bırak bu işleri" diyor. Mehmet ağabey, "hayatta bırakmam, kendi işimi kendim göreceğim" diyor. Uzuun konuşmalar sonucu, Mehmet ağabey diyor ki, "tamam" diyor, "ben kimseyi vurmayacağım, tek bir şartım var, üç ay boyunca bu apartmandan hiçbir erkek dışarıya çıkmayacak, ha çıktı mı, bir kez çıkma hakkı var, üç ay boyunca katiyen geri dönmeyecek" diyor. El sıkışılıyor, anlaşılıyor. Bu haber apartmana megafonla iletiliyor. Bundan sonrası çok acayip. Mehmet ağabey oturuyor taburesine ve evden bavullarıyla çıkan erkekleri izlemeye başlıyor. Mehmet ağabeyle asla göz teması kurmadan uzaklaşıyorlar, sonra da gözden kayboluyorlar. Mehmet ağabey çıt çıkarmadan bunları izliyor. Apartmanda ne kadar erkek varsa alayını sürgüne gönderiyor. Üç ay sonra dönebiliyorlar ancak evlerine. Böyle bir sayko hikaye de dinlememiştim ömrümde. İlginç bir insan Mehmet ağabey. "İyi ki apartmanın kapısı sağlammış, şimdiye hala hapisteydim, hapisten çok korkuyorum, çünkü hapis ölüm gibi değil, öldüm mü ölürsün, ama hapis öyle değil, hapse düşünce düşünürsün, şöyle **yapmasaydım böyle olmazdı, onu** öyle **yapmasa mıydım acaba keşke** diye hep düşünürsün, düşünmek iyi bir şey değil" diyerek aforizmanın da acayibini şeyapan bir insan Mehmet ağabey. Mehmet ağabey ki domatesi karpuz gibi kesip iyisini seçen bir insan. Değişik bir insan Mehmet ağabey.
æ Bunalıma girip saçını sakalını kaşını kazıyan var. Kirpiğe dokunan yok. Kirpik hep kalıyor bir şekilde. Kirpik'e bunalım işlemiyor.
æ İş **elbisesi** yazıyor, ben onu **iş leblebisi** diye okuyorum. "İş leblebisi ne ola ki" diye de hiç sorgulamıyorum. Hiç ama.
æ Mendile sümkürdükten sonra da sümüğe şöyle bir bakmak var.
æ Az yağmur yağdığında yerler hemen kuruyor, fakat park etmiş bir araba yola koyulduğunda, ardında izdüşümü kadar bir ıslak yer bırakıyor, hüzünlenmiyor musun. Bence çok hüzünleniyorsun.
æ Bu arada **bir araba** ile **rabarba** aynı şey.
æ Bir elin nesi var, kelin sesi var.
æ O değil de geçenlerde pek acayip bir şey fark ettim. Bizim evde bir kızılderili fotoğrafı var. Çerçeveli. Özlem çok seviyor kızılderilileri. Ben de seviyorum da Özlem tanıyor bir de. Kim kimdir biliyor. Geçenlerde bakıyorum öyle fotoğrafa, bir dandiklik var. Kafasına taktığı tüylere bakıyorum, ı-ıh, tipine bakıyorum, datmin etmiyor. "Kim ki bu" dedim. "Animatör o" dedi Özlem. Hikayesini hüzünlü bulmuş, ansiklopediden kesip, büyütüp, bir de çerçeveletip asmış. Atatürk'ün yanında duruyor bir de. Oturan Boğa diye baktığım adam resmen animatörmüş. Öyle işte.
æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

akıl fikir ofisi
Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

Bizim Mahalle I: Herkes ne kadar genç

Şimdi birçoklarının izlerken iç geçirdiği eski siyah beyaz Türk filmlerindeki gibiydi mahallemiz ki her şey de siyah beyazdı zaten. Tıpkı o filmlerdeki gibi birbirimizle yardımlaşır, birbirimizin her işine hep beraber koşardık koşmasına da, yine o filmlerdeki kalleş ağa, sinsi müteahit, zalim işgal subayı tiplemeleri gibi hain bir muhtarımız vardı.

O zamanlar, mahallede ne olup biterse muhtardan sorulur, muhtar ne derse mahallede o olurdu. Ve hemen hiçbirimiz de muhtarı sevmezdik. E peki kimse sevmiyorsa, başımızdaki muhtar nasıl oluyordu da üç kuşaktır muhtarlığa devam ediyordu? Çünkü yine o filmlerdeki gibi kimimiz başka bir muhtar düşünemezdi, kimimiz de kalkıp muhtarlığa aday olmaya kalksa, gedikli muhtarın her daim kankası mahalle karakoluna çağırılma ihtimali olduğunu bilirdi. Bakmayın siz şimdi o eski filmlerdeki mahalle hayatını her gördüğünüzde iç geçirdiğinize; size ekranda komik, sevimli, ilginç gibi gelen hemen her şey aslında, mahalledeki yaşamımızı cehenneme çevirirdi bizim.

Herkesin herkesten haberi olması demek, gizliniz saklınız olmaz demekti. Herkes üzerine vazife olmayan şeylere karışır; akşam mahalleye sevgilinizle el ele dönmek, mahallenin her evinin camından camına bir çırpıda iletilecek bir son dakika haberi oluverirdi. Yardımlaşma da vardı var olmasına da, ne zaman gerçekten yardıma ihtiyacınız olsa, yanınızda sadece en yakın arkadaşlarınız belirir ama biraz olsun sizi utandıracak bir mesele olsa, bütün mahalle başınızda bitiverirdi.

Herkes birbirinin eksiğini, gediğini, ayıbını pek merak etse, hemen herkes komşusunun başına gelen talihsizliklerden gizli gizli zevk alsa da söz konusu muhtar olduğunda bütün mahalleli birlik olurdu. Elbette geçmişten gelen bir saygı duydukları için her ortamda muhtarı savunanlar da vardı. Ama onlar bile muhtar yanına kattığı iki polisle bir komşumuzu aradığında ispiyonlamaz, yerini söylemezdi.

Bunda çok şaşılacak bir şey de yoktu. Zira muhtar tamam muhtardı ama, peşine düştüğü de neticede komşuydu. Tut ki ihbar ettin, bir iki gün nezarethanede yatacak çıkacaktı, yine yüz yüze bakacaktınız. Velev ki çıkamadı, o zamanlar sıklıkla olduğu gibi karakolda evrakları kayboldu, ayağı kaydı, tek katlı karakolun penceresinden atlayarak intihar etti… E geride bıraktığı ailesinin yüzüne nasıl bakacaktınız? Herkes size hak verse bile; yarın aynısı onların başına geldiğinde yapacaklarınızdan korkarak sizden uzak duracak. Bazen yardımseverliğin arkasında kocaman bir çaresizlik yatar.

Yani nasıl insanlar eski siyah beyaz filmleri arşivlerden izleyip gözleri nemlenerek *"Herkes ne kadar gençmiş…"* diyor, Şoför Nebahat'ta Sezer Sezin'i koruyup kollayan Kadir Savun'un simsiyah saçlarına, Kara Gözlüm'de takma sakal ve bıyıkla bile askerliği gelmiş çocuk gibi duran Kadir İnanır'a bakıp bir zamanlar ne kadar da genç olduklarına şaşırıyor; biz de eski mahallemizi öyle hatırlıyoruz, *"Ne kadar da gençmişiz, ne kadar da güzelmişiz,"* diye. Başka çaremiz mi vardı sanki? Dedim ya, bazen en iyi huyların, en güzel davranışların arkasında kocaman bir çaresizlik yatar.

Muhtar, hepimize çektirirdi çektirmesine ya, en çok da o zamanlar fakülteye yeni başlamış Hilmi Abi'nin canına okurdu. Her üç beş ayda bir, Hilmi Abi'nin kahvede söylediği bir şeye bozulur, mahallelinin önünde kendisini bozmasına kafası atar, başka bir mahallelinin hakkını kendi hakkıymış gibi savunmasına sinirlenir, yanında getirdiği iki polisle kapısını çalardı.

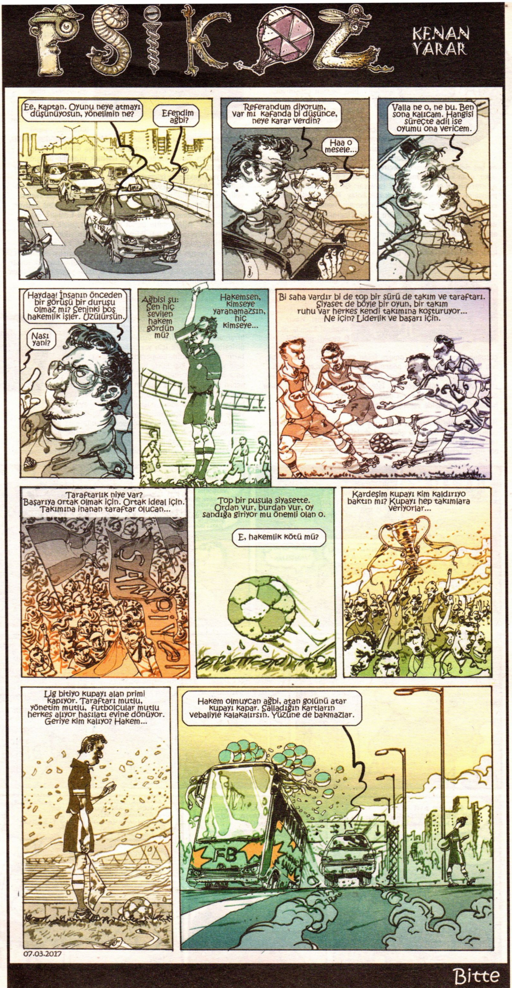
Böyle zamanlarda mahallede Hilmi Abi'yi kimse ele vermez, Muhtar kendi kendine bulmak zorunda kalırdı. Evet yalakası az değildi ama muhtar yalakalar arasından sadece işine yarayacak üç beş kişiyi seçtiğinden, diğer yalakalar bile Hilmi Abi'yi kolay kolay ele vermez, ancak kendi başlarına iş açılacağından korkarlarsa yarım ağızla söylerlerdi. Bunda tabii, kimse muhtarı sevmediği hâlde muhtara açıkça karşı çıkmaya cesaret edebilen ve yeri geldiğinde kendisini sevmeyenlerin bile muhtara karşı hakkını koruyan tek kişinin Hilmi Abi olmasının da payı vardı.

Hilmi Abi, kahvede okey oynarken ya da bakkalın önündeki gazoz kasalarının üzerinde oturup çekirdek çitleyerek sohbet ederken ettiği lafları fakülteden mi öğrenmişti, nereden duymuştu bilmiyorum. Ama bildiğim şu ki Hilmi Abi'yi çok dövdüler. Hatta lise yıllarından beri o kadar dövdüler ki, Hilmi Abi'nin güdük kalmasının, mahallenin belki en yürekli ama en kısa boylu adamı olarak kalmasının sebeninin bu dayaklar olduğunu söylerler.

Evet, şimdi çok güzel geliyor o yıllar ya, o zamanlar sorsanız böyle düşünmezdik. O eski filmlerdeki mahallelerden farkımız da buydu; onlar her tür zorluğa rağmen filmin sonunda Ertem Eğilmez imzalı mutlu bir toplu fotoğraf veriyorken, biz farkındaydık kendimizin. Hepimiz mahallede muhtarın zulmü ilelebet sürecek, bu iş böyle gelmiş, böyle gidecek zannediyorduk.

Her şey çoğumuzun her gece yatmadan önce, bir an evvel ölsün diye dua ettiğimiz muhtarın o gece gerçekten ölmesiyle başladı.

(devamı haftaya)

Her gün yüz tane doğru karar veriyorum. En az yüz, belki daha fazla. Kalkıp işe mi gideyim, yoksa daha bir saat daha uyuyayım mı? Henüz tam uyanmadım bile, beynim çalışmıyor. Hayır, zaten bir saat geç kalmışım işe, kalkayım işe gideyim. İşte, beynim çalışmadığı halde doğru bir karar. Duş alayım mı, yoksa dün zaten bir kere duş almıştım, bugün almasam da olur mu? Duşa harcayacağım on beş dakikayı uyuyarak geçirebilirim. On beş dakika daha uyku, o an kulağıma müzik gibi tınlıyor. En sevdiğim kasedin a tarafının ilk şarkısı gibi bir ismi var: On beş dakika daha uyuyalım. Yanlış karar vermek çok kolay. Hayır, kalkıyorum, efendi gibi duşumu alıyorum. Hem kendim, hem de toplum için, iş arkadaşlarım için doğru karar. Hepimiz adına kararlar veriyorum. Gardırobumun önünde, üzerimde donum ve iyi niyetim olduğu halde giysilere bakıyorum. Gardırobum mayın tarlası gibi, yüzlerce potansiyel yanlış karar asılı oldukları askılıklardan, katlı durdukları raflardan bana bakıyorlar. Alındığından beri bir

kere bile giyilmeyen, her gün yüzüme kırgınlık ve ümitle bakan bu çiçekli gömleği giysem ne olur? Giyen ne kadar güzel giyiyor çiçekli gömlekleri. Hayır, sağduyu kazanacak. O çiçekli gömleği kendine yakıştıran çocuğun genetiği çok iyi, omuzu falan var. Benim omuzum yok, ben uzaktan bakınca çam ağacına benziyorum, çiçekli gömlek giyersem iyice doğa harikasına dönerim. Siyah tişört giyeceğim, vücut hatlarımı yok edeceğim. İşte, zor da olsa, bir doğru karar daha. Her gün yüzden fazla doğru karar veriyorum, ancak insanlar sizi genelde verdiğiniz yanlış kararlarla tanıyorlar.

Hiç bir insanın muhteşem bir yanlış karar verdiği ana tanıklık ettiniz mi? Ben ettim. O gözler, o dudaklar, nasıl da yanlış karar veriyorlar. Ufak tefek yanlış kararlara müdahale edebilirsiniz, bir insan verilen yanlış bir karar ucundan alev aldıysa üzerine

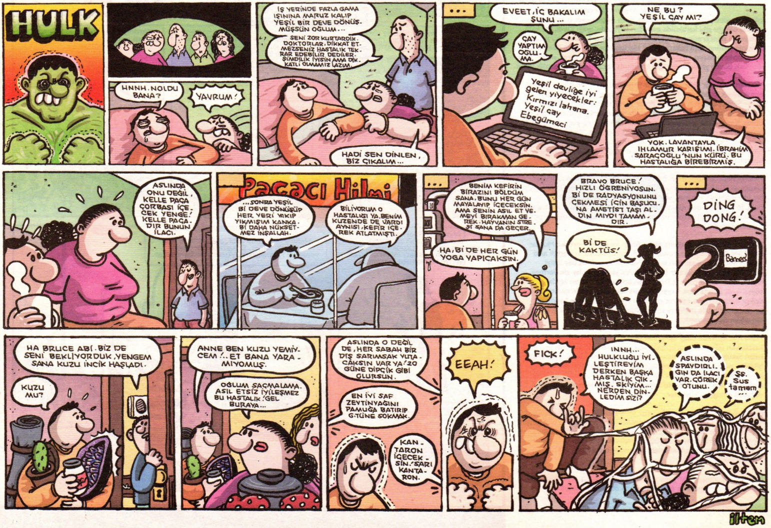
su sıkarsınız, elinizle vurursunuz, söndürürsünüz. Gelişimini tamamlamış bir arkadaşınızı kişisel gelişim kitabı alırken görürseniz, eline vurursunuz, kitabı elinden düşürmesini sağlarsınız. Kolundan tutarsınız, neşeli kitapların olduğu yere götürürsünüz. Mesela Yeraltından Notlar, mesela Gazap Üzümleri, mesela Sosyolojiye Giriş - I. Ama birini dev bir yanlış karar alırken izlemek titaniğin batışına tanıklık etmek gibi, alev alev yanan Hindenburg gemisinin ağır çekim yere çakılışını izlemek gibi. Ne yapayım, su mu atayım üstüne? "Ah insanlık, vah insanlık" diye ağlamaktan başka ne gelir elden? Büyük yanlış kararların sonsuza yakın bir ivmesi var, önüne çıkanı ezip geçiyor, yolunda ne varsa önüne katıyor. "Geçen hafta tanıştığım kızı hatırlıyor musun Erman? Biz evleniyoruz!" Allah mutlu mesut etsin, sakın çocuk yapmayın. Boşanma sürecinde sıkıntı ikiye katlanır. "On yıldır hastalıklı bir ilişki yaşadığım, devamlı ayrılıp barıştığım kız arkadaşımı hatırlıyor musun Erman? Biz evleniyoruz!" Hayırlısı olsun, çocuk yapmayın. Dünyada yanlış bir karara çeyrek altın takmak kadar insanı "bu parayla çok küçük bir kayak tatili yapabilirdim" diye düşünmeye zorlayan başka bir şey yoktur.

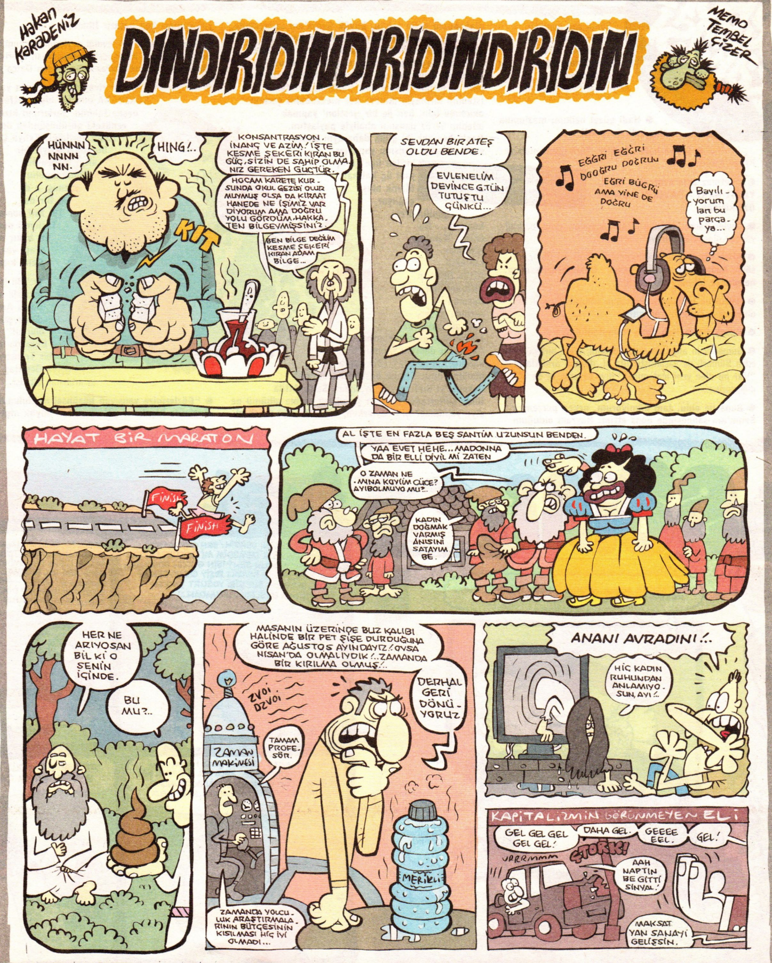
Her memlekete gittiğimde aynı şeyi duyuyorum. "Büyükbaş hayvan alacaksın, devlet zaten hayvanın parasını veriyor, kurban bayramında satarsın, satamadığını da fabrikaya satarsın. İşte para!" Her gece birahanelerde ortaklıklar kuruluyor, paralar birleştiriliyor, çiftlik işine her bakılıyor. Alkollübeyler tarım ve hayvancılık kooperatifi. Kasabada geçen sene yirmi otuz kişi böyle batırdı bütün parasını, ama muhabbetin ateşi hala sönmedi. Kasaba böyle, neden bilmiyorum. Bir dükkan var, yirmi senedir birileri pastahane yapmaya çalışıyor. Bir pastahane batıyor, bir hafta sonra başkası gelip yine aynı yerde pastahane açmaya çalışıyor. Beş kardeşler pastahanesi batıyor, uneller pastahanesi açılıyor. İnsanlarımız azimli ve tutkulu diyeceğim ama öyle olsa tarım festivaline her sene Edip Akbayram'ı çağırmazlar. Anlamak çok güç. "Belediyenin bahçesinde define varmış, bahçe düzenlemesi yapıyoruz ayağına kazıp çıkartmaya çalışmışlar ama büyülü define olduğu için yer değiştirmiş, bir şey bulamamışlar" muhabbeti gibi, büyükbaş hayvan konusu bir türlü kapanmıyor.

Arkadaşlarla birahanede oturuyorum, muhabbeti durmadan "belediyenin bahçesinde hazine varmış" noktasına getirmeye uğraşıyorum. Belediyenin bahçesindeki hazineyi dinlemeye doyamıyorum. Şu anda, bizimle aynı birahanede bulunan insanlar arasında yanlış kararlar verip gece gizlice belediyenin bahçesini kazmaya çalışmış insanlar var. Küreklerle ve yanlarında büyü bozucu hocayla yakalandılar, karakolda "Vedat abi çok ayıp ediyorsun, bizi de zor durumda bırakıyorsun, kaç yaşında insanlarsınız, ne yapalım şimdi tutuklayalım mı sizi?" diye sitem edildiler. Tutuklanma falan olmadı ama Vedat abi bir hafta ortalarda gözükmedi. Belediyenin bahçesindeki define konusu açılırsa belki Vedat abi de sinirlenir, "kapat konuyu" falan diye triplenir, konu kapanmayınca "s.keyim muhabbetinizi" diyerek sinirle çıkar gider. Keriz gidişi izleriz doya doya, Vedat abi gidince "ayıp oldu" diye üzülürüz. Kasabada eğlenmek plan ister, çaba ister. Bunlarla uğraşırken uzaktan tanıyıp sevdiğimiz bir eleman masaya gelip "Yirmi tane büyükbaş aldım, bir miktar da koyun aldım, hafta sonu geliyorlar. Bankadaki işi de bırakıyorum, hayvancılık yapacağım." dedi. Öyle yanlış bir karar almış ki, vücuduna sığmıyor. Merhaba, nasılsın, afiyet olsundan önce vücuttan o çıkmaya uğraşıyor. "Bankayı neden bırakıyorsun ya, hayvan işi yürü bir şekilde, sen yine işine baksaydın" dediler. "Ne çalışacam ya, s.keyin bankasını" diye güldü.

Bu güzel muhabbeti duyan Vedat abi de yanımıza geldi, "en doğrusunu yaptın, keriz bunlar, İstanbul'da milletin hesabına kendilerini paralıyorlar, hepsinin babasının dükkanı vardı burada, kendi işlerinin başında durmadılar, gittiler milletin dükkanında çalışıyorlar" diye bizi hedef gösterdi. Oradan hayvan işine birlikte girdiklerini anladık. Olay gittikçe tatlı bir hal alıyordu. Konu uzadıkça birahanede bizim dışımızda neredeyse herkesin bir şekilde hayvanlara ortak olduğu ortaya çıktı. Çok büyük çaplı bir yanlış karar festivali söz konusuydu. Gecenin sonunda "kerizlik etmeyin, gelin siz de ortak olun" dediler. "Biz biraz düşünelim, akrabaları falan arayalım" deyip kaçtık. Her gün yüzlerce doğru karar veriyorum, çoğunuzun haberi yok.

Hakan Karadeniz
DINDIRIDINDIRIDINDIRIDIN
Memo Tembel Çizer
HÜNNN NNNN NN.
HING!..
KONSANTRASYON, İNANÇ VE AZİM! İŞTE KESME ŞEKERİ KIRAN BU GÜÇ, SİZİN DE SAHİP OLMANIZ GEREKEN GÜÇTÜR.
KIT
HOCAM KARETE KURSUNDA OKUL GEZİSİ OLUR MUYMUŞ OLSA DA KIRAATHANEDE NE İŞİMİZ VAR DİYORUM AMA DOĞRU YOLU GÖRDÜM, HAKKATEN BİLGEYMİŞSİNİZ.
BEN BİLGE DEĞİLİM KESME ŞEKERİ KIRAN ADAM BİLGE...
SEVDAN BİR ATEŞ OLDU BENDE.
EVLENELİM DEYİNCE G.TÜN TUTUŞTU GÜNKÜ...
EĞRİ EĞRİ DOĞRU DOĞRU
EĞRİ BÜĞRÜ AMA YİNE DE DOĞRU
Bayılıyorum lan bu parçaya...
HAYAT BİR MARATON
FINISH
FINISH
AL İŞTE EN FAZLA BEŞ SANTİM UZUNSUN BENDEN.
YAA EVET HEHE... MADONNA DA BİR ELLİ DİYİL Mİ ZATEN
O ZAMAN NE .MNA KOYİM CÜCE? AYIBOLMUYO MU?..
KADIN DOĞMAK VARMIŞ ANISINI SATAYIM BE.
HER NE ARIYOSAN BİL Kİ O SENİN İÇİNDE.
BU MU?..
MASANIN ÜZERİNDE BUZ KALIBI HALİNDE BİR PET ŞİŞE DURDUĞUNA GÖRE AĞUSTOS AYINDAYIZ! OYSA NİSAN'DA OLMALIYDIK!.. ZAMANDA BİR KIRILMA OLMUŞ!..
ZVOI DZVOI
DERHAL GERİ DÖNÜYORUZ
ZAMAN MAKİNESİ
TAMAM PROFESÖR.
MERİKLİ
ZAMANDA YOLCULUK ARAŞTIRMALARININ BÜTÇESİNİN KISILMASI HİÇ İYİ OLMADI...
ANANI AVRADINI!..
HİÇ KADIN RUHUNDAN ANLAMIYOSUN, AYI!..
KAPİTALİZMİN GÖRÜNMEYEN ELİ
GEL GEL GEL GEL GEL!
DAHA GEL.
GEEEE EEL.
GEL!
VRRRMMM
ÇTORK!
AAH NAPTIN BE GİTTİ SİNYAL!
MAKSAT YAN SANAYİ GELİŞSİN.

BeBek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Şimdi can günüdür,
Davranmayan delidir,
Savaşmayan ölüdür,
Bizim gibiler için..."
Vasıf Öngören /
Asiye Nasıl Kurtulur'dan

● **Hadi güzel halkım; mazlumun ahı, indirsin şahı!!**

● Dünya halkı: Türkler, Türk düşmanları ve Kuzey Kıbrıs...

● **"Yetmez ama evetçilere karşı, YETTİ GARİ - HAYIR!" - Göksel Özdikicioğlu**

● Devlet Bahçeli başbuğ idi bi zamanlar, şimdi başbuğ yancısı olarak sürdürüyor kariyerini...

● **Artık söz Kamuran Akkor'da: 'Evet mi hayır mı söyle bana nedir senin cevabın / Beklemek istemem, ne olacak bilinmez ki yarın!'**

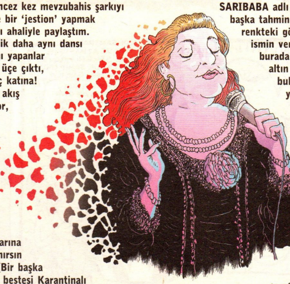
● Selçuk'un torunuyuz, Osman'ın oğluyuz, Kemal oluyoruz... Zorunuza mı gitti!?

● **Kuzey Deniz Halı Saha Komutanlığı...**

● Sümerler'in alayı da mucit değildi, günü biraya meze eden Sümerli de yaşamıştır illa ki, düzenli aralıklarla "Var mı ulen yeni icat micat" diye sorarak bi de diğerlerine...

● **Bana ne oldu, tam bilmiyorum, geçen perşembe Sema'nın sahnesinde dans ettim. Hayranı olduğum olağanüstü sesin sahibi, büyük Sema'nın sahnesinde. Müzik konusundaki duayenim Murat Beşer ve Şirin Soysal'la izledik Sema Moritz'i... "Karakız Kantosu"na doyamıyorum, o şarkının introsu eşliğinde, evde mevde, ellerimi titrete titrete çok dans etmişliğim vardı ama Sema hanımefendi, isteğimi kırmayıp ikincez kez mevzubahis şarkıyı okuduğu için, ben de bir 'jestion' yapmak istedim ve öz dansımı ahaliyle paylaştım. Benle beraber iki gidik daha aynı dansı yaptı. O gece dansımı yapanlar birden üçe çıktı, yani üç katına! Manik akış çağlıyor, gönlün freni kopuyor... Bu arada, Karakız Kantosu, rahmetli Attila İlhan'ın "Karantinalı Despina" şiirinde geçer, "bir gül takıp da sevdalı her gece saçlarına / çıktı mı deprem sanırsın karakız kantosuna" (Bir başka idolüm Timur Selçuk bestesi Karantinalı Despina'yı dinlemeye doyamam. Sahi, Attila İlhan şiirlerinden yapılan şarkıların seçme albümü ne diye yapılmaz? Şiir söylerken, melodik yapı ve ritmi yakalamayı hep başarır İlhan.)**

Musa Kart'ın hapiste tutulmasından daha vahimi, tutan adamların hapislik suçlarının olması!

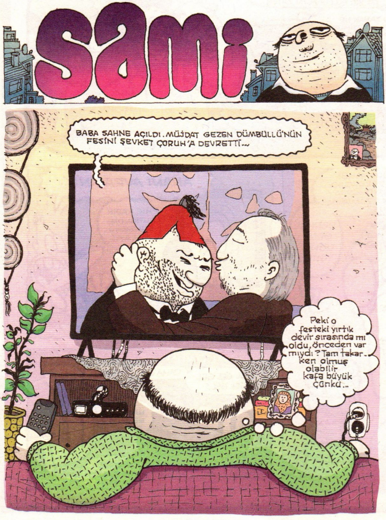
● Neyzen Tevfik, en sevdiği neylerini Bodrum'dan gelip Datça'nın Kargı Köyü'ndeki kamışlardan elleriyle keserel yaparmış... Duyunca biraz daha sevdim Datça'yı...

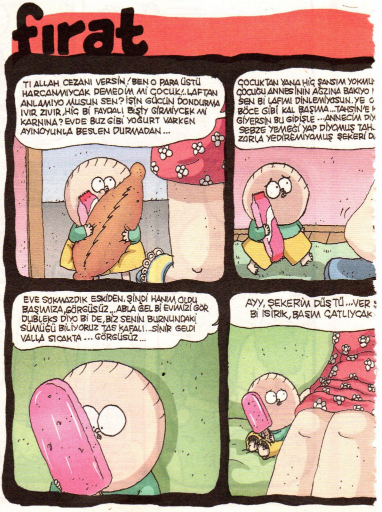
● **Sarıyer'in ismi, bir rivayete göre, orda yatan SARIBABA adlı bir kişiye atfen. Bir başka tahmin, yarlarının kızıl ve sarı renkteki görünüşünden dolayı bu ismin verildiği. Evliya Çelebi, burada vaktiyle bir altın madeninin bulunduğunu yazmış, o da var.Bir de 19. asır sonlarında faaliyeti durdurulan bir bakır madeni ocağı var imiş. Gene kızıl-sarı!**

Okyan ve

● "Bu işler dua etmekle olsaydı, Suudi Arabistan, dünya şampiyonu olurdu!" - Ekranda dua eden bir Trabzonsporluyu gören Beşiktaş taraftarının tepkisi...

● **"Gözlerinize yansıyan hüzünsel mutluluğunuzun rüzgarına kapılarak yol almaktan büyük mutluluk**

luymaktayız.'' - **Esra Ceyhan hayranı Tiber Gürsoy adlı şahsın hissiyatı (Yeni Har man, İşaret ve İşaretçi köşesinden, Gazanfer Naifinoğlu)**

● Sizden gugıl olmasınlar, her şey hakkında bilgi sahibi ınsanlar şaşırtıyor beni her seferinde. Hani, bi şeyden de ınlama be arkadaş. Yok durduramazsın, konuşurlar...

● **"Çıplaklığı genç kızlarımıza moda diye yutturanların gözünde şimdi bi zafer parıltısı var." - Minibüs yazısı**

ı saymazsak, "en ünlü e deniz", Akdeniz...

● Bakkaldan iki tane 'Bounty' istedim, lak diye iki Bomonti geldi. Basiretim bağlandı, geri de veremedim. Biralarla bakışıp durduk. İçmedim. Birini aziz dostum Gökhan Şahlar gömdü, diğeri hala dolapta duruyo...

● **Çarşamba'yı Shell aldı, bir yar sevdim Dell aldı...**

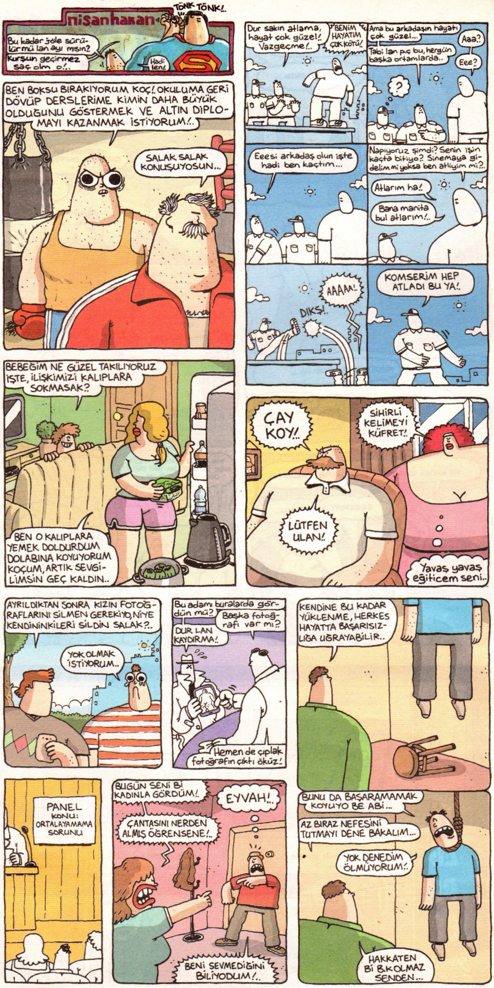
● Galata Kamayor Atölye sahnesindeyiz, 14 Nisan cuma, ezon yarı finali! (21.30, Şimşir Sokak 12)

● **Geçen hafta 'Emel Müftüoğlu'na ait diye yazdığım 'Kurtar beni buralardan'' şarkısı, İzel'in tabi ki de ıe! İzel'den özür diler öperim. Emel'i de öperim ve özür dilerim. Öpen ve özür dileyen biri olduğumu biliyorsunuz artık. Hepinizi de öperim...**

● 15 Nisan 2017, cumartesi akşamı Cihangir Komedi Kulüp sahnesindeyiz. Tek kişilik, "Kızılordu Solosu" adlı gösterimle ben ve müzikal şarkılarıyla Kamayor Kabare. Ayrıca, Şirin Soysal ve Bora Çeliker, sürpriz konuklarımız! 21.00'de açılış, 21.30'da sahne. Meclis-i Mebusan Yokuşu, no:15, kat -1, Fındıklı. Yer ayırmak için mailimi kullanınız. Hayırlı bir gece olacak, bekleriz!

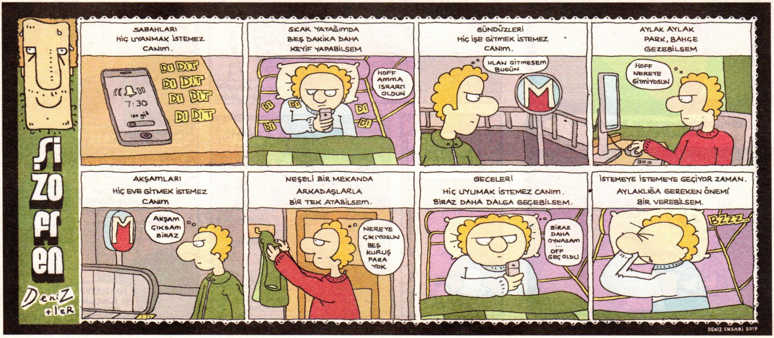
vedatozdemiro@gmail.com

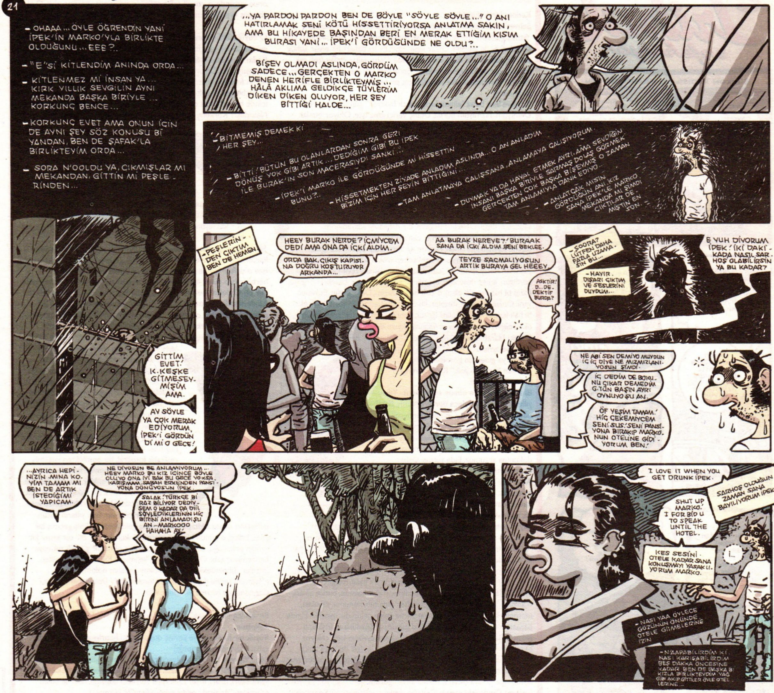

yigit@comic.com

Çarpışma — İpek & burak

Yazan çizen OKY

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Asırlarca önceyi hissederim karanlıklarda/ En uzak yıldızların vücuduma değen ışıklarından"

Fazıl Hüsnü Dağlarca

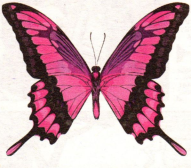
Kediler biraz duruldu.
Şehvet'in cebrinden, kamçısından bir nebze olsun azad olunca.
Yatmış güneşleniyorlar. Araba üstlerinde sereserpe. Yeni sezonun taze sinekleri bi de güveler. Onlar kıpır kıpır. Ev içi baharı. İlk onlar zuhur etti. İlk baharın da, daha daha ilk evveli. Daha dallar çıplak.*(çok çok farklı iki ayrı hızla içiçe–sinekler bir Şarlo filmi gibi aşırı süratli zigzaglar, güveler "slowmotion"iyice yavaşlatılmış, pır pır pır helozonlar çize çize, döne döne)*
Bu güve'lere biraz "alnımı kırıştırarak bakıyor" gibi mi oluyorum? Demiştim. Yazmıştım burda. Utanç verici ama işte. Oluyor bunlar.
Biraz haksızlık ediyor gibi onlara karşı, Kelebekler'e benziyorlar ama giysileri onlar kadar cafcaflı/şatafatlı//atlaslı/ revnaklı değil diye öyle yapıyoruz falan diye... Kelebeğe gösterdiğimiz iltifatı esirgiyoruz. Sadece renk meselesi değil tabi. Gerçi o da vardır da. "Güzellik ondur, dokuzu dondur" demişler. Amenna. Libas önemli. Albeni meseleleri falan filan. İnsanız. Ama sadece o değil. Öyle biri değilim. Bir dakka. Açıklayabilirim.

Yemek olarak "kazak" yiyen bi canlı. Nasıl tarafsız/kayıtsız, bigane kalınabilinir? Ben yapsam aynısını, gidip birinin kazağına, tek bir ilmiğinin kaçmasına dahi sebep olsam, kimbilir neler neler yaparlar. Kolay iş mi? Bu kadar pahalı bir damak zevki? En, en sevdiğim, enfes desenleri, uyumlu/ahenkli renklerle bezeli, el örgüsü, (özel bi hatırası da olan) o çok hoş kazağım. Delik deşik. Etmişler yani. Onlar. Yemişler. Rezalet. İlk olsa... Bu kaçıncı kazak. Giyilecek bi hali kalmamış. Naftalin? İğrenç bence. Sevmem.*(bir ünsiyetim, bir akrabalığım, ortak huylarım falanım filanım da yok değil onlarlan demek ki, bak)* Harab olmuş. Çöpe gidecek. "Aa!atma!" derdi annem olsa. Herşeye aynı; "Aa! Atma" "Atma o hırkayı" "Bursa'ya giderken giymiştim onu..." "dursun bi zararı yok." Kiremit rengi o hırka. O diğerleri.
Bi sürü pare pare olmuş, eski püskü... Yıllar, yıllardır dolapta öylece duran eprimiş, harab olmuş o eski manto. Onu bilmemnereye giderken giymiş. Sapı kırık o fincan? "Atma!" Mahmure teyze'si gelmiş, kahve içmiş onlan. Geçmiş, kaybolup gitmiş zamanlara dokunma arzumuz. Elde tutma. Daha önce alıntıladığım o müthiş şiirinde Edgar Allen Poe'nun da sözünü ettiği o korkunç çaresizlik. Çaresizliğimiz; "...Altın kum taneleri, avucumda/ ...Akıp gidiyorlar dibe ah, parmaklarımın arasından/ ...Kurtaramaz mıyım peki Tanrım!/ Bir tekini olsun o merhametsiz dalgadan?"
Zaman'ın o "merhametsiz dalga"sı. "Yazı yazma" da aynı işte, o "dalga"dan güya bişeyler kurtarabilme perişanlığı. O beyhude çaba. Ya da o durmadan çekilen fotoğraflar.
Arkadaşımın henüz ilkokula dahi gitmeyen küçük kızı. Edgar Allen Poe'nun sözünü ettiği o seyi; o aynı şeyi, artık nasıl, hangi çeşit bir esrarengiz, bilemediğimiz yolla sezdiyse. Panik halinde, bütün anları; o anların içindeki herkesi, herşeyi, her durumu, konumu, eşyaları, mesneleri, gölgeleri mölgeleri aralıksız çekip çekip duruyordu. Elinde babasının kendisine aldığı fotoğraf makinası. Boynuna asılı. Geçip giden an'ları yakalamak, zaptetmek. Çekmeceyi açıp içini çekiyor, bi sağdan bi soldan.(sadece görünenle, zahir'le ilgili de değil bak) Dolabın üstünü. Yan tarafını. Sonra öbür yüzünü. Babasına çektirtiyor dolabı, biraz öne; arkasını. Sonra bir alttaki çekmeceyi. Çekmece açıldığında ortaya çıkan kısmının alttan görünüşünü.(eğiliyor, yatıyor yerlere) Duvardaki çatlağı. Çatlağın uzaktan görünüşünü. Sonra çok çok yakından tekrar aynı çatlağı. Herşeyi, tekrar tekrar. Penceredeki bulutlar. O anki durumları. Sonra biraz daha hafif dağılmış halleri. Bi sonraki durumlarını. Hep telaşla ama. Acele acele. Bişey sorsan cevap vermiyor. Çok ciddi. İşi aksamamalı. Çok mühim çünkü.
Sandalye, biri dokundu hafif yer değiştirdi. Hemen gelip yeni halini... Çocukluğun masumiyeti, kirlenmemişliği, o bozulmamışlığıyla, doğrudan, aracısız sezdiği o şey. O korkunç mesele. O mesele'nin, onun yüzünde, o çocuk safiyaneliğinin aynasında yansıyan aksi. O aksi görmüş ürpermiştim. Her an'ın kaybolup kaybolup gidişi.

O büyük, ünlü deprem.(1999 Marmara) Epey sonrasında, o depremde evi unufak olmuş gitmiş bir kadınla yapılan bir röportajı izlemiştim. Kadın bir moloz yığınından ibaret evinin enkazı önüne gelmiş, konuşuyordu. Diyordu ki: "...Yıkımdan da önemlisi, daha korkuncu; bütün fotoğraflarım kayboldu. Onların kayboluşu... O işte... Geçmişe ait hiçbir şeyim yok. Annemin, babamın yüzleri nasıldı? Zihnimin içinde her an biraz daha soluyorlar. Siliniyorlar... Unutuyorum onları... Nasıldılar? Korkunç bişey bu. Gençken nasıldım? Yüzüm nasıldı? Unutuyorum..."

Bitirirken, bu kaybolup gidişe, bu korkunç gidişat'a bir tür sihirli/hileli bir yolla, görülmemiş duyulmamış bir çare bulmuş gibi olmuş olan birini, bir genç kızı tanımıştım; Bir çeşit zaman hırsızı. Kayıp giden o "altın kumlar"dan bi kaç tanesini araklayıp bir şişeye kapatmanın yolunu bulmuş gibiydi. Hayretler içinde kalmıştım.
Nasıl?
Şöyle; Kızın çantasında koskocaman bir ciltli sağlam defter.(kalın kartonumsu sahifeler) Makaslar, uhu'lar...(o günlerin ünlü yapıştırıcısı) İşte o defter. İçinde gelip geçen her bir günün, ama istisnasız herbirinin, o gün'e ayrılmış bir kaç sahifesi var. (günlük gibi, evet, ama dur bi) O defter her gün, her an yanında, çantasında. Yaşadığı günün içinde, kendince önemli kimi nesneleri seçip alarak(bazen de bir parçasını keserek) o deftere yapıştırıyordu kız. Ait olduğu o günün sayfasına. O gün erkek arkadaşıyla bindikleri otobüsün biletleri. Arkadaşının içtiği sigaranın izmariti.*(ama işte o sigarayı içerken tuhaf bişey söylemiş falan oluyor çocuk, o önemli lafı da ok çıkartıp ekliyor yanına)* Diyelim tartışmışlar bu ağlamış, gözyaşı lekeli kağıt mendil; O da orda. Yapıştırılmış. Herşey var sahifeler arasında. Çeşit çeşit. Bir sahifede eski bir anahtar, bir yanmış kibrit. Kül. Ezilip bantlanmış. Zımbalanmış, delik ada vapuru bileti*(kalın mukavvamsı bir kartondan olurdu)* Bir gazete parçası. Bir eski paso. Bir gömlek düğmesi. Ambalaj yaldızı. Bir tutam saç. Bir vesikalık fotoğraf. Bir gömlekten kesilmiş bir parça. Herşey. Sicimler, kolyeler, ince zincirler... Yanlarına renkler sürmüş. Taş bile gördüm yapıştırılmış. Bir çakıltaşı. Çok çok yassı bir taş tabi. Herşey olabildiğince yassı. Her ayın bir cildi var. Eski yılların bütün defterleri sırasıra kitaplığında. Aklına geldiğinde, gelmiş geçmiş bir günü bulup, o günün kimi eşyalarına dokunabiliyor. Bir tür kısmi bir zaman yolculuğu. Bir nevi. Sırf yazılardan olma bir günlük tutmaya benzemiyor tabi. Orda hepi topu kelimeler. Kelimeler, kelimeler... İmgeler. Zihnindekilerle aynı. Dokun bakalım dokunabilirsen.

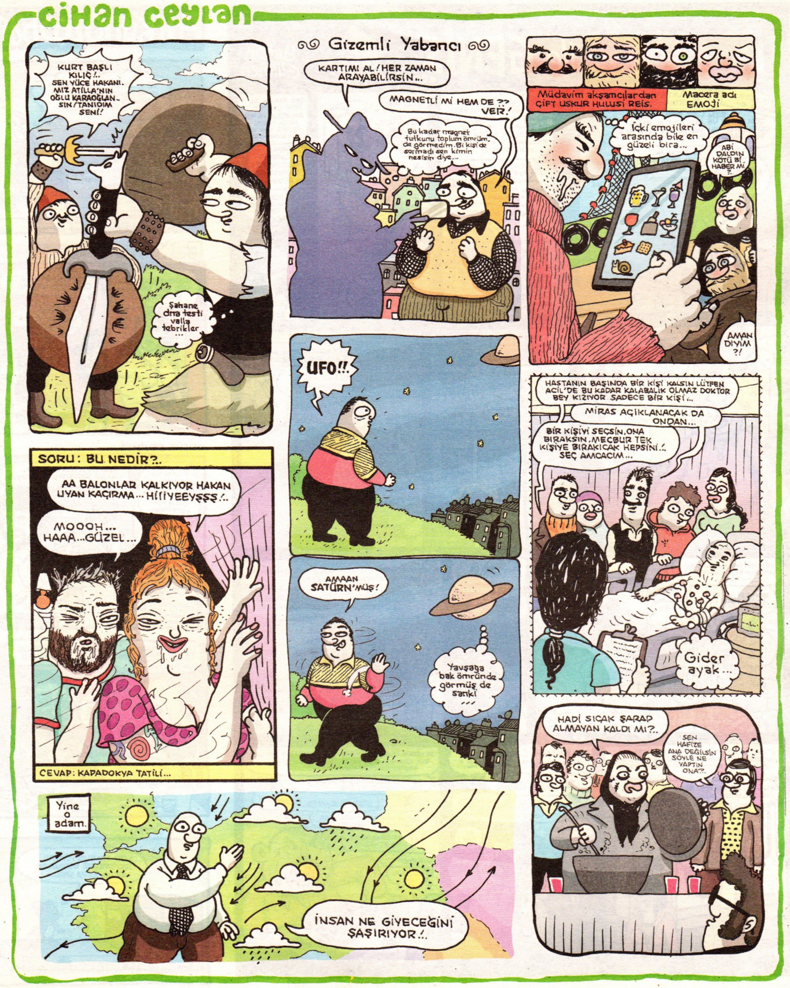
("Ağlasam sesimi duyar mısınız/ Mısralarımda;/ Dokunabilir misiniz,/ Gözyaşlarıma ellerinizle?"Orhan Veli)

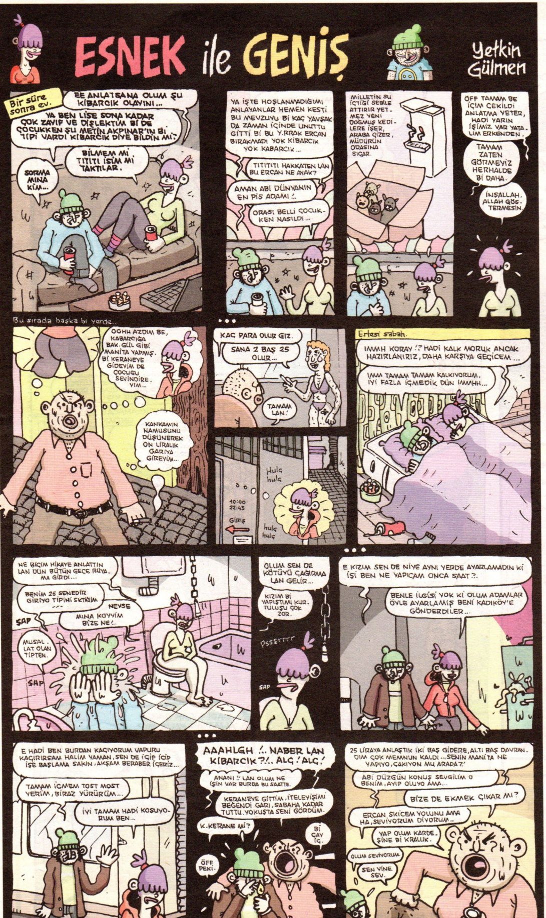
Bir zaman hırsızı işte.
Aşkolsun.
Büyük bir hayranlık ve sevinç duyduğumu hatırlıyorum.(müthiş bir sanat eseriydi hem yaptığı)
"Aa... Yapiyim ben de..." Nerde bende o sabır, o dirayet, o istikrar... İnsanoğlu, daha doğrusu kızı... Onların, mücadeleciliği, çalışkanlığı, azmi, sabrı, ısrarı, inadı ,..*(eh işleri zor; hem doğurup, hem de adam edecekler–"Analardır adam eden adamı"N. Hikmet–)*
Zaman bile kurtulamıyor sanki onların ellerinden...(kolay kolay bırakmıyorlar yakasını)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan
KURT BAŞLI KILIÇ!.. SEN YÜCE HAKANIMIZ ATİLLA'NIN OĞLU KARAOĞLANSIN! TANIDIM SENİ!
Şahane dna testi valla tebrikler...
Gizemli Yabancı
KARTIMI AL! HER ZAMAN ARAYABİLİRSİN...
MAGNETLİ Mİ HEM DE?? VER!
Bu kadar magnet tutkunu toplum ömrümde görmedim. Bi kişi de sormadı sen kimin nesisin diye...
Müdavim akşamcılardan ÇİFT USKUR HULUSİ REİS.
Macera adı EMOJİ
İçki emojileri arasında bile en güzeli bira...
ABİ DALDIN KÖTÜ Bİ HABER Mİ?..
AMAN DİYİM?!
UFO!!
AMAAN SATÜRN'MÜŞ!
Yavşağa bak ömründe görmüş de sanki...
SORU: BU NEDİR?..
AA BALONLAR KALKIYOR HAKAN UYAN KAÇIRMA... HİİİYEEYŞŞŞ!..
MOOOH... HAAA...GÜZEL...
CEVAP: KAPADOKYA TATİLİ...
HASTANIN BAŞINDA BİR KİŞİ KALSIN LÜTFEN ACİL'DE BU KADAR KALABALIK OLMAZ DOKTOR BEY KIZIYOR SADECE BİR KİŞİ...
MİRAS AÇIKLANACAK DA ONDAN...
BİR KİŞİYİ SEÇSİN. ONA BIRAKSIN. MECBUR TEK KİŞİYE BIRAKICAK HEPSİNİ!.. SEÇ AMCACIM...
Gider ayak...
Yine o adam.
İNSAN NE GİYECEĞİNİ ŞAŞIRIYOR!..
HADİ SICAK ŞARAP ALMAYAN KALDI MI?..
SEN HAFİZE ANA DEĞİLSİN SÖYLE NE YAPTIN ONA?..

Furkanözçoban

CONAN THE BARBARIAN

RESİM SEVİNCİ

Tom & Jerry

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

BİR DAKİKA!

Oğlumun okulunda veliler arasında iki senedir sergilediğim asosyal baba görüntüsünü kırmak için güzel bir gün. Bu seneki veli toplantısında dinamik, canlı, konuşkan bir veli olmaya kararlıyım. Aniden yaşanan bu büyük değişimi diğer veliler isterlerse, "Son iki senedir depresyondaydı herhalde, oysa şimdi capcanlı bir baba…" diye yorumlayabilirler. Kendileri bilir.

İşte rehber öğretmen! "Nasılsınız?" diyerek aydınlık bir gülümsemeyle selamlıyorum onu. "Teşekkürler siz nasılsınız?" diyor. Ellerimi iki yana açarak, "Çok çok iyiyim," deyince bir an susuyor. Okul koridorlarında herkesten tavşan gibi kaçtığım günler düşünüldüğünde, sanırım haddinden fazla görkemli bir hal bildirimi bu. Sesimde, tedavisi umut veren bir kanser hastasının ölümden yırtma sevincini anımsatan bir coşku var. İki yıldır yaşadığım o kasvetli günleri kast eder gibi, "Çok sevindim," diyor rehber öğretmen. Yoluma devam ediyorum. Fakat ne yazık ki iki senedir iletişimsizliğe alıştırdığım insanlar yüzüme bakmıyor. Boşa giden mimikler konusunda ustayımdır, ama daha ne kadar karşılık almadan kendi kendime gülümsemeye devam edebilirim? Suratımı asar asmaz bir veli tarafından yakalanıyorum. Derhal gülüyorum, ama asık surattan aniden neşeye geçen kötü bir tiyatrocu gibi rahatsızlık veriyorum. Pekala biri gitti, ama daha çok veli var. Olacak bir şeyler oğlum, baban da sosyal coşkuyu yakalayacak. Neşesiyle tüm karanlık geçmişi unutturacak. Her şey senin için.

Matematik öğretmeniyle görüşmek için sınıflardan birinin kapısında bekleyen bir gruba yanaşıyorum. Hepsiyle defalarca karşılaşmama rağmen sadece birisiyle konuşmuşluğum var. Gruba iyice yanaşıp selam verince selam vermek durumunda kalıyorlar. Hah şöyle, benden çekinmenize gerek yok, geçmişte sizlere yaşattığım karanlık günlerin üzerine bir güneş gibi doğmaya geldim. Ortama tek kelime salıp kaçmaya değil, uzun uzun, ilgi çekici cümleler kurmaya geldim. Evet, ne konuşuyoruz? Ama bir dakika, ben gelince bir suskunluk mu oldu kuzum?

Sağlıklı bir insan konu bulmaya çalışmaz, normal gündelik hayattan konuşur, derken konu konuyu açar, sonra bir de bakmışsın muhabbet! Sağlıklı insan asosyalin kısıtlı iletişimini bir açar iki açar, sonra "İşte böyle…" deyip o da susmaya başlar Bir şey anlatıldı mı "evet" diye kestirip atılmaz, cümle kurarak cevap verilir. "Doğru aslında…" en fazla bir iki kere denir, sonrası can sıkar. Sana "Bu ülkede yaşanmaz!" diye büyük geyikler aç diyen yok. Ayrıca onu bile desen olur. O da güzel. Ne var? Klişeden korkma, klişe hayattır. Varlığımla başlayan suskunluk, varlığımda ısrar etmemle yeniden muhabbete dönüşüyor. Okulda veli toplantısındayız, elbette çocuklardan konuşuluyor.

İçine zorla dahil olduğum grup toplu halde çocuklarının hiç çalışmadığından bahsediyor, ama tahmin edersiniz alınan notlar gayet iyi. "Hiç çalışmamak", eğitim sistemimizde yaş tanımaksızın yıllardır rastlanan kadim bir davranış biçimi. Ne kadar istekli olsam da bu muhabbete katılmakta güçlük çekiyorum.

Evet benim oğlum da bazen çalışmıyor, ama işin doğasına uygun olarak düşük notlar alıyor. Velilerin gizli gururla döşenmiş yüzlerine bakıyorum, birbirlerini dinlemeden kendi evlatlarını anlatmak için fırsat kolluyorlar. Sırası gelen, "şimdi bir de benimkini dinleyin bakalım" coşkusuyla hiç çalışmayan ama iyi notlar alan çocuğunu ortaya sürüyor. Hiç çalışmayan çocukların velilerinden yayılan gurur tüm okulu kaplıyor. Yaşanan coşkuyla anlatılan hikâyeler arasında büyük bir uyumsuzluk var. Çocukların yetişkin dünyasından çaldıkları "şaşırtıcı" cümleler -zekalarının ne kadar yüksek olduğunu ispatlamak için- böyle ortamlarda anlatılmak üzere ezberlenmiş gibi duruyor. Benim oğlanda da var böyle acayip cümleler, biliyorum, defalarca duydum, ama ne yazık ki aklımda tutamıyorum. Bir insanın evladıyla övünebilmesi için hem çocuğun hem kendisinin zeki olması gerekiyor. Özür dilerim oğlum, sen iyisin, ama ben gerizekalı olduğumdan seni bir türlü topluma mal edemiyorum. Söylediğin sözler boşa gidiyor.

Sınıfa giren on dakikadan önce çıkmıyor. Kapı önündeki bekleyişimiz uzadıkça yaşanan gururun şiddeti de artıyor. Benden sonra gelen ve grubun muhabbetine hiç çekinmeden coşkuyla ortak olan bir kadın, oğlunun tüm testleri erken bitirdiğini ve bu yüzden tüm sınıfın onunla "dalga" geçtiğini anlatıyor. Bu çocuk, artık testleri erken bitirse bile sürenin bitmesini bekliyormuş, çünkü kendisiyle "Anştayn" diye dalga geçilmesinden hiç hoşlanmıyormuş. *Gerçekten zor bir durum sevgili Pauline Einstein, işiniz çok zor, sonuçta bir dahinin annesisiniz, yanılmıyorsam bu durumda siz de bir tür dahisiniz. Daha önce bir dahi annesiyle aynı ortamda hiç bulunmamıştım, valla ne diyeceğimi bilemiyorum. İçimden alkışlamak geliyor, ama dalga geçiyorum sanarsınız diye kendimi tutuyorum. Size kolaylıklar diliyor, eşiniz Bay Hermann'a hürmetlerimi sunuyorum.* Allah'tan Anştayn'ın annesiyle başbaşa değilim, yoksa bu zor durumun altından kalkamayabilirdim. Grupla birlikte gülümsüyorum.

Nihayet, matematik öğretmenini bekleyen son iki kişiyiz. Anştayn'ın annesi ve ben. Anne, yaşanan suskunluktan rahatsız, bir iki defa konu açmaya çalışıyor. Açılan konuları, "Evet çok doğru…" diye karşılıyorum. Sonuçta o bir dahi, onaylamaktan başka ne yapabilirim, bilmiyorum. Suskunluk uzadıkça sıkıntı da artıyor. Sınıfa giren velinin artık çıkması için dua ediyorum. Adam belki on dakikadır içeride. Yıllardır, bir öğretmenle bir dakikanın üzerinde görüşme sağlayamayan biri olarak içerde neler döndüğünü çok merak ediyorum. Benim oğlum bir dakikada biterken, bazı çocukların on dakika sürmesi can sıkıcı. Karım ve ben bir dakikalık bir çocuk yapmışken, diğer veliler üzerine nasıl dokuz dakika daha koydular? Bu kayıp dokuz dakika, sevgili oğlumun gelişimini etkileyecek mi? Asosyal bir baba, bir dakikalık bir çocuk ve veli toplantısına bile gelmeyen bir anne. Değişik bir sıkıntı hissediyorum. Nihayet kapı açılıyor.

Yine aynı, herhangi bir gelişme olmamış hayatımızda, oğlumun işini bir dakikada bitirip çıktım. Koridorda uzaklaşırken matematikçinin olduğu sınıfın önüne ben yokken gelen bir kadının, "Aa çok iyi!" dediğini duydum. Oğlumun bir dakikalık olması dolayısıyla fazla sıra beklemeyeceğine ve belki de benden artan dokuz dakikayla birlikte kendi evladının on dokuz dakikaya çıkmasına sevinmişti. Türkçe öğretmenin bulunduğu sınıfın önünden geçerken bir velinin, "Benim kız çok yönlü..." dediğini duydum. Henüz, görüşme yapmayı düşündüğüm öğretmenlerin yarısına bile ulaşamamıştım. Aslında birer dakikadan hesaplanırsa toplam görüşme sürem en fazla on dakika, fakat başlı başına on dakikalık çocuklar yüzünden bir öğretmene ulaşma süresi otuz ila kırk dakika arasında değişiyor. Saate baktım, geç kalmıştım, işe dönmem gerekiyordu sevgili oğlum. Ama üzülme, inşallah bir sonraki veli toplantısından şen kahkahalar yükselecek. Bu seferlik de senden af diliyor, bütün yönlerinden öpüyorum. Geçenlerde sarf ettiğin ve unutmamak için not aldığım zeka dolu bir sözünü buradan tüm topluma mal ediyorum: "Olan biz çocuklara olacak. Oysa oy bile kullanmıyoruz…"

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 13 NİSAN 2017 | Sayı: 502

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

ÖZER AYDOĞAN
EKŞİ YERSEN KIZ, TATLI YERSEN ERKEK ÇOCUĞUN OLUR DEMİŞLERDİ, KEŞKE EKŞİ YESEYMİŞİM...
YA ANNE BEN BURDA ZAMAN YOLCULUĞUNU BULMUŞUM SEN CAHİL CAHİL KONUŞUYOSUN...
ANA DUR, KENDİNLE İLETİŞİME GEÇEMEZSİN TARİHİN AKIŞI DEĞİŞİR...
EKŞİ YE KIZ BOL BOL YE...
Noluyo lan bana?..
"PRENSLE PRENSESİN MUTLU EVLİLİĞİNİ KISKANAN KÖTÜ KALPLİ CADI..."
GERÇEKTE DE BÖYLE KÖTÜ KALPLİ İNSANLAR VAR MI BABA?
ULAN O KIZLA BEN EVLENECEKTİM. BENDEN ÖNCE DAVRAN. DIN... O YUVA BENİM BENİM HAKKIMDI...
NE İSTİYOSUN SALİH!
ELMA GETİRDİM SİZE... YİYİN..
YIRTICILARDAN KURTULMAK İÇİN SİNCAP ÖLÜ TAKLİDİ YAPIYOR.
ABİ YAPIMCI GELDİ YÖNETMEN BELGESELİ NE ZAMAN BİTİRECEK DİYE SORUYOR...
Kımıldamaz. sam giderler belki...
Hayatta büyük başarılara imza atıp kendimi kanıtlıycam, babamın gölgesinde kalmıycam...
NERDE KALDIN OLUM?
Skiim, neyse annemi geçiyim ban...
BEN KOMŞUYA İNİYORUM, YUKARI YEMEK BIRAKTIM YE...
Bela mısınız lan?..
"Gözyaşlarınızı tutamıyacağınız muhteşem bir yapıt..."
Hiç bişey anlamıyorum!
İLİŞKİ TERAPİSİ
DİNLİYORUM SİZİ...
HAYRİ ÇOK KABA, İLETİŞİM SIKINTIMIZ VAR EVDE...
PARA VER...
YOK PARA MARA.
İŞTE HEP BÖYLE...
HAYRİ BEY BİRAZ DAHA YAPICI, KİBAR OLMAYA ÇALIŞALIM...
İYİ AL BAKALIM KERETA...
YALNIZ EKSİK BU... ONALTI LİRA TUTUYO...
ÇOCUKLA ONUN SEVİYESİNE İNEREK KONUŞUN, KENDİNİZİ ANLATIN...
PİLAV SÖYLEMEDİM BEN, YAĞLI... KALP VAR BENDE.
NERDESİN LAN SEN? SİPARİŞ VERİP GELECEKTİN.
İSTEDİĞİNİZİ BÖYLE ELDE EDEMEZSİNİZ. SEVGİNİZİ GÖSTERİN...
KİME GÖSTERİYİM.
İSTEDİĞİNİZ KİŞİYE, YETER Kİ SEVGİ OLSUN.
ANJİYO OLDUM BEN.
HAYDAA!
BEDEN DİLİNİZİ KULLANMAKTAN ÇEKİNMEYİN...
PARAYI SİZDEN Mİ ALIYORUZ BAYAN...
HAYRİ!..
KALP ZOR POMPALIYO.
BAZEN KÜÇÜK FEDAKARLIKLAR TÜM İLİŞKİNİZİ KURTARABİLİR...
ON ALTI LİRA KÖPEĞİN OLSUN.
HAYRİ ÖDER.
AL SEN YE PİLAVI.
DUYGULARINIZI DIŞA VURMAKTAN KAÇINMAYIN.
BU AY HEP ZARAR ETTİM.
ZIKKIM OLSUN. BEN YİYEMİYORUM.
NEFİSMİŞ!
İYİ ANLARI DA KÖTÜ ANLARI DA HEP BERABER PAYLAŞMALIYIZ...
BOK YE...
SEKİZ SEN SEKİZ O VERSİN.
EŞİM ANJİYO OLDU.
DOKTOR UYAN, USTA GÖNDERDİ BENİ. HESABI ÖDESİN DİYO...
DIŞARDA HASTA VAR MI?..
YOK SİNEK AVLIYOSUN YİNE.
SIKTIR GİT USTANA SÖYLE KAÇMIYO YA DE...

6 NİSAN PERŞEMBE
SAYI: 2017/14 No: 501
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Çocuklarına cinsel istismardan 30 yıl hapse çarptırılan A. O. V., sekiz ay sonra Yargıtay tarafından serbest bırakıldı...

emrah ablak

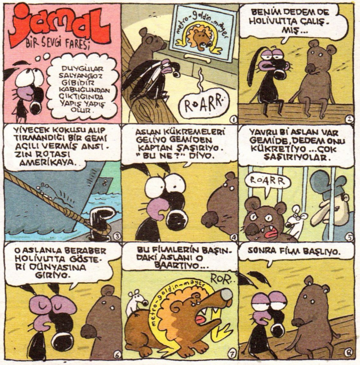

Vatandaşa Sorduk : Hayır

Tülbent YORGANLI (41):

Eski Türk filmlerinde adamı kadını herkes "Nayır" diye konuşuyo.. Çünkü burunlarında sakladıkları bi "N" harfi var... O harf tıngırdıyo.. Aslında doğrusu "Ayır" dır.. Bi yerden bi "H" harfi gelmiş.. Alman olabilir amk..

Lorenzo LAMAS (36):

Illaki olumsuz olmak zorunda değilsin bir yerde.. Misal rahmetli Barış Manço bile, dili varmıyo, "Ha-ha-ha" diye başlıyo, belli ki "hayır" diyecek, ama demiyo, "Hapşu" diye bitiriyo... Tam "Hayır" diyecekken, bakıyo ki toplum baskısı var, veriyo "Hapşu"yu. "Çok yaşa, rahat ve iyi yaşa" filan diye ödülünü de alıyo.. Ama kimisi de toplum baskısı tanımıyo.. Daha da üstüne gidiyo hatta... "Ha..!" diye başlıyo, bakıyo toplum baskısına, isyankar ruhu kabarıyo ve "Hastir" diye bağlıyo.. Bağlaç.... Ama tam tersi de var... "Ha.." diye başlıyo, sonra vazgeçip "Hadi" diye tamamlıyo.. Kimisi de "Haydar Haydar" diye şarkı söylüyo.. Umurunda değil.. İngilizcede "HARRAYT" "tamam, olur, çabuk" anlamında.. İngilterede oy kullanan vatandaşlar için..

Karanlıkhan BUZUR (31):

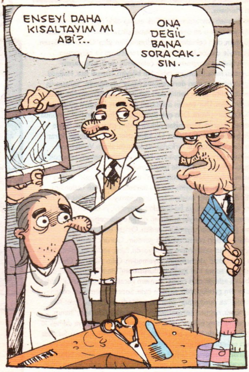
Eskiden vatandaş uğraşmazdı bu işlerle.. Artık vatandaşa soruyolar.. O kadar işimizin arasında bi de demokrasiyle uğraşıyoruz amk.. Baya bildiğin iş lan demokrasi.. Partili ol, oya git, şu bu.. Skicem demokrasisini.. Maaş da yok.. Bedava iş yaptırıydar..

UYKUSUZ

Cerattepe maden sahasında kesilecek 2 bin 118 ağaç açık artırmla satıldı. İhaleyi Eti Bakır A.Ş. aldı.

Referandumla oylanacak anayasa metninde cumhurbaşkanına olağanüstü yetkiler veriliyor.

Erdoğan üslup değiştirdi: 'Evet' diyen kadar 'Hayır' diyen de saygındır.

Türkiye'nin her yerinde "hayır" pankartları sökülüyor.

Jet Fadıl yeniden tahliye edildi.

N.Ş.A NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında, on binlerce insanı dolandırarak kaçan, kaçarken yakalanan ve üstelik bunu bir değil iki kere yapan bir adamın tutuksuz yargılanmasına gerekçe olarak "kaçma şüphesi olmadığının" gösterilmesi, sonu "E bu adam her defasında on binlerce insanı soyup soğana çeviriyor, başka nerede böyle memleket, kaçmaz tabii," mesajlı vasat bir espridir. Ama **Yeni Türkiye** burun kıvırdığınız vasat esprilerin haber başlığı olduğu bir ülkedir.

Normal şartlar altında, olağanüstü hâl dönemlerinde hükümetler olağanüstü hâle sebep olan konularla ilgili hızlı kararlar alabilir. Ama bu kararlar televizyondaki evlilik programlarının kaldırılmasından, işçilerin haklarını alamadığı için greve çıkmalarının yasaklanmasına, otomobillere kış lastiği takılmasından, yaz saati uygulamasının devamlı hâle getirilmesine bir dizi saçma sapan karara dönüşürse bu kararı alanların arasındaki aklı başında birisinin *"Yahu ne yapıyoruz, koskoca darbe girişimini televizyon çöpçatanları, banka memurları, metal işçileri ve lastikçiler yaptı demeye mi getiriyoruz, gülerler valla"* demesi gerekir. Ama **Yeni Türkiye'de** bunların en akıllısı değirmende su öğüttüğünden, bütün bu saçma sapan olağanüstü hâl kararnamelerinin üzerine bir de epilasyon kararnamesi çıkartılır. **Yeni Türkiye** istenmeyen tüylerinizden bile kanun hükmünde kararnamelerle kurtulabildiğiniz ülkedir.

Normal şartlar altında, yaptığınız, yaptırdığınız bir toplu konuttaki dairelerin nasıl olacağına piyasa koşulları ve mimarlarınızın tavsiyeleri yön verir. Ama **Yeni Türkiye'de** stüdyo daireler "siz onları bizim istediğimiz gibi kullanmıyorsunuz galiba," gerekçesiyle yasaklanabilir.

Normal şartlar altında, devletlerin mülteci ve sığınmacı politikaları toplumsal ittifakla belirlenmiş yasalar çerçevesinde çizilir. Hayırlı olanı, her devletin, imkânları ölçüsünde kendisine sığınan, göç eden tüm insanlara kucak açması olsa da devletler kimi zaman acımasızca salt kendi çıkarlarını düşünerek demografik yapılarını, sosyal yaşamlarını ve ekonomilerini korumak için mülteci ve sığınmacılarla ilgili bir takım kısıtlamalar getirebilir. Ama son tahlilde bir grup insan, evlerini, köylerini, ailelerini, yakınlarını, tanıdıklarını, geçmişlerini geride bırakıyorlarsa zaten yeterince acı çekmişlerdir ve bu insanların acılarını pazarlık, tehdit, şantaj unsuru olarak kullanmak en hafifinden insanlık dışıdır. Ama **Yeni Türkiye'de** Suriye'sinden Afganistan'ına hayatlarının geride bıraktıkları kısımları harap olmuş zavallı insanların hayatları adeta birer iskambil kozu, tavla pulu, maça yedilisi gibi kullanılmaya çalışılmakta, yeri geldiğinde şantaj, yeri geldiğinde tehdit unsuru olarak ve sözde muhalefet tarafından da korku unsuru olarak kullanılmaktadır. Bir taraf mültecileri "salarım üzerinize ha!" diyerek, diğer tarafta "bunlara maaş veriyorlarmış, okula gitmeden diploma veriyorlarmış, hepsine ev, altlarına araba çekmişler," diye düşmanlık körükleyerek kullanmaya çalışırken harap olmuş hayatlarından kaçan insanların, **Yeni Türkiye'de** beş dakika bile durmak istememesine neden aramaya gerek yoktur. Düşünün ki **Yeni Türkiye** bombalarla yerle bir edilmiş kentlerinden kaçanların bile kalmak istemedikleri bir yerdir.

@baris_uygur

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Resmen davranamadım. Çok acayip oldu öyle. Üzgünüm resmen ama o an öyle oldu, "gitme, çıkma şimdi yukarıya kadar, gördüm, deri ceketim burda" diyemedim sana Özlem'im. Bazen de böyle oluyor işte. Bir de biraz rahatsızım ya biliyorsun. Dün bisiklet programı demo çekimimiz vardı, olağanüstü soğuktu hava. Üşüttüm zahir. Ne bileyim, olmadı işte. Halbuki "getireyim istersen deri ceketini Alpay" dediğinde, "tamam da burda galiba zaten benim deri ceketim" diyebilmeliydim sana, diyemedim. Dur baştan anlatayım o zaman. Dergiye çıkacağım diye evden çıktım. Dün çok üşüttüğüm için bugün hırka montla çıktım dışarıya. Yanaroğlan oldum evden çıkar çıkmaz. Böyle bir bunaltıcı sıcak olamaz. Üç adım sonra eve dönmeye karar verdim. Monttan da hırkadan da kurtulacaktım. Vardım eve, koltuğa sere serpe serpildim. Hastayım ben resmen ama çok da hasta değilim. Midem de bulanıyor. Halsizim. Dergiye de gitmem lazım. "Napıcağımı bilemiyorum" dedim. "Çok sıcak" dedim. "E deri ceketini getireyim, tam bu havanın şeyi" dedi Özlem'im. "E" dedim "getir madem, ben davranamıyorum çünkü, ben bir yol ayrımındayım, ya bu koltukta uyuycam, ya da son bir deri ceket fişteklemesiyle ayaklanıp dergiye gideceğim, ikisinden biri, getir madem, iyi olur" dedim. Özlem üst kata doğru çıkarken, deri ceketi askılıkta gördüm. Görünce emin oldum. Arkasından seslenmem gerekiyordu, fakat seslenemedim. "Burda ki deri ceket" demeliydim, diyemedim. Çıktı yukarıya Özlem. Bir süre sonra indi aşağıya. "Bulamadım" dedi. Bu noktada da "burda aslında deri ceket" demem gerekiyordu, ve hatta özür dilemem gerekiyordu, sustum öyle. Sonra Özlem deri ceketi gördü, "aa, burdaymış" dedi. Bu noktada da aslında, "evet hep burdaydı, resmen şeyapamadım" demem gerekirken, "hımm, burda mıymış, bak ya" dedim. "Boşuna çıktın yukarıya demek ki" dedim. "Bir de bayaa bir aradım yukarda" dedi. Sustum. Şu anda deri ceketim üzerimde, dergiye doğru gidiyorum. Vapurda bu satırları yazıyorum. Sevgili Özlem, köşemi okuyorsun biliyorum. Gerçekten çok üzgünüm ama o anlarda öyle oldu. Bazen öyle olur ya, resmen öyle oldu. Affet beni. Hastalığıma ver. Ne bileyim, öyle işte. Sonsuz sevgiler.

æ Kahve fincanını ısrarla kulbundan tutmayan insanlar var. Israrla ama. Kahve fincanını kulbundan tutarsa ölür bu insanlar. Kulp öyle hep yola bakacak. Hep ama. Peki kahve fincanını kulbundan tutmayan insanlar nasıl insanlar. Çünkü sadece "kahve fincanını kulbundan tutmayan insanlar var" diyerek bu işin içinden sıyrılamam. Halbuki çok isterdim. Tertemiz bir şekilde yaşamıma devam edebilmeyi çok isterdim, sadece "kahve fincanını kulbundan tutmayan insanlar var" diyerek. Biraz saçmalamaya başladım bu noktada. Umarım toparlarım. Bu kulbu sen sakın tutma diye yapmışlar de mi. Hallahımhalla ya. Ne diyordum. Bu insanlar nasıl insanlar. Ne kötü insanlar, ne iyi insanlar. Herkes kadar iyi, herkes kadar kötü insanlar. Çalışkan mı çalışkan, ama sinsi. Herkes kadar sinsi ama bu gereksiz sinsi. Çalışkan ama gelişime de kapalı. Yani buna desen ki "bir yabancı dil öğren", "fuck you" der. Ama çalışkan. Galiba bu insanların en önemli özellikleri çalışkan olmaları. Başka da bir numaraları yok galiba. Ne bileyim, uzun uzun yazayım diye şeyaptım ama yazamayacağım galiba. Ev işlerinden de anlarlar ha. Ha bir de çevreleri çok geniş oluyor bu insanların. Ama çok geniş bir yelpaze. Profesöründen şeyine kadar. Bu arada iyi ki "şey" varmış. "Şey" olmasa ben ne yapardım acaba. Dünyanın en güzel kelimesisin lan "şey". Yemin ediyorum. Piheeey, ne diyordum, konuyu neyle bitirdim. Hehey yavrum benim hey.

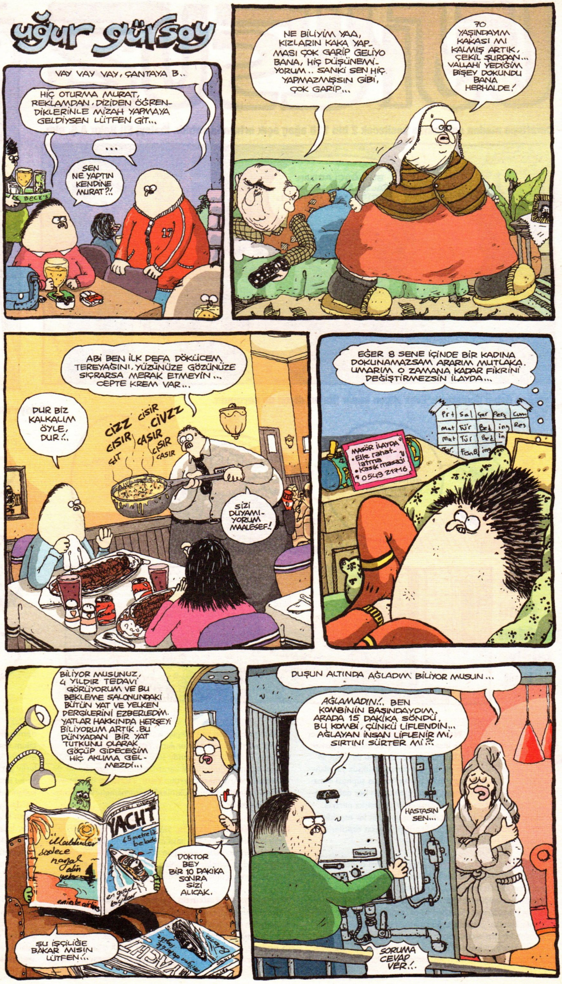
æ Bazen diyorum ki, keşke çok yalancı bir arkadaşım olsaydı. Çok yalancı ama. Yalanda bir numara bir insan. Böyle bir arkadaşa çok ihtiyaç duyuyorum zaman zaman. Çünkü bazen bir şey oluyor, bir yalan bulmak istiyorum, bulamıyorum. Hemen arardım, misal Sedat'ı, "Sedat" derdim, "bana bu konuyla ilgili bir yalan lazım, yardımcı olabilir misin" derdim. Sedat da bana hemen yardımcı olurdu. Bana hemen süper bir yalan bulurdu oracıkta. Beni zor bir durumdan kurtarır, derdime derman olurdu. Çünkü Sedat süper bir yalancı. Ah be Sedat, sen niye yoksun ki benim hayatımda. Çoğu insanın hayatında varsın, benim hayatımda niye yoksun. Beni beğenmiyor musun şekil.

æ Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. "Sen" dedi "süt tenceresine düşen kurbağanın hikayesini biliyor musun" dedi. Dedim "biliyorum". "Anlatayım o zaman" dedi. "Anlat madem" dedim. "Aslında" dedi "iki kurbağa düşmüş süte" dedi. "Ee" dedim. "Ondan sonra" dedi, "lavukların biri hemen pes etmiş, ölmüş, boğulmuş" dedi. "Lavuk mu diyorsun sen kurbağalara" dedim. "Bir sakıncası mı var" dedi. "Ee" dedim. "Sonra" dedi "bu lavuklardan hayatta sağ kalanı ne yapmış biliyor musun" dedi. "Hayatta sağ kalmak mı" dedim. "Evet" dedi, "hayatta sağ kalmak". "Ee" dedim. "Basmış ölen arkadaşının üzerine, zıplamış kurtulmuş, insan dediğin yanında bi arkadaşın ölmüş, önce onun bi üzüntüsünü yaşar" dedi. "Ben bu hikayeyi aslında başka türlü biliyordum" dedim. "İkinci kurbağa nerden çıktı ki" dedim. "Onu da ben uydurdum" dedi. "Haa, tamam o zaman" dedim. Gitti sonra. Sustum. Birkaç dakika sustum, sonra konuştum.

æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"sahne 2017"
7 Nisan Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.30 / bilgi: 0212 327 72 00
8 Nisan Cumartesi / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 20.15 / bilgi: 0536 954 58 35

baris.uygur@gmail.com

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR

● Polis, kanun ve düzenin koruyucusu diye biliyoruz. Kendisi suça karşı bir arkadaş. İlk etapta suç işlenmesini istemez, suç işlenmesini engellemeye çalışır bir çağrışımı var ama detaylı düşünecek olursak suç olmazsa polis hiç olmaz. Buradan hareketle polis suçun azalmasını istiyor olsa da asla tamamen yok olmasını istemezmiş gibi geliyor bana. Siz gidin buradan komplo teorisi neyin kurup 2555'e kısa mesajla gönderin, bakalım ne olacak.

● Çocuğun taş atmak gibi bir opsiyonu her zaman var sevgili okurlar. Biraz düşüncesiz bir tavır tabii. Seneler evvelsi, yanlış otobüse binip yarı yolda, bilmediğim bir yerde inmiştim. Ortalıkta dolanırken mahallenin çocukları taş atmaya başladılar. Olacak iş değil tabii, yolda yürüyorsunuz, çocuklar taş atıyor. "Yavrum yapmayın" dedim, olmadı. İleride bir tüpçü gördüm, önünde de mahallenin gençleri denebilecek bir güruh çekirdek çitliyor. İnceden onların yanına doğru kaçtım. Çocuklar taş atmaya devam ediyor. Mahallenin gençlerinin yanına varınca onların da duyabileceği bir sesle "Çocuklar ayıptır, taş atmayın" dedim. Hani mahallenin gençleri duruma müdahale eder, çocukları uyarır diye. Ama olmadı. Mahallenin gençleri saldırdı bu sefer. Neye uğradığımı şaşırdım, koşa koşa kaçtım oradan. Yoldan bir araba geçiyordu, arabayı zorla durdurup bindim. Yıllar geçti aradan, ne o çocukların neden taş attığını ne de mahallenin genci dediğim dümbüklerin neden çocukları uyarmak yerine bana saldırdığını çözemedim. Gerçi bir daha saçları maviye falan boyatmadım o ayrı.

● Seyretmekten üzüntü duyduğum şeylerden biri de olimpiyatlarda olimpiyat rekoru kıran ama kırdığı rekor iki dakika sonra sıradaki yarışmacı tarafından egale edilen haltercidir, ciritçidir. İnsanın içi acıyor gerçekten, "Aha olimpiyat rekoru kırdı çocuk!" diyorsunuz, sonra diğer mendebur geliyor adamın dört yıl boyunca uğruna kim bilir neleri feda ettiği çabayı nafile kılıyor. Şimdi aslında sonradan rekoru kıran da iyi bir çocuk ondan da eminim ama insan ilkine üzülmekten, ikincisine sevinmeye fırsat bulamıyor. O yüzden diyorum ki, bu spor müsabakalarında biri bir rekor kırdığında yarışmalar durdurulsun, rekoru kıran arkadaşımız kırdığı rekorun tadını çıkarsın, sonra kırarsınız onun rekorunu da olmaz mı? Spor barış, dostluk ve kardeşlik değil mi hemşerim? Ne diye küskünlük, burukluk yaratıyorsunuz? Yaratmayın.

● Öpüşmenin öyle sanıyorum ki en heyecanlısı, en tatlı olanı, ilk öpücükten bir önceki, hani o iki taraf da karşısındakinden emin değilken ve yanaktan öpüşürken dudaklarının belirli bir yüzdesinin kavuştuğu andır. Kişinin de bildiği, anladığı an zaten o andır. Tabii kazara da olabilir ama o zaman ikinci de dudakların benzer bir yüzdesi kavuşmaz, sadece diğer yanak hafifçe değdirilir. Ha biraz önce Umut eve giderken geldi, öpesi gelmiş, o şekil selamlaşıp gitti, başımıza böyle bir iş geldi, alakası yok şimdiden söyleyeyim.

● Şunu bilir şunu söylerim ki beş taş oyunu fakirliğin, fukaralığın, gurebalığın sembolü olmuştur benim gözümde. Çocuk düşünün ki, oyuncağı geçtik tahtadan kılıç yapacak bir marangoz bile yok yanında yöresinde, almış eline taşı, taşla oynuyor. O çocuğu işte, tertemiz alnından öperim ben. Ekmeği taştan çıkaran ana babası misali, oyununu da taştan çıkartırmış gibi geliyor bana. Öyle sanıyorum ki ileride de kimi hali vakti yerinde yaşıtları parasını verip monopoly oynarken monopoly çakması milyoner oynayan ve hatta isim şehirden şaşmayan çocuk da aynı çocuktur. Selam sana çocuk. Yalnız o taşı bana atma bak bozuşuruz sonra.

● Organik tarım, bir yönüyle size de cingöz bir arkadaşın "abi on yumurtayı on liraya satacağıma bir yumurtayı on liraya satarım" şeklinde özetlenebilecek pazarlama stratejisi gibi gelmiyor mu? Ayrıca coğrafya dersinden aklımda bir şey kaldıysa o da entansif tarım ve ekstansif tarımdır. (bir de izohips eğrileri var ki en çok onları severim.) Yurdumuzda hesapta eski usul olan ekstansif tarım uygulanıyordu zaten, ne ara organiğe muhtaç kaldık?

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

HAVADA AŞK

Genç bir girişimci olarak yaklaşık 6 ay önce ortağı olduğum iş yüzünden sık sık uçağa binmek zorunda kalıyorum. Havaalanına mümkün olduğunca erken ulaşıp etrafta dolanmayı seviyorum. Son bir kaç aydır uçağın son çağrısına kadar hızlı hızlı bira içmek gibi bir alışkanlık edindim. Oldukça pahalı biralar bunlar. İlk başlarda ucuz bilet bulduğumda havayolu şirketini mağlup etmişim gibi havalanırken, bira sevdamın ardından ucuz bilet ancak durumu dengelememe yarıyor. Yine de halimden memnunum. Pahalı bilet almış ve üstelik hiç bira içmemiş, boğazı kupkuru, zavallı insanlar düşünüldüğünde bu da bir çeşit zafer aslında. Bu küçük hesaplar yüzünden beni kınamayın, sonuçta insanlık tarihi bir yerden verdiğini öbür taraftan almak isteyen insanlarla doludur. Adım Kaan. 29 yaşındayım. "Ucuz bilet+bira=pahalı bilet" eşitliğinin sol tarafıyım.

Havaalanının ödülü biraysa cezası havada aniden bastıran tuvalet ihtiyacıdır. O gün, iki yerine üç bira içerek kendimi biraz zora sokmuştum. Sık sık uçağa binen insanların "aceleye gerek yok, daha vakit var" ukalalığı yüzünden de tuvalete gidecek vaktim olmamıştı. Daha uçak hareketlenir hareketlenmez havada dara düşeceğimi anlamıştım. Uçak içi aktiviteler kolay değildir. Elli dakika içinde yolcuları hızla doyurmak ve varacakları şehre tok göndermek isteyen havayolu şirketleri, uçağın koridoruna yolu tamamen tıkayan ağır metalden bir yemek arabası salarlar. Bu engelin sımsıkı bilincinde olan genç bir girişimci olarak hızlı hareket etmem gerektiğini biliyordum. Tırmanışın bittiğini haber veren "ding" sesiyle birlikte sanki süre başlamış gibi hemen harekete geçtim. En nazik sesimle "Pardon," dedim yanımdakine, "geçebilir miyim?"

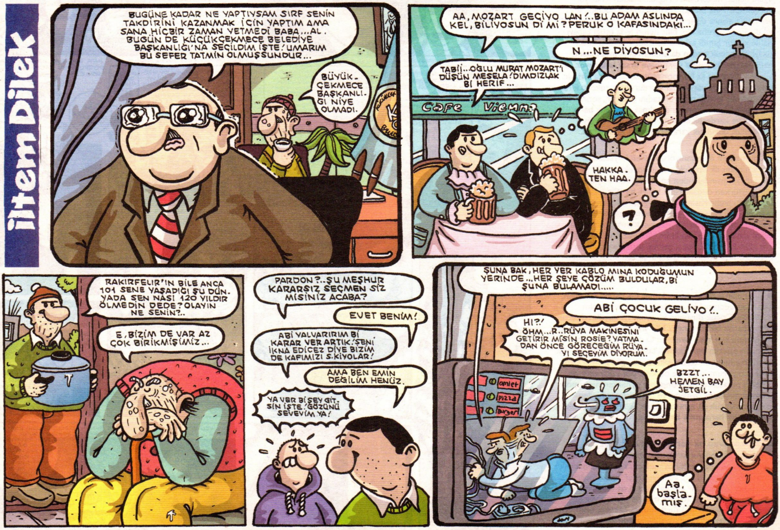
Koridora çıktığımda tuvaletin kapısının önünde benden önce davranmış gözlüklü ve kel bir adam gördüm. Tekrar yerime oturmanın bürokrasisini göze alamadığımdan, kapının önünde beklemek üzere uçağın arkasına doğru yola koyuldum. Tuvaletin oradaki küçük mutfakta gülümseyen bir hostes karşıladı beni. Gerçekten güzeldi. Kapıda beklerken tuvalete giren gözlüklü kelin benimle aynı mekânda bira içtiğini anımsadım. Benden daha hızlı içici olduğundan dikkatimi çekmişti. Epey süre bekledim, ama gözlüklü tuvaletten çıkmamakta ısrarlıydı. Yemek arabasının vakti geliyordu. O an dönersem, koltuğumda dolu mesaneyle kapana kısılacağımı bildiğimden kalmaya karar verdim. Artık çıkar herhalde, diye umutlanırken minik bir ıkınma sesi geldi içerden. Yok artık! Havada küçük su normal sayılabilir, ama sivil havacılık tarihinde kakanın yaygın olduğunu sanmıyorum. Bu teknolojik bebeğin içinde, üstelik o güzelim hosteslerden birinin hemen kapının arkasındaki alanda olduğunu bile bile ıkınmak! Tuvaletten gelen sesle birlikte hostes bana bakarak gülümsedi. İnanılmaz dişleri vardı. Derhal gülümseyerek karşılık verdim. Hostesle duygudaşlığımızın uçakta kaka yapan bir adam üzerine gelişmesi şık değildi, ama fırsatı kaçıramazdım. Bir iki saniye içinde, tuvaletten engellenemediği her halinden belli olan ikinci bir ses geldiğinde, "bu ne ya" anlamında bir el hareketi ilave ettim gülümsememe. İçerde kaka yapan gözlüklü sayesinde hoş bir yakınlaşma yaşıyordum hostesle. Gazı almıştım, bir sonraki sesi falan beklemeden "ne insanlar var" anlamında bir gülüş daha saldım ortama. Genç bir girişimci olarak, gözlüklünün kakası üzerine inşa ettiğim flört fırsatını kaçırmak istemiyordum. Sonuçta girişimcilik biraz vicdansızlık gerektirir. İnsan gerekirse bu uğurda bir keli feda edebilir. Kısa bir süre sonra kapı açıldı. Gözlüklü utanç içindeydi. Güzel bir elektriğe vesile olduğunu bilmeden kafasını öne eğip hızla uzaklaştı. Hostesin saklamaya çalıştığı gülüşüne, "tipe bak" anlamında bir hareketle karşılık verdim. Tuvaletin kapısından girerken yüzümde, *"Hayret vallahi, şu modern hayatta ne yakışıksız bir durum... İnsan uçağa binerken kendini bilmez mi? Bir yandan da komikti ama, bir hayli eğlendik değil mi? Yeri gelmişken, algısı yüksek, epey eğlenceli bir insanımdır. İsterseniz sevgili olup bu ve buna benzer duygudaşlıklarımızı bir ilişkiyle taçlandırabiliriz. İyi anlaşacağa benziyoruz. Öpüşelim mi?"* gibi bir anlam vardı.

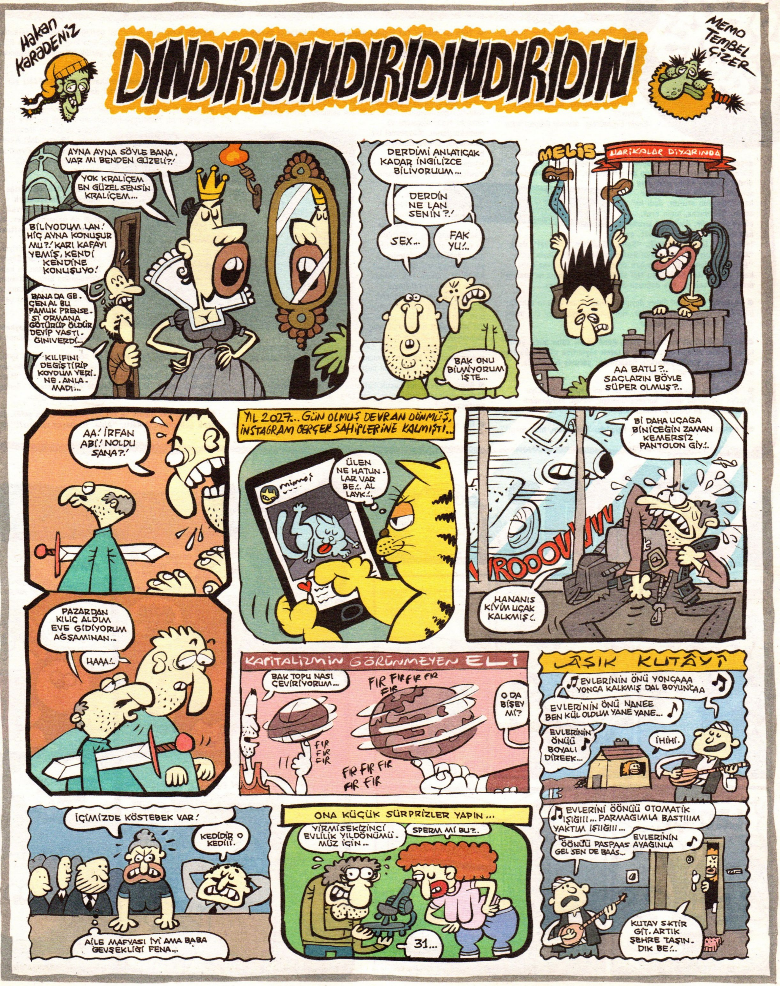
Tesadüf mü bu? Tuvaletten çıktığımda yine oradaydı, bana kalırsa beni beklemişti. Derhal gülümsedim. Yüzümde, "Normal bir ihtiyaç benimki. Uçağa binmeden biraz bira içmiştim. Evet, o pahalı havaalanı biralarından. Benim için dert değil, bastım parayı içtim. Daha param var, ortağı olduğum şirketin gidişatına bakılırsa daha da olacak gibi. Önüm açık, evlenelim mi?" gibi bir anlam vardı. Koltuğuma dönerken gözlüklüyü gördüm. Önündeki yemek tablasına koyduğu defterine hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. "Kaka günlüğü" diye düşünüp kendi kendime güldüm. Bu nefis esprimi güzel hostes duysa eminim o da gülerdi. Canım benim.

Yiyecek servisinde güzel hostesin bana denk gelmesi çok iyi oldu. Karşılıklı gülümsemelerimizin devam etmesi çıkışta telefon numarasını istemem için beni cesaretlendiriyordu. Normalde, "Sandviç mi kek mi?" sorusuna, "İkisi de" der, pis pis sırıtırken, "kola ve su da alayım" diye devam ederim, ama bu defa sadece kahve istedim. Biraz elit gözükmek lazım. Üstelik komik ve yakışıklı! Kahvemi yudumlarken kadınımın gülümseyen yüzü haricinde de ne kadar vaatkar olduğunu gördüm. Servise devam eden kadınımın kalçalarına tam not verdim.

İniş sonrası uçağın ilk duraklamasında kemerlerinden boşanan aceleci geri zekalılar baş üstü dolaplarına hücum edince, "Uçağımız henüz terminale yanaşmamıştır, lütfen yerlerinize oturup kemerlerinizi bağlayın," diye hafif sinirli bir anons geldi. Sanırım benimkinin sesiydi bu. Kadınım benim! Bir lafıyla nasıl da oturttu yerlerine gerizekalıları. İçlerinden iki kişi bozguna uğramanın verdiği inatla açtıkları kapakları bile kapatmadılar. Kapaklar açık yeniden hareketlendi uçak. İşte ben bu tiplere sinir oluyorum. Kadınım ne kadar haklı öfkelenmekte. Keşke birinin tepesine valiz düşse de şu işbilir kurnazlar cezalarını çekse. Bunu çok istiyorum. Hakediyorlar sevgilim. Oysa ben, bütün bu rezillik boyunca görgülü bir insan gibi yerimden bile kalkmadım. Beni gördün değil mi sevgilim?

Yazarın Notu: Kaan, büyük bir umutla çıkışta yolcuları uğurlayan hostese doğru ilerlerken, ben hâlâ yerimden kalkmadan defterime yazmaya devam ediyordum: *"...hostesle yakınlaşmak için benim tuvalette düştüğüm zor durumdan faydalanmasını normal karşılıyorum. Bu tür durumlarda, sosyal algıları birbirine yakın iki insanın birbirini hissetmesi ve gizlice birbirlerini onaylamalarına sık rastlanır. Ama hiçbir zaman bu tür bir yakınlaşmadan aşk çıktığı görülmemiştir. Evet, aşk havada bir kavramdır, ama kastedilen uçak değildir."*

Hakan Karadeniz
DINDIRIDINDIRIDINDIRIDIN
MEMO TEMBEL ÇİZER
AYNA AYNA SÖYLE BANA, VAR MI BENDEN GÜZELİ?!
YOK KRALİÇEM EN GÜZEL SENSİN KRALİÇEM...
BİLİYODUM LAN! HİÇ AYNA KONUŞUR MU?! KARI KAFAYI YEMİŞ, KENDİ KENDİNE KONUŞUYO!
BANA DA GEÇEN AL BU PAMUK PRENSESİ ORMANA GÖTÜRÜP ÖLDÜR DEYİP YASTIGINIVERDİ...
KILIFINI DEĞİŞTİRİP KOYDUM YERİNE. ANLAMADI...
DERDİMİ ANLATICAK KADAR İNGİLİZCE BİLİYORUUM...
DERDİN NE LAN SENİN?!
SEX...
FAK YU!..
BAK ONU BİLMİYORUM İŞTE...
MELİS HARİKALAR DİYARINDA
AA BATU?.. SAÇLARIN BÖYLE SÜPER OLMUŞ?..
AA! İRFAN ABİ! NOLDU SANA?!
PAZARDAN KILIÇ ALDIM EVE GİDİYORUM AĞŞAMINAN...
HAAA!..
YIL 2027.. GÜN OLMUŞ DEVRAN DÖNMÜŞ, İNSTAGRAM GERÇEK SAHİPLERİNE KALMIŞTI...
ÜLEN NE HATUNLAR VAR BE!.. AL LAYK!..
Bİ DAHA UÇAĞA BİNİCEĞİN ZAMAN KEMERSİZ PANTOLON GİY!..
VROOOOVVVV
HANANIS KIYIM UÇAK KALKMIŞ!..
KAPİTALİZMİN GÖRÜNMEYEN ELİ
BAK TOPU NASI ÇEVİRİYORUM...
FIR FIR FIR FIR FIR FIR
O DA BİŞEY Mİ?
FIR FIR FIR
FIR FIR FIR FIR FIR
AŞIK KUTAY
EVLERİNİN ÖNÜ YONÇAAA YONCA KALKMIŞ DAL BOYUNÇAA
EVLERİNİN ÖNÜ NANEE BEN KÜL OLDUM YANE YANE...
EVLERİNİN ÖNÜÜ BOYALI DİREEK...
İHİHİ.
EVLERİNİ ÖÖNÜÜ OTOMATİK IŞIĞIII... PARMAĞIMLA BASTIIIM YAKTIM IŞIĞIII...
EVLERİNİN ÖÖNÜÜ PASPAAS AYAĞINLA GEL SEN DE BAAS...
KUTAY S.KTİR GİT. ARTIK ŞEHRE TAŞINDIK BE!..
İÇİMİZDE KÖSTEBEK VAR!
KEDİDİR O KEDİ!!.
AİLE MAFYASI İYİ AMA BABA GEVŞEKLİĞİ FENA...
ONA KÜÇÜK SÜRPRİZLER YAPIN...
YİRMİSEKİZİNCİ EVLİLİK YILDÖNÜMÜMÜZ İÇİN...
SPERM Mİ BU?..
31...

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Ressam, belli ki insan fügürü yapmayı beceremediği için bütün manzaralar bomboş.
Bomboş çayırlar, tepeleri karlı mor dağlar,ayna gibi durgun göllerde bomboş kara kayıklar.
Niye kimse binmemiş? Gölün ortasında insansız. Nasıl dönecek kıyıya?"
-Engin Ergönültaş, Minare Gölgesi'nden

● **Değerli kardeşim Alper Aray'la yürüyoduk geçen Galata'da, esti kardeşime, Büyükhendek'teki Evet Bürosu'na girelim, konuşalım diye tutturdu. Kapıldım rüzgarına, girdik büroya. Niçin evet diye sordum. Çünkü evet dedi bir kadın. Buyrun oturun, dedi bir adam. Oturmıcaz, niçin evet, cümleniz nedir, dedim. O sırada kapıda beliren bir tip "Evet, evet, teröristlere inat evet" dedi. "Solcu köpeklere inat evet" dedi. "Doğru konuş" dedim. "Sen üstüne alınma abi!" deyip gitti. "İşte sizin dengeniz" deyip ben de çıktım. Alper, biraz daha kaldı orda. "Kapıda beliren tipi sizin ayarlamadığınız ne malum" demiş büro canlısı. Pes doğrusu ulan, dedim duyunca...**

Niye evet ve hayırdan ibaret seçenekler? Kararsızlık da tercih edilebilsin. "Belki" de olurmuş...

● Piyasalar var, güzel haber duyunca rahatlıyolar. Geğirip rahatlar gibi. Oligarşinin nazlısı piyasalar. Hiç rahatlamayan pek çok insan var. Hiç kimsenin umurundalar...

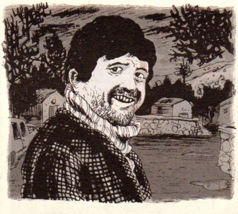
● **Samuel Beckett'in "Gene dene, gene yenil, daha güzel yenil" lafını düstur edinen var. Sanki, o lafını söylerken dilini çıkartmış gibi Beckett. Kendi yaşarken başardığını görmüş hayatında, dalgasına bakıyo gibi inceden...**

● "Ziya Paşa Concept" var Adana'da. Yeni yapının adı. Ziya Paşa'ya sağlığında gidip "konsept-monsept" desen, esirgemezdi zannederim o an Osmanlı Tokadı'nı...

● "Agnostik" dediğinin sokaktaki karşılığı, "Bilmezem, bilemezem!"

● **Türk işi çekap: Tut kişinin ensesini. Atsın kafasını geriye doğru. Sen dilini hafif çıkararak sağlamca çek enseyi. Paşa gönlüne, o anki hissine göre bildir o ensenin sahibinin his durumunu!**

● Halit Akçatepe'yi kaybettik, çocukluğumuzun başı sağolsun... Evimizin insanlarından biriydi. İyilik, güzellik, tatlılık adına ne varsa, sanatında ve kişiliğinde o yıldız tozlarını barındıran bir ustaydı. İskenderun'da, liseye giderken sahnede izleme şansım olmuştu Halit Akçatepe ve meslektaşlarını. Mükemmel bir komediydi, sinema filmlerinden bile heyecanlıydı onu canlı izlemek. Türk Tiyatrosu'nun, Yeşilçam'ın, tüm sanatçıların başı sağolsun... Bu dünya, bir çeşit "arkadaşa bakıp çıkma" yeri, rol icabı da olsa arkadaşlığın, yoldaşlığın en pırıltılı sembollerinden biri olup gönlümüzün müstesna yerine yerleşmişti Sevgili Halit Akçatepe. Tanışıp aynı masada kahve içtiğim için bahtiyar hissediyorum kendimi. İyimser bilgeliğiyle, doğruları anlatmıştı bize. Herhangi bir türk olarak başladığı sanat hayatını zirvede tamamlayıp Türkiye'ye mal olmak, her babayiğidin harcı değil. Medya maymunu olmadan, sadece yetenekle kalplere girmenin mümkünatının kanıtı olan bir emekçiyi yitirdik. Halkımızın başı sağolsun...

● **Seneler evvel, bir çocuk kafasına göre şarkı yapmıştı, sözleri şöyleydi: "Havludan sana zarar gelmez /Tokmak seni kurtaracak!"**

● Bir arkadaş, üç boyutlu filme gitmiş. İlk yarıyı verdikleri gözlükle izlemiş. İkinci yarı başlarken gözlüğü kaybettiğini farketmiş. Yeniden istemeğe de çekinmiş, gözlerini kısa kısa tamamlamış filmi. Film bittikten sonra bir bakmış ki, gözlük kafasında. Postmodern çile böyle oluyor işte...

● **Bir işyerinin önünde "Dikkat, EJDER KAPANI var" diye yazı gördüm. Ne yaşandıysa artık daha önce...**

● "Timsah, futbolcu yedi" diye mini haber başlığı gördüm, Bursaspor bir futbolcuyu harcadı mı, kaçırdı mı, öyle bişey sandım. Meğer gerçekten Mozambik'te bir timsah, 19 yaşındaki Alberto Gino'ya saldırıp öldürmüş. Eyvah ki ne eyvah. Nur içinde yat, talihsiz Alberto...

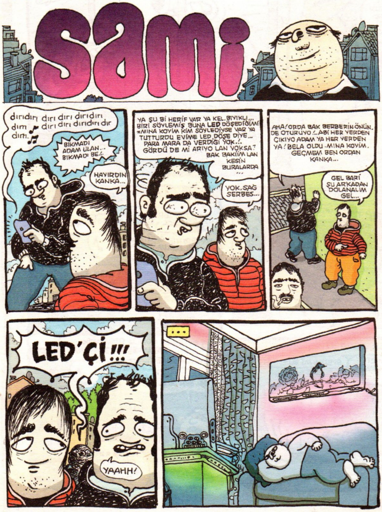
● **Maçka'daki teleferiğe binmek, tüm lunapark araçlarından daha zevkli. Hele de baharda. İşlev, tüm eğlenceleri sollar, meftunuyum...**

● Uçak, türbülansa giriyor. Epey bi sarsılıyor içindekiler. Sonra, sağsalim iniş. Çıkışta kaptan da kapıda. Yolculardan biri, enstrümanı elinde roman müzisyen, kaptana sesleniyor: "Yalnız biraz sazımıza çalışmamız lazım!"

● **Müzik kulağı olmayanlar için, Kulaksız'da site yapılmış diyollar!**

● Azizim Kerem Arın anlattı, bir arkadaşı arabasını tamirciye vermiş, iki gün sonra gel demiş tamirci, gitmiş iki gün sonra, dükkan kapalı. Ertesi gün gene gitmiş, tamirci orda. 'Hayrola, dün yoktunuz' demiş, 'Bizim kayınvalde yatılıyı kazandı" demiş tamirci. Meğer vefat etmiş kayınvaldesi, onu diyomuş öyle...

● **Kabataş'tan Galata'ya taksiye bindik, kadın şoför. İlk kez denk geliyorum. Anlattı, "Abla, siz bayan mısınız?!" demiş**

ıüşterinin biri.

◗ Askerliğimi yaparken patlayan şarkılar, ne kadar çok dinlediysem ɾtık, kulağımdan çıkmıyor. Sevgili Sertab Erener'in "Hadi yüreğim ha ayret" ilk şarkımdı. Sonra, Aşkın Nur Yengi'den "Ay inanmıyorum" ɛ Emel'den "Denizleri aş da gel" aktı. Yıldız şarkılardan biri, Metin ırolat'ın "Dert değil" parçasıydı, klibinde Merve İldeniz'in memelerine akın çekim yoğurt döküldüğü sahnede toplu halde ayağa kalkılıyordu. ıma en yaman askerlik şarkısı, Ebru Gündeş'ten "Fırtınalar"dı. 'eminle, yer gök inledi! Köşeyi dönüyosun, "Saklı gizli sürüp gitsin"; tühaneye giriyosun "Sürüklesin ikimizi", marş gibi bi şey olduydu. Şu nın asker şarkıları ne acaba? Tahminen, Umut Kaya'dan "Mor Yazma" ya da Duman'dan "Bekle dedi gitti", ilk beşe girmiştir...

ğu: Emperyaşistin ark köşesi...

● **Yaşasın, artık benim de İstanbul kartım var. Beni şimdi görün! Sağolsun, Şirin hanım almış. İstanbul kartımı doğru kullanacağım. Bizans'ın hataşına üşmeyeceğim!**

◗ "Kızılyıldız" diye bir sırp takımının olması, çocukken çok garibime iderdi. Sonra alıştım, sempatim de var. Amma önümüzdeki maçta tüm ıhumla Daçka taraftarıyım, Kızılyıldız'a karşı...

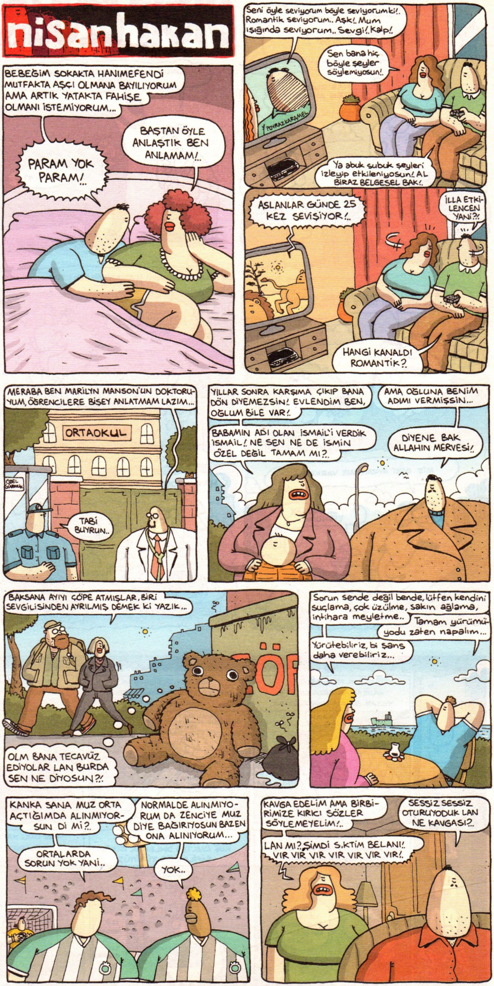
◗ **"Rüyamda hep kendimi görüyorum ben" dedi 4 yaşındaki Ay :eliker...**

◗ Yarı at, yarı canlı olan mitolojik şahsiyeti, kısa bir antrenmana okup, akabinde direk at yarışında koşturjeksin! Kendiliğinden jokeyi lan at işte. Gönlünce şahlansın dursun!!

◗ **Tarhana çorbası, bulgur pilavı ve lokma tatlısı, benzerlerine öre daha samimi bence...**

◗ Cihangir Komedi Kulübü'nün açılışı parlak oldu geçen hafta, gelen ostlar sağolsun. 8 Nisan Cumartesi, yine sahnedeyiz, şarkılarıyla :amayor Kabare ve komedi gösterimle ben. Açılış saatı 21.00, rogram başlangıcı 21.30, adres Meclis-i Mebusan Yokuşu, no:15. ıynı isimli caddeyle karıştırmayın, "Yokuşu"nu tekrar vurgulayayım. :ezervasyon için mail adresimi kullanınız...

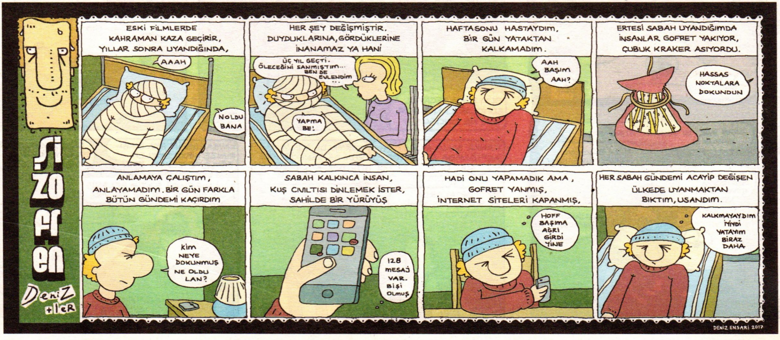
vedatozdemiro@gmail.com

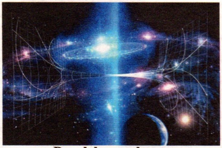

yigit@comic.com

Bu saatte, sabahın beşinde bile Göztepe semti sonsuz ses arşivinden rastgele bir şeyler seçip ortaya karışık çalıyor. Kuş var, kedi var. Çok da uzak olmayan bir mesafeden horoz sesi geliyor. Göztepe'de birileri bir yerlerde horoz besliyor. Şaşırmak faydasız. Göztepe'nin apartmanlarından birinin bahçesinde bir horoz hüküm sürüyor. Horozlar alancı ve kavgacı şampiyon hayvanlardır, alanına giren köpeğin üstüne yürür, çocuğa travma yaşatır. Göztepe'de bir yerlerde bir horoz mahallenin çocuklarına değişik olaylar yaşatıyor, içinde bulundukları kısıtlı dünyayı belli belirsiz değiştiriyor, diğer mahallelerdeki çocukların tecrübe ettiği dünyadan kısmen farklılaştırıyor. Böyle şeyler değerlidir. Bir mahallenin gelene geçene saldıran köpeği olur, başka mahallenin delisi iyidir, bir mahallenin horozu vardır falan. Paralel evrenler gibi, aynı apartmanlardaki farklı daireler gibi; küçük nüansların evreni nasıl sonsuz hale getirdiğine şaşırarak büyüyor çocuklar. Şaka yapıyorum, Göztepe'deki çocukların çoğu mal gibi, hiçbir şeye şaşırmadan bağıra bağıra koşuyorlar. Büyüyünce herkes mal gibi oluyor zaten.

Paralel evrenler.

Horozun bağırması bitmeden evden çıkabilirsem sesini takip ederek bulurum bu şampiyon hayvanı. Çok uzakta olamaz, en fazla iki üç mahalle ötededir. Kafasını ani hareketlerle sağa sola çeviriyordur, ayağıyla apartmanın peyzajını eşeliyordur. Sahibiyle apartmandaki diğer ev sahipleri arasında gerginliğe yol açıyordur. Ben bağırtısını buradan bu kadar net duyuyorsam, o apartmandakiler şu an ıstırap içinde yastıklarını ısırıyorlardır. Horozun sahibi hariç. Bilmiyorum, belki de sahibi de deliriyordur. Ama apartman komşularınızla bir konuda kavga ettiyseniz, o konuda haksız olduğunuzu kabul etmek yerine ölmeniz daha doğru olur. Apartman etiği bunu gerektirir. Bir inat uğruna herkesin hayatını cehenneme çevirirseniz, onlar için de sizin içinde değişiklik olur, hayata tutkuyla devam etmek için bir vesile olur. Bir de tavuk, horoz gibi hayvanı sahiplendiyseniz, sevmek de zordur, salmak da. Bir tavuğun ya da horozun gözlerinin içine baktığınız anda o bakışların ardında yatan boşluğun esiri olursunuz. Dipsiz bir uçurumla göz göze gelmek gibi. O an anlarsınız ki bu hayvan gerçekten çok akılsız, sizin süpervizyonunuz ve yönlendirmeleriniz olmadan biraz zor hayatta kalır. O noktada hayvanla bağlanırsınız. Avatar filmi gibi. Ben de besledim, oradan biliyorum. Biri taş yediği için öldü, oradan biliyorum.

Golden shower (bulgur).

Oyalanmadan üzerime bir hırka aldım, mutfakta bulgur buldum, alt eşortmanımın ceplerini bulgurla doldurdum. Horozu bulunca başından aşağı altın yağdırırım diye düşündüm. Golden shower. Ben horozumu çok erken yaşta kaybettim, içimde horozlara karşı harcanmamış çok fazla sevgi var. Göğüs kafesimi zorlayan bir sevgi rezervi var. Bulgur olacak, yağacak sevgim. Apartmandan çıkınca bir süre hayvan ötsün diye bekledim, herhangi bir ses çıkmayınca tahmini olarak bir yöne yürümeye başladım. Benim horozum acı bir kaza sonucu öldü, ailemizin garip hırslarının kurbanı oldu. Horoz benim ve babanemin prestij projemizdi, şampiyonumuzdu. Evde beslenmez denilen hayvan, evin terasında koyun boyutlarına ulaşmıştı. Babanem ve ben hariç dost düşman dinlemeden saldırıyordu. Horoza hükmettiğimiz için, horozdan kaçan insanlara da hükmetmiş sayılıyorduk. Benim hayatım boyunca baskın erkek olmaya en çok yaklaştığım dönem oydu.

Rahmetli babamın ise farklı tutkuları, farklı projeleri vardı. Kasabaya hapsolmuş, kendilerini horozla, kanatlı hayvanla eğleyen çocuklara bakarak dertleniyor; kısıtlı imkanlar nedeniyle yüzünü yeterince batıya dönememiş, aydınlanma ideasından uzağa düşmüş çocuklar yetiştirdiğini düşündükçe sıkılıyordu. Bu çocukların medeniyet denilen acı ilacı bir an önce yutmaları gerekiyordu, yoksa çok geç kalınacaktı. Batı idealleri, rönesans ve aydınlanma düşüncesini eve tek tek uğraşarak sokmak yerine bir duvar piyanosu alarak üçü bir arada paket olarak sokmaya karar verdi. Piyanodan eve saçılan modernite ışığı evin çocuklarını yakacak, pişirecek ve televizyonda gördüğümüz sarı çocuklara dönüştürecekti. Gerizekalı gibi olmayacaktık, aksine mükemmel olacaktık. O iş tam öyle olmadı, tahmin edersiniz.

Piyano en sonunda geldiğinde boyutları nedeniyle apartmanın merdivenlerine sığmadı. Eve sokmanın tek yolu babanemin birinci kattaki terasına çıkartmak olduğu anlaşıldı. Horozun terası. Piyanoyu forklifte yüklediler, bir şekilde terasın korkuluklarına kadar kaldırdılar. Düşünürseniz, yokluktan yükselerek beliren piyano korkutucu ve tehditkar bir görüntü olabilir hayvanlar için. Köy ve şehir, kanatlı hayvancılık ve medeniyet, tarım ve sanayi o terasta horoz ve piyano suretinde karşı karşıya geldiler. Horozumuz piyanoyu tehdit olarak algıladı, ya da bir şeye uyuz oldu bilmiyorum. Forkliftteki duvar piyanosuna uçarak saldırdı. Korkulukları aştı, piyanoya biraz gagasıyla vurduktan sonra yerden yüksekte olduğunu fark etti, panikledi. Forkliftten aşağı atladı, telaşla mahallenin içine doğru koşarak gözden kayboldu. Babam o sırada ter içinde dev piyanoyu forkliftten düşürmeden indirmeye çalıştığı için "horoz kaçıyor" uyarıma sağlıklı bir tepki veremedi. "S.keyim horozunu, gel şuna yardım et" diye bağırdı. Peşinden koşsam belki yetişirdim, ama cesaret edemedim. "Neyse ya, döner herhalde bir şekilde" diye düşünerek piyanonun altına girdim. Birbirimize "oradan sal! Bırak! asıl!" diye bağıra bağıra ikiyüz kilo medeniyeti eve soktuk.

Çağdaş birey.

Horozu en son görüşüm o oldu. Mahalleliye sordum, çocuklardan arama ekibi kurdum, festival alanının oraya falan baktım ama hiçbir yerde bulamadım. Bu üzücü anıları düşünerek Göztepe'de bir kez daha bir horozun peşinden mahalleleri dolaşıyordum. Horoz bir kere daha öttü, genel olarak doğru yöndeyim galiba ama mesafeyi seçemiyorum. On dakika daha yürüdüm fakat horozun sesi halen çok uzaktan geliyordu. Bunun bana akustiğin sinsi bir oyunu olduğunu, apartmanların düz yüzeylerinden sekerek ilerleyen horoz sesinin kilometrelerce öteden bana ulaştığını anlamam biraz uzun sürdü. Cebimdeki bulgurları yakınlarda kümelenmiş bir grup güvercinin üzerine fırlattım, fırından taze ekmek aldım, evime döndüm.

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Ve akşam güneşlerinde orda burda/ Bir deniz kıyısında, eski bir yıkıntıda/ İnce ince gezinen turuncu adamların."
Edip Cansever

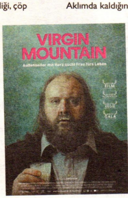
Hepimiz bilirdik; ilk önce o çok şişman genç ölecek. Gruptan biraz geride kalan o genç. (belki de yemeğini bitiremediği için geç kaldı) Filmi önceden gördüğümüzden değil. O "çok şişman" gencin vahşice öldürülüşünden, o sahneden gizli/ilave bir haz alabileceğinizin hesaplanmış olduğunu sezerdiniz. (o iğrenç hesap) Onunkini, diğerlerinin(diğer fit gençler)öldürülüşünden çok daha bir "ballandıra ballandıra" çekmiş olurdu yönetmen. Sanki bıyık altından gülerek. Şaşkınlığını, çaresizliğini, kilolarını, kendini kurtaramayışını hafif gülünçleştirerek. "Gençler bi yere tatile giderler" başlangıçlı, cinayet, gerilim filmleri. Onları diyorum.
Bir tür ırkçılık.

Fernando Botero: Danseden Çift

İlk defa, bu derece gerçekçi/sade/sıcak/çarpıcı bir anlatımla, şişman olmanın(çok şişman olmanın) ne demek olduğunu, "şişman olmayanlar"ın onlara neler neler çektirdiklerini; o dışlanmaları, aşşağılanmaları, alayları anlatan bir film seyrettim arkadaşlar. Müthişti. İnsanın içine işleyen muhteşem bir film; "Virgin Mountain" Mutlaka seyredin. (sadece şişman aşağılanması yok tabi filmde, tam tadında ince ince işlenmiş daha bi sürü şey) Altın kalpli dev "Fusi" nin hikayesi. *(Orijinal ismi "Fusi"ymiş zaten filmin)* Müthiş bir karakter. Ben ağzım açık seyrettim. Bu kadar olur. İzlanda'lı dahi yönetmen Dagur Kari, hem yazmış hem yönetmiş. *(ilk filmi "Buzdan Hayaller–Noi Albinoi–" de müthişti, onu da görün görmediyseniz eğer)*

Fernando Botero: Piknik

Çoğunluğun kendisine benzemeyenlere ettikleri malum. Giderek de artıyor bu pis eğilim. Modern kapitalist sistem artık işine yaramadığını düşündüğü, külfet olarak gördüğü bütün 'değer'leri sildi süpürdü. Geriye, güç, para, gençlik, fit olmak, güzellik falan filan... Onlar kaldı. 'Şişmanlık' gibi 'Yaşlılık'da artık sistemin gözünün önünde olmasını hiç istemediği, başını çevirdiği, çöp torbasında kategori'lerden *(oysa binlerce binlerce yıl doğuda tecrübe, bilgelik anlamına gelir, özel bir saygı görürdü)* Artık öyle değil. Buruşukluk/çirkinlik/ anlayış kıtlığı/işe yaramazlık anlamına geliyor daha çok. Gülünçleştiriliyor. "Yaşlı kokusu" Kaç yıl oldu? O çok çok sıcak geçen yaz, Fransa'da yüzlerce yaşlı, sadece, yataklarından kalkıp evdeki musluğa ulaşamadıkları için, susuzluktan öldü. Yakınları, olanın bitenin başlangıcını duydukları halde tatillerini kesip dönmediler. Gidişat böyle.
Barthes daha altmışlarda, "Gençlik Irkçılığı" diye adlandırmıştı; "gençler ayrı bir ırkmış gibi işlem görüyor çağdaş toplumda, yaşını başını alanlar da bu ırktan ayrılmış sayılıyor... ...ince gövde genç gövde anlamına geliyor, gençliğin en şaşmaz belirtisi sayılıyor incelik... ...herkesin en büyük saplantısı zayıflama isteği, gövdemizi düşsel bir gençlikte tutma isteği. Bu da aslında ölümsüzlük özleminin ta kendisi."

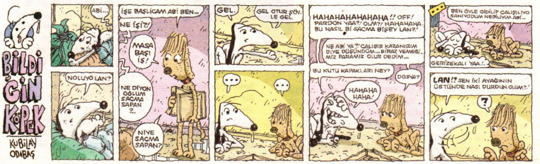

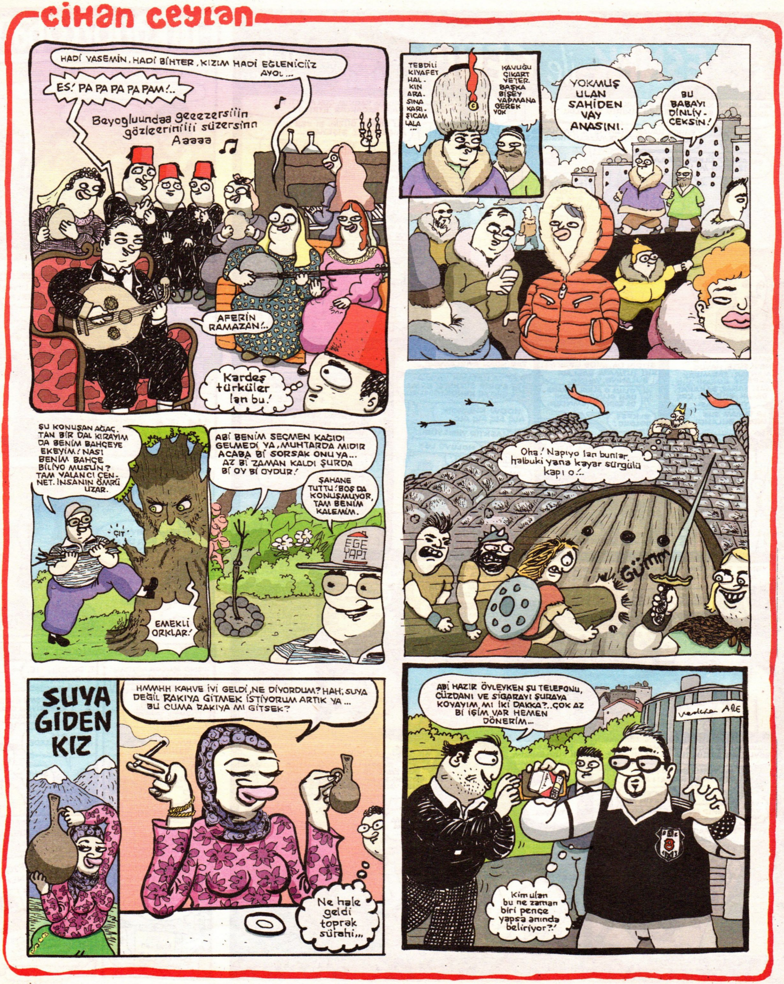
Şişmanlarla ilgili korkunç başlıklar, yorumlar görüyorum internette. Nasıl yazabiliyorlar onları. Nasıl bir acımasızlık. Yazık. Ne hale geldik. Şişman dostlar alınmasın tekrarlayacağım için burda. Ama başka türlü karşı yazı yazmanın da imkanı yok. "Kokuyor" muş şişmanlar. "İğrenç" buluyorlarmış kimileri onları. *("Yaşlı kokusu" diye bir şeyler okumuşluğum da var)* Eski mevzu; Egemenlerin, güçlülerin, sömürücülerin, ırkçıların, faşist eğilimlilerin o ünlü söylemi; Çinliler pis kokuyor, Hintliler, Araplar... Zenciler pis kokuyor. Çingeneler... Şişmanlar pis kokuyor diyen(ya da yaşlılar), biliyor musun ki, senin de dahil olduğun Türkler için de, kimi Almanlar "pis kokuyorlar" deyip otobüslerde yanlarına oturmuyorlar. Dolu otobüste tek o koltuğu boş bırakıyorlar*(hepsi değil tabi, bir kısmı yani, görmüşlüğüm yok değil oralardayken)* Ee nooldu, bak sen de "pis kokulu" oldun çıktın bi anda. O çeşit söylemleri ırkçılara, neonazilere bırakalım arkadaşlar. İnsan oğlu kokar. Herkes kokar. Şişmanı zayıfı hepsi. Hepimiz. Yıkanırsın geçer.*(ayrıca onca şişman arkadaşım oldu, şişman olmayanlardan çok daha fazla özen gösteriyorlar bu işlere, biliyorlar o iğrenç önyargıları, şişman olmayanların şerrinden uzak durmak için neler yapmak gerektiğini)*
Ben kendi adıma şişmanlara bayılırım. En iyi arkadaşlarım hep şişmanlardı.(bir kısmı rahmetli oldu) Ayrıca o sadece, ama sadece "şişman insan" tabloları yapan dünyaca ünlü Kolombiyalı ressam Botero'nun; "Niye sadece şişman resimleri yapıyorsunuz?" Sorusuna verdiği cevapta olduğu gibi; "Çünkü onları güzel buluyorum." Ben de aynı fikirdeyim. Çok güzeller. Hem de bütün aşağılanmış, dışlanmış, ayrımcılığa, haksızlığa uğramış olanlar; bütün mazlumlar gibi "mis kokulu" olur onlar. Tevazunun, iyi kalpliliğin, diğerkâmlığın, paylaşımcılığın, önyargısızlığın, merhamet ehli olmanın ışığıyla ışıl ışıl ışıldarlar.

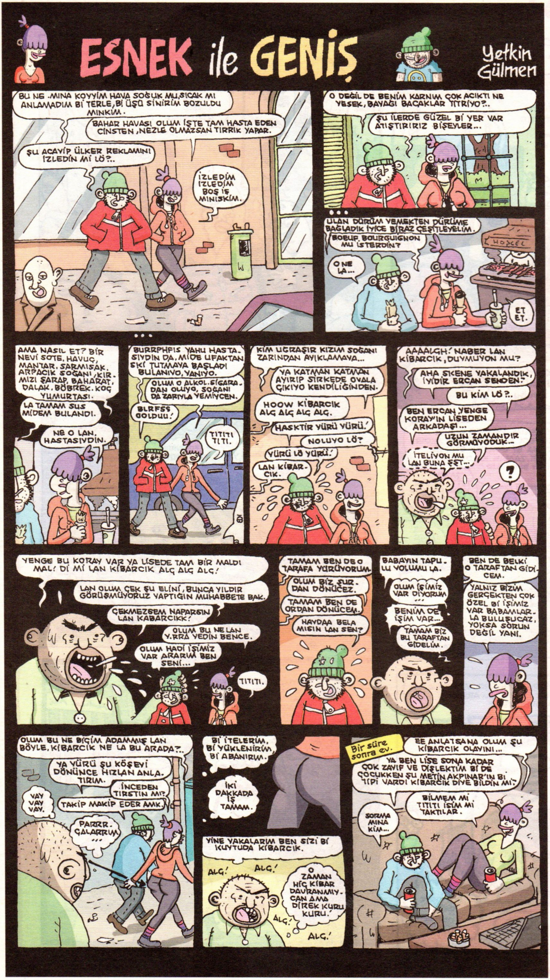
Hiç kimseye, hiç bir sebeple "pis kokuyorsun" demeyin. (öyle demek bi tarafa, büyük şairimiz *Nabi* sık sözettiğim nasihatnamesinde:*"Kimseye alnını kırıştırarak bakma" diye yazmıştı)*
Yazıyı bir hikaye ile bitireyim. Beni çok etkilemişti. Muhyiddin Şekur'un o olağanüstü kitabı; "Su Üstüne Yazı Yazmak"da okumuştum.
Aklımda kaldığınca anlatmaya çalışacağım. (Kitap kimbilir nerelerde) Hikaye şöyle:
Bir ayıyla bir insan. İkisi dost olmuşlar. Arkadaşlıkları, muhabbetleri günden güne artıyormuş. Hep ikisi birlikte geziyorlar falan. Heryere beraber. Bir gün gene öyle dolanırlarken bunlar. Dere tepe.(sanki kırlık bi yer öyle kalmış aklımda) İnsan olan(bizimki) arkadaşına, "Ya, çok pis kokuyorsun" diyor. Birden çok hiddetleniyordu ayı. Çılgına dönüyordu. Yerden koca bir taş alıp 'insan olan'a veriyordu o taşı. Alnını göstererek, "Al bunu hızla kafama vur" diyordu. İnsan olan reddediyor, "yapamam" diyordu ayıya. Ayı bu sefer şiddet kullanarak, tehditle zorluyordu onu: "Hadi vur bak, yoksa!" İnsan olan, korkudan titreye titreye istemeye istemeye vuruyordu taşı. Mecburen.
Ayı, alnındaki kanlar süzülen koca yarığı göstererek şöyle diyordu arkadaşına; "Bak, bu yara en geç on, onbeş gün içinde kapanacak" şöyle ekliyordu sonra, "...ama o demin söylediğin söz; onun bıraktığı yara hiç kapanmayacak."

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

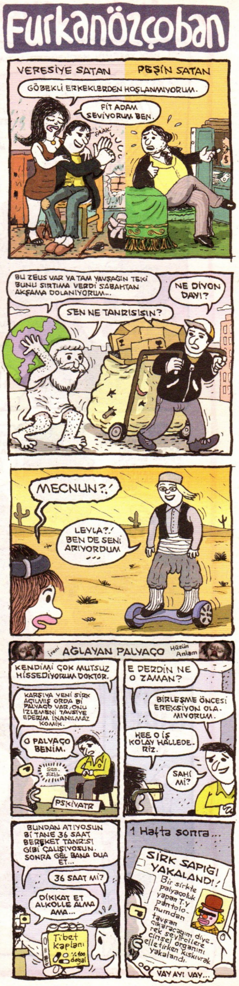
engin.ergonultas@gmail.com

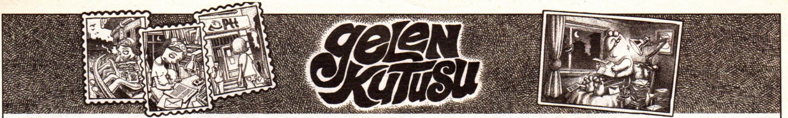

cihan ceylan
HADİ YASEMİN, HADİ BİHTER, KIZIM HADİ EĞLENİCİİZ AYOL...
ES! PA PA PA PA PAM!..
Beyogluundaa geeezersiiin gözleeriniiii süzersinn Aaaaa
AFERİN RAMAZAN!..
Kardeş türküler lan bu!
TEBDİLİ KIYAFET HALKIN ARASINA KARIŞICAM LALA...
KAVUĞU ÇIKART YETER. BAŞKA BİŞEY YAPMANA GEREK YOK
YOKMUŞ ULAN SAHİDEN VAY ANASINI.
BU BABAYI DİNLİYCEKSİN!
ŞU KONUŞAN AĞAÇTAN BİR DAL KIRAYIM DA BENİM BAHÇEYE EKEYİM! NASI BENİM BAHÇE BİLİYO MUSUN? TAM YALANCI CENNET. İNSANIN ÖMRÜ UZAR.
ÇIT
EMEKLİ ORKLAR!
ABİ BENİM SEÇMEN KAĞIDI GELMEDİ YA, MUHTARDA MIDIR ACABA Bİ SORSAK ONU YA... AZ Bİ ZAMAN KALDI ŞURDA Bİ OY Bİ OYDUR!
ŞAHANE TUTTU! BOŞ DA KONUŞMUYOR, TAM BENİM KALEMİM.
EGE YAPI
Oha! Napıyo lan bunlar halbuki yana kayar sürgülü kapı o!..
Gümm
SUYA GİDEN KIZ
HMMHH KAHVE İYİ GELDİ, NE DİYORDUM? HAH; SUYA DEĞİL RAKIYA GİTMEK İSTİYORUM ARTIK YA... BU CUMA RAKIYA MI GİTSEK?
Ne hale geldi toprak sürahi...
ABİ HAZIR ÖYLEYKEN ŞU TELEFONU, CÜZDANI VE SİGARAYI ŞURAYA KOYAYIM MI İKİ DAKKA?..ÇOK AZ Bİ İŞİM VAR HEMEN DÖNERİM...
Kim ulan bu ne zaman biri pençe yapsa anında beliriyor?!

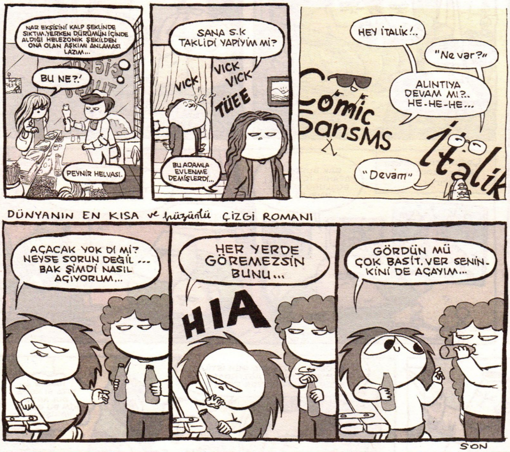
ESNEK ile GENİŞ
Yetkin Gülmen
BU NE MINA KOYYIM HAVA SOĞUK MU, SICAK MI ANLAMADIM Bİ TERLE, Bİ ÜŞÜ SİNİRİM BOZULDU MİNKİM.
BAHAR HAVASI OLUM İŞTE TAM HASTA EDEN CİNSTEN, NEZLE OLMAZSAN TIRRIK YAPAR.
ŞU ACAYİP ÜLKER REKLAMINI İZLEDİN Mİ LÖ?..
İZLEDİM İZLEDİM BOŞ İŞ MİNİSKİM.
O DEĞİL DE BENİM KARNIM ÇOK ACIKTI NE YESEK, BAYAĞI BACAKLAR TİTRİYO?..
ŞU İLERDE GÜZEL Bİ YER VAR ATIŞTIRIRIZ BİŞEYLER...
ULAN DÜRÜM YEMEKTEN DÜRÜME BAĞLADIK İYİCE BİRAZ ÇEŞİTLEYELİM.
BOEUF BOURGUIGNON MU İSTERDİN?
O NE LA...
ET ET.
AMA NASIL ET? BİR NEVİ SOTE. HAVUÇ, MANTAR, SARMISAK, ARPACIK SOĞANI, KIRMIZI ŞARAP, BAHARAT, DALAK, BÖBREK, KOÇ YUMURTASI...
LA TAMAM SUS MİDEM BULANDI.
NE O LAN, HASTASIYDIN.
BURRPHFIS YAHU HASTASIYDIN DA, MİDE UFAKTAN SKİ TUTMAYA BAŞLADI BULANIYO, YANIYO.
OLUM O ALKOL, SİGARADAN OLUYO, SOĞANI DA ZARIYLA YEMİYCEN.
BLRFSS GOLDUU!
TITITI TITI.
KİM UĞRAŞIR KIZIM SOĞANI ZARINDAN AYIKLAMAYA...
YA KATMAN KATMAN AYIRIP SİRKEDE OVALA ÇIKIYO KENDİLİĞİNDEN.
HOOW KİBARCIK ALG ALG ALG ALG.
HASKTİR YÜRÜ YÜRÜ!
NOLUYO LÖ?
YÜRÜ LÖ YÜRÜ!
LAN KİBARCIK.
AAAALGH! NABER LAN KİBARCIK, DUYMUYON MU?
AHA SKENE YAKALANDIK, İYİDİR ERCAN SENDEN?
BU KİM LÖ?..
BEN ERCAN YENGE KORAY'IN LİSEDEN ARKADAŞI...
UZUN ZAMANDIR GÖRMÜYODUK...
İTELİYON MU LAN BUNA ŞŞT...
?
YENGE BU KORAY VAR YA LİSEDE TAM BİR MALDI MAL! Dİ Mİ LAN KİBARCIK ALG ALG ALG!
LAN OLUM ÇEK ŞU ELİNİ, BUNCA YILDIR GÖRÜŞMÜYORUZ YAPTIĞIN MUHABBETE BAK.
ÇEKMEZSEM NAPARSIN LAN KABARCIK?
OLUM BU NE LAN Y.RRA YEDİN BENCE.
OLUM HADİ İŞİMİZ VAR ARARIM BEN SENİ...
TITITI.
TAMAM BEN DE O TARAFA YÜRÜYORUM.
OLUM BİZ SUR DAN DÖNÜCEZ.
TAMAM BEN DE ORDAN DÖNÜCEM.
HAYDAA BELA MISIN LAN SEN?
BABAYIN TAPULU YOLUMU LA.
OLUM İŞİMİZ VAR DİYORUM.
BENİM DE İŞİM VAR...
TAMAM BİZ BU TARAFTAN GİDELİM.
BEN DE BELKİ O TARAFTAN GİDİCEM.
YALNIZ BİZİM GERÇEKTEN ÇOK ÖZEL Bİ İŞİMİZ VAR BABAMLAR LA BULUŞUCAZ, YOKSA SORUN DEĞİL YANİ.
OLUM BU NE BİÇİM ADAMMIŞ LAN BÖYLE, KİBARCIK NE LA BU ARADA?..
YA YÜRÜ ŞU KÖŞEYİ DÖNÜNCE HIZLAN ANLATIRIM.
İNCEDEN TIRSTIN MI?
VAY VAY VAY.
TAKİP MAKİP EDER AMK.
PARRR. GALARRM...
Bİ İTELERİM, Bİ YÜKLENİRİM, Bİ ABANIRIM.
İKİ DAKKADA İŞ TAMAM.
YİNE YAKALARIM BEN SİZİ Bİ KUYTUDA KİBARCIK.
ALG! ALG! ALG! ALG!
O ZAMAN HİÇ KİBAR DAVRANMIYCAN AMA DİREK KURU KURU.
Bir süre sonra ev.
EE ANLATSANA OLUM ŞU KİBARCIK OLAYINI...
YA BEN LİSE SONA KADAR ÇOK ZAYIF VE DİŞLEKTİM Bİ DE ÇOCUKKEN ŞU METİN AKPINAR'IN Bİ TİPİ VARDI KİBARCIK DİYE BİLDİN Mİ?
BİLMEM Mİ, TITITI İSİM Mİ TAKTILAR.
SORMA MINA KİM...

Furkanözçoban
VERESİYE SATAN
PEŞİN SATAN
GÖBEKLİ ERKEKLERDEN HOŞLANMIYORUM.
FİT ADAM SEVİYORUM BEN.
BU ZEUS VAR YA TAM YAVŞAĞIN TEKİ BUNU SIRTIMA VERDİ SABAHTAN AKŞAMA DOLANIYORUM...
NE DİYON DAYI?
SEN NE TANRISISIN?
MECNUN?!
LEYLA?! BEN DE SENİ ARIYORDUM...
AĞLAYAN PALYAÇO
KENDİMİ ÇOK MUTSUZ HİSSEDİYORUM DOKTOR.
KARŞIYA YENİ SİRK AÇILMIŞ ORDA Bİ PALYAÇO VAR, ONU İZLEMENİ TAVSİYE EDERİM İNANILMAZ KOMİK.
O PALYAÇO BENİM.
PSİKİYATR
E DERDİN NE O ZAMAN?
BİRLEŞME ÖNCESİ EREKSİYON OLAMIYORUM.
HEE O İŞ KOLAY HALLEDERİZ.
SAHİ Mİ?
BUNDAN ATIYOSUN Bİ TANE 36 SAAT BEREKET TANRISI GİBİ ÇALIŞIYOSUN. SONRA GEL BANA DUA ET...
36 SAAT Mİ?
DİKKAT ET ALKOLLE ALMA AMA...
Tibet kaplanı
1 Hafta sonra...
SİRK SAPIĞI YAKALANDI!
Bir sirkte palyaçoluk yapan T.Y pantolonundan taşan cıkaracağım diye... rek seyircilere cinsel organını elletirken kıskıvrak yakalandı.
VAY AYI VAY...

Özge ŞAT

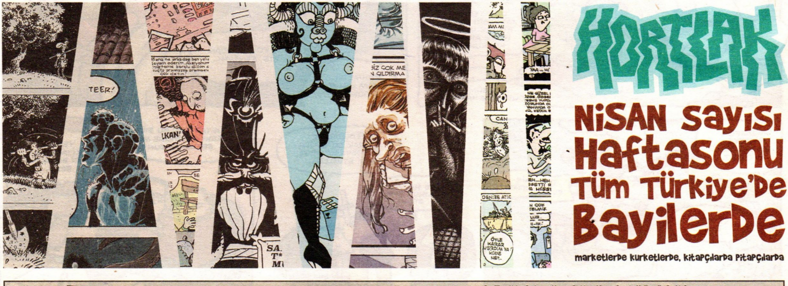

Sezer KORAL

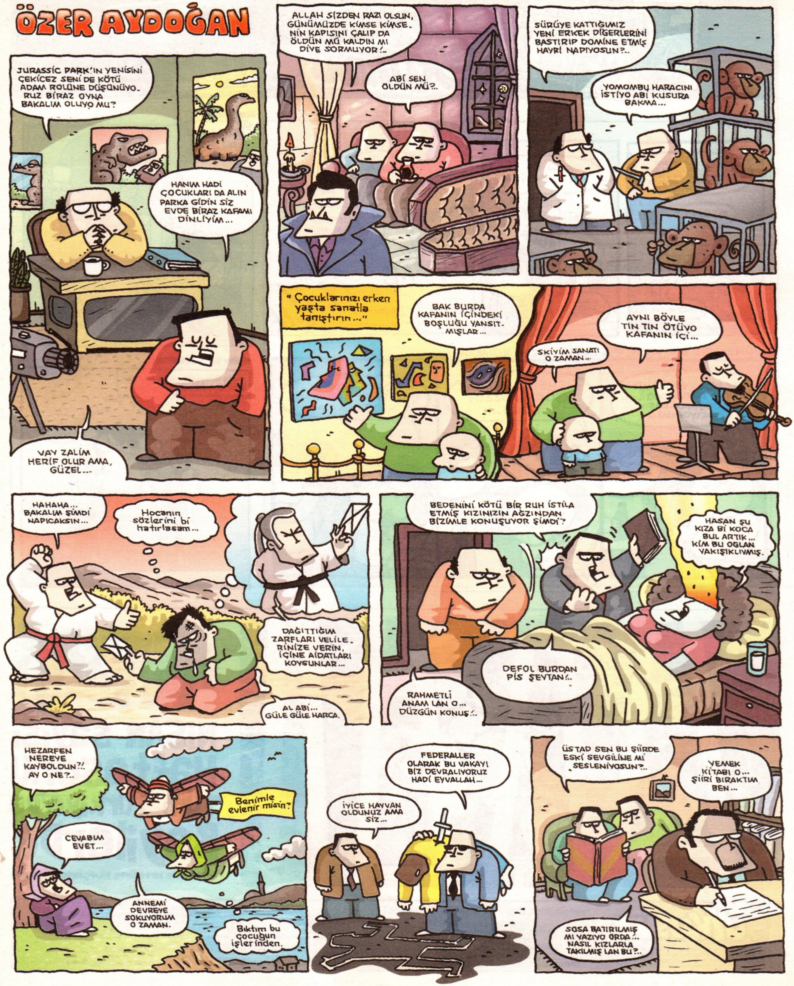

Nilüfer Bahar DEMİRKAN

UYKUSUZ
Haftalık Mizah Dergisi | 6 NİSAN 2017 | Sayı: 501
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın
Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

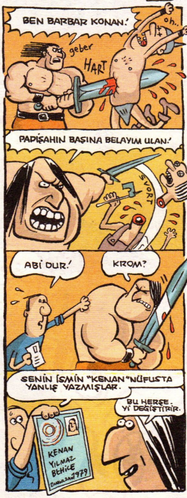

ÖZER AYDOĞAN
JURASSIC PARK'IN YENİSİNİ ÇEKİCEZ SENİ DE KÖTÜ ADAM ROLÜNE DÜŞÜNÜYORUZ BİRAZ OYNA BAKALIM OLUYO MU?
HANIM HADİ ÇOCUKLARI DA ALIN PARKA GİDİN SİZ EVDE BİRAZ KAFAMI DİNLİYİM...
VAY ZALİM HERİF OLUR AMA, GÜZEL...
ALLAH SİZDEN RAZI OLSUN, GÜNÜMÜZDE KİMSE KİMSENİN KAPISINI ÇALIP DA ÖLDÜN MÜ KALDIN MI DİYE SORMUYOR?..
ABİ SEN ÖLDÜN MÜ?..
SÜRÜYE KATTIĞIMIZ YENİ ERKEK DİĞERLERİNİ BASTIRIP DOMİNE ETMİŞ HAYRİ NAPIYOSUN?..
YOMOMBU HARACINI İSTİYO ABİ KUSURA BAKMA...
" Çocuklarınızı erken yaşta sanatla tanıştırın ..."
BAK BURDA KAFANIN İÇİNDEKİ BOŞLUĞU YANSITMIŞLAR...
SKİYİM SANATI O ZAMAN...
AYNI BÖYLE TIN TIN ÖTÜYO KAFANIN İÇİ...
HAHAHA... BAKALIM ŞİMDİ NAPICAKSIN...
Hocanın sözlerini bi hatırlasam...
DAĞITTIĞIM ZARFLARI VELİLERİNİZE VERİN, İÇİNE AİDATLARI KOYSUNLAR...
AL ABİ... GÜLE GÜLE HARCA.
BEDENİNİ KÖTÜ BİR RUH İSTİLA ETMİŞ KIZINIZIN AĞZINDAN BİZİMLE KONUŞUYOR ŞİMDİ?
HASAN ŞU KIZA Bİ KOCA BUL ARTIK... KİM BU OĞLAN YAKIŞIKLIYMIŞ.
DEFOL BURDAN PİS ŞEYTAN!..
RAHMETLİ ANAM LAN O... DÜZGÜN KONUŞ!..
HEZARFEN NEREYE KAYBOLDUN?! AY O NE?..
Benimle evlenir misin?
CEVABIM EVET...
ANNEMİ DEVREYE SOKUYORUM O ZAMAN.
Bıktım bu çocuğun işlerinden.
FEDERALLER OLARAK BU VAKAYI BİZ DEVRALIYORUZ HADİ EYVALLAH...
İYİCE HAYVAN OLDUNUZ AMA SİZ...
ÜSTAD SEN BU ŞİİRDE ESKİ SEVGİLİNE Mİ SESLENİYOSUN?..
YEMEK KİTABI O... ŞİİRİ BIRAKTIM BEN...
SOSA BATIRILMIŞ MI YAZIYO ORDA?.. NASIL KIZLARLA TAKILMIŞ LAN BU?..

30 MART PERŞEMBE
SAYI: 2017/13 No: 500
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Vatandaşa Sordu: Avrupa

Kamil Boyveriyuar (24):

Avrupa kılsızlığı
evrim geçirmek zandı-
kılları bıraktıktan sonra, kıya-
fetleri de savur savur savurdu..
Az daha evrilseler, anatomi
atlaslarındaki kasları tarakla
düzgünce taranmış insanlar gibi
olacaklardı belki de.. Tüysüz
g*tlerinin üzerindeki gururlu baş-
ları yükseldikçe yükseldi.. Yüksel-
di de noldu?. Basketbolda elle-
rine veriyoruz.. Bi tek futbolda
bizi yeniyolar.. Hele hele halter-
de büyük madara oluyorlar.. İki
kapılı buzdolabını daracık merdi-
venlerden 5. kata sırtında taşıyan,
taşırkende apartman duvarlarının
ağzına sıçan bi nesil geldi ve Av-
rupalının foyası ortaya çıktı..
(Foya: saklı, gizli şeyler).. Evet.. Av-
rupalının darwin teorisi, buzdo-
labının icadıyla çürüdü... Nesil hem
güçlendi, hem de buzdolabını
duvarlara deydirmeyecem diye
geometrisi, matematiği 10 numa-
ra oldu.. Yazılı: 10, sözlü: 10,
Kuiz: 10... Bu sonuçlarla Eras-
musa gitmeye hak kazanan öğren-
cilerimiz, oralarda değişik ırk-
lardan, dinlerden ve dillerden
insanlarla çiftleşti.. Ayrım yap-
madı.. Fakat kibirli avrupa,
darwinci avrupa, Asyanın, afri-
kanın, güney amerikanın geniş ova
larından gelen bu gençlerle çift-
leşmeyi reddedip kendini bir
yalnızlığın içine gömdü.. Günü-
müzde avrupanın kibirli, gurur-
lu yükselen başı, artık tarih ol-
du.. Otuz birli yalnızlıkları yüzün-
den nüfusları düştü.. Koca avrupa-
yı toplasan bi hindistan etmiyo..
Kendine gel Avrupa... Kasığında-
ki kıl sarı çıkıyo diye çükü-
nü altından sanma... Suratın-
daki göz mavi bakıyo diye
kirpiklerini kırlangıç sürüsü san-
ma.. Ve en önemlisi, g*tleri-
niz tüysüz diye onurlanma..
Soğuk bi kış gelir, tüylenir o
g*tlerin; Bir zamansız sonbaharda
göçer o kırlangıçların; ve altın
piyasası bu aralar düştü..
çeyrek al..

UYKUSUZ

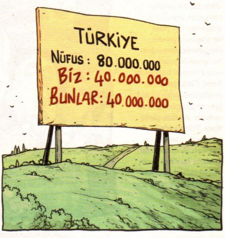
Çevre Bakanı Mehmet Özhaseki'nin katıldığı mitingte bir çocuğun eline verilen "Hükümeti indireceklermiş, siz benim donumu bile indiremezsiniz" pankartı tepki çekti.

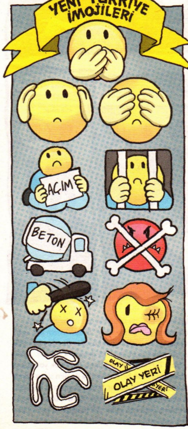

TRT'de "HAYIR" yok!

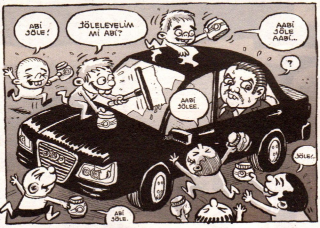

Her seçimde olduğu gibi referandumda da ikiye bölündük.

Başdanışman Yiğit Bulut'a 850 bin liralık makam aracı tahsis edildi.

Hollanda, Almanya ve Bulgaristan'ın ardından İsviçre Büyükelçisi de Dışişleri Bakanlığı'na çağrıldı.

Merhaba!

Sevgili dostum, kardeşim, ağabeyim; bu Uykusuz'un tam 500. sayısı. Bu 500. Sayımızla, Türkiye'nin en fazla sayı çıkaran dergilerinden biri olduk. Şaka maka, tam beş yüz haftadır sizinle buluşuyoruz.

Çoğunuz bu buluşmanın gidip bir Uykusuz almak suretiyle tek taraflı gerçekleştiğini düşünüyor. Hâlbuki size ulaşmak için her hafta Ferhat misali neredeyse dağlar deliyoruz. Tamam, belki dağ delmiyoruz ama şimdi eğri oturup doğru konuşalım, nasıl biz yazmaya, çizmeye alışmış çelimsiz kollarımızla dağ delemezsek, Ferhat da bizim gibi her hafta dağıtım şirketiyle, bölge bayileriyle yani bu derginin size ulaşmasında rol oynayan onlarca aktörle uğraşamazdı.

Hem nasıl ki Ferhat'ın Şirin'e buluşmasın diye hükümdarlar, zorbalar, diktatörler araya girip o ilişkiyi engellemeye çalışıyorsa sizinle bizim de aramıza girmeye, ilişkimizi engellemeye çalışanlar var. Belki dikkat etmişsinizdir, daha önce derginizi kolaylıkla aldığınız bayilerin bir kısmı bir süredir "Mizah dergisi yok," diyor, kimisi sırf bize tavır yapmış gibi "Uykusuz satmıyorum," diye sorana posta koyuyor.

Ama her şeye rağmen buluşuyoruz işte! Tam beş yüz haftadır, belki de sevgililerimizden, eşimizden, dostumuzdan çok sizinle buluşuyoruz. Reklamsız, desteksiz, arkamızda cemaat, parti, örgüt, dernek, vakıf olmadan, koskoca beş yüz hafta! İşte tam da bu yüzden, bu beş yüz hafta için önce sizi tebrik ediyoruz. Çünkü beş yüz haftadır bu dergiyi reklamlar, ihaleler, destekler ve fonlar değil, siz alıp okuduğunuz için çıkarabiliyoruz.

Teşekkürler sevgili dostum, kardeşim, ağabeyim; tam beş yüz haftadır bizi okumaya devam ettiğin, bizi yalnız bırakmadığın için.

NŞA NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında, bir yandan devletin bütçesinden neredeyse aslan payını alan ve diğer yandan da maliye disiplinine aykırı olarak her hafta halktan hesabını kimsenin bilmediği miktarlarda para toplayan bir kurumun, kendi bütçesinin fazla gündeme gelmemesi için elinden geleni yapması gerekir. Ama **Yeni Türkiye'de** bütçeden milyarlarca lira pay alan ve üstüne her hafta hesabı bilinmeyen bir parayı halktan toplayan Mercedes meraklısı bir kurumun daha da fazlasını istediğini görebilirsiniz. **Yeni Türkiye** yüz verilen her kişi ve kurumun, astar peşine düştüğü bir gerçek bir fırsatlar, ve hatta ve hatta "fırsat bu fırsat" ülkesidir.

Normal şartlar altında, bir politikacının yalan söylediğinin anlaşılması için esaslı bir araştırma gerekir. Son yıllarda teknolojinin ilerlemesiyle yalanların ortaya çıkması hızlansa da **Yeni Türkiye'de** bir politikacının yalan söylediğinin ortaya çıkması artık saniyeler almakta, çünkü **Yeni Türkiye'nin** yeni politikacıları, kendilerini yalanlayacak dokümanları da bizzat kendileri temin ederek vatandaşları yormamakta ve hizmette sınır tanımamaktadır.

Normal şartlar altında, vatandaşlarının evsiz kalıp derme çatma gardıroplarda yaşamaya başlaması ülkeyi yöneten siyasetçiler için bir utanç kaynağıdır. Ama **Yeni Türkiye'nin** yöneticileri yalnız krizi değil, utancı da fırsata çevirmekte ve evsiz kalmasına yol açtıkları insanları bile, sanki o insanları evsiz bırakan Namibya hükümetiymiş gibi, propaganda malzemesi olarak kullanmaktan çekinmemektedir. **Yeni Türkiye** siyasi sorumluların sırtından bütün sorumlulukları alarak, onları kuş gibi özgürleştiren tek ülkedir.

Normal şartlar altında, desteklediği, halkın parasını akıttığı vakıflar kendilerine teslim edilen çocuklara tecavüzle anılan, pek bir sitayişle andıkları duayen gazetecileri çocuk tecavüzünden yargılanmış, en muteber üyeleri 14 yaşında çocuklarla evlenmiş bir

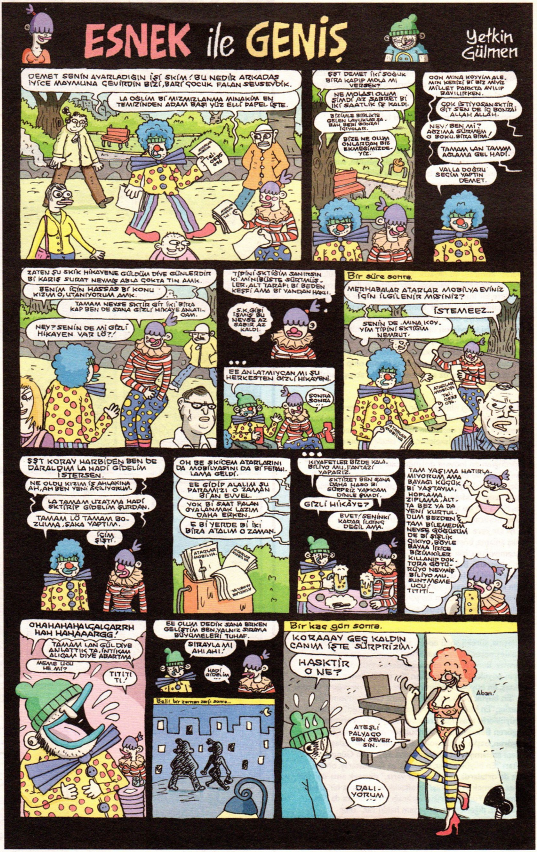
siyasi hareketin, söylemlerinde propagandalarında falan bu korkunç lekelerini anımsatmamak için elinden geleni yapması beklenir. Ama **Yeni Türkiye'de** kadayıfın altı kızarsa da, pişkinlik konusunda dünya rekorları kıran siyasilerin yüzü hiç kızarmadan eline "Siz benim donumu bile indirmezsiniz" pankartı tutuşturulmuş bir çocuğun yanında hiç utanmadan sırıttıklarını görebilirsiniz. **Yeni Türkiye** pedofillerin bırakın utanmayı, göğsünü gere gere, pişmiş kelle gibi sırıta sırıta yaşadığı, pedofilleri ötekileştirmeyen eşsiz bir memlekettir.

Ve yine **normal şartlar altında,** ülke tarihinin en önemli referandumlarından birinin öncesinde taraflardan birinin sesini kısmak için elinden geleni yapıldığı, kolluk kuvvetleriyle açık açık, hiç çekinmeden ***"Evet dağıtıyorsanız dağıtın ama "Hayır" dağıtamazsınız,"*** denilen, resmi televizyon kanalının bir tarafın haber ve görüşlerine tamamen kapatıldığı, özel kanalların kâh ihale kâh denetim kâh izin baskısıyla tamamen parsellendiği, ülkenin kurucusunun yazdığı kitabın dağıtımının bile yasaklandığı, karşıt görüşte olanların toplantılarının silahlı adamlarca basıldığı, "sigaraya hayır" broşürlerinin bile apar topar toplandığı bir seçimin eşit koşullar altında yürütüldüğünü ileri sürmek için insanın akli dengesini yitirmiş olması gerekir. **Yeni Türkiye'deyse** buna hiç gerek yok, patronu ballı ihalelere konan bir gazeteci ya da tüm siyasi hayatı tek bir adamın kendisini tekrar listeye koymasına bağlı bir siyasetçi olmanız yeter de artar bile. **Yeni Türkiye** sunduğu imkanlarla geçmişte yalnız akıl hastalarına tanınabilen ayrıcalıkları gazeteci ve siyasetçilere de tanımaktadır.

@baris_uygur

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.
æ Şansölye ile **sen söyle** aynı şey. **–Koray Yılmaz-**
æ Bundan tam beş sene önce televizyonda bir bisiklet gezi programı yapmıştım. Yaptık yani şahane bir ekip olarak. Buradan da o süpersonik arkadaşlarıma selam olsun. Aradan geçen bu beş senede program asla unutulmadı. Sürekli sordu insanlar. "Bir daha yapacak mısın?" "Bence bir daha yapsan iyi olur, bunu bir düşün" gibi, gerek soru olarak, gerekse bir dürtme gibi, asla peşimi bırakmadı pek kıymetli izleyicim. Kendini yerlere atanlar mı istersin, üstünü başını parçalayanlar mı, efendime söyleyeyim, üzerlerine su döküp yangın çıkarmaya çalışanlar mı, gerçekten bu beş sene benim için çok zor geçti. Halbuki ben programı öylesine yapmıştım. Bu denli bir etki yaratacağını bilemezdim. Velhasılıkelam, ciddi bunaldığım için programı yeniden yapmaya karar verdim. Yani önce bir demo olarak. Bir yerde de toplum sağlığı için kendimi feda etmek zorundayım. Çünkü gerçekten program yapmayı hiç sevmiyorum. Ben sadece bisiklet kullanmayı seviyorum. Ha bu arada üç beş para da kazanıyoruz o da var tabii. Yoksa benim için para gerçekten de birinci ya da ikinci plandadır. Haydi bakalım, yolumuz açık olsun bakalım.
æ Çok ciddi bir şekilde kürek alıp toprak kazmak istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki anlatamam. "E madem istiyosun, git al kürek" diyebilirsiniz. Fakat işte ben kendimi biliyorum. Ben o küreği alırsam ben bu toprağı kazarım. İçimde bir istek olarak kalması bence daha doğru Çünkü bir de bunun sonu yok. O toprağı o kadar çok kazar, o kadar çok kazarım ki, işimi gücümü her şeyi bir kenara bırakır, kaz ha kaz, kazarım ben o toprağı. Gidebildiği yere kadar. Ha kayaya mı denk geldim, başka bir yer kazarım. O yüzden şey değil yani. Bazı şeyler hayal olarak kalmalı. Hayal iyidir. Bir yerde de düşünüyorum, yok ya, işimi gücümü ona göre ayarlar kazarım. İşimden geri kalmam yani. Bak böyle düşününce mantıklı gelmeye başladı. Alıyorum galiba küreği. Her şeyin bir şeyi var. Toprak kazma zamanı toprak kazacaksın, iş zamanı iş, başka şey zamanı başka şey. Bu düzeni oturtursam tamam. Alıyorum küreği. Peki kazacak toprağı nereden bulacağım. Bir de bana çok toprak lazım. Öyle ha deyince de toprak kazamazsın ki. "Hayırdır birader" derler. Hesap sorarlar. Kendi toprağım olsa tamam şey değil de yani ne bileyim, nereden bulacağım ben şimdi toprak. Gözden uzak bir yer olmalı. Kimsenin karışmayacağı, "nabpıyon ki sen şimdi burda" demeyeceği bir yer olmalı. **Kurtköy**. Alıyorum küreği, gidiyorum Kurtköy ormanlarına. Gerçi havalar biraz daha ısınsın madem, gece ayaz olur şimdi. Şimdilik almıyorum öyleyse küreği, yazın ortalarına doğru alıyorum küreği. Bekle beni Kurtköy. Seni nasıl kazacağım bilemezsin.
æ Geçenlerde bir arkadaşım flüt hediye etti bana. Blok flüt. Çocukluğumun bir türlü hakkını veremediğim, çalamadığım üflemeli çalgısı. "Çocukken çalamıyordum belki ama şimdi biraz daha büyüğüm, belki çalabilirim biraz çalışırsam" diye düşündüm. Eve geldim, hemen internetten notalara baktım. Zor geldi, hemen vazgeçtim. Hemen ama yani. Özellikle müzik konusunda zora hiç gelememek. Bunalmak, darlanmak. "Çalamayayım o zaman ben de madem" dedim. "Bunu herkes çalıyor, ben de çalamayayım madem" dedim, "bakalım nasıl olacak" dedim. Ve blok flütü çalamamaya başladım. Nasıl çalamıyorum ama, aklınız çıkar. Bayağı, hiç çalamıyorum. Fakat bir şey söyleyeyim mi, çalamamak da güzelmiş aslında. Hiçbir melodisi olmayan sesler çıkardım uzunca süre. Hoşuma gitti. Rahatladım çalamadıkça çalamadıkça öyle. En az bir yarım saat çalamadım. Terapi gibi geldi bana çalamamak. Mutlu oldum ya, daha ötesi var mı. Meğersem bizi boşuna yönlendirmişler çalabilelim biz bunu diye. Tamam da çalamamak da güzelmiş. Çalabilen yine çalsın tabii ama yani çalamamak da güzelmiş. Bunu kimse bize söylemedi. Çalamamanın da bir keyfinin olabileceğini bize kimse söylemedi. "Çalabiliyor musun kardeşim, eyvallah." "Çalamıyor musun, bas git lan yürü git!" Böyle olmamalıydı. Çalamamanın da çalabilmek kadar güzel olduğu bize hiç söylenmedi. Başarıya odaklı eğitim, başarısızlığın da bir neşesi olabileceğini bize asla göstermedi. Şimdi şimdi anlıyorum bazı şeyleri ve gerçekten çok üzülüyorum.
æ O değil de sahnede sopa da yiyordum bir keresinde

az kaldıydı. Memleketlerden bir memlekette sahnedeyim. Oyun gayet keyifli geçiyor, yalnız tam karşımda ağır ağabey görünümlü bir ağabey var, hiç gülmüyor. Önemli değil, fakat, "bu insanlar neye gülüyor lan" dercesine de etrafına bakıyor. Yine önemli değil. Sonra kalktı yerinden, sahne ikinci kattaydı, alt kata doğru ineyazdı. Döner merdiven var aşağı doğru, yolu da yarılamıştı bence. Ben de arkasından bir iki laf söyledim. "Sevmedi beni galiba" dedim, ne bileyim, böyle şeyler dedim. Çok da bir şey demedim. Derken döner merdivenden döne döne bir kafa göründü. Geri dönmek. Bana da bakıyor, izleyicime de bakıyor kafa. Ama nasıl sert bakıyor. Bir yandan oyunu devam ettiriyorum, bir yandan da yiyeceğim dayağı hayal ediyorum. Sesim titremeye başladı. Yüz kişinin önünde büyük sopa yemek üzereyim. Gitti sonra hiçbir şey yapmadan. Fakat ömrümden de ömür gitti, onu da söyleyeyim.
æ Hoşça kal.

"sahne 2017"
29 Mart Çarşamba / **Kadıköy Kaset** / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 450 10 00
30 Mart Perşembe / **Kuzguncuk Sanat Tiyatrosu** / Saat: 21.00 / bilgi: 0553 228 44 63
31 Mart Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.00 / bilgi: 0212 327 72 00
1 Nisan Cumartesi / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 21.00 / bilgi: 0536 954 58 35

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

* Bu 500. sayımız arakadaşlar. 500 hafta. Biz ilk çıktığımızda doğan çocuklar çoktan okullu oldu, bugüne kadar çıkardığımız dergiler, üstüste konulduğunda o çocukların, en azından ergenlikte boy atacak olanlarının, boyunu geçti. Bundan bir kaç yıl önce Leman dergisinin 1000. sayısı için bir yazı yazarken Uykusuz'un 1000. Sayısını da görürüz inşallah diye geçirmiştim içimden. İşte yarısı bitti bile. Vay be.

* Şu dünyada ben kendimi bildim bileli her hükümet, her siyasetçi, her düşünür savaş karşıtı. Şu hayatta savaşı seven, durduk yere savaş isteyen ve bunu dile getiren, sosyopatlar dışında kimse yok. E ama ben kendimi bildim bileli de savaş yaşanmayan yılı ayı geçtim, gün bile yok bu nasıl savaş istememek? Bu bana bildiğin "hepimiz kardeşiz," yalanı gibi geliyor. Zira ne zaman "hepimiz kardeşiz," diyen bir soytarı görsem, hep kendisine büyük ağabeyliği uyun görüyor da diğer başka herkesi kendi küçük kardeşi yerine koyuyor. Savaş istemeyen politikacılar da, kimse onlara karşı savaşmasın ama onlar hep gidip savaşsın istiyor anlaşılan.

* Defter kontrolü şu hayatta iki kısım insanın korkulu rüyası olmuştur: Bir okuma yazmayı yeni öğrenen ilkokul öğrencileri, iki devlete bir kuruş vergi vermemek için kırk takla atan işadamı takımı. Ama defter kontrolü korkusu yüzünden altına kaçıran öğrenciye denk gelmesem de, aynı korkuyla her gün sahibi olduğu televizyon ekranlarından kesif bir koku yayılan işadamları hiç eksik olmuyor maşallah. Hayır, "Her an maliye gelebilir," "Her an damat, maden arama iznini iptal edebilir," korkusuyla öyle bir yayın yapıyorlar ki gün olup devran döndüğünde sokaklarda aç gezseler, kimse acıyıp sadaka vermeyecek.

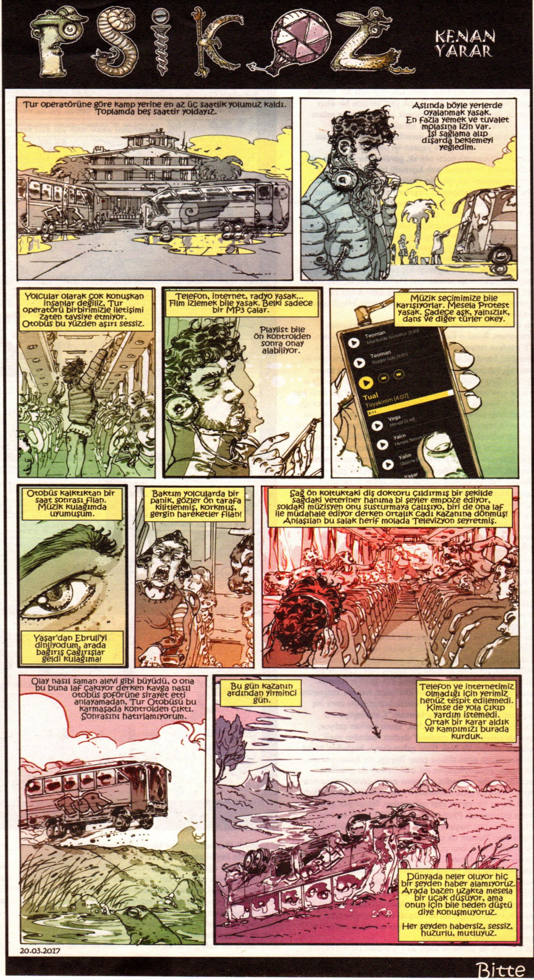
* "Filmlerde, çizgi filmlerde bir kere de kötüler kazansın" dileğiyle büyümüş neslimize de bir ders olsun bu. Bir kazandı mı, oyunun kuralını değiştirip hep kendileri kazanacak şekilde ayarlıyorlar işte, hep İskeletor, hep İskeletor bundan böyle.

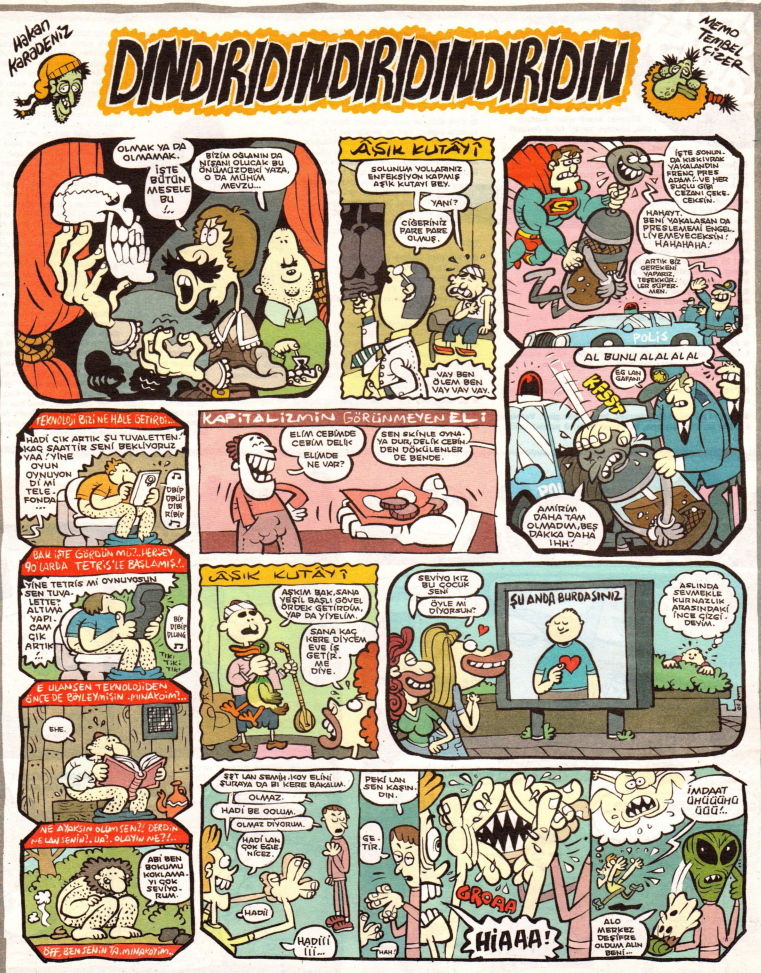
* Gördüğüm en inovatif dolandırıcılık yöntemi "tayincilik." Başka ülkelerde de var mı yoksa ülkemizin kendi ürettiği bir değer mi bilmiyorum ama hayli şık bir dolandırıcılık. Bu dolandırıcılık modelinde atıyorum askerde kura çekilmeden önce, KPSS'yle işe alınanlar açıklanmadan önce falan ortalarda dolanıp heyecanla kura, tayin sonucu bekleyenlere "İstersen seni iyi bir yere aldırırım," diyorsun. Keriz heveskâr olunca "Yanlış anlama, böyle çok dolandırıcı var, bak ben senden para da istemiyorum, işin olursa bir beş yüz kağıt sakal atarsın artık," diyorsun. Bakın kerizden para da alınmadı böylece güven kazanıldı. Ha sonra? Sonra hiçbir şey yapmıyorsun. Vaat ettiğin kura'nın sınavın sonucu açıklandığı zaman, rüşvetle işini hallettiğini zanneden kerizin işi olur a gerçekten hallolur da adı listede belirirse açıyorsun telefonu alıyorsun paranı. Verirse ne ala, vermezse taş attın da kolun mu yoruldu?

* Uzlaşma, sürekli sözü edilen ama bu koşullarda asla gerçekleşmeyecek bir hayal artık. Zira uzlaşma taraftarlık kaldırmaz. Ben yıllardır maçlara giderim, yıllardır da maçına gittiğim büyük küçük her takım "En büyük Fener, En büyük Beşiktaş, En büyük Güngören!" diye bağırır da bağırır. Üstelik öyle "En büyük Beşiktaş, ondan sonra Cimbombom" da demezler, "En büyük Beşiktaş, başka büyük yok!" derler. Üç büyüklerin arasındaki rekabeti az çok anlıyorum ama Güngören Belediyespor-İstanbulspor maçında da "En büyük Güngören, başka büyük yok," diyor taraftarlar, uzlaşmaya hiç kapı aralamıyorlar. Uzlaşma olsa atıyorum Güngören taraftarı "En büyük Fener, Beşiktaş ve Galatasaray, ondan sonra da ortalarda bir yerde biz varız," diyecek ama der mi? Demez. Demek ki neymiş? Taraftarlık ve uzlaşma bir arada yürümezmiş. Yürüse yürüse varacağı en iyi nokta da "En büyük biziz, diğerlerinin de yaşam hakkı var," olur.

* Diğer yandan hepimiz Şirinler dizisi izleyerek büyüdük de, kimimiz neden böyle "hadi neyse yaşamana izin vereyim bari," diye lütfeder oldu, neden böyle Gargamelleşmeyi seçti de çorbamızı içmek peşine düştü, gerçekten anlamış değilim.

* Akbank, binlerce çalışanının emeğinin karşılığını vermeyip, üstüne bir de insanları köle gibi iki kişilik çalıştırdığında o binlerce kişinin "ekonomik ve finansal istikrarı" bozulmuyor da, o insanlar yeter diye greve gitmek istediklerinde "ekonomik ve finansal istikrar" bozuluyorsa, sizin bu "ekonomik ve finansal istikrar" bizim köle gibi çalışmamıza bağlıymış demektir. Ulan yoksa "Referandumda istediğimiz çıkarsa, istikrar gelecek," dediğiniz ekonomik ve finansal istikrar bu muydu? Vay bana vaylar bana.

Hakan Karadeniz
DINDIRIDINDIRIDINDIRIDIN
MEMO TEMBEL ÇİZER
OLMAK YA DA OLMAMAK.
İŞTE BÜTÜN MESELE BU !..
BİZİM OĞLANIN DA NİŞANI OLUCAK BU ÖNÜMÜZDEKİ YAZA, O DA MÜHİM MEVZU...
ÂŞIK KUTÂYÎ
SOLUNUM YOLLARINIZ ENFEKSİYON KAPMIŞ AŞIK KUTAYİ BEY.
YANİ?
CİĞERİNİZ PARE PARE OLMUŞ.
VAY BEN ÖLEM BEN VAY VAY VAY.
İŞTE SONUNDA KISKIVRAK YAKALANDIN FRENÇ PRES ADAM!.. VE HER SUÇLU GİBİ CEZANI ÇEKECEKSİN.
HAHAYT. BENİ YAKALASAN DA PRESLEMEMİ ENGELLİYEMEYECEKSİN! HAHAHAHA!
ARTIK BİZ GEREKENİ YAPARIZ, TEŞEKKÜRLER SÜPERMEN.
POLİS
AL BUNU AL AL AL AL
EĞ LAN GAFANI
KESST
AMİRİM DAHA TAM OLMADIM, BEŞ DAKKA DAHA IHH!
TEKNOLOJİ BİZİ NE HALE GETİRDİ...
HADİ ÇIK ARTIK ŞU TUVALETTEN! KAÇ SAATTİR SENİ BEKLİYORUZ YAA! YİNE OYUN OYNUYON Dİ Mİ TELEFONDA...
DBİP DBÜP DİBİ RİBİP
KAPİTALİZMİN GÖRÜNMEYEN ELİ
ELİM CEBİMDE CEBİM DELİK
ELİMDE NE VAR?
SEN SKİNLE OYNAYA DUR, DELİK CEBİNDEN DÖKÜLENLER DE BENDE.
BAK İŞTE GÖRDÜN MÜ?.. HERŞEY 90'LARDA TETRİS'LE BAŞLAMIŞ!..
YİNE TETRİS Mİ OYNUYOSUN SEN TUVALETTE? ALTIMA YAPICAM ÇIK ARTIK!..
BİP DIBİP DLUNG
TİKİ TİKİ TİKİ
ÂŞIK KUTÂYÎ
AŞKIM BAK, SANA YEŞİL BAŞLI GÖVEL ÖRDEK GETİRDİM, YAP DA YİYELİM.
SANA KAÇ KERE DİYCEM EVE İŞ GETİRME DİYE.
SEVİYO KIZ BU ÇOCUK SENİ
ÖYLE Mİ DİYORSUN?
ŞU ANDA BURDASINIZ
ASLINDA SEVMEKLE KURNAZLIK ARASINDAKİ İNCE ÇİZGİ DEYİM.
E ULAN SEN TEKNOLOJİDEN ÖNCE DE BÖYLEYMİŞİN .MINAKOİM?..
EHE.
NE AYAKSIN OLUM SEN?! DERDİN NE LAN SENİN?.. UA?.. OLAYIN NE?!..
ABİ BEN BOKUMU KOKLAMAYI ÇOK SEVİYORUM.
ÖFF, BEN SENİN TA.MINAKOYIM..
ŞŞT LAN SEMİH. KOY ELİNİ ŞURAYA DA BI KERE BAKALIM.
OLMAZ.
HADİ BE OOLUM.
OLMAZ DİYORUM.
HADİ LAN ÇOK EĞLENİCEZ.
HADİİ
HADİİİ İİİ...
PEKİ LAN SEN KAŞINDIN.
GETİR.
HAH!
GROAA
HİAAA!
İMDAAT ÜHÜÜÜHÜ ÜÜÜ!..
ALO MERKEZ DEŞİFRE OLDUM ALIN BENİ...

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Dağda sıkılmış şarkılar senin ağzında şehre inerdi" - Berker Yörgüç / "Güneş Alan" kitabından

● **"Atatürk olsa, düzenlemeye 'evet' derdi" demiş Cumhurbaşkanı. Ordan öyle görünüyor demek ki. Son kemalist, ülkemize hayırlı olsun! Atatürk olsa, kimseye 'ayyaş' falan demezdi. Sevmezdi hakarete dayalı saldırgan siyaset...**

● Devlet, Ali İsmail Korkmaz'ın ailesine 707 bin lira tazminat ödeyecek. Faşizmin bedelini çıplak gözle görmüş oluyoruz böylece. Ruhu gibi, bedeli de ucuzmuş...

● **Sabah yazarı Şeref Oğuz, "Vasatlıktan Kurtulalım" adlı makalesinde şöyle diyor: "Pi sayısını vasati 3 alırsan, uzaya çıkamazsın. Bilgi yerine kanaat ile yetinirsen, vasat kalır, kıt kanaat geçinirsin." Devamında coşuyor Oğuz: "İnsan başını eksi 25 derecede soğut, ayağını artı 100 derecede kaynat, göbeği ORTALAMA 37.5'tir ama ölüdür." Ve final: "16 Nisan referandumu, vasatlıktan kurtulmak için bir fırsattır." Külliye'ye danışman olması yakındır bu eşsiz birikimiyle Şeref Oğuz'un. Halizhazırda değilse tabii!**

Evet çıkarsa, tarihe dipnot olarak geçer. Hayır, tarihi yeniden yazdırır...

● Ankara için asbestten daha zararlı tek madde var: Melih Gökçek...

● **Arşivim dağınık, bulamıyorum, yıllar önce Leman'da, F.Gülen'in satır atlamalı demecini yazmıştım, bulan olursa yollayıversin. Gerçekten ben demiştim. Ne hikmetse, kandırılamadım!**

● "Yörük - yürüme" ilişkisi neyse, "moruk - morarma" bağlantısı da sanırım o...

● **Parayı bankaya eksik yatırırsan, başın derde girer. Veznedar, o parayı sayarken şaşırırsa, başı derde girer. O paranın sahibi, o parayı harcarken şaşırırsa, büyük ihtimalle başı derde girer. Demek ki para, baş belası! Şaşırtmaya meyilli pezevenk!**

● Kimi kitap yazıp ünlü olur, kimi ünlenince kitap yazar...

● **Üç kardeş var; ortanca Hakan, Beşiktaşlı, en büyükleri Serkan, Gassaraylı, bana durumu anlatan Furkan da Fenerli... İlk kez böyle bir şeyle karşılaşıyorum... Pilot uygulama gibi...**

● Yerli dizilerde anne, çocuğuna diyor ki, "Kıymalı yumurta yaptım, hani en sevdiğinden..." Biz, kıt seyirciler onun düşünceli bir anne olduğunu anlayalım diye. Yoksa ikisi de durumu yıllardır biliyorlar, niye durduk yere seslendirsin anne? Gene dizilerde, iki kişinin yaşadığı bir olayı, biri diğerine baştan sona anlatıyor, diğeri de kuzu kuzu dinliyor, "Biliyoruz lan, beraber yaşadık ya!" demiyor. İyi ki hayat, dizilerde olduğundan daha hızlı akıyor, zekamız düşerdi yoksa...

● **"Her tırtıl kelebek olmaz" diyor Prof.Dr.Türker Kılıç, "kelebek olan tırtılların tek farkı, hayalci hücrelerdir." Tabiat da hayal'e öncelik tanıyor. Allah'ın gerçekleşmiş bir hayli tabiat...**

● Bi görünüp bi kaybolduğum için, bana "Kertenkele" ismini takmış bir tanıdık. Duyunca hoşuma gitti. Severim kertenkeleyi, kekoyu. Daha önceki tek lakabım, ortaokuldaki "Profesör" idi, çok okuyup gözlük taktığım için. Bir ara da ellerim, ayaklarım büyük olduğu için "ortopedik facia" dediler ama tutmadı, çok kısa sürdü, lakap dediğin tek kelime olur!

● **Bir zamanlar "lop" ismli bir hayvan yaşardı. Bu hayvanların soyu, antilop tarafından tüketildi...**

● İskenderun'da geçen lise yıllarımda, en büyük zevkim, cumartesi günleri "Top Süleyman" diye bilinen bakkaldan Gırgır dergisi almaktı. Lojmanın kantininde gazete ve dergi satılmazdı çünkü. İkinci sırada da çarşamba günleri, okul dönüşünde Fırt almak vardı. Bazan dayanamaz, okula giderken Fırt alır, çaktırmadan okumaya çalışırdım. Fırt'ın ikinci sayfasının adı "Yavrunuzun Sayfası"ydı, orada her hafta bir çıplak kadın fotoğrafı ve çevresinde çizimler olurdu. Okul için sakıncalı dergiydi yani. Zaman geçti, Gırgır ve Fırt'a yazar oldum. Yazılarından, Salacak hikayelerinden bildiğim, rahmetli Tekin Aral ağbimle de böyle tanıştım. Fırt'ın genel yayın yönetmeniydi. Az konuşur ama konuşunca da sağlam espri yapardı. Dalgınlığı ünlüydü, başından geçenler çok anlatılırdı. Sirkeci'de arabayla ineğe çarpması, tartışma yaşadığı benzinci tarafından üstüne benzin sıkılması, dergiye karikatür seçerken dalıp eskizleri küç parçalara bölmesi gibi hikayeler... Birlikte de yaşadık bir dalgınlık hikayesi. Yıllar önce, dergiye bir başka dergiden meslektaşlarımız gel Onca yolu kaykayla gelmişler! Dergi de kaykayla dolaştılar. Haliyle gürült oldu. Tekin ağbi sinirlendi, olayla zer ilgisi olmayıp, masasında espri düşüner Kayhan Erkan'a "Olmuyo böyle!" diye fırça attı. Kayhan, hiç anlamadı. Akşama doğru da, dergiye henüz gelmiş bulunan Kutlukhan Perker'e "Ben öyle bi parlarım, sonra geçer evladım!" dedi. Kutlukhan, daha da anlamadı... Bilgisayar oyunları, yeni girmişti hayatımıza. Ve Tekin ağbi, bilgisayarda basketbol oynuyordu. Hiç bilmediği için 42-0 mağlupt Sonra birden "Gidiyo bunlar!" "Kim gidiyo ağbi?" dedik. Oyun öyle programlanmış, çok kötü oynarsan, seyirciler kalkıp gidiyorla dijital dijital! O sırada durum 45-0 oldu... Amerikan Hastanesi'ni yoğun bakım ünitesinde gördüm en son Tekin Aral'ı, her şeye rağmen tebessim etmişti. Allah'ın rahmeti üzerine olsun ağbiciğim Seni ve çift imzalı karikatürleri özlüyorum...

Ken er

● **"Hanım", Cengiz Han'dan geliyor. "Ben Han'ım ama benim de evde Han'ım var" diyormuş. Çağlar değişiyor, durumda değişiklik yok!**

● Kadir İnanır ve keçi ile başlayan kampanya, sadece keçiyle devam ediyor. Sebep sanırım ekonomik. Keçiye dayarsın marulu, çözersin sorunu, Kadir İnanır çok pahalı!

çözen problem: Bazı geceler uyuduğum için uyku hapını almayı unutuyorum...

● **"Ev Olimpiyatları" için notlar alıyorum! Mini topla sehpanın ayaklarına gol atmak, tek ayakla sekerek en az adımla banyoya gitmek, antreyi kale yapıp penaltı çekişmek, oyuncakları dizip bovling gibi topla devirmek, buruşturulmuş kağıtları çöp sepetine basket atmak, vs. Çalışmamı bitirince olimpiyatlarıma katılma şartlarını haber ederim!**

● Bizden tek şey seç deseler, rahmetli Ahmet Uluçay'ın "Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak" filmini söylerim. En organik başyapıt. Henüz seyretmeyen, ne şanslı insan!

● **Usta çizer Cemil Cahit'in tasarımlarını yaptığı Crash tişörtleri, dünya çapında. Tuşlayınız, "www.crashgalata.com"a bir bakınız. Heveslendim valla, bir tişört de ben tasarlayacam...**

● G.Saray Başkanı Dursun Özbek'in tarihe geçen açıklaması: "Çatalca'da depomuz varmış, yerini bilen yok. 3 milyon tl. ödüyormuşuz. İçinden kadın etekleri çıktı. Tek tip değil; kısası var, uzunu var." Hayır, son cümleye ne gerek var, ne diye detay verilir ki o hususta!?

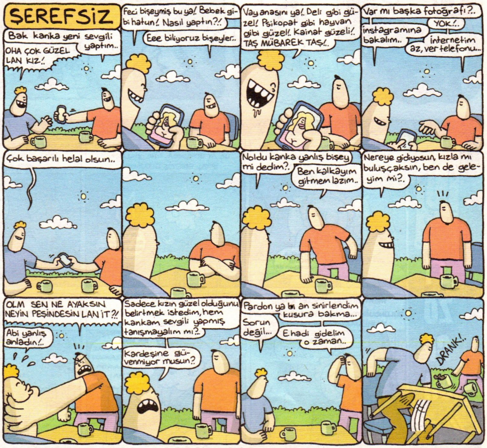
● **"Popüler Felsefe" nedir? Tam bilmiyorum. Lakin söyledim bir kere artık, illa gelir devamı!**

● Cihangir Komedi Kulüp, bu 1 Nisan'da açılıyor. Şaka değil! Açılış gecesi giriş ücretsiz olacak, bekleriz. 22.00'den itibaren. O gece Kamayor Kabare'den şarkılar, Nilay Olcay'dan "Sansür" adlı kısa stand up, Memo Tembelçizer'den Aşık Memo şiirleri olacak. Sunuculuğu ben yapıcam, iki paragraf da konuşurum çıkmışken. Adres: Meclis-i Mebusan Caddesi, No:15, Kat:-1, Cihangir.

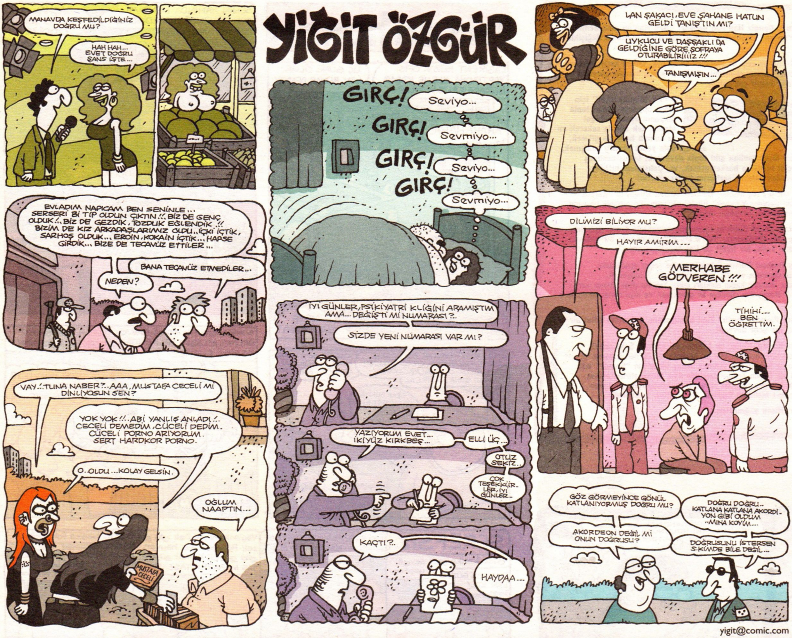
● **Yegane: Nisan yağmurları...**

vedatozdemiro@gmail.com

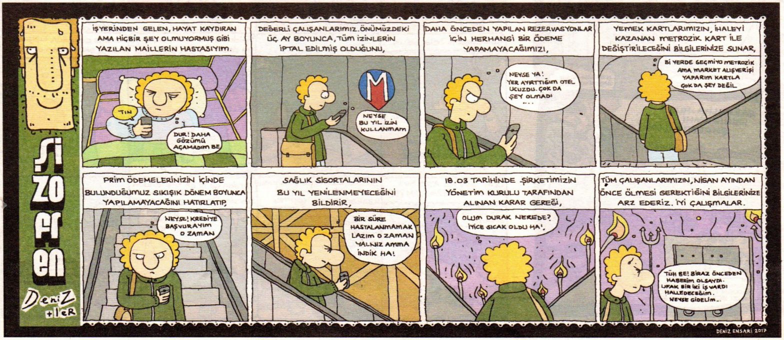

yigit@comic.com

Bazen ofiste tamamen yalnız bırakılıyorum. Ev kedisi gibi, üzerime kapıyı çekip çıkıyorlar. İnsanlar toplantılara gidiyorlar, öğle yemeğine çıkıyorlar, "katılım zorunlu değil ama gelirseniz iyi olur" konulu aktiviteler düzenleniyor, bir şeyler oluyor, bir yerlere gidiyorlar. "Katılım zorunlu değil"den sonraki kısımlar bana almanca pop şarkısı gibi geliyor. Anlamıyorum, ilgilenmiyorum. Çalıştığınıza şahit olacak insanlar yokken çalışmak ne kadar zor biliyor musunuz? Ya da çalışmadığınızı görecek insan yokken çalışmak? Çok zor. Çalışmak çok zor. Her gün başımda durup kontrol etmeseler çok çalışmam herhalde. İddialı bir söylem ama iş yaşantısında diğer insanların arasından sıyrılıp bir kazanan olmak istiyorsanız iddialı olmayı öğrenmek zorundasınız.

İş yerinde normal insanların arasına sızmak için görevlendirilmiş, onlar gibi giyinen, onlar gibi konuşan tebdil-i kıyafet bir tinerci gibi devamlı kulaklıktan death metal dinlediğim için ofisin tamamen sessiz olduğunu anlamam biraz uzun sürdü. Kim bilir kaç dakikadır ofiste bir başımayım; kim bilir kaç saattir havaya çalışıyormuş gibi yapıyorum. İnsan haber verir çıkarken. Emin olmak için şirketin whatsapp grubuna çok güzel, çok ölçülü, şakalı bir mesaj attım. Buraya yazsam kör olursunuz, ışıltısına bakamazsınız. Gülen suratlar, dua eden eller, tokuşan bira bardakları emojisi, hepsini koydum. O kadar süslü mesaj gönderince kendimi kirlenmiş hissediyorum, vücudumu para amaçlı satmak için en güzel kıyafetlerini giymiş yaşı geçkin bayanlara göz süzen bir jigalo gibi hissediyorum. Ama iş yaşantısı bazen bunu da gerektirir. İş yaşantısında diğer insanların arasından sıyrılıp bir kazanan olmak istiyorsanız whatsapp facebook buralarda ne kadar surat, ne kadar ifade, ne komiklikler, gifler falan ne varsa kullanmayı öğrenmek zorundasınız. Belki akşam olup da işten eve geldiğinizde duş altında saatlerce ağlayarak arınmaya çalışacaksınız, elleriniz su altında fazla kaldığınız için buruş buruş olacak ama başarının bedeli budur.

Grafikerin dünyası.

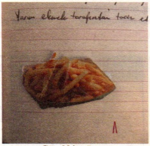
Bir müşteriyle ekipçe yemeğe çıkılmış, ofise ya gelirlermiş ya da oradan evlere dağılırlarmış, ben nasıl olsa gelmem diye bana sormamışlar. İyi, ben de işleri bitirip çıkarım o zaman dedim, sen bilirsin dediler. Mutabıkız, hemfikiriz. Metal müziği kulağımdan çıkartıp ses sistemine verdim, iş arkadaşlarımdan birinin bürositini ayak bürositi yaptım, üç aydır yanımda dolaştırdığım ince ancak anlaması imkansız kitabı çıkarttım. Ya çeviride bir sıkıntı var, ya kitabın yazarı kötü niyetli bir insan, bilmiyorum. Konusunu biliyorum, kapakta yazıyor. Yazarın derdini de az çok biliyorum. Kitabı okuyup anlamış, beğenmiş insanların kitap hakkındaki yazılarını okuyup aldım kitabı. Ne hakkında olduğunu biliyorum, neyi anlattığını biliyorum, yine anlamıyorum. Şaşı bak şaşır gibi oldu kitap, belli bir uzaklıktan gözleri belli bir şekle sokunca denizden sıçrayan yunus çıkıyor olması lazım, yunus orada bir yerde. Yunusu göremedim, aksine başıma ağrılar giriyor gözleri kısarak kitaba bakmaktan.

On dakika falan uğraştım, bir türlü zapt edemedim kitabı avucumun içinde. Kaygılı bir muhabbet kuşu gibi çırpındıkça çırpındı, çabaladıkça çabaladı. "Eh, s.kerler, sanki sınava sokacaklar beni, ne halin varsa gör" diye sinirlenip kitabı insanların görebileceği şekilde ortak çalışma alanlarından birine bıraktım. Kapağı havalı gibi, sayfa sayısı az, bir gün bile sürmez ofisten birinin alıp evine götürmesi. Biraz da onlar uğraşsın. Hamamböceği zehiri reklamındaki iyi niyetli fakat cahil hamamböceği gibi kitabı evine taşıyacak, sadece kendi değil yuvadaki diğer insanlar da zehirlenecek, sıkıntı yaşayacaklar. Onun yerine yakınlardaki bir büfenin onlarca getirip bıraktığı broşür / menü var, onu okumaya karar verdim. Yeni açılmışlar, yirmi dört saat paket servisleri varmış. Broşürleri getiren çocuk bağırarak bunları söyleyip kaçmıştı, oradan aklımda kalmış. Vergilerin arttırıldığını haber veren ulak gibi tedirgin bir hali vardı, "inşallah bana bir şey demezler, olayın benimle bir alakası yok, ben valinin emirlerini uyguluyorum" şeklinde titrek bir duruşu vardı. Kötü bir şey söylemiyorsun aslında ama insanların iş yerine girip bağırmak ayıp mı oluyor diye kıllandı herhalde çocuk. İşgüzar patronu tembihlemiş olabilir, "iyice bağır, herkese broşür ver, kalite ve lezzetin uygun fiyatlarla buluştuğu yer demeyi unutma" diye ısrar etmiş olabilir. Bunlar modern yaşamın açmazları. İş yaşantısında diğer insanların arasından sıyrılıp bir kazanan olmak istiyorsanız başka insanların iş yerine girip "her şeyimiz özel, ancak spesyalimiz tavuk dönerdir. Onu bu kadar özel kılan şey ise nesillerdir babadan oğula aktarılan gizli formulü ve salçalı sosudur. Umarım mutlu olmayı seviyorsunuzdur, çünkü tavuk dönerimiz sizi mutlu etmek üzere tasarlandı!" diye bağırmayı göze almanız gerekir.

Ev kedisi.

Çok da üzerine düşünmeden iki tane ıslak hamburger söyledim büfeden, beklerken de büfenin broşüründeki patates kızartması fotoğrafını kesmeye karar verdim. Güzel, gürbüz, çok sağlıklı bir patates kızartması fotoğrafı bulmuş broşürü hazırlayan grafiker. Belki de binlerce temsili patates kızartması fotoğrafının arasından, sabahlayarak, mesai harcayarak seçmiş. Belki de işini çok seviyor, içinde grafik sanatına karşı sönmek bilmeyen ateş gibi bir tutkuyla bağlı ama sadece büfelerden iş alıyor. Zordur böyle bir tutkuyla büfe broşürü hazırlamak. Hem grafik tasarım sanatını en güzel şekilde icra etmeye çalışıyor, hem de siparişi veren büfe sahibini ürkütmemeye çalışıyor. Çok güzel, minimal, görmesini bilen gözlerin "teşekkürler allahım, bu ne kadar güzel bir broşür" diye sevineceği bir broşür hazırlasa büyük ihtimalle büfe sahibinden itiraz gelir. "Ya biz biraz daha marmaris büfe tarzı, kaşarlı dürümün ön plana çıktığı, bizim iddiasız bir büfe olduğumuzu vurgulayan bir broşür istemiştik, bizim kaşarlı dürümümüz çok iyi değil, bu broşür bizim kaşarlı dürümümüzün üstünde bir broşür olmuş. Bunun kalitesini biraz söndürebilir miyiz?" derler büyük ihtimalle, bütün işi baştan yaptırırlar. Grafiker belki de bunu bildiği için nefsini patates kızartma fotoğrafını güzelinden seçerek körlüyor, heyecanını öyle dizginliyor. İlk denememde iyi kesemedim patates kızartmasını, makasla olacak iş değildi zaten, milletin masasını çekmecesini karıştırıp maket bıçağı buldum kendime. Bir yandan ıslak hamburgerleri yedim, bir yandan başka bir broşürden ince işçilikle patates kızartması çıkarttım. İşim bittiğinde zaten mesaiyi de bitmek üzereydi. Patates kızartmasını not defterime yapıştırdım, eşyaları toplayıp çıktım ofisten. Takvime de o günü, güzel bir gün olarak işaretledim.

Güzel bir gün.

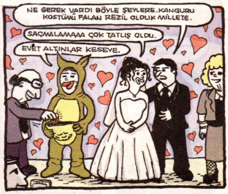
Furkanözçoban

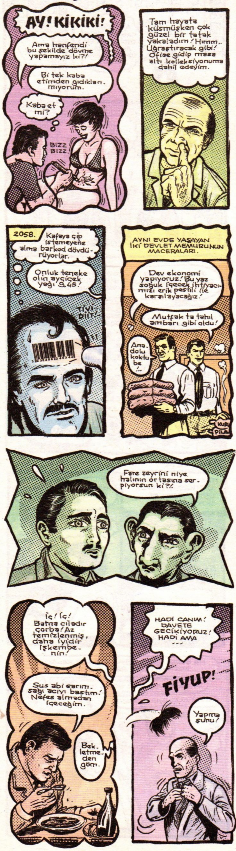
HACKER

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

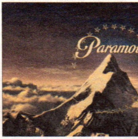
"On tayaya emzirdim/ İki yüzlü bir çocuk/ Kara libas giydirdim/ Gösterdim kaşaneden"

İdris i Muhtefi

İki yanım iki bebek. Bir de ön koltuğa geldi üç. Az ilerde bi tane daha var. Dur bakalım. Hayırlısı. Hiç bu kadar bebek arasında kalmamıştım.

Hızlanıyoruz hızlanıyoruz...

Koşup koşup koşup birden bir uçuruma atlar gibi. Ansızın ayağımız yerden kesiliyor. Tekerlekler boşta. Derin bir nefes. Yükseklerdeyiz. Antalya. Küçük oval pencerede gün batımı.*(Paramount Pictures jeneriklerindeki o görüntüyü andıran güneşin kırmızı ışıkları vurmuş ucu karlı dağlar, hafifçe kıpraşan rengarenk bulutlar–çok kısa, bir film başlama sevincine benzer bir sevinç–)*

Eve dönüyorum. Güya. Daha doğrusu evden ev'e. "Dönüyo" sayılır mıyım bilmiyorum. Ring seferi. Oraya giderken de, "yarın dönüyorum, kısmetse" diyorum ordaki arkadaşıma telefonda.

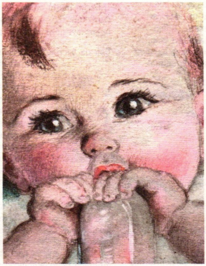
Yirmi yıl'ı aşkın bi zamandır böyle; annesi babası ayrı çocuklar gibi iki ayrı evde. İki ayrı şehirde. Yazları biyere gider gibi değil. Yaz kış eşit aralıklarla. Bir iş gibi ama hiç aksatmadan. Bi oraya bi oraya. Lazerle oynatılan bir köpek. Ne yaptığımı tam anlayamadan. En çok dönerken sevine sevine. "İyi ki döndüm" Şikayet eder gibi oldum. Ama değil öyle. Bana kalsa on evde daha birden yaşarım. Teşne gönüllüyüm. Dönüp eski mahallemize taşınsam dediğim çok oluyor. (Çok sık)

Ama Eyüp'e, Fener'e, Beşiktaş'a, Üsküdar'a, Kandilli'ye taşınmak istediğim de. Heryere birden taşınmak. Hepsinde aynı anda oturmak. Başka başka semtlerde başka pencerelerden başka sokaklara yağan yağmurlar...

Aslında kolay iş değil. Sadece iki evde oturmak bile. Birinde yarım kalmış kitabım, diğerinde başka başka kitaplar. Diğer evde karanlıkta öylece bekleyen odalar koridorlar aklına düşüyor insanın. (en çok geceleri) Askılarda asılı gömleklerin. Sadece onlar; o iki ev olsa. Çok çok eskiden oturduğunuz evler. Biri burdaki pencereden görünüyor işte. Yıllarca yıllarca içinden baktığım o pencere. Aşağıda.

Bütün o çok eski evler rüyalarımda içiçe girip karmakarışık büyük bir labirent oluyorlar. Birinin bodrumundan diğerinin muftağına çıkılıyor. Eski mahallemize gidip bakıyorum bazen. Kimileri duruyor, kimileri yok. Ne çok taşınırdık. Zırt pırt. *Aynı mahallenin içinde ama. Neredeyse hepsi birbirini gören o evler. Birbirlerine bakıyorlar. Aynı sokakları çeşitli açılardan, yüksekliklerden seyretmek. O eski evler. Şimdikiler gibi değildi. Eski Rum evleri. Girintiler çıkıntılar, karanlık bölümler, dolaplar, yüklükler, tahta merdivenler, merdiven altları. Küçücük odalar. Sandık odaları. Taşlıklar. Mutfaklardan küçük loş bahçelere açılan kapılar, kuyular. Hele o bodrumlar. Bi sürü gizemli girinti çıkıntı. Sadece bunlar da değil. Daha sonra kaldığım kimi evler. Onlar da diğerlerine bulaşıyor. Hele o (her gittiğimde kırk gün kaldığım) Kahire'de, Muhendisin bölgesindeki o ev. Arkadaşımın evi. Çok yüksek tavanlar, işlemeler. Dördüncü katta olduğu halde penceresinin hemen yanıbaşından geçen, (aynı hizada) o asma yoldaki taksilerdeki insanlarla gözgöze geliyordunuz.*

Nedense uçuş sırasında (tam havadayken yani) hep bi yazı yazma hevesi. İçimde. Her seferinde. Nooluyorsa. Aman yazayım. An bu andır. Kaçırma. Kağıdım kalemim hazır. Cebimde. Yeryüzünün ima/işaret ettikleri, hatırlattıkları, hepsi topluca aşağıda, iyice aşağıda, aşağılarda kaldığı için mi? Küçülüp küçülüp. O kopma duygusu? Bizi herşeye bağlayan o ipler. O ağırlıktan kurtuluyormuş gibi olmanın sevinci/hafifliği? Ondan mı? *(eli kolu bağlı, başka bir şey yapamaz olmanın zorunlu disiplini, zapt u raptı? O da vardır. Hapishaneye düştükten sonra cilt cilt romanlar yazan o yazarlar)* Yalnız tek bir bebek dahi ağlarsa yakınımda. Hiçbir şey yazamıyorum. Katlıyorum kağıdı tekrar cebe. Daha ilk satırda o bebekleri zikredişim ondan. Fakat, hayret verici bir şekilde bir teki dahi ağlamıyor. Bu sefer. Bir mucize. Ağlamak bir yana gülücükler(sessiz)eşliğinde birbirlerine el sallayıp duruyor bunlar. Biraz uzaktaki anneler de bebeklerini kaldırıp kaldırıp diğer bebeklere; birbirlerine gösteriyorlar. "bak bak, kardeş"

Bu sefer onları seyretmekten? Çok tatlılar yalnız. Hele o biraz uzaktaki o yabancı bebek.(Rus galiba) Çok başka türlü el sallıyor. Öyle öğrenmiş. Hani bizde "deli misin?" "kafayı mı oynattın?" gibisinden bi anlama gelen o hareket. Elinin parmaklarını bir çanak gibi yapıp bilekten iki yana oynatılır ya. Onu yapıyor sürekli. Gülerek.

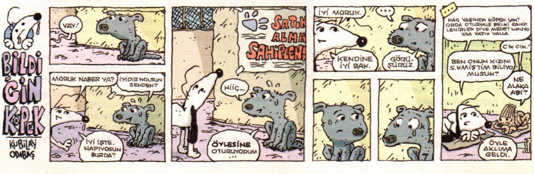
Tavana yapışık ekranlar açılıyor birden. Tuhaf bir şey daha oluyor. Onlarda da yine bebekler var. Her taraf bebek oldu. Sürrealistik bir sahne. Bir kısmı gerçek bir kısmı video. Ekranlardaki bebekler de sessiz kahkahalar atıyor. (sesi yok ekranların) Köpek bebek videoları. Köpek, bebeğin yüzünü gözünü yalıyor, sevinç içinde, bebek kahkahalar atıyor. Ardarda, bütün videolarda aynı şey. Bir köpek, bir bebek. En sevdiğim ikili. İki çok farklı tür'ün bu şekil, bu derece coşkulu teveccühü/muhabbeti, birbirlerine. Beni heyecanlandırıyor. (kıpır kıpır içim) Hem doğrudan, sahne'nin kendisiyle, hem ima ettikleriyle; çeşit çeşit mecazi anlamlarıyla.

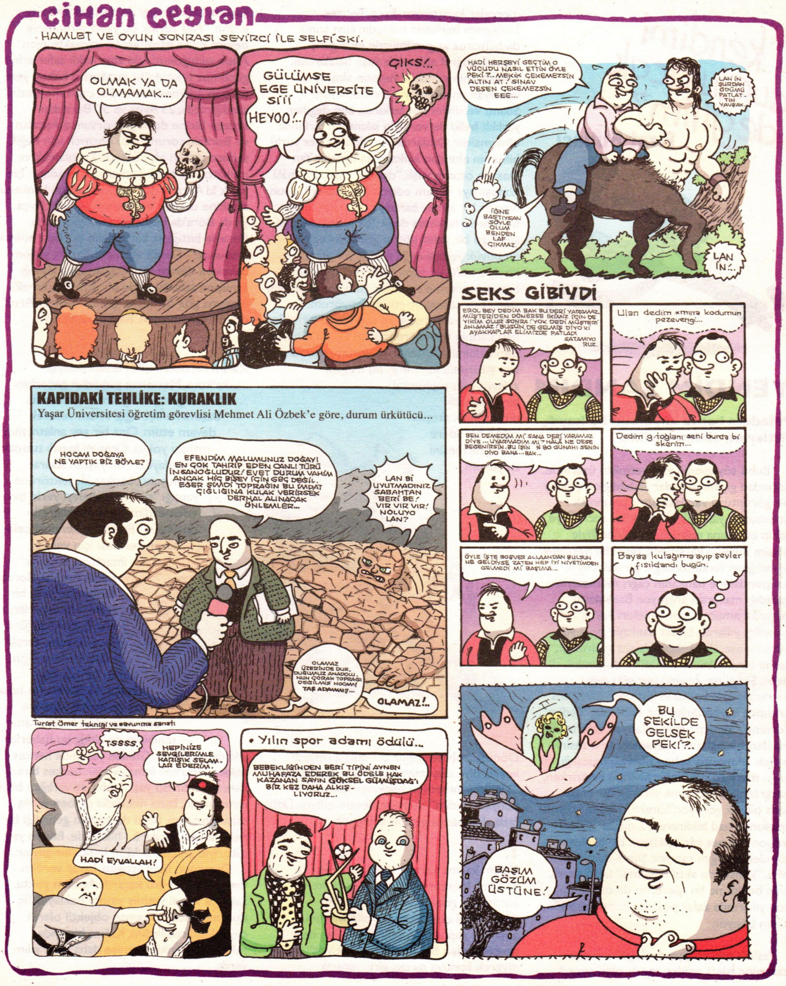
Benzerini sevmek kolay. Kendinden çok çok farklı olanı sevmek, sevebilmek. O heyecan verici işte.

Hacı Bektaş Veli'nin kucağında kardeş kardeş oturan aslan ve caylan.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan
HAMLET VE OYUN SONRASI SEYİRCİ İLE SELFİ SKİ.
OLMAK YA DA OLMAMAK...
GÜLÜMSE EGE ÜNİVERSİTE Sİİİ
HEYOO!..
ÇIKS!..
HADİ HERŞEYİ GEÇTİM O VÜCUDU NASIL ETTİN ÖYLE PEKİ?.. MEKİK ÇEKEMEZSİN ALTIN AT! SINAV DESEN ÇEKEMEZSİN EEE...
LAN İN ŞURDAN ÖDÜMÜ PATLAT-TIN YAVŞAK.
İĞNE BASTIYSAN SÖYLE OLUM BENDEN LAF ÇIKMAZ.
LAN İN!..
SEKS GİBİYDİ
EROL BEY DEDİM BAK BU DERİ YARAMAZ. MÜŞTERİDEN DÖNERSE İKİMİZ İÇİN DE YIKIM OLUR SONRA! YOK DEDİ MÜŞTERİ ANLAMAZ! BUGÜN DE GELMİŞ DİYO Kİ AYAKKAPLAR ELİMİZDE PATLADI SATAMIYORUZ.
Ulan dedim *mına kodumun pezevengi...
BEN DEMEDİM Mİ SANA DERİ YARAMAZ DİYE... UYARMADIM MI? HÂLÂ NE DESE BEĞENİRSİN. BU İŞİN % 90 GÜNAHI SENİN DİYO BANA... BAK...
Dedim g-toğlanı seni burda bi skerim...
ÖYLE İŞTE BOŞVER ALLAANDAN BULSUN NE GELDİYSE ZATEN HEP İYİ NİYETİMDEN GELMEDİ Mİ BAŞIMA...
Bayaa kulağıma ayıp şeyler fısıldandı bugün.
KAPIDAKİ TEHLİKE: KURAKLIK
Yaşar Üniversitesi öğretim görevlisi Mehmet Ali Özbek'e göre, durum ürkütücü...
HOCAM DOĞAYA NE YAPTIK BİZ BÖYLE?
EFENDİM MALUMUNUZ DOĞAYI EN ÇOK TAHRİP EDEN CANLI TÜRÜ İNSANOĞLUDUR! EVET DURUM VAHİM ANCAK HİÇ BİŞEY İÇİN GEÇ DEĞİL. EĞER ŞİMDİ TOPRAĞIN BU İMDAT ÇIĞLIĞINA KULAK VERİRSEK DERHAL ALINACAK ÖNLEMLER...
LAN Bİ UYUTMADINIZ SABAHTAN BERİ BE! VIR VIR VIR! NOLUYO LAN?
OLAMAZ ÜZERİNDE DURDUĞUMUZ ANADOLU-NUN ÇORAK TOPRAĞI DEĞİLMİŞ HOCAM! TAŞ ADAMMIŞ...
OLAMAZ!..
Turist Ömer tekniği ve savunma sanatı
TSSSS.
HEPİNİZE SEVGİLERİMLE KARIŞIK SELAMLAR EDERİM.
HADİ EYVALLAH!
• Yılın spor adamı ödülü...
BEBEKLİĞİNDEN BERİ TİPİNİ AYNEN MUHAFAZA EDEREK BU ÖDELE HAK KAZANAN SAYIN GÖKSEL GÜMÜŞDAĞ'I BİR KEZ DAHA ALKIŞLIYORUZ...
BU ŞEKİLDE GELSEK PEKİ?..
BAŞIM GÖZÜM ÜSTÜNE!

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

YENDİM SANDIM

"Madem banta alıyorsun bu kaydı, üstlerine dinlet, dedim."

Bunu söyleyenin yaşı yetmişin üzerinde. Saçından giyimine kadar alabildiğine çağdaş bir görüntüsü var. Haklarını savunmak konusunda yaklaşık elli yıllık bir tecrübeye sahip olmasına rağmen, şu söylediğiyle bilişim dünyası karşısında kesin bir yenilgiye uğradığının farkında değil. Bir kafedeyiz, karşısındakine bankanın çağrı merkeziyle yaşadığı macerayı anlatıyor. Bankaların güvenlik amacıyla görüşmeleri kayda almadığı yıllarda, bizzat bankaya gidip yüz yüze savaşarak bankolarda ses getirebilir, sesini bir üst kattaki müdüre duyurabilirdi belki. Şimdi ise, sesinin her gün çağrı merkezleriyle konuşan yüzlerce öfkeli ses arasında kaybolduğundan habersiz, "dedim", "dedim", "dedim" diye anlatıyor zaferini. Bir yandan, bir haftadır hastaymış, ama sesinin boğuk çıkmasına sebep olan bu hastalığı, çağrı merkezi çalışanına haddini bildirirken, karşı tarafı boğmasına yarayan bir çeşit şans olarak görüyor. Sürekli, "dedim" diyor, telefonda had bildirerek, 2 milyar 291 milyon lira net kâr açıklayan bir bankayı tümden yıktığını sanıyor. Şimdi Barış Uygur olsa, "konsolide aktif büyüme" falan derdi, ama benim ne bu işlere, ne de ömrünün son yıllarında zafer peşinde koşan bu kadına aklım basıyor.

Yaşlılık teknolojiye denk gelince işler karışıyor. İşleri, aniden moda olan sosyal mecralar karıştırıyor. Face, Twitter, İnstagram herkesin hakkıdır, ama şunu da biliyoruz ki günümüzde nice genç insan fotoğraf altlarında yaşlı halalarının, teyzelerinin gündelik hayatın akışına uymayan yorumlarıyla taciz ediliyor. Sıkıntı verdiklerinin farkında bile değiller, yaşlılık belki de verdiğin sıkıntının farkında olmamaktır. Oralarda var oldukça her türlü bilişimin altından kalkarız sanıyorlar. Yan masada oturan yaşlı, "dedim" diye diye hâlâ konuşmaya devam ediyor. Ne yazık ki, onun dışında hiç kimse bankaya karşı kazanılan bu zaferin farkında değil. Tek kişinin keyfini sürdüğü bir zafer, görüp görebileceğimiz en büyük yenilgi değil midir? Bir an acıma hissiyle doluyor içim. Teyzecim, diyerek buruşuk ellerine sarılmak, tüm bankazedeler adına ona teşekkür etmek istiyorum. Bankalara karşı başlayan toplumsal bir kitle hareketinin tişörtlere basılan figürü olmasını tüm kalbimle temenni ediyorum. Hayatının son yıllarında kazandığı bu mağrur zaferin, onu toplumsal bir figüre, bir direnişin ilk ateşini yakan bir lidere dönüştürmesini istiyorum.

Dönüştürebileceğimiz bir dünya olsaydı keşke, diye düşünüyorum. Tüm yaşananların –küçümsenmeden- hakkının verildiği bir dünya. "Dedim" demeye devam ediyor. Daha fazla dayanacak gücüm kalmıyor.

1.

Kafam karma karışık. Hesabı ödeyip kalktım. Masasının yanından geçerken bir an göz göze gelince duraladım. Sonra nasıl cesaret ettim bilmiyorum, ama izin alıp yanına oturdum. "Size bazı gerçeklerden bahsetmem gerekiyor," diyerek konuya direkt giriş yaptım. Şaşırdı, ama bir şey de demedi. Devam ettim: "Asıl zorluk bu yaşta direnmeye devam etme isteğinizden kaynaklanıyor. Alışık olduğunuz eski ama haklı zaferlerin günümüz teknolojisi tarafından haksız yere mağlup edilmesinden... Siz, çağrı merkezini aradığınızda, 25 Ayça ve 30 Bora'dan sadece birine denk geliyorsunuz. Ayçalar ve Boralar, sorununuzu çözmek için değil, sadece sizi en alt düzeyde karşılamak ve muhattapsız bırakmamak için oradalar. Ne yazık ki Ayçalar'dan ve Boralar'dan bankanın sahibine uzanan bir iletişim ağı yok. Ayça ya da Bora'da başlayıp yine Ayça ya da Bora'da bittiğiniz bir iletişim bu. Beni anlıyor musunuz?" Cevap vermedi. Şaşkın şaşkın bakmaya devam etti. Çağdaşlığını alaşağı etmişim, zaferini yerle bir etmişim, emekli maaşına göz dikmişim gibi bakıyordu. Artık onun düşmanıydım. Banka bir, ben iki.

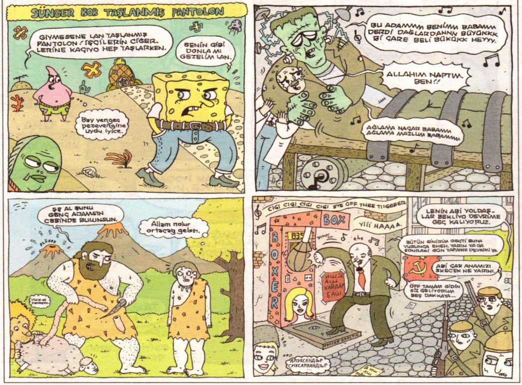
2.

Kafam karmakarışık. Hesabı ödeyip kalktım. Masasının yanından geçerken bir an göz göze gelince duraladım. Başımı hafifçe eğip selam vererek devam ettim. Ona bir şey anlatmanın manası yoktu. Çenemi kapalı tutmak zorundaydım. Bu yaştan sonra varoluşunu, bankacılık sektörüne yaptığı "şık" müdahaleyi yerle bir edemezdim. Bırak istediği gibi düşünsün! Bankanın kendine çeki düzen vermesi için verdiği ihtarların, kulaklık takan Ayçalar, Boralar tarafından yaşlı bir insanın hezeyanları olarak görüldüğünü bilmeyiversin. Bırak tek başına devirdiğini sansın bir bankayı. Ayçalar ve Boralar'ın koşa koşa bankanın sahibine onu anlattıklarını, bankanın sahibinin de aldığı bu haberle yıkıldığını sansın. Günlük yaşamda herkes hakkını ararken kendini aşar, herkes biraz kahramandır. Bu yaşlı kadın da varlığını böyle tamamlasın, bana ne! Belki de ben yanlış düşünüyorum. Belki de yaşının getirdiği bir haklılık payı vardır bu hikâyede. Benim yaş itibariyle anlayamadığım başka bir şeyler...

Durumun beni aştığına karar verdim. Eve gitmek doğru karardı. Acelem yoktu. Sakince kendi yetmiş yaşımı bekleyebilir, durumu ancak o zaman objektif olarak değerlendirebilirdim. Kafam bir anda rahatladı. Çünkü yetmişe daha otuz yılım vardı.

Zehra ÖMEROĞLU

Narta

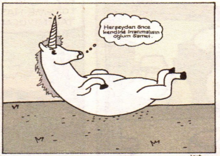

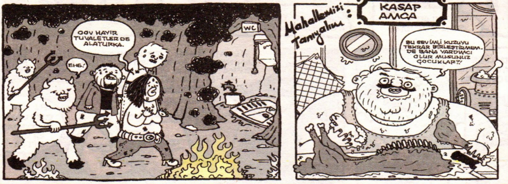
Servet TURAN

Berfin

Tevfik MERKUT

Sezer KORAL

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 30 MART 2017 | Sayı: 500

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

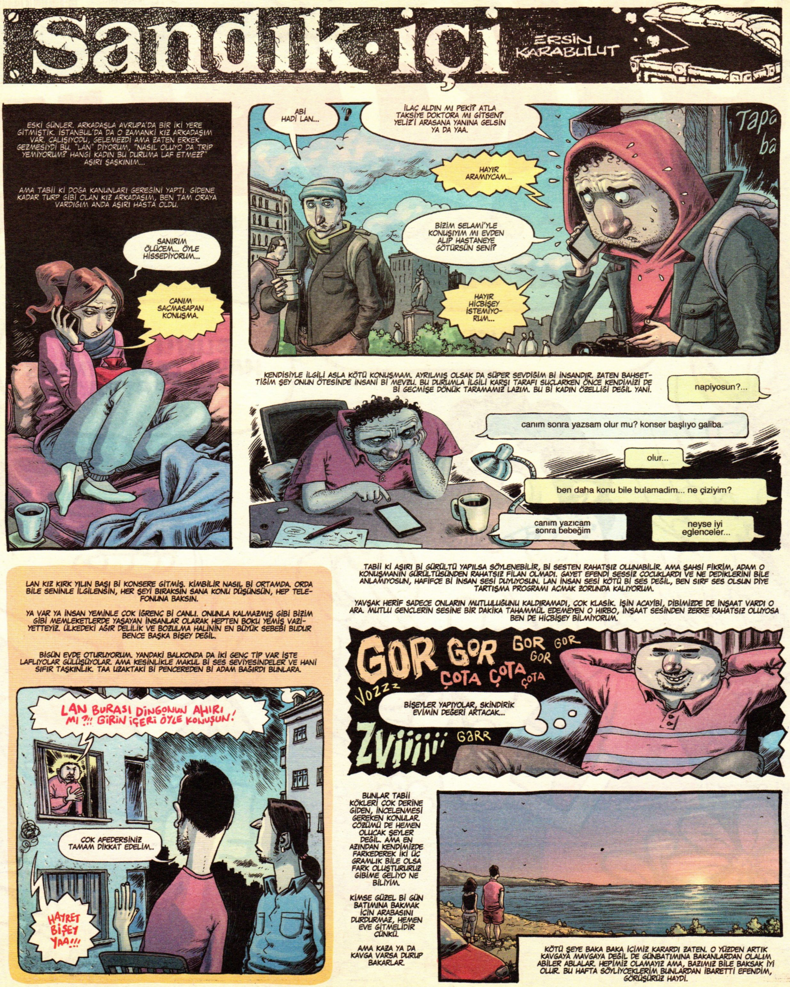
Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

ÖZER AYDOĞAN
İÇERİ GİRMEDEN ÖNCE HAPİSHANENİN PLANINI SIRTIMA DÖVME YAPTIRDIM RAHATLIKLA KAÇABİLİRİZ.
ŞURASI YEMEKHANE AŞAĞI DOĞRU GARDİYANLARIN ODALARI.
HAH, İŞTE ÇIKIŞ TAM BU NOKTADA.
SİZ GİDİN ABİ BEN HAYATTA ÇIKMAM ORDAN.
AKVARYUM İNSANI EPEY RAHATLATIYOR ...
İYİ DE BALIK YOK, BOŞ BU ABİ DUYUNCA KOŞA KOŞA GELMİŞTİM.
Oh rahatladım benden daha sazanlar varmış.
UZAYIN MUAZZAM BÜYÜKLÜĞÜNÜ KENDİ DAR ÖLÇÜLERİMİZE GÖRE DEĞERLENDİREMEYİZ.
OHA! GÖKTAŞINA BAK KAFAM KAPAR.
PAST PERFECT CONTINUOUS TENSE
BU KALIBI GEÇMİŞTE BAŞLAYIP BİR SÜRE DEVAM EDEN VE HENÜZ TAMAMLAN....
YA BIRAK HOCAM O NE ÖYLE, KİM KULLANIR ONU?
BİR SÜREDİR NOLUYO LAN ORDA?
GEÇMİŞTE BAŞLADI, HALA SÜRÜYOR.
TAMAMLANMADI MI?
Kesin hocanın çevresi.
ÇOK SİLİK BİRİYİM DOKTOR BAZEN İNSANLAR BEN ORDA YOKMUŞUM GİBİ DAVRANIYO.
BABANIZLA İLİŞKİLERİNİZ NASILDI?
İYİYDİ ABİ SIKINTI YOK.
BANA DİYO LAN İŞİNE GİT.
YOK ONA DEDİM İÇERİ BUYRUN.
YAZIKLAR OLSUN DOKTOR.
ŞU CAHİL YERLİLERE BAK KENDİ YAPTIKLARI TOTEME NASIL DA TAPINIYOLAR?!
ABİ HAFİFTEN SANA BENZİYO YALNIZ.
GENÇLER DAHA COŞKULU LÜTFEN.
ŞU HAYVANLARA ETTİĞİMİZ ZULÜM YETER BENCE HEPSİNİ AZAT EDELİM.
DOĞRU DİYOSUN.
ÖZGÜRLÜĞE KANAT ÇIRPIN FARECİKLER.
Sıkmış atmış genleri.
YILLAR ÖNCE ÖZGÜR YAŞAMAK İÇİN YANINIZDAN AYRILMIŞTIM, FAKAT AİLE ŞEFKATİ GİBİSİ YOKMUŞ. DIŞARDA ÇOK VAHŞİ BİR DÜNYA VAR.
GEL HASAN GEL... TİMSAHI İZLE.
SU İÇEN CEYLANI YUTUCAK... GITIR GITIR!
YOK GİDİYİM BEN. KAÇIYIM.

23 MART PERŞEMBE
SAYI: 2017/12 No: 499
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

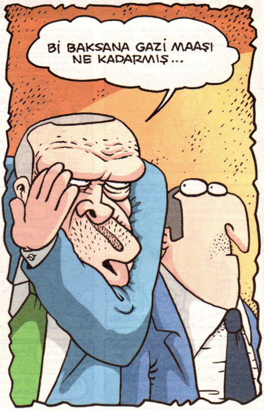
UYKUSUZ

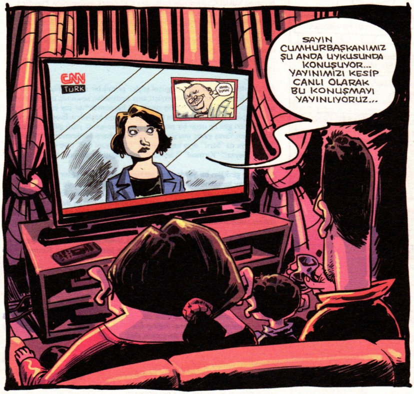

Sandık içi
ERSİN KARABULUT
ESKİ GÜNLER. ARKADAŞLA AVRUPA'DA BİR İKİ YERE GİTMİŞTİK. İSTANBUL'DA DA O ZAMANKİ KIZ ARKADAŞIM VAR. ÇALIŞIYODU, GELEMEZDİ AMA ZATEN ERKEK GEZMESİYDİ BU. "LAN" DİYORUM, "NASIL OLUYO DA TRİP YEMİYORUM? HANGİ KADIN BU DURUMA LAF ETMEZ?" AŞIRI ŞAŞKINIM...
AMA TABİİ Kİ DOĞA KANUNLARI GEREĞİNİ YAPTI. GİDENE KADAR TURP GİBİ OLAN KIZ ARKADAŞIM, BEN TAM ORAYA VARDIĞIM ANDA AŞIRI HASTA OLDU.
SANIRIM ÖLÜCEM... ÖYLE HİSSEDİYORUM...
CANIM SAÇMASAPAN KONUŞMA.
ABİ HADİ LAN...
!
İLAÇ ALDIN MI PEKİ? ATLA TAKSİYE DOKTORA MI GİTSEN? YELİZ'İ ARASANA YANINA GELSİN YA DA YAA.
HAYIR ARAMIYCAM...
BİZİM SELAMİ'YLE KONUŞUYIM MI EVDEN ALIP HASTANEYE GÖTÜRSÜN SENİ?
HAYIR HİÇBİŞEY İSTEMİYORUM...
KENDİSİYLE İLGİLİ ASLA KÖTÜ KONUŞMAM. AYRILMIŞ OLSAK DA SÜPER SEVDİĞİM Bİ İNSANDIR. ZATEN BAHSETTİĞİM ŞEY ONUN ÖTESİNDE İNSANİ Bİ MEVZU. BU DURUMLA İLGİLİ KARŞI TARAFI SUÇLARKEN ÖNCE KENDİMİZİ DE Bİ GEÇMİŞE DÖNÜK TARAMAMIZ LAZIM. BU Bİ KADIN ÖZELLİĞİ DEĞİL YANİ.
napiyosun?...
canım sonra yazsam olur mu? konser başlıyo galiba.
olur...
ben daha konu bile bulamadim... ne çiziyim?
canım yazıcam sonra bebeğim
neyse iyi eglenceler...
LAN KIZ KIRK YILIN BAŞI Bİ KONSERE GİTMİŞ. KİMBİLİR NASIL Bİ ORTAMDA. ORDA BİLE SENİNLE İLGİLENSİN, HER ŞEYİ BIRAKSIN SANA KONU DÜŞÜNSÜN, HEP TELEFONUNA BAKSIN.
YA VAR YA İNSAN YEMİNLE ÇOK İĞRENÇ Bİ CANLI. ONUNLA KALMAZMIŞ GİBİ BİZİM GİBİ MEMLEKETLERDE YAŞAYAN İNSANLAR OLARAK HEPTEN BOKU YEMİŞ VAZİYETTEYİZ. ÜLKEDEKİ AĞIR DELİLİK VE BOZULMA HALİNİN EN BÜYÜK SEBEBİ BUDUR BENCE BAŞKA BİŞEY DEĞİL.
BİGÜN EVDE OTURUYORUM. YANDAKİ BALKONDA DA İKİ GENÇ TİP VAR İŞTE LAFLIYOLAR GÜLÜŞÜYOLAR. AMA KESİNLİKLE MAKUL Bİ SES SEVİYESİNDELER VE HANİ SIFIR TAŞKINLIK. TAA UZAKTAKİ Bİ PENCEREDEN Bİ ADAM BAĞIRDI BUNLARA.
LAN BURASI DİNGONUN AHIRI MI ?!! GİRİN İÇERİ ÖYLE KONUŞUN!
ÇOK AFEDERSİNİZ TAMAM DİKKAT EDELİM..
HAYRET BİŞEY YAA!!!
TABİİ Kİ AŞIRI Bİ GÜRÜLTÜ YAPILSA SÖYLENEBİLİR, Bİ SESTEN RAHATSIZ OLUNABİLİR. AMA ŞAHSİ FİKRİM, ADAM O KONUŞMANIN GÜRÜLTÜSÜNDEN RAHATSIZ FİLAN OLMADI. GAYET EFENDİ SESSİZ ÇOCUKLARDI VE NE DEDİKLERİNİ BİLE ANLAMIYOSUN, HAFİFÇE Bİ İNSAN SESİ DUYUYOSUN. LAN İNSAN SESİ KÖTÜ Bİ SES DEĞİL, BEN SIRF SES OLSUN DİYE TARTIŞMA PROGRAMI AÇMAK ZORUNDA KALIYORUM.
YAVŞAK HERİF SADECE ONLARIN MUTLULUĞUNU KALDIRAMADI, ÇOK KLASİK. İŞİN ACAYİBİ, DİBİMİZDE DE İNŞAAT VARDI O ARA. MUTLU GENÇLERİN SESİNE BİR DAKİKA TAHAMMÜL EDEMEYEN O HIRBO, İNŞAAT SESİNDEN ZERRE RAHATSIZ OLUYOSA BEN DE HİÇBİŞEY BİLMİYORUM.
GOR GOR GOR GOR GOR
ÇOTA ÇOTA ÇOTA
VOZZZ
BİŞEYLER YAPIYOLAR, SKİNDİRİK EVİMİN DEĞERİ ARTACAK...
ZVIIIIII
GARR
BUNLAR TABİİ KÖKLERİ ÇOK DERİNE GİDEN, İNCELENMESİ GEREKEN KONULAR. ÇÖZÜMÜ DE HEMEN OLUCAK ŞEYLER DEĞİL. AMA EN AZINDAN KENDİMİZDE FARKEDEREK İKİ ÜÇ GRAMLIK BİLE OLSA FARK OLUŞTURURUZ GİBİME GELİYO NE BİLİYİM.
KİMSE GÜZEL Bİ GÜN BATIMINA BAKMAK İÇİN ARABASINI DURDURMAZ, HEMEN EVE GİTMELİDİR ÇÜNKÜ.
AMA KAZA YA DA KAVGA VARSA DURUP BAKARLAR.
KÖTÜ ŞEYE BAKA BAKA İÇİMİZ KARARDI ZATEN. O YÜZDEN ARTIK KAVGAYA MAVGAYA DEĞİL DE GÜNBATIMINA BAKANLARDAN OLALIM ABİLER ABLALAR. HEPİMİZ OLAMAYIZ AMA, BAZIMIZ BİLE BAKSAK İYİ OLUR. BU HAFTA SÖYLİYCEKLERİM BUNLARDAN İBARETTİ EFENDİM, GÖRÜŞÜRÜZ HAYDİ.

UYKUSUZ

AKP, "15 Temmuz'da büyük kahramanlık gösterdi" diyerek Tayyip Erdoğan'a gazilik ünvanı verilmesi için harekete geçti.

RTE, her gün onlarca kanalda canlı yayında...

N.Ş.A NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında, olmaz ama bir insan boş bulunabilir, bulunduğu makama, aldığı eğitime, edindiği onca görgüye rağmen, derinlerde yatan utanmazlığı, ahlâksızlığı bir an dışarı çıkabilir ve siyasetçi de olsa, gazeteci de olsa, üstelik hayatlarının mahvolmasında büyük katkısı olduğu milyonlarca zavallı insanı bir tehdit unsuru olarak kullanabileceklerini ağzından kaçırır. Şehrini, kasabasını, evini dünyanın dört bir yanından yaşıyıp silahlandırdığı sosyopatlara yıktırdığı, iki gaddar ateş arasında kalıp canını zor kurtarmış insanlara kuduz köpek muamelesi yapabilir. Ve yine **normal şartlar altında** bunu yapan bir insan, kafası az biraz çalışan birisiyse mesela, utanır da özür dilemese bile en azından yazdıklarını siler. Ama **Yeni Türkiye'de** artık bir kısım insan utanmaktan münezzeh olduğundan insanlık dışı tehditlerini, bu kez bu tehditleri haber yapanlara yöneltir. Görünen o ki **Yeni Türkiye** yavuz hırsızın bırakın ev sahibini bastırmayı, haneden sonra hane halkına da tecavüze başladığı bir döneme yelken açmıştır.

Normal şartlar altında, olağanüstü hâl dönemlerinde hükümetler olağanüstü hâle sebep olan konularla ilgili hızlı kararlar alabilir. Ama **Yeni Türkiye'de** olağanüstü hâl döneminde televizyondaki evlilik programlarının kaldırılmasından, işçilerin haklarını alamadığı için greve çıkmalarının yasaklanmasına, otomobillere kış lastiği takılmasından, yaz saati uygulamasının devamlı hâle getirilmesine bir dizi kararın alındığını görebilirsiniz. Olağanüstü hâl döneminde çıkartılan kanun hükmünde kararnamelere bakacak olursak anlaşılan o ki **Yeni Türkiye** bir bacağını televizyon çöpçatanlarının, bir bacağını banka memurlarının, bir bacağını metal işçilerinin ve diğer bacağını da kış lastiği karşıtı bir şebekenin oluşturduğu dünyanın en fantastik koalisyonunun darbe girişimini atlatmıştır.

Normal şartlar altında, tarihinin en önemli referandumuna gümbür gümbür giden bir ülkede, hükümetin çıkmasını istediği tercihin aksine yayın yapan gazete ve televizyonların tamamına yakını yurtdışında yayın yapabilen ve hükümetin ihâle, vergi incelemesi, maden izni gibi şantajlarla elini uzatamadığı yayınlarsa insanın sorması gereken öncelikli soru *"Neden yabancı televizyonlarda hükümetin tercihi karşıtı propaganda yapılıyor?"* değil, *"Neden hükümetin tercihi karşıtı propaganda ülkedeki televizyonlarda yapılamıyor?"* olmalıdır. Ama **Yeni Türkiye** hükümetin kafasına koyduğunun tersine konuşmak isteyenleri televizyon kanallarının yüz metre yakınına bile yaklaştırmazken ülke içerisinde sıkıştıra sıkıştıra patlama noktasına getirdiği tepkinin yurtdışındaki yayınlara yansımasına her nedense şaşırmaktadır. Benzer bir örnek olarak her nedense bütün dünya basını Kuzey Kore'ye de karşıdır, ilaç için Kuzey Kore'yi savunan bir satır yazı yayınlanmaz ama Kuzey Kore'ye gittiğiniz zaman halkın iradesini bihakkın temsil eden aziz Kuzey Kore hükümetinden bütün yayın organlarının memnun olduğunu görebilirsiniz. Bu işin de böyle bir dengesi var, el mecbur çekeceksiniz.

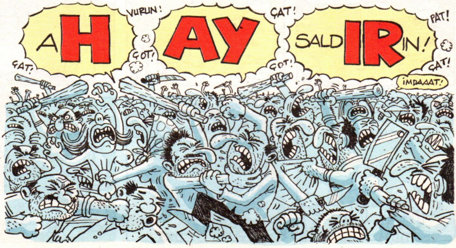
@baris_uygur

Şimdi de Bulgaristan'la kriz başladı.

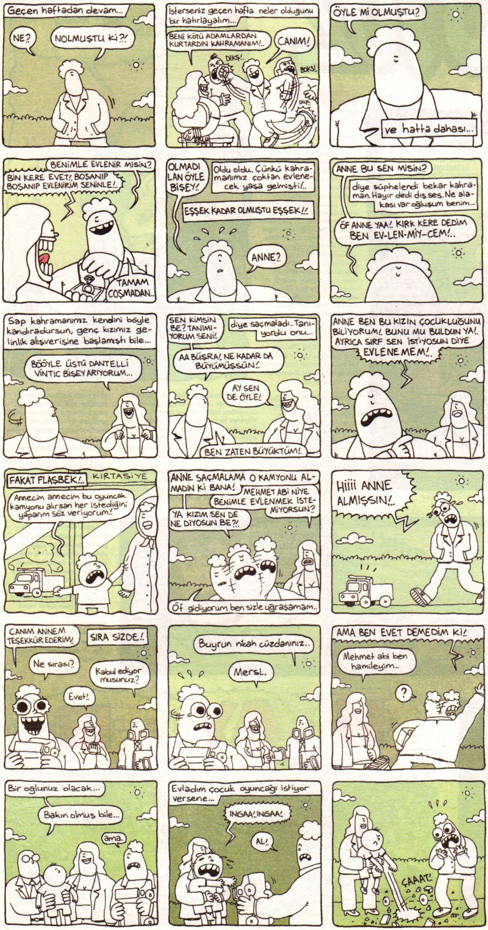
Devlet Bahçeli tartışmalara son verdi:

Dış ses

nisanhakan

akıl fikir ofisi

baris.uygur@gmail.com
Barış UYGUR

Yensen de yenilsen de taraftarın seninle

Bir futbol maçından azami keyif almanın yolunu uzun yıllar önce buldum. Yani bilenler vardır Eskişehirsporlu bir insan olduğum için şampiyonluk sevinci falan yaşamam için takımın alt lige düşüp çıkması gerekmiyor. Ama futboldan keyif almaya başlamam, bir gün Taksim Meydanı'nda coşkuyla şampiyonluğu kutlayan taraftarların halayına katılmamla başladı. O sıralar hiç ilgilenmiyordum futbolla ama meydanda Boğaziçi Kimya bölümünü kazanmış, patron maaşına yüzde yüz zam yapıp bir de yılda iki ikramiye sözü vermişçesine sevinen adamları görünce ne yalan söyleyeyim kıskandım.

Zor bir dönemdi, işten atılmış, kirayı geciktirmiştim, ne yapacağımı pek bilmiyor, İstiklâl Caddesi'nde kara kara düşünerek geziyordum. Meydana vardığımda gördüğüm, marşlar söyleyen taraftarları kıskanmamam elde değildi. Biraz düşündüm, gidecek yerim, bir yerde bekleyenim yoktu, ne olurdu ben de bu arkadaşlar gibi sevinsem? Zaten mutluluk sarhoşu oldukları için hiç kimse "Ulan bu bizim takımdan, tribünden değil," falan demedi. O sene şampiyon olan takım Beşiktaş'mış, ben de Beşiktaş taraftarıyla halaya durdum, hopladım, zıpladım, sözlerini tam anlamasam da marşlarına eşlik ettim.

Eve döndüğümde başına çok güzel şeyler gelmiş bir adam gibiydim. Gerçi başıma hiç güzel bir şey gelmemişti ama bedavadan sevinmiş, eğlenmiştim işte. O günden sonra işe girmiş olsam da, hayatımda her şey yolunda gitse bile şampiyonluk kutlamalarını hiç kaçırmamaya başladım. Evet, her zaman söyledikleri gibi lig uzun bir maratondu ama sonunda yüzü gülen hep ben oluyordum. Yavaş yavaş marşları da öğrenmiş, karşı kaldırımdaki taraftarlar "Siyah!" ya da "Sarı!" diye bağırdığında "E? Ne yani bu?" diye düşünmek yerine "Beyaz!" "Kırmızı!" "Lacivert!" diye yapıştırır olmuştum.

Sonra işe girdiğim bir yerde spor servisinin yardımlarıyla bir Beşiktaş bir de Galatasaray kombine bilet sahibi oldum. Fenerbahçe için de verdiler ama Anadolu yakası uzak diye onu bir arkadaşa verip bendeki iki kombine kartla maçlara gitmeye başladım. Bir hafta Galatasaray, bir hafta Beşiktaş kendi sahasında oynuyordu ve ben de her hafta sonu İnönü ya da Ali Sami Yen'in yolunu tutuyordum.

Galatasaray kombinem tellerin önündeydi, kritik pozisyonlarda tellere fırlayıp yapıştığım için diğer bilet sahipleri de beni tanımışlardı. Resmen görece sakin kapalı alt tribünün maymunu olmuştum.

Zamanla oyuncuların isimlerini öğrendim, ısınmak için çıktıklarında "Bülent! Haci!" falan diye ben de bağırıyordum da, futbolcular elleriyle selam verince bana özel selam vermişler gibi seviniyor, tribünle beraber alkışlıyordum. Bu taraftar kısmının işine bir vakit akıl ermez: Adamın ismini bağırıp bağırıp durur, adam "duyduk yeter yahu" dercesine elini kaldırınca da sevinirler.

Diğer haftasonları Beşiktaş tribünün yolunu tutuyor, taraftarla birlikte coşup coşup evime geri dönüyordum. Hatta bir gün o dönem Süleyman Seba'nın gitmesini isteyen taraftarla birlikte "Ahmet Dursun, Seba Gitsin" ve "Yeter artık Seba, artık istifa!" diye bağırırken ihtiyar bir adam kolumu tutup *"Yapmayın evladım! Bunlar aramıza giren başka takım taraftarlarının oyunları, gerçek Beşiktaşlıya yakışmaz böyle şeyler,"* demişti de, adamcağız benim takım tutmadığımı anladı mı acaba, diye panik olmuştum.

Önce uzun bir maraton olan ligin, sadece sonuyla ilgilenirken şimdi her hafta maça gitmeye başlamış üstelik iki futbol takımının birden kadrolarını ezberlemiştim. Arada bir arkadaşlarımla kahvede de maç seyretmeye başlamış, yetmiyormuş gibi saatlerce hocanın takımı dörtlü defansla oynatması gerektiği ya da bir pozisyonun pasif ofsayt olup olmadığını tartışır olmuştum. Neler oluyordu bana?

Bir gün Galatasaray tribününden göz aşinalığım olan bir arkadaş Taksim meydanında yanımda arabasıyla durdu. "Atla kardeş!" dedi. "Nereye?" diye sormadan atladım. Eleman korna çalarak gaza bastı, bana da "Torpidoda bayrak var, camı açıp sallasana," dedi ve bu bana o an gayet makûl göründü. Ne hâle geldiğimi oradan anlayın. Kornalar çalarak, bayrak sallayarak sahil yoluna çıkınca bize başka başka arabalar da katıldı. Artık bir konvoy hâlinde Galatasaray bayrakları sallayarak ilerliyorduk ama daha sezon ortasındaydık, ilk devre yeni bitmişti, neyin coşkusuydu bu?

Konvoy havaalanına yaklaşınca ne olduğunu anladım. Besbelli futbolcu karşılamaya gelmiştik. Daha önce televizyon haberlerinde falan görür, garipserdim. Yani ne bileyim, koskoca futbol kulübü, futbolcu transfer etmiş, herif havaalanına inecek, e oradan da kulüp yetkilileri alıp herifi oteline götürecek, bize ne oluyor? Ama işte anlattım ya, kendimi iyice kaptırmıştım. Futbolu kullanayım diye çıktığım yolda futbol beni kullanır olmuştu. Zaten sonraki dakikalar rüya gibiydi. Yine şampiyonluk/galibiyet kutlaması gibi marşlar söyledik, biz sevinirken o hengamede futbolcu gelmiş, bir ara bir de baktım beni havaalanına getiren elemanla beraber herifin birini sırtlamış götürüyoruz. Re-re-re, ra-ra-ra tamam da neye re-re-re, neye ra-ra-ra arkadaş? Zaten herif de kurtulmaya çalışıyor. Etrafımızda spor muhabirleri, adama "Radu! Radu!" diye bağırıp duruyorlar.

Yani tamam her şeye eyvallah da, kendimi durduk yere havaalanında futbolcu karşılayan taraftar pozisyonunda bulmam bir anda beni kendime getirdi. Bir kaç yıl öncesine kadar çok anlamasa da Enis Batur okuyan bir adamdım, ne ara havaalanına futbolcu karşılamaya gidip elin heriflerini omuzumda taşır, adını ilk kez duyduğum Radu Niculescu'yu coşkuyla karşılar olmuştum?

Ertesi gün hiç düşünmeden iki kombine kartı da gerçek taraftarlara verdim, o günden sonra bir on yıl kadar (Eskişehir lige çıkasıya) maç falan seyretmedim.

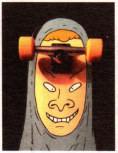

Hakan Karadeniz
DINDIRIDINDIRIDINDIRIDIN
Memo Tembel Çizer
BETÜL TEKSTİL-DE... BU SENE GİR-MİŞ.
AA, BEN DE TEKSTİLDEY-DİM, TEKRAR SINAVA Gİ-RİP SERA-MİĞE GEÇ-TİM.
HADİ YA BEN SERA-MİĞİ KAZA-NAMADIM.
SELAM BEN ADNAN.
EBRUCUM, SENİ ÇOK SEVİ-YORUM AMA ŞU AN ARKADAŞ GRUBUMUZA SENDEN DAHA KISA BİRİ GİRDİ. GRUBUN EN UZUNU OLARAK ARTIK ONUNLA ÇIKMAK ZORUNDAYIM, KUSURA BAKMA...
HASS.KTİR, ARTIK EN KISA BEN DİYİL MİYİM? HEMMEN GİDİP TEOMAN'A YAZIYORUM!..
KAPİTALİZMİN GÖRÜNMEYEN ELİ
PEACE ABİ... PEACE VE LOVE... BARIŞ VE SEVGİ... FARZET Kİ SAVAŞ ÇIKMIŞ KİMSE CEPHEYE GİTMEMİŞ.
İMECIN OL DI Pİİİ PIIIL
TAMAM, JOHN LEN-NON OLSUN, JANİS JOPLİN OLSUN HİPPİ-LİK GAYET İYİ SATTI... AMA İŞ ORDA BİTMİYO Kİ... ONCA SAÇA SAKALA RAĞMEN ŞAMPUAN SATIŞ-LARI MİLİM KIPIRDAMADI.
EE NAPICAZ O ZAMAN?
TABİ Kİİ,
METAL DİNLİY-CEZ!
AMA ARTIK ONLAR DA KISA SAÇLI.
DEMEK Kİ BERBERE PARA VERİ-YOLAR... O DA OLUR.
CJİN CJİN CJİN.
EVET VURMALILARLA DRAMA-TİK BİR GİRİŞ YAPALIM.
DUM DUM DUM DUM DUM DUM
SONRA HAFİF-TEN BAKIR ÜFLEMELİLER.
TVİİ TVOO
EVET, TROMBON..VE TUBA...
DUM DUM DUM
VOT VOT VODOO.
VE OBUVA.
FİLİLİİİ FİLİLOO LİLOO
ŞİMDİ TÜM ÜFLEME-LİLER.
FOYY FİYYY
VE ŞİMDİ.
YAYLILAR!..
CANINI SEVEN KAÇSIN!
SVİP SVİP SVİP SVİP SVİP
ESKİ ÇAĞDA MÜZİSYEN-LİK NE ZORMUŞ.
UNA SUYU EKLERKEN İÇİNE İKİ DE YUMURTA KIRIYORUZ, YUMURTA-LAR DAHA VICIK VICIKKEN YOĞURT EKLEYİP SULANDIRARAK...
VACCIK VOCCUK
BENCE NİMETLE OYUN OLMAMALI...
VICIRK VICIRIK VOCURUK
BAK LAN BAK KUŞ GEÇİYO. GEH BİLİBİLİ GEHH.
YOK LAN NE KUŞU UÇAK BU UÇAK.
UÇÇAK! UÇ-ÇAK!
ÇAAK!..
ULAN LAF MI SOKUYOLAR T.ŞŞAK MI GEÇİYOLAR NOLUYO ANNAMI-YORUM.
EVLİLİĞE HAZIR MISINIZ?..
HİÇ HAZIR DEĞİLİM.
HALAMIN OĞLUNUN BALDIZININ ARKA-DAŞININ DAYISI HASTALANMIŞ, ARAYIP GEÇMİŞ OLSUN DEDİN Mİ?
DE-DİM!
TARRAĞIMI HAZIR DEĞİLSİNİZ!..

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Geçenlerde evimin önünden birinin arabasını çektiler. Oturdum izledim. Nasıl çekiyorlar lan bu arabayı diye. Çünkü artık algıda seçicilik var. Çünkü benim arabamı bir kez çektiler ya, merak ediyor insan. İşlemler nasıl işliyor, olaylar nasıl gelişiyor, bilmek istiyor, görmek istiyor insan. Çekici öyle gele gele geldi. Bir adam indi içinden, önce arabanın plakasıyla birlikte durduğu yere şeyaparak fotoğrafını çekti. Hep bir delil, hep bir delil. "Konuşma arkadaşım, bak yanlış yere park etmişsin, bağa burda konuşma, yanlış yere park etmeden düşüncektin onu buzluk!" Hep böyle şeyler olsun yani. Sen konuşama diye her şeyi yapıyorlar. Derken bir adam çıktı pastaneden. "Araba benim, çekmeyin" diyerek hop diye atladı arabasına, gitti. O yırttı. Hemen bir arkasındaki arabayı fotoğraflamaya başladı adam. Maşallah, işler tıkırında. "Birine kesmesem diğerine keserim cezayı." Piyango artık kime çıkarsa. Resmen bir kara talih işi. Arabayı yerden elma alır gibi aldılar yemin ediyorum. Beş saniyede. Benim arabayı da böyle aldılar demek kine. Hımm. Sonra bastı gitti arabayla çekici, egzozuna boğuldum. Ne bileyim, mutlu oldum. Resmen mutlu oldum. Bir de geçenlerde benim arabayı çekmişlerdi de yüz iki lira g.tüme girmesi yaşanmıştı ya. Bir süre sonra da eve adam geldi. Doksan beş lira da öyle istiyorlar. "Ödedim ki ben bu parayı" dedim. Meğersem o asıl cezaymış. O yüz iki lira çekici ve park parasıymış. Ne bileyim, bir de öyle mutlu oldum. Ne bileyim, öyle işte.

æ Kaykay aldım kendime. Daha doğrusu kaykay'ın ağabeyi olan cruiser. Cruiser aldım kendime. Geçen haziran Moskova'daydım. Hemen hemen herkes kaykay kullanıyor. Paten, bisiklet. Tekerleği olan her şeyi kullanıyor Ruslar. Böyle bir eğlenceli halk olamaz. Özenmiştim o zaman. Bir ara ben de şeyedeyim o zaman diye düşünmüştüm. Geçenlerde de bir arkadaşla muhabbeti geçti, "ben biliyorum bir yer, gel gidelim alalım" dedi. Kadıköy'de yeri var, hop oraya gittik. "Ha bu güzelmiş" dedim, anında aldım cruiser'ı. Satıcı arkadaş Tuncay üzerine bindi, "böyle böyle kullanacaksın" diye de gösterdi biraz. Çıktık oradan, oyunum vardı Kadıköy'de, oraya geçtim. Elimde cruiser. Oyun efso geçti. Ağlarcasına güldük. Üzerimde oyuncak almış çocuk neşesi vardı o gün. Çünkü her şey bir şeydir. Oyun biter bitmez, tiyatronun önünde hem biraz izleyicimle sohbet ettim, hem de biraz kullanmaya çalıştım. İki kez hayvan düştüm. Ama yine de biraz yol aldım sanki. Tam bir gün ayırmak lazım galiba iyice kapmak için olayı. Acayip zevkli bir hadise. Çok mutluyum cruiser'im olduğu için. Yalnız kaykay, cruiser, pis bir alet. Yani ruhu pis. Benim gibi temizlik hastası biri için pek şey değil yani. Temizleyemiyorsun. Suya tutamıyorsun. Tekerlekleri sudan uzak tutmak şart. E tahtası. Yüzeyi pütürlü. Silemezsin de. Eve resmen bomba aldım. Ne yapacaksın. Cruiser'ı da böyle kabulleneceğim madem. Yapacak hiçbir şey yok. O evde öyle pis pis duracak demek ki öyle. Yapacak gerçekten hiçbir şey yok. Bu arada bu kaykay işinin üstadı Bülent Üstün'dür, o da var.

æ Bunlar son yağmurlar ile **muson yağmurları** zorlasan aynı şey.

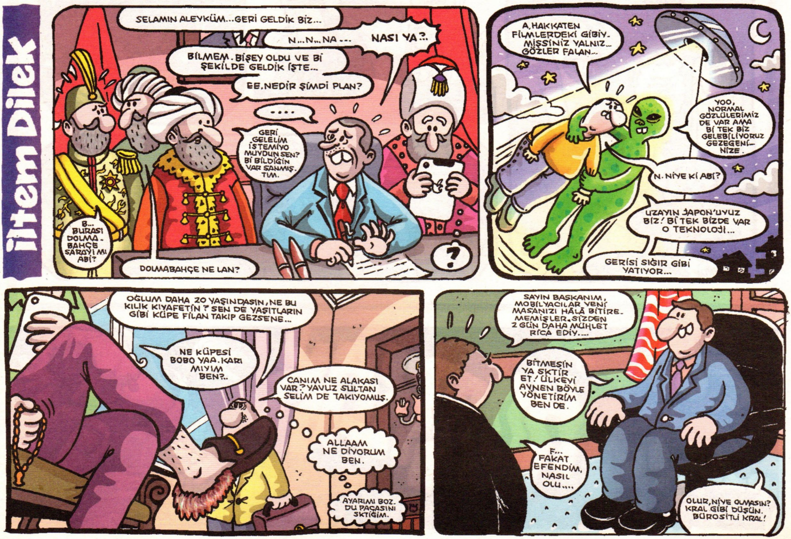
æ Bak ya, yine hatırladım, yine tepem attı. Ben çocukken bir arkadaş gelmişti bizim eve. Ağır ruh hastasıydı. Aynı sınıftaydık. İlkokul. Bir de bizim aşağı mahallede oturuyor. Geldi bir gün bizim eve. O sıra da evde demir bir çubuk var bizim evde. Nereden geldi, bizim evde niye böyle bir demir çubuk var, hiç bilmiyorum. Öyle de güzel bir demir çubuk ki, ele geliyor. Ağırlığı var demir çubuğun, böyle bir ağırbaşlılığı var. Kırk santim ya var ya yok. Çapı iki santim. Işıl ışıl, pırıl pırıl bir demir çubuk. Kurşuni. Ağlarsınız evinizde böyle bir demir çubuğunuz olsa. O kadar mutlu olursunuz ki. Biz de çok mutluyuz tabii. Çünkü muhteşem bir demir çubuğumuz var. Gökhan da zaten demir çubuğa gelmişti. Anlatmıştım çünkü demir çubuğu. Koşa koşa gelmişti. Gökhan biraz sorunlu bir çocuktu. Herkesin kafasına, hem de tam tepesine tokat indirme huyu vardı. Kimse sevmezdi Gökhan'ı. Ben de sevmiyordum. Uhu yiyen birini nasıl sevebilirdiniz ki. Turuncu saçları, çilli suratı ve çirkin dişleriyle tam bir ruh hastasını andırıyordu Gökhan. Ki zaten ruh hastasıydı. Demir çubuğa aşık oldu eve gelir gelmez. Demir çubuğu elinden almak mümkün değil. "Tamam sen çok oynadın, biraz da bana ver" diyorum, oralı olmuyor. "Sen yine oynarsın" diyorum, tınmıyor. Derken elinde demir çubuk, kalakaldı öyle. Gözlerini bana dikti, ve demir çubuğu beynime indirdi. Demir çubuğun da ışıltısıyla birlikte gözlerim kamaştı. Hayatımda böyle bir acı yaşamadım ben. Nefesim kesildi. Ağlayacağım, sesim çıkmıyor. Anında dev şişti kafam. Saldırmak istiyorum Gökhan'a, davranamıyorum. Allah'ım ben resmen ölüyorum. Öfkemi tarif edebilecek kelimeler yok. Parçalamak istiyorum Gökhan'ı, acımdan yerlerde kıvranıyorum. Derken Gökhan demir çubuğu attı yere, "hadi ben gidiyorum" dedi, gitti. Belki on gün boyunca acısını çektim demir çubuğun. Korkunç bir şeydi. Sonra okulda Gökhan'ı kıstırıp çok pis dövdük. Adam toplamak zor olmadı, çünkü herkes gıcıktı Gökhan'a. Demir çubuk ise kayboldu evden. Kimdi bu demir çubuk, neciydi, niye geldi niye gitti, hala bir fikrim yok. Öyle işte. Bir an aklıma geldi.

æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"sahne 2017"
24 Mart Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.30 / bilgi: 0212 327 72 00
25 Mart Cumartesi / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 20.15 / bilgi: 0536 954 58 35
29 Mart Çarşamba / **Kadıköy Kaset** / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 450 10 00
30 Mart Perşembe / **Kuzguncuk Sanat Tiyatrosu** / Saat: 21.00 / bilgi: 0553 228 44 63

"GÖLGELERİN GÜCÜ"

Furkanözçoban

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Uyandım ilkbahar
Öğlen yaz güneşi
Akşama sonbahar
Gece kış uykusu"
Şevval Sam - Nanninom'dan

● **Son camii saldırısı gösterdi ki, Trump yönetimi, müslümanları ülkelerinde istemiyor. Hayır, ABD'yi kastetmiyorum. Amerikalılar, müslümanları, müslümanların ülkelerinde de istemiyor...**

● I.Dünya Savaşı'nda İngiltere Savaş Bakanı Churchill, "Türkler, insan değil barbardır, bu nedenle üzerlerinde zehirli gaz kullanabiliriz" diyordu. Bir kısım batılıya göre biz barbarız. Değiliz, hiç olmadık. Barbar olan, savaştır. Yani insanlık kadar barbarız, batıdan daha barbar da değiliz. Bize bu suçlama ne kadar haksızsa, Almanya'nın geçmişinde bırakıp özür dilediği "nazizm" argümanına sarılmak da o kadar haksız. Almanlara "nazi kalıntısı" deyip gaz odalarından ve toplama kamplarından bahsetmek, ucuz politika. Gelişmiş bir zekanın sarılacağı bir söylem değil...

Güzel halkım demokrasiyle polis devletini ayır / Senin ağzına yakışır hayır...

● **Hiç kimseyi bulamazsak, elimizin altında KKTC var, onunla kapışırız!**

● Her devrin adamı Mehmet Barlas, gene yaptı yapacağını. Avrupa'yla sorunlar kunusunda "Bunların sözüyle Suriyelilere Avrupa yolunu kapatmasaymışız keşke... BUNLARIN ELİNİ SIKMAK BİLE YANLIŞMIŞ." yazdı. Be şaşkın adam, yerli dizileri tercih ediyorum diye bana demode eleştrisi yapan sen değil miydin? Ne ara şovenistin halay başı oldun, pes vallahi...

● **ABD'de robot dehşeti yaşanmış. 57 yaşındaki kadın, çalıştığı firmadaki robot tarafından korkunç şekilde öldürülmüş. Robot, kadının üzerine yüzlerce kilo ağırlığındaki römork parçasını atmış ve kafatasını ezmiş. Hem iş kazaları, hem de kadın cinayetleri açısından bize çok uzak bir durum değil! En sonunda 'insana' pek çok benzeyen robot yapmayı başarmışlar işte. İnsanat robotlaştırılırken, robotlar da insanlaşıyor. Usul usul yaklaşıyor demek ki iki tür birbirine...**

● Himalayalar'ın tepesinde bulunan Bhutan, "mutluluk ülkesi" anlamına geliyor ve gerçekten de Dünya Mutluluk Endeksi listesinin ilk sıralarında... Öyle ki ülkede "Mutluluk Bakanlığı" bile var!.. Mutluluk Bakanlığı bizde olsa, kadrolaşma ve kayırma ile ancak bakanlık çalışanlarının mutluluğu sağlanır, başka da bir işe yaramaz...

● **Müjdeler olsun, Galatasaray ve Türk Futbolu, kurtuldu nihayet Levent Nazifoğlu denen kaba şahıstan. Ayrıca, sen misin sezon ortasında Karabük'ün teknik direktörünü kapan, "öksüzün elinden dürümünü alır gibi." Tutar bazı ah'lar...**

● Mizah konusunda iddialıyım. Mizahçı olarak değil. Mizahsever olarak, bayağı bir iddialıyım...

● **"Tanrıtanımaz" afilli laf... Hayır, tanımıyorken bile "Allah" demiyor... Zaten tanımıyorsun, ne farkeder senin için? Tanısan seversin he!.. Façasını bozmak olmasın da, bildiğin "Allahsız" işte lan...**

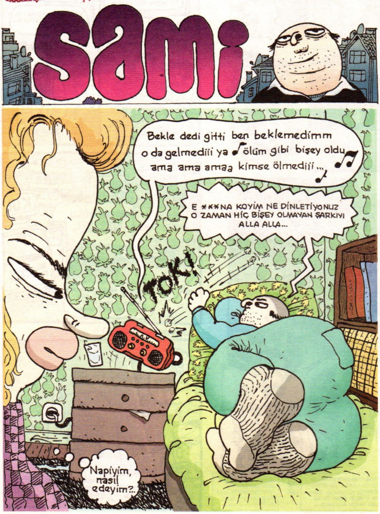
● Niye başımıza bir halkayla takılacak 'konuşma balonları' yapılmıyor? Kafa dengi insanı bulma süresi azalır böylece. Yazısı, paşa gönle göre değiştirilecek şekilde olabilir. Ve hatta, aynı şekil yazısı değişmeli tişört de yapılabilir. Biliyorum, demekten vazgeçtiğimi belirtmiştim lakin şu an dayanamıcam, ayarlayın bunları!

Ankara Plak

● **"Cennet Apartmanı" adlı film izledim. Hollanda, İsveç ve Bulgaristan ortak yapımı. Bir kaç hikayenin birbirinden ayrı akıp akıp, nihayet kesiştiği güzel bir film. Konusundan bahsedip asidini kaçırmayayım. Sadece filmdeki "Yaya" adlı karakter aklıma takıldı, gönlüme yerleşti. Normal insanlardan biri Yaya. Ve normal bir insan ne kadar olursa, o kadar aziz. Çölde bir vaha, keşmekeşin ortasında pirüpak bir kalp, adeta Karamazovlar'daki Alyoşa. Sanat aynadır; hayatta olmasa azizler, o filmde olamazdı Yaya...**

● "Pasifist" var bir de... "Üşeniyorum" desene şuna be kardeşim... Haa, korkmak, tırsmak da var bak, o da insani...

● **Fırat Budacı'nın yazı tekniği, Oğuz Çetin'in futbolunu**

hatırlatıyor bana... İncelilik babında... Yazar-futbolcu çağrışımları burdan uzar gider esasen amma tadında bırakayım...

- Güzel kız görünce, dirseğiyle dürtüp sevgilisine gösteren de var...

...oğuk memleket... ...bile sıfır altı...

- **"Ben de öyle bet bir talih var ki, çocukluğumda, katılan herkesin 10 puan aldığı Adam Olacak Çocuk'a katılsam, en fazla 4 veya 5 alırdım" dedi arkadaşlarımdan biri...**

- Havaalanlarındaki x-ray çıkışının rengarenk görüntülerine her seferinde bakakalıyorum. Adeta sanat. Pek de güzel albüm ya da kitap kapağı çıkabilir ordan...

- **Ali Wong, amerikalı kadın komedyen. Çin asıllı. Tek kişilik gösterisini izledim, çok komik, sarsıcı komik. Radikalin önde gideni. Şekil şemalle dalgasını geçerken, "Hipster zannedip parkta yaşayan, evsiz bir adamla yattım, tipleri çok benziyordu" dedi. Meraklısı hiç kaçırmasın...**

- Tepedeki alıntı, Şevval Sam'ın bebekler, çocuklar için yaptığı "Nanninom" adlı albümden... Albümde on şarkı, iki de hikaye var... Türkçe ve kaliteli ürün azlığı malum çocuk dünyasında, bir boşluğu güzelce dolduruyor Nanninom... Sözler, müzikler, kartonetteki çizimler Şevval'e, düzenlemeler üstad Sarp Maden'e ait... Lale'yi seyrettim dinlerken, çocik olasım geldi billa...

- **Çocukluğumda Beşiktaş basketbol takımında "Tom" vardı, şampiyon kadroda yerini almıştı. Forma numarası 15, amerikalı Tom Davis. Yoğun, yaygın sakal sahibi bir sporcuydu. Rahmetli babamın ağbime ara ara "Kes şu koltukaltı kıllarını, Tom'un sakalı gibi oldu gene!" dediğini hatırlıyorum. Kafamda adeta bir deyim gibi yerleştiydi bu laf. Son gittiğim basket maçında, Tom Davis'in de bu dünyayı terk ettiğini öğrendim. Adın, çağrışımın yadigar kaldı bana, uğurlar olsun Tom...**

vedatozdemiro@gmail.com

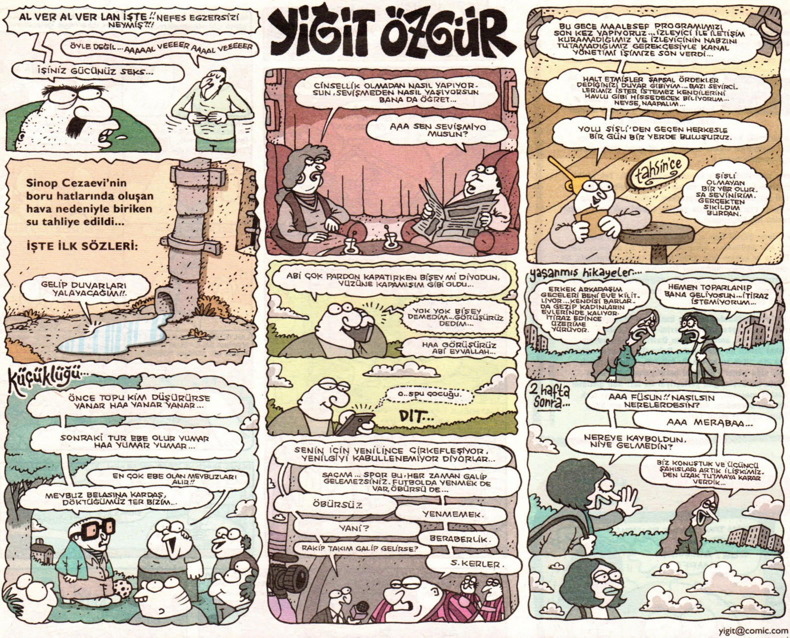

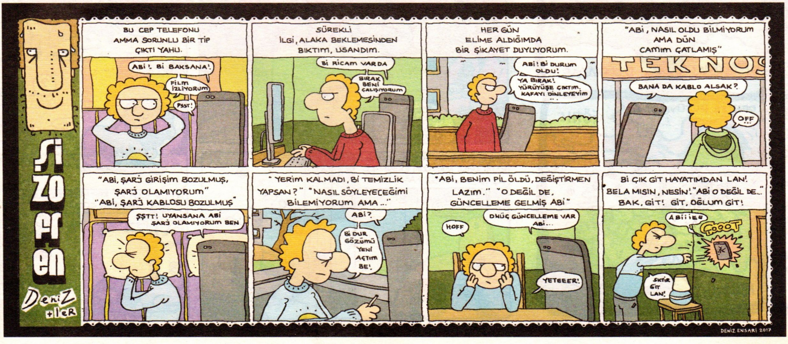

yigit@comic.com

Kucağınıza alıp sevebileceğiniz büyüklükte hayaller kurun. Çünkü küçük hayaller evin neşesidir, bereketidir. Kedi, ya da ufak bir köpek büyüklüğünde hayaller kurun. İşten eve yorgun argın geldiğinizde küçük hayalleriniz üzerinize koşarlar, kucağınıza atlarlar. Kucağınızdaki hayali "naber küçük marşmelov? Senin küçük ellerini yerim! Burnunu yerim! Mağdur ederim seni! Mağdur olursun; başvuracak, şikayet edecek makam bulamazsın. Kimse seni ciddiye almaz sevgiden mağdur oldum dersen. Davana bakacak avukat bulamazsın. Çok tatlısın, çok cahilsin..." diye sıkıştıra sıkıştıra doyasıya seversiniz. Küçük hayaller isteseler de kaçamazlar, kucağınızın sevgi dolu mengenesinden kurtulamazlar. Büyük hayaller ise eninde sonunda size ev arkadaşı gibi olurlar. Sizin oksijeninizi tüketirler, sizin yemeklerinizi yerler, damacanın dibinde kalan son suyu içerler de size haber vermezler. Su şirketine de haber vermezler, kimselere haber vermezler. Gecenin bir vakti huzursuz uykunuza musallat olan kabuslardan ağzınızın içinde yanan bir çöl güneşiyle uyandığınızda, en acı bir şekilde öğrenirsiniz damacanada su kalmadığını. Kime gidebilirsiniz, kime ağlayabilirsiniz? O saatte kimi arayabilirsiniz? Su şirketini arayamazsınız, ya telefonunuzu açan olmaz ya da sucu iş telefonunu aynı zamanda şahsi telefonu olarak kullanıyordur, gecenin üçünde arayıp uykusundan uyandırdığınız için sizi beller, size düşman olur, hayatınız garip bir hal alır. Size gençken "bu hayatta istediğiniz her şey olabilirsiniz, küçük düşünmeyin, büyük hayaller kurun, gelecek büyük hayaller kuranların olacak" diyen ortaokul hocanızı arayabilirsiniz belki. Arayın, kabahatini doğrudan yüzüne haykırın. Evde su kalmadı hocam, ölüyorum. Her musluktan su akıyor ama içmeye bir damla yok. Büyük hayallerim damacanadaki son suyu içmiş. Çok seviyordunuz akıl vermeyi, söyleyin şimdi ne yapayım? Ağzımı musluğa mı dayayayım? Bir yandan bin yaşındaki emekli öğretmenin ne suçu var? Doğrusu gece ondan sonra kimseyi telefonla rahatsız etmemek ve buzdolabındaki gazı kaçmış kolayı içip, eskisinden daha da sefil bir halde yatağa dönmek olacaktır.

Bulgaristan'a gider miyiz?

Yatağa döndüğümde yatağın bana ait olan tarafının dev hayaller tarafından bir götlük bile yer kalmayacak şekilde işgal edildiğini gördüm. Elimle itekledim, bacağından tutup yataktan çıkartmaya çalıştım ancak kıpırdamadı. Sadece bana doğru dönüp, "iki milyon dolar..." dedi. Bebeğimi uyandırmamaya dikkat ederek içimden "yarın sabah kalkıp işe gideceğim, insaf edin, geldiğiniz yere geri dönün, ya da salonda kanepeye yatın, beni rahat bırakın" diye bağırdım. İstifini bozmadan bakışlarını tavana çevirdi ve "iki milyon dolar bütün işlerimizi çözüyor moruk, ben hesapladım, bahçe içinde bir ev alıyoruz, oraya yerleşiyoruz, kalan parayla dükkan falan alırız, bir kısmını da bankaya yatırırız, kira ve faiz geliriyle mis gibi yaşarız. Her yıl İskandinavya taraflarında kaplıca tatiline çıkıyoruz, Bulgaristan ve Makedonya'yla bağlantılar kuruyoruz, bize kuru etin ve şarabın iyisini yolluyorlar. Bahçenin içine tavşan için ayrı bir ev yaptım ama asıl eve de bağlantısı var yer altından, tavşan dışarıda sıkılırsa özel yeraltı geçidini kullanarak salona yanımıza gelir, şöminenin yanında yatar, özel mamasını yer, şömine sıcağından bunalırsa yine özel yeraltı geçidini kullanarak kendi kulübesine geçebilir. Bir de bahçeye havuz düşünüyorum. Tabii tavşanın içine atlayıp can vermemesi için özel güvenlik sistemli. Her şey ayarlandı. İki milyon doların geldiği hafta işler halloluyor. Zaten bahçeli ev, şömine, İskandinavya'da kaplıca derken sen de Avrupalı yazar gibi olursun, edebiyat dünyasını sarsacak şeyler yazarsın, ödül falan alırız oradan da bayağı bir para gelir diye tahmin ediyorum. Şimdiki gibi metro metrobüs toplu taşıma yazıp durmazsın, cinsel kimliği sorgulayan toplumsal aidiyeti irdeleyen şeyler yazarsın. Çok zor değil." dedi. Eyvahlar olsun. Dev hayaller çiftleşme dönemine girmişler, kızışmışlar. Taşkın davranışlar sergiliyorlar, yataktan kalkmıyorlar, uyumama mani oluyorlar.

İki milyon dolar.

Kendi evimde misafir gibi, üstüme örtünecek bir şeyler alıp salona geçtim, L koltuğa uzandım. Sehpanın üzerinde Paul Auster kitabı kalmış, bebeğim okuyor herhal. Belki uykuya açılan tatlı bir koridor olur, beni bayıltır umuduyla okumaya başladım. Dev hayaller yatak odasından kalkıp salona geldi, L koltuğun diğer tarafına uzanıp ayaklarını kafama dayadı: Bak o adam iki tane kitap yazdı, sonra hep onların ekmeğini yedi. Hala oradan gelen parayla ev geçindiriyordur. Her ay iki milyon dolar geliyordur ona oradan. Şahane iş. Yattığın yerden iki milyon dolar... Yazamaz mısın öyle bir şey? Aslında küçük prens gibi bir şey yazacaksın, var ya... Donların üzerine basıyorlar küçük prensin fotoğrafını, oradan bile para geliyor. Kaç sayfa kitap lan küçük prens? Öyle bir şey yazsan sırf don firmalarıyla yaptığın anlaşmadan iki milyon dolar gelir. Hiç düşünmüyor musun o tarz, halka hitap edecek bir şeyler yazmayı?

Saate baktım, kalkıp işe gitmeme daha dört saat var. Ya dört saat güreşeceğiz dev hayallerle, ya da kendimi bayıltmanın bir yolunu bulacağım. Mutfakta açılmamış bir kiloluk tava yoğurdu, bir de annemin Bulgaristan'dan getirdiği Bulgar viskisi var. Hiç içesim yok ama sabahın dördünde bir kilo yoğurt yiyecek ruh halinde de hissetmiyorum kendimi. Bulgar viskisini şişesiyle birlikte yanıma aldım. Bulgar viskisinden yatıştırıcı iğne ateş eden tüfek yapacağım, dev hayalleri onunla vurup bayıltacağım, sonra da onları vahşi doğaya geri salacağım. Bir bardak, iki bardak derken enine boyuna içtim viskiyi. Dev hayaller kayboldu, geriye "keşke şengenimiz olsa da Bulgaristan'a gitsek, bir kere gitmiştik ne güzeldi" diye iki ayağı üzerinde dolaşıp oyunlar yapan ufacık bir hayal kaldı. Ya, işte bu kucağa alıp sevebileceğiniz büyüklükte, dünya tatlısı bir hayaldir. "Gideriz olm ne var Bulgaristan'a gitmeye? Bi şengene bakar..." dedim, geldi yanıma kıvrıldı, iyice yerleşti, kendinden memnun bir şekilde uyumaya başladı. Onun mırlamalarını dinlerken benim de içim geçmiş. Yirmi dakika sonra da alarm çaldı zaten. İşe sabahın sekizinde viskili gidip dosta güven düşmana korku saçmamın öyküsü de budur.

İki milyon dolar.

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Balıklar da suya hasret/
Çarh dönerler göl içinde"

Pir Sultan Abdal

Gece geç saat. Yerlerde henüz (ansızın) dinmiş bir sağanağın minik dereleri. O derelerin şırıltıları. Damlaları ordan burdan uçurup getiren sert rüzgar. Rüzgarın uğultusu. O damlaların düzensiz, seyrek tıpırtıları. Yıldızlar kıpraşıyor. Pırıl pırıl gökyüzü. Bir sinema çıkışı. Antalya. *("Yağan bütün yağmurların tekrarı" N. Hikmet)* Cadde bomboş. (biliyoruz onu) Köpek? Evet var; Yırtık pırtık, kirli paslı iki arkadaş. Ayaktalar. Biri öylece kıpırtısız heykel gibi durmuş. Arkadaşı, onun ağzının ulaşamadığı; sırtına, ensesine yakın yerleri ısırıyor. Hiç aralıksız. Kırt kırt kırt. Isıra ısıra, pireleri mireleri, defetmeye uğraşıyor. Ama nasıl bir ciddiyet. Nasıl bir itina. Canını hiç acıtmadan. Ölçülü ölçülü. Bir uzman gibi. Bu kadar olur. Helal olsun.

Film?

Ben diyorum ki arkadaşlar; parası neyse verelim. Biz verelim. Yapımcıların "mutsuz son" sebebiyle karşılaşmaları muhtemel zararları, o riskleri üstlenelim. Biz verelim bari naapalım. Olmıyacak böle. Yeter. Ben kendi adıma çok sıkıldım. "Mutsuz Son"ları yüzünden, diğerleri kadar kar etmeyeceği hesab edilen filmlerin, 'varsayılan zarar'larını diğer filmlerin bilet fiyatlarına mı eklerler, biletler biraz daha mı pahalı olur. Olsun. Artık nasıl olacaksa olsun. Ama lütfen eskisi gibi "mutsuz son"lu filmler de olsun. Olabilsin. Bu mutlu son mecburiyeti bitsin. (adamın derdine bak)

Kusuruma bakmayın, biraz, (destursuz) lafın ortasından başladım da. Mevzu şu;

Eskiden bir filme gittiğimizde, bilmezdik. Az sonra ne olacak? O hasta kız ölecek mi? O askere giden çocuk?

Hayatta olduğu gibi; bi dakka sonrasını bilmeden. "Mutsuz son"lu filmler de vardı. İki çeşitti filmler; "mutlu son"lu, "mutsuz son"lu. Artık yok. Epeydir görmedim. Yıllar mı oldu ne. Öyle bişey. İşte o "Uzay yolcuları" mesela. O film. Ölmüş çocuk tekrar diriliyordu falan. ('mutsuz son' olur molur, maazallah) Gerçekten yaşanmış hadiselerin, biyografik olanlarının *(buzdağına teğet geçemiyor tabi transatlantik son anda, olamıyor, değiştiremiyorlar onları)* falan haricinde "mutsuz son" yok. Yapmıyorlar.

Hele o büyük şirketlerin "mali riskleri en aza indirebilmek için", piyasaya sürmeden önce denek gruplarına izletmeleri falan filmleri. *(Hollywood'u diyorum)* Aynı filme birkaç farklı son çekip, filmi ayrı ayrı son'larla o gruplara seyrettirmeleri. İşte işler belki ilk o zaman bozuldu. Ahali en çok hangi 'son'u severse filmi o sonla vizyona sokmaya başladılar. Garanti olsun diye.

O işler ahaliye sorulur mu? Bize sorulur mu? Alllahalla.

Bana sorarsan tabi ki çoluk çocuğa karışsınlar isterim Romeo ile Juliet. Zehirlenmiş köpek kıvranırken son anda yoğurt yedirilip kurtulsun. Herkes kurtulsun. O şekil, sora sora büyük sanat eseri yapılabilir mi?

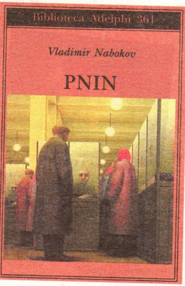
Shakespeare "böyle mi yapayim, şöyle mi" diye halka sorsaydı, iki farklı son yazıp.

Hamlet, Makbet olabilir miydi? Hiç halk Kral Lear'ın oğulları, yaşlı babalarına nankörlük yapsın ister mi? O yaşlı emekli memur amca sokaklara mı düşerdi eğer De Sica halka sorsaydı; o muhteşem Umberto D. filmi. *(mutlaka izleyin ama, 'Bisiklet Hırsızları' kadar güzel, en sevdiği filmiymiş hem De Sica'nın)* Hayat bize sora sora mı ilerliyor? Soruluyor mu bize?

Eh işte. O zaman. Yapay, yapmacık, hayat dışı, iç bayıltıcı, miğde bulandırıcı bir sahte, yalan iyimserlik.

Yalnız sanmayın ki bir 'kötü son' hastasıyım. Değilim öyle. O da olsun, diğeri de. Ortayolcu'yum ben. Önceden bilmeyelim. Hayat'a benzesin. "Belirsiz" olsun. Derdim o. Mutsuz son hastası? O yok mu peki? Olmaz mı. Var o da; Rus asıllı çok çok büyük romancı Vladimir Nabokov. Şöyle söyletiyor "Pnin adlı ünlü romanının bi yerinde (kendisi olduğunu sezdirdiği)anlatıcıya; "Bazı kimseler|-ben de onlardan biriyim- mutlu sonlardan nefret ederler. Kazık yemiş gibi oluruz biz. Aslolan zarara uğramaktır."

Öyle diyor Nabokov. Hep 'mutsuz son' olması. O da aynısı.

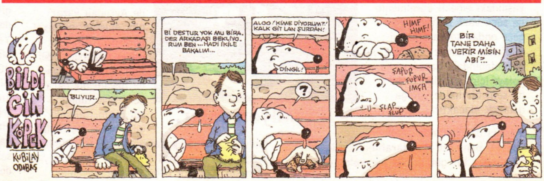
Aynı şey. Niye "zarara uğramak" "aslolan" olsun. *(devrim sırasında herşeylerini kaybetmiş, ülke ülke dolaşmak zorunda kalmış ünlü bir Rus aristokrat ailesine mensup olduğunu bilince yalnız Nabokov'un. Sınıfsal bir bakış açısı–sıkı bir antikomünist'ti, Vietnam savaşını da desteklemişti, Nixon'a yazdığı mektuplar falan–)* Aynı yazının(Pnin Romanındaki o yazı) devamında şöyle ekliyor Nabokov; "Felaket geliyorum diyorsa gelmelidir. Aşağıdaki köye ramak kala duran çığ, yalnızca doğaya değil, ahlaka da aykırı davranmıştır."

Felaket "geliyorum" diyorsa. Gelmeli tamam. Amenna. Ben, hep "Geliyorum" demek zorunda olan bir felaket olması mecburiyetini diyorum. "Aslolan"ın mutlaka yaklaşan bir çeşit felaket olmasını. O mecburiyet. "Mutsuz son" mecburiyeti yani. O da korkunç. O da aynı şekilde yapay.

Bence yani.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

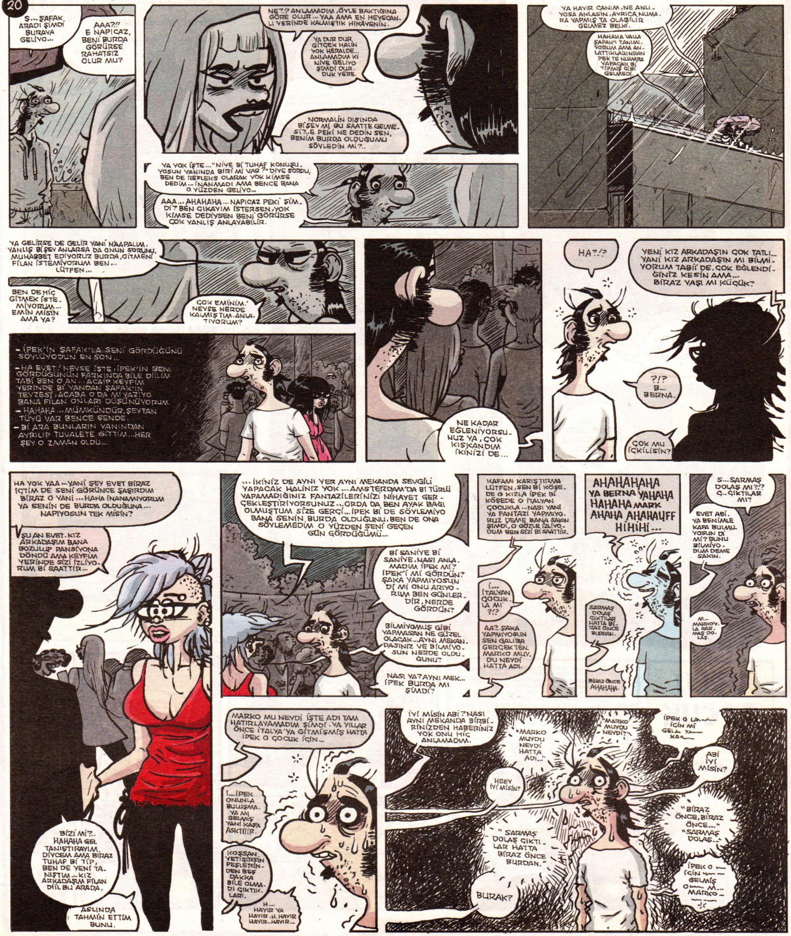
engin.ergonultas@gmail.com

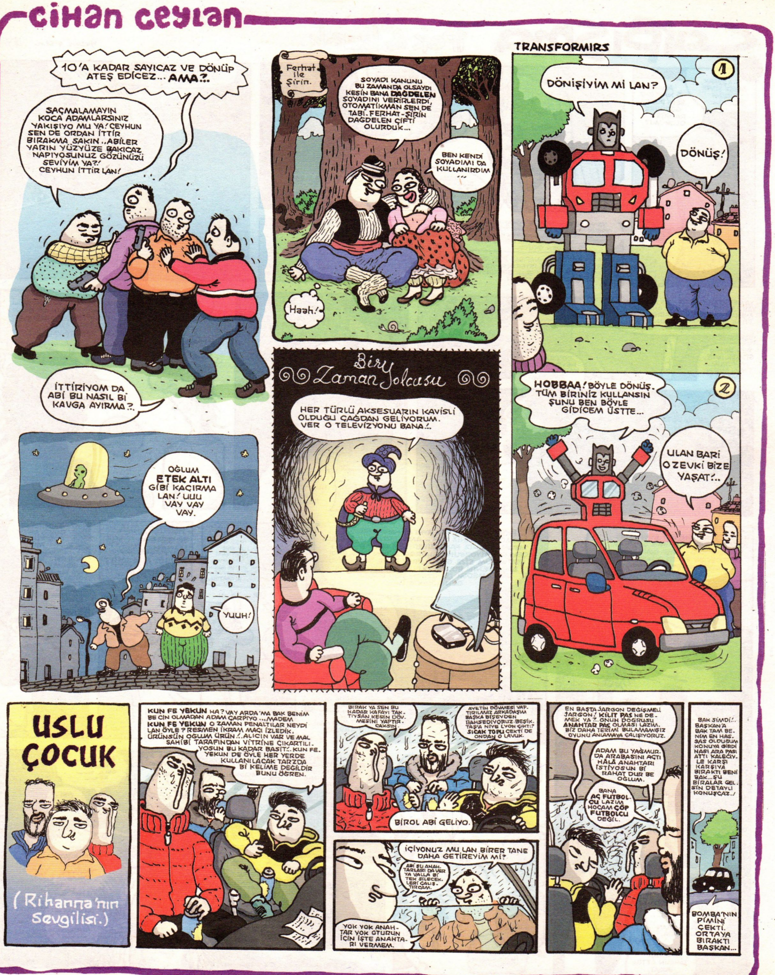

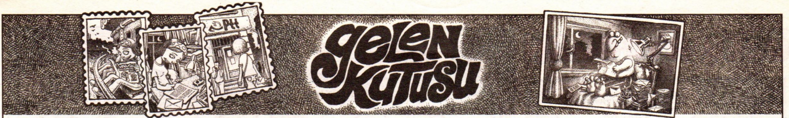
Çarpışma

İpek & burak

Yazar çizer OKY

cihan ceylan
10'A KADAR SAYICAZ VE DÖNÜP ATEŞ EDİCEZ... AMA?..
SAÇMALAMAYIN KOCA ADAMLARSINIZ YAKIŞIYO MU YA! CEYHUN SEN DE ORDAN İTTİR BIRAKMA SAKIN.. ABİLER YARIN YÜZYÜZE BAKICAZ NAPIYOSUNUZ GÖZÜNÜZÜ SEVİYİM YA?! CEYHUN İTTİR LAN!
İTTİRİYOM DA ABİ BU NASIL Bİ KAVGA AYIRMA?..
Ferhat ile Şirin.
SOYADI KANUNU BU ZAMANDA OLSAYDI KESİN BANA DAĞDELEN SOYADINI VERİRLERDİ, OTOMATİKMAN SEN DE TABİ. FERHAT-ŞİRİN DAĞDELEN ÇİFTİ OLURDUK...
BEN KENDİ SOYADIMI DA KULLANIRDIM...
Haah!
TRANSFORMIRS
DÖNİŞİYİM Mİ LAN?
DÖNÜŞ!
HOBBAA! BÖYLE DÖNÜŞ. TÜM BİRİNİZ KULLANSIN ŞUNU BEN BÖYLE GİDİCEM ÜSTTE...
ULAN BARİ O ZEVKİ BİZE YAŞAT!..
Biri Zaman Yolcusu
HER TÜRLÜ AKSESUARIN KAVİSLİ OLDUĞU ÇAĞDAN GELİYORUM. VER O TELEVİZYONU BANA!..
OĞLUM ETEK ALTI GİBİ KAÇIRMA LAN! UUU VAY VAY VAY.
YUUH!
USLU ÇOCUK
(Rihanna'nın Sevgilisi.)
KUN FE YEKUN HA? VAY ARDA'MA BAK BENİM BE CİN OLMADAN ADAM ÇARPIYO ...MADEM KUN FE YEKUN O ZAMAN PENALTILAR NEYDİ LAN ÖYLE? RESMEN İKRAM MAÇI İZLEDİK. ÜRÜNSÜN OĞLUM ÜRÜN!..ALICIN VAR VE MAL SAHİBİ TARAFINDAN VİTRİNE ÇIKARTILIYOSUN BU KADAR BASİT!..KUN FE. YEKUN DE ÖYLE HER YERDE KULLANILACAK TARZDA Bİ KELİME DEĞİLDİR BUNU ÖĞREN.
BIRAK YA SEN BU KADAR KAFAYI TAKTIYSAN KESİN DÖVMESİNİ YAPTIRCAKSIN.
AYETİN DÖVMESİ YAPTIRILMAZ ARKADAŞIM BAŞKA BİŞEYDEN BAHSEDİYORUZ. BEŞİKTAŞ'A NİYE LYON ÇIKTI? SICAK TOPU ÇEKTİ DE ONDAN O LAVUK.
BİROL ABİ GELİYO.
İÇİYONUZ MU LAN BİRER TANE DAHA GETİREYİM Mİ?
ABİ ŞU ANAHTARLARI DA VER YA VALLA Bİ TEK SİLECEKLERİ ÇALIŞTIRCAM.
YOK YOK ANAHTAR YOK OTURUN İÇİN İŞTE ANAHTARI VERMEM.
EN BAŞTA JARGON DEĞİŞMELİ JARGON! KİLİT PAS NE DEMEK YA?..ONUN DOĞRUSU ANAHTAR PAS OLMASI LAZIM. BİZ DAHA TERİMİ BULAMAMIŞIZ OYUNU ANLAMAYA ÇALIŞIYORUZ.
ADAM BU YAĞMURDA ARABASINI AÇTI HÂLÂ ANAHTARI İSTİYOSUN Bİ RAHAT DUR BE OĞLUM.
BANA AÇ FUTBOLCU LAZIM HOCAM ÇÖP FUTBOLCU DEĞİL.
BAK ŞİMDİ!.. BAŞKAN'A BAK TAM BENİM EN HASSAS OLDUĞUM KONUYA GİRDİ NASI ARA PASI ATTI KALECİYLE KARŞI KARŞIYA BIRAKTI BENİ BAK...ŞU BİRALAR GELSİN DETAYLI KONUŞCAZ.!
BOMBA'NIN PİMİNİ ÇEKTİ. ORTAYA BIRAKTI BAŞKAN...

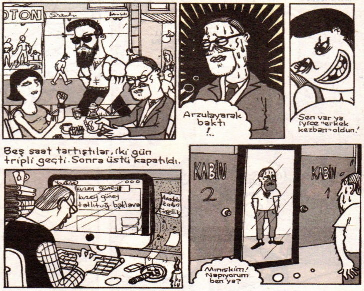

Emrecan AKYOLCU

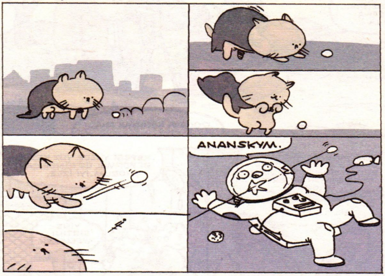

FROYD

Sezer Koral

Mehmet SUBAŞI

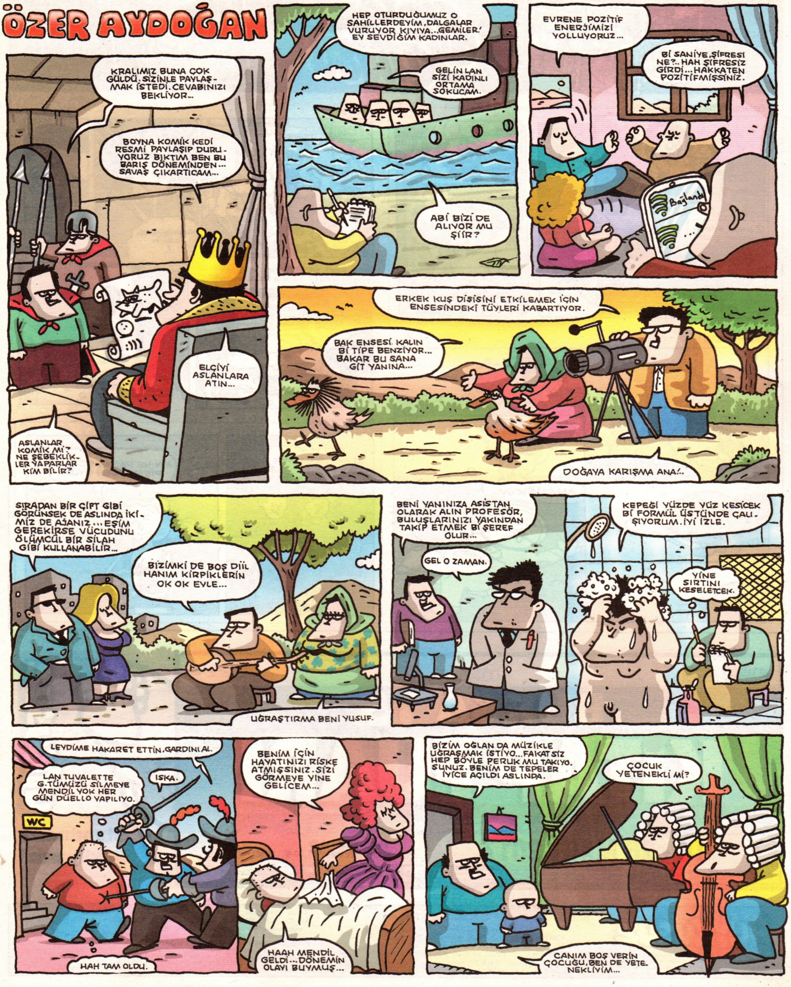
Uğur AKSOY

Haftalık Mizah Dergisi | 23 MART 2017 | Sayı: 499

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar **MÜESSESE MÜDÜRÜ:** Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

ÖZER AYDOĞAN
KRALIMIZ BUNA ÇOK GÜLDÜ. SİZİNLE PAYLAŞ-MAK İSTEDİ. CEVABINIZI BEKLİYOR...
BOYNA KOMİK KEDİ RESMİ PAYLAŞIP DURU-YORUZ BIKTIM BEN BU BARIŞ DÖNEMİNDEN... SAVAŞ ÇIKARTICAM...
ELÇİYİ ASLANLARA ATIN...
ASLANLAR KOMİK Mİ? NE ŞEBEKLİK-LER YAPARLAR KİM BİLİR?
HEP OTURDUĞUMUZ O SAHİLLERDEYİM, DALGALAR VURUYOR KIYIYA... GEMİLER! EY SEVDİĞİM KADINLAR.
GELİN LAN SİZİ KADINLI ORTAMA SOKUCAM.
ABİ BİZİ DE ALIYOR MU ŞİİR?
EVRENE POZİTİF ENERJİMİZİ YOLLUYORUZ...
Bİ SANİYE, ŞİFRESİ NE?.. HAH ŞİFRESİZ GİRDİ... HAKKATEN POZİTİFMİŞSİNİZ.
Bağlandı
ERKEK KUŞ DİŞİSİNİ ETKİLEMEK İÇİN ENSESİNDEKİ TÜYLERİ KABARTIYOR.
BAK ENSESİ KALIN Bİ TİPE BENZİYOR... BAKAR BU SANA GİT YANINA...
DOĞAYA KARIŞMA ANA!..
SIRADAN BİR ÇİFT GİBİ GÖRÜNSEK DE ASLINDA İKİ-MİZ DE AJANIZ... EŞİM GEREKİRSE VÜCUDUNU ÖLÜMCÜL BİR SİLAH GİBİ KULLANABİLİR...
BİZİMKİ DE BOŞ DİİL HANIM KİRPİKLERİN OK OK EYLE...
UĞRAŞTIRMA BENİ YUSUF.
BENİ YANINIZA ASİSTAN OLARAK ALIN PROFESÖR, BULUŞLARINIZI YAKINDAN TAKİP ETMEK Bİ ŞEREF OLUR...
GEL O ZAMAN.
KEPEĞİ YÜZDE YÜZ KESİCEK Bİ FORMÜL ÜSTÜNDE ÇALI-ŞIYORUM. İYİ İZLE.
YİNE SIRTINI KESELETCEK.
LEYDİME HAKARET ETTİN. GARDINI AL.
LAN TUVALETTE G.TÜMÜZÜ SİLMEYE MENDİL YOK HER GÜN DÜELLO YAPILIYO.
ISKA.
WC
HAH TAM OLDU.
BENİM İÇİN HAYATINIZI RİSKE ATMIŞSINIZ. SİZİ GÖRMEYE YİNE GELİCEM...
HAAH MENDİL GELDİ... DÖNEMİN OLAYI BUYMUŞ...
BİZİM OĞLAN DA MÜZİKLE UĞRAŞMAK İSTİYO... FAKAT SİZ HEP BÖYLE PERUK MU TAKIYO-SUNUZ. BENİM DE TEPELER İYİCE AÇILDI ASLINDA.
ÇOCUK YETENEKLİ Mİ?
CANIM BOŞ VERİN ÇOCUĞU, BEN DE YETE-NEKLİYİM...

ISSN 1307-7619
16 MART PERŞEMBE
SAYI: 2017/11 No: 498
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.

UYKUSUZ

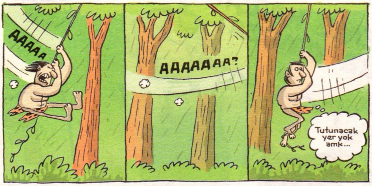
RTE'den Hollanda'ya tepki: Bunun adı faşizmdir

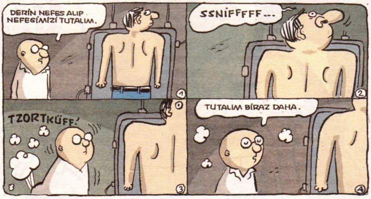

emrah ablak

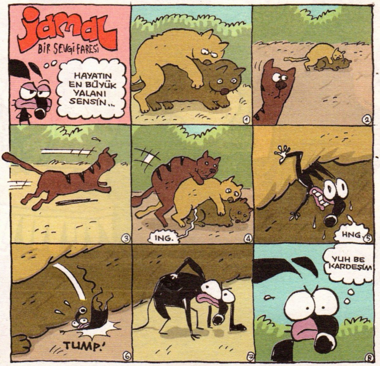

Vatandaşa Sorduk: Hollanda

Öllü Kadarcık (38): Zamanın da Hollanda yine böyle buna benzer, yani tam aynısı değil ama yine bize üzüntü veren bir gaflet ve delalet, nusrete gidiyolar.. Hesap kol gibi girince, bunlar çirkefe yatıp ödememe yolunu seçiyorlar... Nusret de pişmiş etinin içinden çektiği angus femu-runun eklem tokmağıyla bunların ağzını yüzünü dövüyor.. Bu nus-ret hikayesi yeni ama.. Benim asıl anlattığım çok eski.. 200-300 sene, belki daha fazla... Hollanda bizi kızdırmak için öyle bir şey yapınca, öfkeli kalabalık, japon ürünleri almayı reddedip Honda marka araba yakıyorlar.. O za-manın aklıyla Hollanda'nın kısa-sını "Honda" sanıyorlar.. Tıpkı amerikaya "Abd" diye kısasını söylememiz gibi... Uzun adı aslında "Macera Dolu Amerika Devletleri"... Japon elçiliği yeterli zarar görünce, bu olay Anadolumuzun şiirlerine, ozanları-na, aşk dolu mısralarına anonim oluyor ve günümüze kadar ula-şan "Portakalı soydum, baş ucumla koydum" tekerlememsiyi oluş-turuyor.. Japon bayrağındaki kırmızı yuvarlağı "Domatestir, Portakaldır, nardır" diye tartı-şıp, en sonunda portakaldırcılar dövüşten galip gelince, aslında japonya bayrağı olan Hollanda bayrağındaki, aslında güneş olan portakala bu şiiri ya-zıyorlar... Bu yanlışlar silsile-si hala günümüzde sürmektedir. (Bakınız: Güney koreliyi Çinli sanıp dövmek..). Böyle hareketler, kendini galaksi Federasyonu zan-neden bazı dünya devletlerine, aslında dev bir mahalle oldu-ğumuz haykıran bir vatandaş-lık borcu olarak devreye girmek-tedir.. "Hemşerim, memleket nire? Dedim ya yahu, japonya benim memleket. ...Hasır anlamadın"..

UYKUSUZ

N.Ş.A — NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Geçen hafta bu köşede şu satırları karalamıştım, ama köşeye sığmadığı için atmıştık:

***Normal şartlar altında** seçim döneminde seçmenleri ikna etmek için mitingler ve gösteriler yapılır, seçim kampanyaları reklamlar ve daha çok mitinglerle yürütülür. Ama **Yeni Türkiye'nin** siyasi otoritesinin, seçim kampanyasını yaptığı değil yapmadığı mitingler üzerinden gerçekleştirdiğini görebilirsiniz. Kendi ülkesindeki muhaliflerin değil mitingine, otelde konuşmasına bile müsaade etmez, sokakta dağıtılan broşürlerden sağlık bakanlığının sigaraya hayır broşürlerine kadar yasaklarken Almanya'da, üstelik söz konusu ülkedeki seçmen üç aşağı beş yukarı kemikleşmişken ve fikrini menfi ya da müspet değiştirmesi neredeyse imkansızken, mitingler düzenlemeye kalkar ve Almanya keriz gibi bu mitingleri engelleme yönünde bir eğilim gösterdiği anda da yaygarayı koparır. **Yeni Türkiye** hem dünya talkın ihracatında hem de dünya salkım tüketiminde bir numaraya oturmuş göğsümüzü kabartmaktadır.*

Şimdi rahatlıkla, bu maddedeki Almanya'ları Hollanda'yla değiştirebilir, kendisi bırakın protesto eden gençlere kurşunla biber gazıyla saldırmayı, yas tutan madenci yakınını bile tekmelerken başka bir ülke hükümetini protestocuların üzerine atlı polis gönderdi diye faşistlikle suçlamayı da ekleyerek bu hafta da kullanabilirsiniz. Allah bırakın geçen haftayı, geçen yıl yazıp da yayınlamadıklarımızı bile yeniden kullanma fırsatı veren **Yeni Türkiye'ye** zeval vermesin.

Normal şartlar altında bir ülkenin diplomatik temsilcilerine yapılan kötü muamele, hakaret, ve saldırı çok ciddi yaptırımları da beraberinde getirir. Amerika Birleşik Devletleri'nin İran'la ilgili en büyük takıntılarından biri hâlâ İran'daki ABD elçiliğinin abluka altına alınmasıdır. **Yeni Türkiye** de diğer dünya devletleri gibi konsolosluklarını yakıp yıkan ve diplomatlarını aylarca rehin alanları "aman canım öfkeli çocuklar" diyerek azarlarken; konsolosluklarını ablukaya alıp konsoloslarını yemek yemek için bile dışarı çıkarmayan, bakanlarını derdest edip sınırdışı uygulayan ülkelere de kâh portakal bıçaklayarak kâh inek doğrayarak tepki vermektedir.

Son yıllarda hocalarımdan çok nadiren iyi haberler geliyor ama dünyanın geri kalanında bir insanın alacağından çok daha fazla kötü haber alıyorum. **Normal şartlar altında** insan üniversite hocalarından yeni kitabı çıktığında, iyi bir yayına makalesi kabul edildiğinde ya da başka bir kurumda göreve başladığında haber alır. Ama ben **Yeni Türkiye'de** kiminin ders vermesinin engellendiğini, kiminin kovulduğunu, kiminin doğrudan hapse atıldığını haber alıyorum. Geçen hafta görevden alınan Noémi Levy-Aksu, her bir okuması bir diğerinin ucuna lego misali eklenen ders programıyla, ve derste benim gibi en saçma sapan yorumlar bile yapsanız, "Yanılıyorsun," diyerek doğrusunu anlatmak yerine, "Çok güzel, önemli noktalara işaret ettin ama bir de şu var," diyerek öğrencilerini bozmadan düzeltmesiyle ders aldığım en iyi hocalardan biriydi. Bana bir faydası olduysa, hepsi benden binden kat daha zeki, daha çalışkan öğrencilere bin faydası oldu ve olacaktı. Şimdi, en azından belirsiz bir süre için ve resmi olarak Türkiye'de ders veremeyecek. Kuvvetle muhtemel, her yıl bir kaç öğrencinin hayatına büyük katkı yapacakken, yapmayacak. Okumuşlara değil cahillere güvenenlerin ve bunu söylemekten hiç çekinmeyenlerin üniversite eğitimine yön vermek üzere göreve geldiği **Yeni Türkiye'de** Noémi Hoca ve onlarca diğer öğretim üyesinin varlıkları biraz absürt duruyordu, galiba sallana yuvarlana **Yeni Türkiye** kafa ayarını yapıyor.

@baris_uygur

Tayyip Erdoğan Hollanda'yı uyardı: "Bedelini ödeyecekler!"

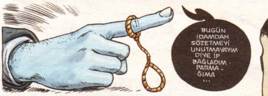
AKP, referandumda "hayır" kararı alan Saadet Partisi'ne salon ve konuşma yasağı getirdi. Meral Akşener'in de "hayır" kampanyası engelleniyor.

Dini yayın starı Nihat Hatipoğlu YÖK üyeliğine atandı.

RTE: "16 Nisan'daki evet, idamın parlamentoya gelmesi demektir."

Hollanda Başbakanı Mark Rutte'ye seslenen Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu diplomatik dile yeni bir boyut getirdi: "Sen neyin lalesisin…"

Meclis Başkanı İsmail Kahraman Hollanda krizine değişik bir katkıda bulundu: "Hollanda bizim kürdan cebimiz…"

Belgrad Ormanı'ndaki ağaçlar kesiliyor...

Sandık içi
ERSİN KARABULUT
ŞÖYLE KONUŞMALARA ÇOK ŞAHİT OLDUM, HALA DA OLUYORUM.
KİTAP YAZMAK ÇOK İSTİYORUM AMA KİM BASICAK Kİ
BENİM DE HEP HAYALİM KISA FİLM ÇEKMEK AMA SEVCEKLER Mİ, NERDE İZLENİCEK? YUTUB'DAN REKLAM BELKİ GELİR FİLAN AMA?..
BANKACI OLDUM ÇIKTIM, Bİ SÜRÜ HAYALİM VARDI BEKLİYOLAR, BEKLEYE BEKLEYE ÖLÜCEKLER MUHTEMELEN.
EVET TABİİ Kİ YAPTIĞINIZ Bİ ŞEYİN BİRİLERİ TARAFINDAN OKUNMASI ETMESİ, SEVİLMESİ VE HATTA ONDAN PARA KAZANABİLMEK DE GÜZEL ŞEYLER AMA BUNLAR NASIL OLSA OLMAZ DİYE DÜŞÜNÜP TAMAMEN VAZGEÇMEK EN KÖTÜSÜ. Bİ DE Bİ ŞEYİ AMATÖR OLARAK YAPMANIN DA AYRI Bİ GÜZELLİĞİ VAR.
Bİ KERESİNDE AMERİKA'YA GİTMİŞTİM, ÇİZER ARKADAŞIM SADİ TEKİN'LE TAKILMIŞTIK BİRAZ, O ORDA YAŞIYO. BROOKLYN'DE Bİ KAFEDE HEM ÇİZİP HEM KAHVE İÇİP HEM DE TANIŞMA ORTAMI YARATICAK Bİ FACEBOOK EVENT'İ YAPMIŞ SADİ, ONA GİTTİK... Bİ BAKTIK NORMALDE BAMBAŞKA ŞEYLER YAPAN İNSANLAR DEFTERLERİNİ KAPMIŞ GELMİŞ, ÇOK DA AMATÖRLER AMA İŞ MİŞ DEĞİL, TAMAMEN SEVGİYLE ÇİZİYOLAR.
YEMİN EDERİM O KAFEDE DEFTERİME ÇİZERKEN BURDA 15 SENEDİR YAŞAMADIĞIM O AMATÖR HEYECANI HATIRLADIM.
HA ÇİZMEK MİZMEK DE DEĞİL, YAZIN ÇEKİN, ÖRGÜ ÖRÜN, NELER NELER VAR. DAHA ÖNCE Bİ KAÇ KEZ BAHSETMİŞTİM, ÇALIŞIRKEN RADYO TİYATROSU ÇOK DİNLİYORUM BEN.
AL BAKALIM BU ATTIĞIM YUMRUĞU HAKETTİN!
BAZILARI İYİ BAZILARI ÇOK KÖTÜ AMA O KÖTÜLÜĞÜN DE HASTASIYIM.
HATTA O KÖTÜLER O KADAR KÖTÜ Kİ, ARADA ARKADAŞLARLA TOPLAŞIP BİZ DE ÇEKİYORUZ. MESELA GEÇENLERDE Bİ BİLİM KURGU ÇEKTİK. KABACA Bİ HİKAYE KONUŞUYORUZ ÖNCE. ÇOK ÇOK SÜPER OLMASINA GEREK DE YOK.
BENCE PROFESÖR YAVAŞ YAVAŞ JPEG GEZEGENİNİN ETKİSİNE GİRİP DELİREBİLİR, NE BİLİYİM ÖLDÜRMEYE Mİ BAŞLASA HERKESİ?
EVET EVET HERKES HAFİFTEN TIRLATSIN İŞTE, MESELA SİLVİR DA ÖLMÜŞ KIZ KARDEŞİNİN HAYALİNİ FİLAN GÖRSÜN.
TAAM BAŞLA.
NASIL BAŞLIYOSUNUZ? ÇOK KOLAY. ORTAMDA SADECE İKİ ÜÇ AKILLI TELEFON OLUCAK, YA DA TABLET. DAHA KAPSAMLI OLMASI İÇİN DÖRT TANE İYİ OLABİLİR. HER OYUNCUNUN Bİ TANE TELEFONU OLUNCA FAZLA FAZLA YETİYO ZATEN.
BUNLARDAN BİRİNİ SESİ KAYDETMEK İÇİN KULLANICAKSINIZ MİSAL.
KAPI SESİ BENDE!
DİĞERLERİYLE DE SES EFEKTLERİ YAPICAKSINIZ. MESELA KAPI GICIRTISI. YA DA BİLİMKURGU KAPISI AÇILMA SESİ, HANİ UZAY GEMİSİ FELAN. SOUND EFFECTS UYGULAMALARI VAR BEDAVA. OLMADI YUTUB'DA DA BULUNUYO HEPSİ.
MESELA BÖYLE YÜRÜME SESİ YAPABİLİRSİNİZ.
Bİ BAŞKA TELEFON ARKAYA UĞULTUMSU VE UZAYIMSI Bİ SES KOYABİLİR. ETKİLİ OLUYO. Bİ BAŞKA TELEFON DA HAFİF Bİ ARKA PLAN MÜZİĞİ. ARTIK KONUN NEYSE ONA GÖRE. BİZ MESELA GEÇENLERDE ALIEN 3'ÜN MÜZİKLERİNİ KULLANDIK.
VE FİNALDE DİNLERKEN GAYET ŞÖYLE BİŞEY OLUYO...
HİDROJEN TANKLARI PATLAMAK ÜZERE! BURDAN GİTMELİYİZ!
PROFESÖR?!.
HAH HAH HAH! HİÇ Bİ YERE GİTMİYORUZ...
OHAAA... OLMUŞ LAN BU.
BİLDİĞİN EVENT HORIZON TARZI Bİ ŞEY ÇEKTİK YANİ. BU ŞEKİLDE HERŞEYİ ÇEKEBİLİRSİNİZ. TREN SESİ KOY, AT SESİ KOY, OLDU SANA WESTERN.
HA TABİİ Kİ OYUNCULUKLARIMIZ BOK GİBİ, HERŞEY GENEL OLARAK DANDİK OLUYO AMA İNANILMAZ MALİYETSİZ VE KOLAY BİŞEY.
HANİ BUNU ŞEY İÇİN ANLATTIM. ÖZELLİKLE ŞU DÖNEMDE YARATICI BİŞEYLERLE İLGİLENMEK ÇOK İYİ GELEBİLİR. MEVCUT DÜNYA VAZİYETLERİNE KARŞI KOYMANIN, KENDİ İÇİNİ, RUHUNU ZENGİN VE DOLU TUTMANIN EN İYİ YOLLARINDAN BİRİ AZ BUÇUK SANAT SEPETLE UĞRAŞMAK. ÜSTELİK SOSYALLİK VE TAKIM ÇALIŞMASI DA VAR BU DEDİĞİM ŞEYDE. HATTA YAPIN DA İNTERNETE KOYARSANIZ BANA DA LİNKİNİ YOLLAYIN DA DİNLİYİM. HATTA ARTTIRIYORUM, GÜZEL OLURSA Bİ SONRAKİNDE BERABER OYNAR ÇEKERİZ. HADİ KOLAY GELSİN.

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

Normal değil bunlar

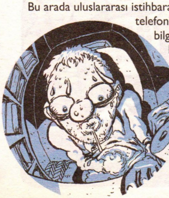
Yok artık ikna olmaya başladım, bu freak show'un finalinde uzaylı var. Üstelik uzaylı geldiğinde artık yeni bir gelişmeyle ilgili beklentilerimiz o kadar yükselmiş olacak ki uzaylıya bildiğin Çorumlu muamelesi yapacağız, önce bir "Aa" falan dedikten sonra hemen sıkılacağız. Artık önümüze düşen haberi gidip üç dört kaynaktan doğrulatmadan okuyamaz olduk; resmen tek tek bağımsız haber merkezi gibi çalışıyoruz. Video görüntüleri olmasa, az çok güvendiğimiz yayınlarda falan da çıkmasa, ülkedeki haber merkezlerini troller ele geçirmiş, hepimizi makaraya sarıp eğleniyorlar diyeceğim.

Biz "Arkadaş dışişleri seviyemiz "o laflar boy boy" seviyesine yaklaştı," diyorduk, kâfiyeyi de boş verip kafadan "g.t lalesi" dedi adam, neyi tartışıyoruz anlamadım ki? Ulan o zaman Cem Uzan'ın ne kabahati vardı? Çağırsaydınız, kabinenize alsaydınız, o da bari beton dökerdi. Üstelik yabancı dil bilen adamdı. Küfretti mi karşı taraf anlardı, şimdi ettiğiniz küfürleri de anlamıyor herifler.

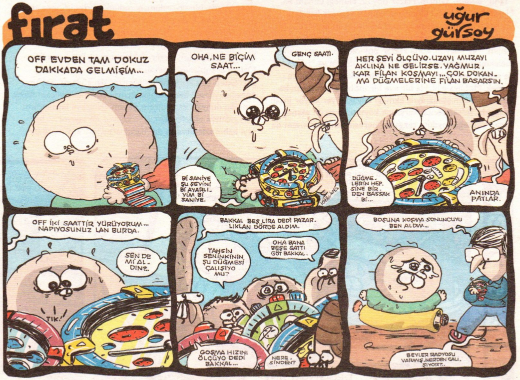
Günün birinde diplomat adaylarına çatal bıçakla armut yemenin öğretildiğinin rivayet olunduğu, "Monşerler" döneminden Keşanlı Ali dönemine nasıl geçtik diye soran olursa **"Halktan kopuk elitler dediler, hepten kopukları alkışlarla getirdiler"** dersiniz. Ulan Sultanahmet'te hanutçuluk yapacak yabancı dili olmayan konsoloslarımız varmış, siz neyin türküsünü söylüyorsunuz? E olur öyle. Herkese yüz vermeden önce halıları dürüp kaldıracaksın, sen bilakis duvardan duvara halı döşedin.

Hayır, işler artık o kadar saçma sapan noktalara varıyor ki buraya "Yarın şu olsa şaşırmayacağız," yazacağım ama dergi yayınlanana kadar o absürd durum her neyse o da olacak, iyice hayal gücü zayıf keriz durumuna düşeceğim. Al, Erdal Abi espri göndermiş, Hollanda'ya kızıp Holstein ineği kesmeli. Espriyi göndereli üç saat geçmedi, siyasetçinin biri Hollanda'yı protesto için ineğini keseceğini açıkladı. Ulan yoksa bu bizim istihbarat teşkilatı yanlışlıkla bizi dinlemeye başladı da bize gelen giden mailleri okurken beyzadelerin kafasını karıştı da strateji raporuna falan mı girdi Erdal Abi'nin espriler?

Bu arada uluslararası istihbarat ajanslarının bizi telefonlarımızdan, bilgisayarımızdan ve hatta televizyon ve otomobillerimiz aracılığıyla dinlediğine dair haberler çıkınca ortalık hareketlendi. Bizde en çok Emrah sinirlendi. Durup durup

"Moruk hepimizi dinliyorlar, ne konuşuyorsak kaydediyorlarmış," diye kızıyor. Memo laptopunun kamerasına bant yapıştıralı zaten yıllar olmuştu. Tabii o noktadaki en büyük korku otuz bire koşarken kaydedilme tehlikesi. Yoksa zaten laptopun kamerasından ne korkacağız, mal gibi ekrana bakarken bizi kaydetseler ne, kaydetmeseler ne. Ama işte öyle kan ter içinde, heyecanlı heyecanlı ekrana bakma görüntüsü yakışıksız. Yarınlara bırakmak istediğimiz miras bu değil. Ve ben buradan açık söyleyeyim, gidip oscar bile alsanız, gelecek nesiller sizi o heykelciği kaldırırken yüzünüzde beliren gurur ifadesiyle değil ekran başında nefessiz çaresizlik görüntünüzle hatırlar. Koskoca Orhan Pamuk'un bile ne nobelini hatırlar insanlar ne romanlarını da "Haa şu xvideos.com'a girmişken hıslayıp tıslayan abi mi?" diye bahsederler.

Ben aslında bu hafta üniversite sınavı hasebiyle sınav yazacaktım, hatta "Gerekirse çişinizi altınıza yapınız." başlıklı yazımı da bir güzel hazırlamıştım ama olmadı. Seneye artık. Diğer yandan da düşünecek olursak, "Aman sınavı terk etme gerekirse altına sıç," öğütleriyle büyütülmüş, sınavda altımıza sıçarsak bunun garipsenmeyeceği, hoş karşılanacağı söylenmiş bir nesiliz. Ve eminim ki aramızda girdiği salonda altına sıçan bir aday vakası yaşayan ya da "bir arkadaşı" sınavda altına sıçanlar var (Sıçan yok, sınavda altına sıçanın boşvermişliği hayata siner, kitap dergi okumaz, askerde içtimaya bile çıkmaz bence). İşte şimdi biz de, bize verilen öğütlerdeki sınav gözetmenlerine döndük: Tıpkı çoktan seçmeli testin sorularını hızlı hızlı işaretleyen çocuğun bir yandan da paçadan bırakmasını normal karşılayan gözetmen gibi, biz de normal karşılıyoruz. Sorun da o, burnumuzdaki koku da.

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ "Kedi olarak girmem lazım" diyor önce kadın. Adam da soruyor, "NİYEE" diyor. "E kediyim" diyor ya kadın. Aklıma geldikçe gülüyorum ben buna. Acayip sinir bozucu değil mi ya. Bence muhteşem. Olağanüstü komik.

æ **Double door** ile **dumbledore** zorlasan aynı şey.

–Tolga Yağcı–

æ Hazar Boy'un ekmeği diye bir şey var hayatımızda. "Aman Hazar Boy'un ekmeğine dokunma!" Hazar Boy ekmek seviyor çünkü. Ekmek olsun yeter ki Hazar Boy'a. Dişleri de çıktı ya iyice. Üstte dört, altta iki diş, toplam altı diş, hey yavrum hey. Tam altı diş. Eppeği ısıra ısıra bir hal oluyor. Şu hayatta hiçbir şeyden keyif almıyor, eppekten aldığı kadar. Öyle her eppeği de kemirmiyor. Çavdar eppeği olacak. Susamlı. Dev olacak bir de. Dev susamlı çavdar eppeğinin kıvamı tam Hazar Boy'un ağzının tadına göre. Tam ama. Geçenlerde de evde acıktım, dedim "bi sandviç yapayım kendime." Baktım ekmek yok. Hazar Boy'un ekmeğine davrandım. Koca ekmek sonuçta. Özlem önüme durdu, "fakat Alpay o Hazar Boy'un ekmeği" dedi. "Yahu" dedim, "tamam, Hazar Boy'un ekmeği tamam da, Hazar Boy zaten bu ekmeği tamamen yemeye kalksa bir aya bitiremez, saçmalıyosun bence şu anda biraz" dedim. "Oha, resmen haklısın" dedi. "Haklıyım tabi" dedim. "Ne bileyim, konu Hazar Boy olunca insanın akli melekeleri kayboluyo" dedi. "Tamam" dedim ya, "bu kadar da şeyapmaya gerek yok yani". Aldım ekmeği, dev koca ekmek. Mobilya gibi. Ha bir eve bir mobilya almışsınız, ha bu ekmeği almışsınız, aynı. Ekmeği koyacak yer arıyor insan ev içinde. Televizyonun karşısına koysan koyarsın ekmeği. Aldım ekmeği, koydum tezgaha, "neresinden davransam da hangi bölgesini alsam ekmeğin" diye düşünüyorum. Özlem de başımda bekliyor. Bir huylandım. Diyorum "beni mi izliyo acaba kendileri şu anda?" Ekmeğin sırt bölgesinden etiyle birlikte güzel bir kısım aldım. Gözler üzerimde. Peyniridir salamıdır, zeytinidir domatesidir, aldım dolaptan hep bu malzemeleri, gözler üzerimde. Eppeğin içine içine yerleştiriyorum gıdaları, gözler üzerimde. Her hareketim titizlikle takip ediliyor. Kafayı yiyeceğim. Kahve de koydum kendime, gözler üzerimde. Hazar Boy'un da takibindeyim. Salona geçtim. Kahvem ve sandviçim. Kahveden bir yudum aldım, fakat sandviçime davranamıyorum. Sanki çok yanlış bir şey yapmışım gibi bir his var üzerimde. "Hazar Boy'un en sevdiği yerinden yaptın sandviçi" dedi Özlem. "E ama" dedim "hiçbi şiy söylemedin." "Tadın kaçmasın diye söylemedim ama durum bu Alpay" dedi. "E şimdi de söylemeseydin madem" dedim. "Çatlama ihtimalim vardı" dedi. Hazar Boy'a baktım. Güldü bana Hazar Boy. "E çocuk gülüyo bak" dedim. "Gani gönüllü, o yüzden öyle" dedi. "Napçaz peki" dedim. "Ye gitsin artık" dedi. "Yiyorum bak yoksa" dedim. "Ye ye" dedi, "gönül rahatlığıyla ye" dedi. Pek gönül rahatlığı olmadı ama yine de yedim. Ha lezzet aldım mı, aldım. Çünkü benim sandviçlerim efsanedir. Sandviç, salata, makarna, omlet. Bu dört olayda üzerime tanımam. Olağanüstü bir el lezzetim var bu dört olayda. Ne diyordum, gömdüm sandviçi. Sonra gece oldu uyudum. Uykumun en derin saatlerinde suratımda bir nefes hissettim, Özlem. Gecenin karanlığında laflar söylüyor bana. Az açtım gözlerimi ve ciddi korktum. En çok korktuğum da duyduklarım oldu. Biliyorsunuz Özlem'in subliminal mesajları meşhur. Duyduklarım gerçekten çok korkunçtu, "eğer bir daha Hazar Boy'un eppeğini yersen seni cezalandırmak zorunda kalıcam Alpay, sana bu dünyayı dar edicem, yaşam alanlarını kısıtlıycam, ileri gitmeni engelliycem,.." …sayıyor da sayıyor… her şeyi kabul edebilirdim de "bacaklarını kırıcam" nasıl bir tehdittir, telkindir ya. Uyuyormuş numarası yaptım çünkü eğer o anlarda uyanık olduğumu fark etseydi, galiba beni boğacaktı. Bu elim hadiseden sonra o gece gözüme uyku girmedi. Tilki uykusunda uyudum hep. Ertesi sabah ilk işim fırına koşmak oldu. Bir senelik ekmek aldım Hazar Boy'a. Hazar Boy'un ekmeğinden. Taşıyabildiğim kadar ekmeği taşıdım eve. Özlem ekmeklere baktı şöyle bir, sonra hiçbir şey olmamış gibi kahvaltılık bir şeyler hazırlamaya başladı. Sakin bir hali vardı. Soğukkanlı gibiydi de. İnceden muzaffer bir edası da vardı. Gece telkini işe yaramış gibiydi. Bir daha o ekmeklere asla dokunmayacağımı çok iyi biliyordu. Annelik gerçekten çok başka bir şeymiş, yaşayarak öğreniyorum resmen. Muhteşem bir olay annelik. Bir yandan da korkunç bir şey.

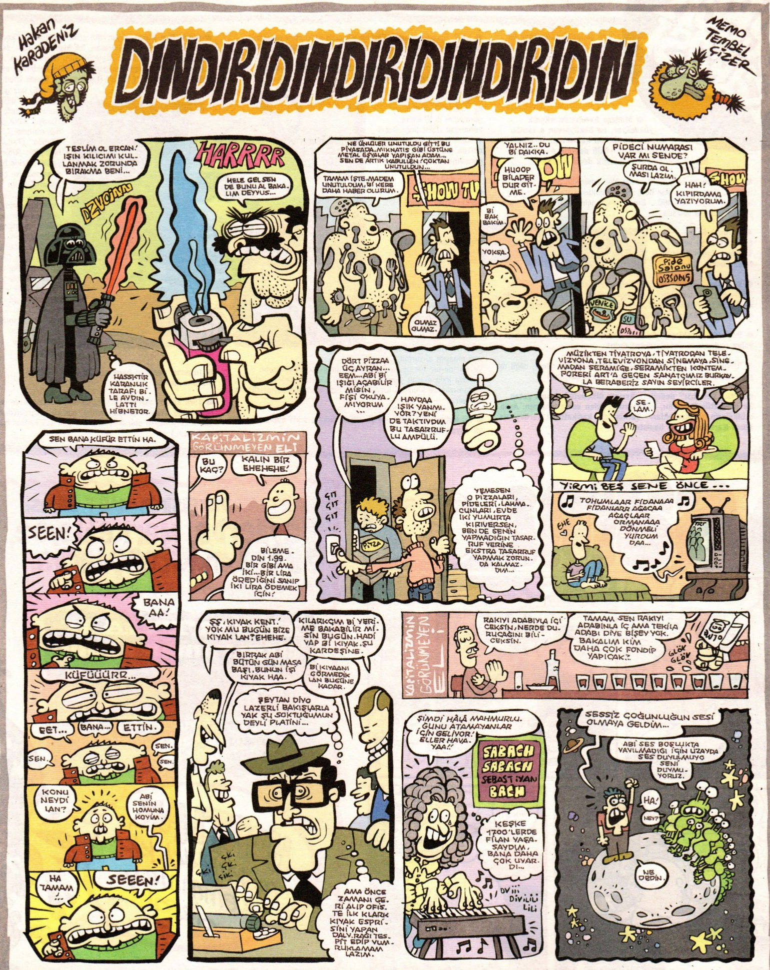
æ Geçenlerde de üstad Ahmet Yılmaz'la oturduk biraz sohbet ettik Çengelköy'de. Dünyanın en komik karikatüristlerinden biri olmasının yanı sıra çok da komik bir adam. Yani normal hayatta da. Çengelköy'de bir balıkçıya oturduk, dışar masası. İşte bir şeyler yiyoruz, laflıyoruz. Bir adam musallat oldu. Kendisi dünyanın en zeki insanıymış, öyle söylüyor yani. Daha da neler diyor. Yok efendim bir diskoya gittiği zaman normal şarkıların üzerine kendisi de nota ve ritim ekleyebilen, mesela şarkıda "cuva cuva" diyorsa, bu "cuvavappi cuvavappi" diyerek şarkıyı nihai mükemmelliğe taşıyabilen bir insanmış mesela. Böyle manyak manyak şeyler anlatırken, Ahmet Ağabey, salatadan bir turp parçası aldı eline, ve adamın ağzına götürerek, "ye bakiyim şunu" dedi. Adam tereddütsüz yedi turpu, sonra da gitti. "Bunlara böyle davranacaksın" dedi Ahmet ağabey sonra.

æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"sahne 2017"
17 Mart Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.00 / bilgi: 0212 327 72 00
18 Mart Cumartesi / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 20.15 / bilgi: 0536 954 58 35

Hakan Karadeniz
DINDIRIDINDIRIDINDIRIDIN
MEMO TEMBEL ÇİZER
TESLİM OL ERCAN! IŞIN KILICIMI KULLANMAK ZORUNDA BIRAKMA BENİ...
DZVOİNN
HARRRR
HELE GEL SEN DE BUNU AL BAKALIM DEYYUS...
HASSİKTİR KARANLIK TARAFI Bİ LE AYDINLATTI HİBNETOR.
NE ÜNLÜLER UNUTULDU GİTTİ BU PİYASADA. MIKNATIS GİBİ ÜSTÜNE METAL EŞYALAR YAPIŞAN ADAM... SEN DE ARTIK KABULLEN! ÇOKTAN UNUTULDUN...
TAMAM İŞTE. MADEM UNUTULDUM, Bİ KERE DAHA HABER OLURUM.
SHOW TV
OLMAZ OLMAZ.
YALNIZ.. DU Bİ DAKKA.
HUOOP BİLADER DUR GİTME.
Bİ BAK BAKIM.
YOKSA.
PİDECİ NUMARASI VAR MI SENDE?
ŞURDA OL. MASI LAZIM.
HAH! KIPIRDAMA YAZIYORUM.
Pide Salonu
VENICE
SU
DÖRT PİZZAA ÜÇ AYRAN... EEM... ABİ Bİ IŞIĞI AÇABİLİR MİSİN, FİŞİ OKUYAMIYORUM...
HAYDAA IŞIK YANMIYOR? YENİ DE TAKTIYDIM BU TASARRUFLU AMPÜLÜ.
GIT GIT GIT
PİTZA
YEMESEN O PIZZALARI, PİDELERİ, LAHMACUNLARI, EVDE İKİ YUMURTA KIRIVERSEN, BEN DE SENİN YAPMADIĞIN TASARRUF YERİNE EKSTRA TASARRUF YAPMAK ZORUNDA KALMAZDIM...
MÜZİKTEN TİYATROYA, TİYATRODAN TELEVİZYONA, TELEVİZYONDAN SİNEMAYA, SİNEMADAN SERAMİĞE, SERAMİKTEN KONTEMPORERİ ART'A GEÇEN SANATÇIMIZ BURKAY'LA BERABERİZ SAYIN SEYİRCİLER.
SELAM.
YİRMİ BEŞ SENE ÖNCE...
TOHUMLAAR FİDANAAA FİDANLARR AĞACAA AĞAÇLAAR ORMANAAA DÖNMELİ YURDUM DAA...
EHE
TRT
SEN BANA KÜFÜR ETTİN HA.
SEEN!
BANA AA!
KÜFÜÜÜRR...
EET... BANA... ETTİN.
SEN. SEN. SEN.
KONU NEYDİ LAN?
ABİ SENİN HOMUNA KOYİM.
HA TAMAM...
SEEEN!
KAPİTALİZMİN GÖRÜNMEYEN ELİ
BU KAÇ?
KALIN BİR EHEHEHE!
BİLEMEDİN 1.99. BİR GİBİ AMA İKİ... BİR LİRA ÖDEDİĞİNİ SANIP İKİ LİRA ÖDEMEK İÇİN!
ŞŞ, KIYAK KENT! YOK MU BUGÜN BİZE KIYAK LAN? EHEHE.
KILARKÇIM Bİ YERİME BAKABİLİR MİSİN BUGÜN. HADİ YAP Bİ KIYAK. ŞU KARDEŞİNE.
BIRRAK ABİ BÜTÜN GÜN MASA BAŞI. BUNUN İŞİ KIYAK HAA.
Bİ KIYAANI GÖRMEDİK LAN BUGÜNE KADAR.
ŞEYTAN DİYO LAZERLİ BAKIŞLARLA YAK ŞU SOKTUĞUMUN DEYLİ PLATİNİ...
ŞIKİ ŞIKİ ŞIKİ
AMA ÖNCE ZAMANI GERİ ALIP OFİSTE İLK KLARK KIYAK ESPRİSİNİ YAPAN DALYRAĞI TESPİT EDİP YUMRUKLAMAM LAZIM.
KAPİTALİZMİN GÖRÜNMEYEN ELİ
RAKIYI ADABIYLA İÇİ CEKSİN, NERDE DURUCAĞINI BİLİCEKSİN.
TAMAM SEN RAKIYI ADABINLA İÇ AMA TEKİLA ADABI DİYE BİŞEY YOK. BAKALIM KİM DAHA ÇOK FONDİP YAPICAK.?.
GLÖK GLÖK
ŞİMDİ HÂLÂ MAHMURLUĞUNU ATAMAYANLAR İÇİN GELİYOR! ELLER HAVAYAA!!
SABACH SABACH SEBASTİYAN BACH
KEŞKE 1700'LERDE FİLAN YAŞASAYDIM, BANA DAHA ÇOK UYARDI...
DVİİİ DİVİLİLİ LİLİ
SESSİZ ÇOĞUNLUĞUN SESİ OLMAYA GELDİM...
ABİ SES BOŞLUKTA YAYILMADIĞI İÇİN UZAYDA SES DUYULMUYO SENİ DUYMUYORUZ.
HA!
NEY?
NE DEDİN.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"çok güneşli gayet çehov bir öğlen
eski bir rus romanı gibi trakya yeşilin içinden fışkırmış sarı kırklareli il sınırı"
Ferhat Şensoy - Ferhantoloji'den

● **Madem Avrupa'da ırkçılık yükseliyor, ne bekliyorsun o zaman Avrupa Birliği'nin kapısında? Irkçılığa mı hasretsin? İkiyüzlü dediğin Avrupa'dan medet beklemek, yüzsüzlük değil mi peki?**

● 1999 yılından bu yana cephede ölen amerikan askeri sayısı 5.273... Yine aynı yıldan beri, eve döndükten sonra intihar eden amerikalı sayısı 128.480... Emperyalizm için kendi evlatları "ana yemek" o kanlı sofrada...

● **Avrupa: Sağın çıkışta olduğu yer... Türkiye: Sağın çıkışını tamamladığı yer...**

Aziz halkım mazlumla zalimi ayır, senin ağzına yakışır hayır!

● Son Başbakan, miting sarhoşluğundan karıştırıp Bolu halkına "Bolu Beyi'nin torunları" dedi geçen hafta... "Bolu Beyi" tarihte kaldı, şimdi "Ankara Beyi" var... Ama çok şükür, "Köroğlu ruhu" da yaşıyor bu halkın gönlünde...

● **Portakalı bıçaklayıp soydum, baş ucuma koydum, ben hep yalan uydurdum, referanduma dum!**

● 'Ülkücü bir işi yarım bırakmaz...' Dönerse TAM döner, değil mi sayın genel başkan? (Devlet, bahçeli. Millet, girişaltı.)

● **"Nazi kalıntısı" dediğiniz Avrupa ülkelerinde hapis yatan bir karikatürcü var mı, bilmiyorum. Bilen varsa bildirsin. Ama o ülkelerin "kıskandıkları" Türkiye'de, karikatürist kardeşimiz Musa Kart, beş aydır hapiste...**

● CHP, önce kendisinin Türkiye'yle olan ilişkilerini askıdan indirsin de, ondan sonra başka ülkeler için akıl fikir versin...

● **Filli Boya'nın reklam filmi anlatıyor: Halkın pratiği, bürokrasinin teorisini sollamıştır...**

● Şu alemde daha evvel de "melun" gördüm, görmedim değil lakin hollandalı faşist lider Geert Wilders kadar melun, dürrük, pislik bir canlı görmedim be arkadaş, pes ulan!

● **Rıdvan Dilmen, nereye%100 fulbol!.. %20 futbol... %80 siyaset...**

● Beslenme işleri başka ama ekranda çok acaip bir şey anlattı Prof. Canan Karatay... 70'li yıllarda Güney Afrika'da, hastanede çalışmış, siyahi doktorların asansörleri, tuvaletleri, plajları beyazlardan ayrıymış... Bir siyah doktor, beyaz meslektaşının yarı maaşını alıyormuş... Ve sıkı durun, bir beyaz fenalaştığı zaman, siyah doktorun o hastaya kalp masajı yapması yasakmış!.. Faşizm sadece zalimlik, vicdansızlık ve kibirden ibaret değil, aynı zamanda beyinsizliği de içeriyor...

● **Su katılmamış halk deyişi: "Kerkenkele s.kti bacını, benden mi alıyon acını?!"**

● Aktör Tom Hardy, hışım gibi girdi hayatıma... "Locke" adlı filmini izledim... Enteresan, tek kişilik bir film, sadece o oynuyor... Daha önce hiç böyle bir film izlemediydim... Bilgim de yok, ne zaman bir başkası görünecek diye beklerken aktı gitti, bitti film... Sonra "Efsane" (Legend) adlı filmde izledim, ingiliz filmiydi, ikiz gangaster kardeşlerin ikisini de canlandırıyordu Tom Hardy... Film de, o da mükemmeldi... Ve nihayet, "Taboo" (Tabu) adlı, 8 bölümlük, Ridley Scott yapımı dizide başroldeydi... Senaryosu ve çekimleriyle seyrettiğim en karizmatik dizi oldu... Sinemacılar zaten biliyordur, ben yeni tanıştım sayılır bu değerli sanatçıyla, daha da bırakmam... (Tabu dizisinde Charlie Chaplin'in torunu Oona Chaplin de var, çok kaldı aklımda. Zaten dizi bir kast harikası, her rol fevkalade. Meraklısı için çizgi kitapların o meşhur "kırmızı urbalı ingiliz askerleri" de mevcut!)

● **İnsansız uçaktan bana ne, 48 yıldır uçaksız insanım ben...**

● Türk Zeka Vakfı'nın bu yılki sorularına gastelerde denk gelemedim, sitesine gireyim dedim, onu da beceremedim... Mail adresime yollayan olursa sevinirim... (En çok kelime bulmacayı seviyorum.)

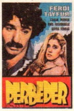

"Anne ben bu camı kırıp gelicem ha!" (Arda-yaş 3)

"Rakiplerin puan kaybetmesini beklicez" var bir de... Rakip de ıeni pamuklara sarmak niyetinde he... Yan gele gele yat yat, sonra ıusibet bekle...

Annesi geç yaşta doğurunca "Gerizekalı lur" demişler, "Gerizekalı olmadım, İTÜ'de ocayım" diye anlattı...

İlkokul dörde giderken, Kayseri'de, abim hmet lise öğrencisiydi, Ferdi Tayfur'u çok ɛverdi, ondan görüp ben de sevdim, Ferdi ayfur'un "DERBEDER" adlı filmini yirmi kez ɛyrettik! Halen daha sahne sahne hatırımdadır. ɛn tuhafı da komedyen Enis Fosforoğlu'nun filmde kötü rolde oynayıp, hile ve desise ile anan Perver'i Ferdi'nin elinden kapmasıydı.

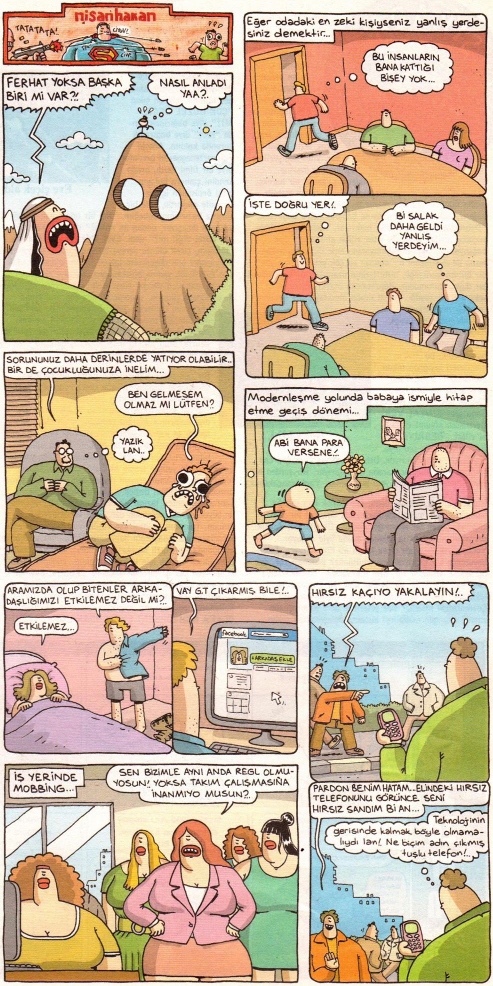
Ankara'da Güniz Sokak'taki Güniz Taksi'den bir araca indim... Ben böyle insan canlısı, sohbete muhabbete teşne şoför örmedim, yaman adam Hüseyin abi... "Hayır çıkarsa, köye gidip urban kesecem!" dedi...

İki türk arkadaş, New York'ta, sahile bakan evlerin önünde arküteriden aldıkları gıdaları yiyorken, bekçi yaklaşıyor, "Burada yemek yemek yasak" diye... "Niye" diye soruyorlar... Nereli olduklarını soruyor bekçi, türk olduklarını öğrenince de ikisinin arasına geçerek ve parmaklarını tutarak halay çekmeye başlıyor... Nereden öğrendiyse, hastası olmuş adam halayın... ɛerilimli başlayıp saçma biten hikayelerin meftunuyum...

aten insanlık için Onun fazlası, faşizm oluyor...

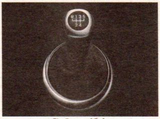
Şiir Kütüphanesi... Nilüfer'deki Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nin içinde gördüm, Bursa'da... Şiir Kütüphanesi beni ok mutlu etti, çoğalarak artmasını dilerim...

vedatozdemiro@gmail.com

Hayat kimse için kolay değil. Araba kullanmayı babasından öğrenen çoğu insan neden bahsettiğimi anlayacaktır. Aile sıkıntılı bir sistem, araba sıkıntılı bir araç, çok fazla pedal var, vites değiştirilme işi insanın üzerine yüklenmiş, yanlış bir hareket yaparsanız araba taklalar atabilir, araba taklalar atarsa babanız bu duruma sinirlenip bağırır, araba takla atmasa da babanız zaten bağırıyor. "Debriyaja iyice bas!" diye bağırıyor, "debriyaj insanlık suçudur, neden otomatik vites araba almadın?" diye bağırıyorum, "şu an anlamıyorsun ama düz vites araba insan ile makinenin bir olmaya en çok yaklaştığı, ortak bir bilince büründüğü, birbirlerinin uzantısı haline geldikleri bir duygu durumudur. Benzetmemi mazur görürsen seks gibi bir şeydir. Vitesli araba olmasaydı biz sıradan insanlar makinelerin ardında yatan mekaniği bu kadar yakından tecrübe etme şansı bulamazdık, bu mucizeleri layığıyla takdir edemezdik" diyor. Tabii ki öyle bir şey demiyor, "önüne bak önüne! Bırak! Sağa çek! SİNYAL VER! Gerizekalı oğlum! Boşa al vitesi... DEBRİYAJA BAS ÖNCE! Ya sen niye böylesin?" diye bağırıyor. Debriyajı yanlış ayarlayıp can havliyle gaza abanınca araba da bağırıyor. Bir yerden bir yere gitmenin en doğru yolu bu olamaz. Yargılanacaksınız.

Seks gibi.

Hayat kimse için kolay değil. İşe gitmek için sokağa her çıktığımda mahallede kucağında dev gibi bir saksı çiçeğiyle gezen bir adam görüyorum. Üstelik kel. Zorluk seviyesini maksimuma çekmiş, oyunu öyle oynuyor. Yolda gördüğüne dev çiçek lazım mı diye soruyor. İnsan boyutunda bir çiçek düşünür müsünüz? Bakması zor, çok uğraştırır, vitamini var, özel toprağı var, bakamazsanız ölür, evinizde insan ölmüş gibi olur. Ne dersiniz bu teklifime? İnsan boyutlarında dert satayım mı size? Çevrenizdeki insanlar size yeterince dert vermiyor mu zaten? Her gün mahalleyi kucakta dolaşmaktan şişme montlu şımarık zengin çocuğuna dönmüş zaten çiçek. Ucuz da değil, kim alır? Bu para kazanmanın doğru bir yolu mu gerçekten? Enine boyuna düşündünüz mü gerçekten bu işi? İşten eve döndüğümde dev çiçek tabii ki de evin ortasında, yerini beğenmez ölmeye hazır bir şekilde duruyordu. Bebeğim aniden dev bitkinin içinden çıkıp "ÇOK GÜZEL DEĞİL Mİ?" diye bağırınca ben de "evet" diye bağırmak zorunda kaldım. Arnold Schwarzenegger'in predator diye bir filmi vardı, orada kendini çamura bulayıp bitki örtüsünün içinde kamufle oluyordu, öyle bir sürpriz hazırlamış bebeğim. "Kel bir adam var, kucağında saksıyla dolaşıyor, ondan mı aldın?" dedim, "evet, çok güzel değil mi?" dedi. Evet. Ben bir süre odamda olacağım, çiçek ölünce nereye bırakabiliriz ve oraya nasıl taşıyacağız onu düşünmem lazım. Bizim sokaktaki ufak çöp kutusunun yanına bırakamayız, belediye görevlileri almaz, mahalleli şikayet eder. Belki kucağımda ölü çiçekle ana caddeye çıkarım, yağmur altında çöp arabasının geçmesini beklerim. Belki belediyenin bu tarz ölü dev bitkileri topladığı bir geri dönüşüm merkezi vardır, kamyonet kiralayıp oraya götürmek zorunda kalırız. Bilmiyorum. İnşallah bu iş de para cezası ya da hapisle sonuçlanmaz.

Eve çiçek aldım.

Bir gün sonra bitkinin dev yaprakları çürüyüp dökülmeye başladı, iki gün sonra evde beslediğimiz ev tavşanını dev bitkiden çürüyüp yere düşen yaprağı kemirirken yakaladım. "LAN! HAYIR!" diye bağırınca tavşan yaprağı yemesine mani olacağımı anladı ve yaprağı ağzına sıkıştırarak evin içinde kaçmaya başladı. Biz bu bitkinin ismini bile bilmiyoruz, kel çiçekçi söylememiş, sadece yağmur ormanlarında yetişen tropik bir saksı çiçeği olduğunu iddia etmiş. Yağmur ormanı demek zehir demek, yağmur ormanı demek ölüm demek. Tavşanın kesin olarak yaprağı yememesi lazım. Benim avantajım bağırabilmem ve beyin olarak tavşandan daha ileri bir seviyede olmam. Tavşanın avantajı ise küçük götü sayesinde evde insanların ulaşamayacağı noktalara sığabilmesi ve motive olduğunda aşırı hızlı hareket edebilmesi. Motivasyonu çok yüksek olduğu için koşa koşa gidip kendisini yatak odasındaki dev gardırobun arkasına sıkıştırdı. Beynimi ve vileda sopasını kullanarak tavşanı sıkıştığı yerden çıkarttım, dev yaprağı ağzından aldım, bağırma özelliğimi kullanarak onu odasına doğru yönlendirdim. ODANA! ODANA GİDİYORSUN! EVET! ODANA GİDİYORSUN!

Ben sana bağırmak istemiyorum. Bizim babalarımız bize çok bağırdı, özellikle araba kullanmayı öğrenme sürecinde çok bağırdığı için oturup mantıklı bir şekilde tartışamadık bazı şeyleri. Çünkü bağırınca ne oluyor? İletişim kanallarını kapatıyorsun. İletişimsiz kalan bir toplumun bireyleri şişmiş demektir. Ben böyle olmak istemiyorum. Biz seni ortalama yaşam sürenin üstünde yaşatmak için inanılmaz bir çaba sarf ediyoruz. Sen cins tavşansın, senin vahşi doğada hayatta kalma süren 1 (bir) gün. Neden böyle yapıyorsun? Senin için zehirli olmayan, öğütebileceğin her şeyi zaten sana veriyoruz. Neden? Çünkü seni insan yerine koyuyoruz, çünkü instagramdaki tavşanlardan hiçbir şeyin geri kalmasın diye uğraşıyoruz. Ama sen yere zehirli yaprak düştüğü gibi koşa koşa yemeye gidiyorsun. Ya sen niye böylesin? Evin malını neden yiyorsun?

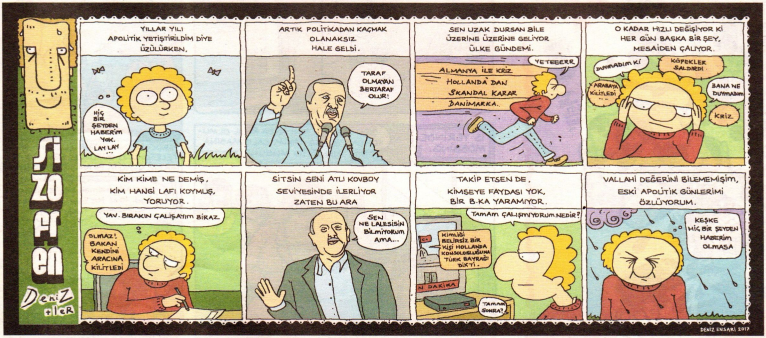
SEN BENİM MALIMI YERSEN, BEN DE SENİN MALINI YERİM! Bunu görüyor musun? Tavşan maması! Benim için dert değil bu... O kadar rahat yerim ki bunu. O kadar iyi evrim geçirdim ki her şeyi yiyebilirim. Sıkıntı yok. Oysa sen benim yediğim çoğu şeyi öğütemezsin. Bu gerizekalı olmandan ve evrimde biz insanlara göre çok gerilerde olmandan kaynaklanıyor.

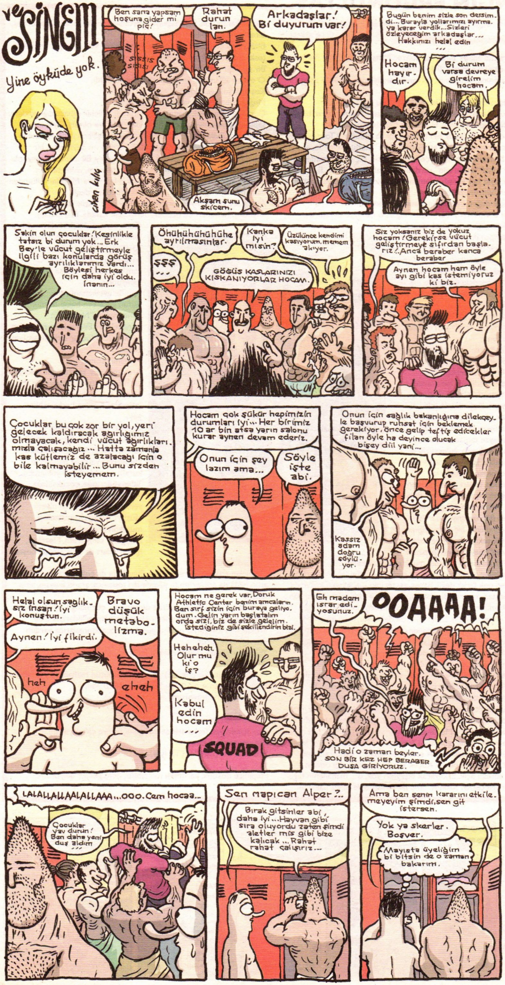
O akşam sinirle oldukça çok tavşan maması yedim. Amacım tavşana bir ders vermek, sahip olduğu şeylerin değerini daha net anlamasını sağlamaktı. Ancak bunu yaparken babama, babalarımıza dönüştüğümü fark ettiğimde çok geçti... Kalp kırılmış, iletişim yolları tıkanmış, tavşan küsmüştü. Ağzımda hala tavşan maması olduğu halde yarım yamalak bir özür diledim, odasından ayrıldım.

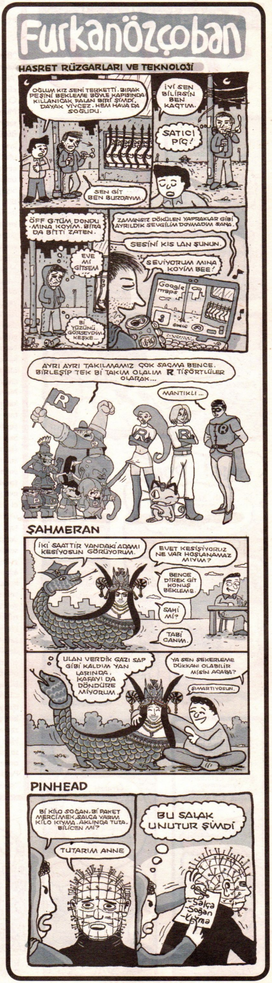

Beni bunların dibine gömünüz.

Hayat kimse için kolay değil, ölüm ise fırtınalı bir deniz yolculuğundan sonra sığınılacak sıcak ve güvenli bir liman belki de. İşte benim de tavşan yeminden zehirlenip ölüm denilen o sakin limana demir atmamın hikayesi budur. Unutmayın, bir kızılderili atasözü "bir insanı anlamak istiyorsan, gökte üç ay eskiyene kadar onun ayakkabılarıyla dolaşmalısın" der... Ve babanız size çok bağırıyorsa bu belki de gerçekten gerizekalı olduğunuz ve saçma sapan hareketler yaptığınız içindir. Sevgiler, Erman.

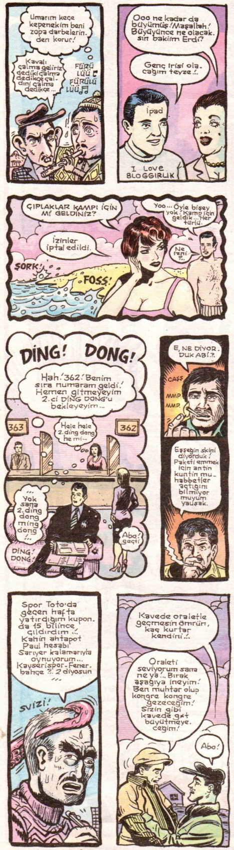

ve Sinem
Yine öyküde yok.
cihan kılıç
Ben sana yapsam hoşuna gider mi piç!
SISSIS SISISI
Rahat durun lan.
Arkadaşlar! Bi duyurum var!
Akşam şunu skicem.
Bugün benim sizle son dersimdi... Burayla yollarımızı ayırma ya karar verdik... Sizleri özleyeceğim arkadaşlar... Hakkınızı helal edin ...
Hocam hayırdır.
Bi durum varsa devreye girelim hocam.
Sakin olun çocuklar! Kesinlikle tatsız bi durum yok... Erk Bey'le vücut geliştirmeyle ilgili bazı konularda görüş ayrılıklarımız vardı... Böylesi herkes için daha iyi oldu. İnanın...
Öhühühühühühe ayrılmasınlar.
Kanka iyi misin?
Üzülünce kendimi kasıyorum, memem akıyor.
$$$ ...
GÖĞÜS KASLARINIZI KISKANIYORLAR HOCAM.
Siz yoksanız biz de yokuz hocam! Gerekirse vücut geliştirmeye sıfırdan başlarız!.. Anca beraber kanca beraber
Aynen hocam hem öyle ayı gibi kas istemiyoruz ki biz.
Çocuklar bu çok zor bir yol, yeri gelecek kaldıracak ağırlığımız olmayacak, kendi vücut ağırlıklarımızla çalışacağız ... Hatta zamanla kas kütlemiz de azalacağı için o bile kalmayabilir ... Bunu sizden isteyemem.
Hocam çok şükür hepimizin durumları iyi... Her birimiz 10 ar bin atsa yarın salonu kurar aynen devam ederiz.
Onun için şey lazım ama...
Söyle işte abi.
Onun için sağlık bakanlığına dilekçeyle başvurup ruhsat için beklemek gerekiyor, önce gelip teftiş edicekler filan öyle ha deyince olucak bişey diil yani...
Kassız adam doğru söylüyor.
Helal olsun sağlıksız insan! İyi konuştun.
Bravo düşük metabolizma.
Aynen! İyi fikirdi.
heh
eheh
Hocam ne gerek var, Doruk Athletic Center benim amcaların. Ben sırf sizin için buraya geliyodum. Gelin yarın başlatalım orda sizi, biz de sizle gelelim. İstediğiniz gibi şekillendirin bizi.
Heheheh. Olur mu ki o iş?
Kabul edin hocam ...
SQUAD
Eh madem ısrar ediyosunuz.
OOAAAA!
Hadi o zaman beyler. SON BİR KEZ HEP BERABER DUŞA GİRİYORUZ.
LALALLALLAALALLAAA...OOO. Cem hocaa...
Çocuklar yav durun! Ben daha yeni duş aldım ...
Sen napıcan Alper?..
Bırak gitsinler abi, daha iyi... Hayvan gibi sıra oluyordu zaten şimdi aletler mis gibi bize kalıcak ... Rahat rahat çalışırız...
Ama ben senin kararını etkilemeyeyim şimdi, sen git istersen.
Yok ya skerler. Boşver.
Mayısta üyeliğim bi bitsin de o zaman bakarım.

Furkanözçoban
HASRET RÜZGARLARI VE TEKNOLOJİ
OĞLUM KIZ SENİ TERKETTİ. BIRAK PEŞİNİ BEKLEME BÖYLE KAPISINDA KILLANICAK FALAN BİRİ ŞİMDİ, DAYAK YİYCEZ. HEM HAVA DA SOĞUDU.
SEN GİT BEN BURDAYIM.
İYİ SEN BİLİRSİN BEN KAÇTIM.
SATICI PİÇ!
ÖFF G.TÜM DONDU .MINA KOYİM. BİRA DA BİTTİ ZATEN.
EVE Mİ GİTSEM ...
Bİ YÜZÜNÜ GÖRSEYDİM KEŞKE...
ZAMANSIZ DÖKÜLEN YAPRAKLAR GİBİ AYRILDIK SEVGİLİM DOYMADIM SANA.
SESİNİ KIS LAN ŞUNUN.
SEVİYORUM MINA KOYİM BEE!
Google maps
AYRI AYRI TAKILMAMIZ ÇOK SAÇMA BENCE. BİRLEŞİP TEK Bİ TAKIM OLALIM R TİŞÖRTLÜLER OLARAK...
MANTIKLI ...
ŞAHMERAN
İKİ SAATTİR YANDAKİ ADAMI KESİYOSUN GÖRÜYORUM.
EVET KESİŞİYORUZ NE VAR HOŞLANAMAZ MIYIM?
BENCE DİREK GİT KONUŞ BEKLEME.
SAHİ Mİ?
TABİ CANIM.
ULAN VERDİK GAZI SAP GİBİ KALDIM YANLARINDA. KAFAYI DA DÖNDÜREMİYORUM.
YA SEN ŞEKERLEME DÜKKANI OLABİLİR MİSİN ACABA?
ŞIMARTIYOSUN.
PINHEAD
Bİ KİLO SOĞAN. Bİ PAKET MERCİMEK, SALÇA YARIM KİLO KIYMA. AKLINDA TUTABİLİCEN Mİ?
TUTARIM ANNE
BU SALAK UNUTUR ŞİMDİ
-Salça
-Soğan
-Kıyma

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

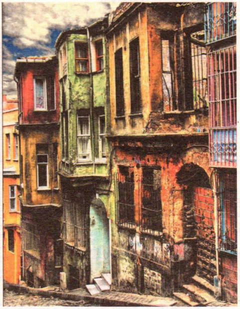

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Şimdi bir rüzgâr geçti buradan/ Koştum ama yetişemedim."
Cahit Külebi

"Bütün mutlu aileler birbirine benzer. Mutsuz ailelerinse herbirinin kendine özgü bir mutsuzluğu vardır"
Anna Karanina romanının, romanın kendisinden de ünlü açılış cümlesi.
O müthiş tesbit. Binlerce kere alıntılanmış o iki cümle.
Mutsuz olanların gönlünü almaya da çalışan bir yanı mı var biraz sanki? (diğerleri hep aynı, bizimkiler hep değişik değişik)
Büyük, çok büyük (epey sıkı bir hayranı da olduğum) Tolstoy'a ayıp olmasın ama, sözünü ettiği, o alışıldık "mutlu aileler"le, en ufak bir benzerliği olmayan, çok başka türlü, hiç rastlanmadık bir çeşit, bir tuhaf "mutlu aile" vardı bizim mahallede. Vardı. Balat. O ünlü cümleyle her karşılaştığımda onla;. Hep aklımda. Bambaşka bişeydiler. Benzersizdiler.
Biri, Haliç'e doğru inen Ayan Caddesi'nden (yokuşunun hafif düzleştiği o aralıktan) içeri sapan, diğeri o caddeye paralel iki sokağın kesiştiği, o dört yol ağzındaki.
(köşe kapmaca da oynanan o köşeler–yerlerdeki her taşını, teker teker, bir bir bilirdik-- *işimiz gücümüz hep yerlerde geçiyor, misketler, mozayikler, gazoz kapakları)* Köşedeki iki katlı o ufacık ev. O ev işte, ışıl ışıl ışırdı. Bir tür şua yayardı. Boşken, onlar bir misafirliğe falan gittiklerinde, ışıkları yanmazken dahi bakarken o tarafa gayrıihtiyari gülümserdim.

Nasıl eğleniyorlar, nasıl coşkulu, nasıl sahici, çocuksu bir neşe. Yetişkin olma ciddiyetini, kuralları falan anlamazdan geldikleri için miydi? Neydi. Kaynağı? Sebebi? O günkü kafam biyana, bugünkünle bile hâlâ tam olarak içinden çıkamadığım bir şey.(düşünüyorum hâlâ, dur bakalım) Saçı neredeyse tamamen dökük, şişmanca, kısa boylu, güleryüzlü o adam; babaları: İşten döndüğünde, sokakta oynayan çocuklarla şakalaşmadan, onları güldürmeden eve girdiğine hiç rastlamadım. Bize el sallaya sallaya kapıdan girerken üzülürdük. *(top oynanıyorsa mesela, topu alır, daha önce hiç görmediğimiz acaip, komik şekillerde terlere bata bata, sektirir, tuhaf bişeyler söyler hepimizi güldürürdü)* Terastaki o minik minik renkli ampullerden, telleri eğip büke büke yapılmış süsler; O süsler de onun işi. Anneleri de kocasından pek farklı değil; Bazen aşşağı inip mahallenin kızlarıyla seksek, beştaş oynardı. Bambaşka, varolmayan bir rüya diyarından gelmiş gibiydiler. Yazarken bile şimdi yalan söylüyormuşum gibi tuhaf bir duygu içimde. Daha fakir de değildiler, daha zengin de. Herkes gibi. Çoluk çocuk,(kediler mediler) hepbirlikte oynuyorlar, şakalaşıyorlar, şarkı söylüyorlar. Anlatıyorlar, dinliyorlar.*–Roman değillerdi, hayır, gülümseyişleri, mutlulukları hep bi kırık, buruk, en coşkulu eğlendikleri anda dahi gizli bir hüzün onlarda–* Bu bizim ailenin mutluluklarının içinde sıfır hüzün. Gramı yok. Hiç bilmediğimiz, saf, katışıksız bir mutluluk, bir gerçek neşe-- Ev sürekli hareket halinde. Hep bir cevelan hali. Kıpır kıpır. Bir bakıyorsunuz alt kattaki pencereden bakan o fiskiye saçlı kız, hop birden yokoluyor. Anında terasa çıkmış, koşuşturuyor. Ne oldu? Ne zaman çıktı? Sihir gibi. Merdivenler vızır vızır. Biri çıkıyor, biri iniyor. Hep koşa koşa. *(yalnız, gürültücü, patavatsız falan da değillerdi. İncelikli, saygılı, efendi insanlardı. Herkes severdi onları)* Altlı üstlü, tamamı onlara ait, içi dışında bir ev. Küçük küçük oyuncak gibi odalar. Perdeler sürekli açık. Saklıyacak bişeyleri yok. Biz, mahallenin diğer "sakinleri"*(gerçekten sakindik ama ha, yanlız)* öyle miyiz bakalım?
Hiç alakamız yok. Bambaşkayız. Perdeler sımsıkı kapalı. Ölçülü, ağır, biraz içine kapanık insanlar.
Bizim evin cumbasındaki pencereden(ikinci kat) o ev görünüyordu. (eski tuğlalı bir Rum eviydi bizimki)
Bir gün. Bir gece vakti.
O evden ağlamalar, feryatlar, çığlıklar yükseldi.
Koşarak sokağa çıktım.
Meğer babaları, o müthiş adam ölmüş.
Çocuklarından biri, yaşıtım, arkadaşımdı. "Hiçbir rahatsızlığı yokken, sapasağlamken, eve gelmiş, bir soda içmiş" ve ölmüş. Öyle anlattı arkadaşım.*(hâlâ, bugün dahi soda şişeleri, o şişelerin yeşili)* Ardından çok çok tuhaf bişey daha söyledi. Bi yerden mi duymuşlar, bir ahbaplarının başına mı gelmiş ne, öyle bir şey. Bir cenaze, kamyonla bi yerden bi yere nakledilirken, o sarsıntılardan, yolda birden dirilmiş adam. Mucizeler o kadar yakın ki onlara. Masallar. Ölümden daha mümkün görünüyor. "Deneyeceğiz onu" dedi.
Aynı gece. Bir kamyon kiraladılar. Ölüyü üstü açık kasasına koydular. Kendileri de hepberaber o açık kasada. Yola çıktılar.
Geceyarısıydı. Hiçbiri ağlamıyordu. Umutluydular. Ben yola çıkışlarını gördüm. Hafif bir yağmur da başlamıştı.(iyiye yordum) O zamanın yolları. Eski sarsıntılı kamyonlar.
Ben de uyuyamamıştım.
Bütün gece eve bakıp durdum pencereden. "Ne zaman dönecekler? Evin ışıkları ne zaman yanacak?" "Noolur dirilsin Allahım. Noolur."
Olmamış sonra.
Ardından, çok şaşırtıcı bir şekilde, bir mutsuz sonlu masalın, bir kitabın aniden bitişi gibi. Ansızın taşındılar. Kitabın başka sahifesi yok.
O tuhaf "kamyon deneyi"ni, ölüm acısının verdiği çaresizliğin kafakarışıklığı ile değil, yetişkinlerin kurallarına yabancı oluşları, o kuralları reddedişleri yüzünden. Tahayyüllerinde, çocuksuluğa, masalsılığa, mucizelere açtıkları yerin genişliğinden. İyi niyetli oluşları, iyilikleri, mucizeleri mümkün görmeleriyle ilgili olduğunu sanıyorum. Neşeleri, mutlulukları da aynı yerden neşet ediyordu galiba.
Onlardan çok şey öğrenmiştim. Devamını da çok merak etmiştim ama. Hâlâ da ediyorum.*(o yıllarda biri taşınınca, ara ki bulasın, yitip gider)*
O müthiş karşı koyuşla, mizah duygusuyla, çocukluğu, oyunu, hayal dünyasını terketmeyişleriyle, iyilikleriyle, iyimserlikleriyle elde ettiklerini sandığım o müthiş güç, hızla toparlanmalarına yardım etti mi? Nasıl etti?
Yoksa bir günde aniden büyüdüler mi?
Bilemiyoruz.
Mutsuz sondan (o çok var) daha ziyade, bütün mahalleye yaydıkları, hepimize yeten o mutluluk. "Biricik" olan o'ydu.
En çok o'nu hatırlıyorum.

"Dirilmeyen Amca"
Nur içinde yat. Terler içinde bizi güldürmeye çabalayışın.
Hiç unutmayacağım.
İşte o da bir çeşit "diri"lik işte...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

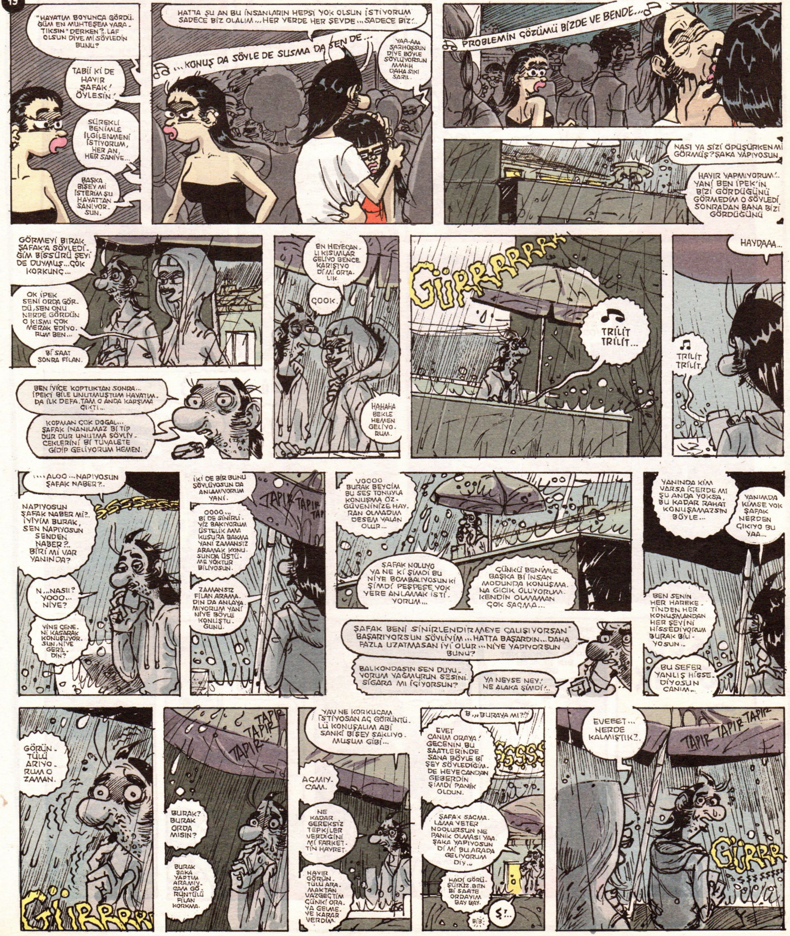
engin.ergonultas@gmail.com

Çarpışma
ipek & burak

19

Yazan çizen OKY

cihan ceylan

“kendimi durduracak değilim”

Fırat Budacı

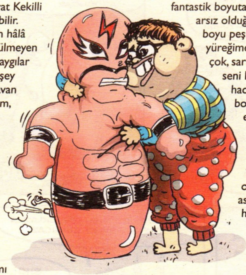

İYİ BOB

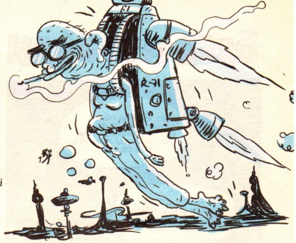
Sevgili oğlum, bana benzememen konusunda yıllardır dualar etmeme rağmen büyük bir hızla yanıma yuvarlandığını görüyorum. Sen bilirsin, ben karanlık taraftayım, işe yaramaz bir hayatın son kahramanlarındanım. Gerçi aç değilim, açık değilim, idare etmek konusunda bir tür pirim, ama şunu bilmelisin ki sen benim yaşıma geldiğinde şartlar farklı olabilir. Apple, iPhone 9'un ardından numarayı bırakıp harflere geçmiş olabilir. Kriyobiyoloji, eksi 273 derecede insan dondurma işini iyice yaygınlaştırmış olabilir. İnsanoğlu, Mars'ta koloni kurmak gibi saçma işleri bırakıp dünyayı kurtarmak için dev ekolojik adımlar atmaya başlamış olabilir. Hollanda'yı konserlerini iptal etmekle tehdit eden Murat Kekilli pişmanlık içinde yaşlanmış olabilir. Böylesine bir çoşku içinde, sen hâlâ tavana bakıp, düşünmekle çözülmeyen hatta daha da karmaşıklaşan kaygılar mı büyütmek istiyorsun? Her şey değişir ama tavan değişmez. Tavan her devirde aynı tavandır oğlum, bakmakla tükenmez.

Aslında iyi başlamıştın. Psikoloji bilimine hakim olan annenin senin için (öfken için) aldığı şişme hacıyatmazı sağlı sollu yumruklarınla bir güzel dövüyordun. Hatta kick bokstan surata diz, WWE'den uçan dirsek gibi fantastik hareketler sergiliyor, senin şiddet karşısında hep zayıf kalacağın yönündeki kaygılarımı –dövdüğün şişme bir oyuncak da olsa- bir nebze olsun hafifletiyordun. Bir ara coşkuya kapılıp elemana ben de saldırdım; döner tekme, aduket türü hareketler ve çıkardığım uzakdoğu sesleriyle senin gönlünü kazandım. Baba oğul, hacıyatmaz döven garip bir aile görüntüsü versek de, aslında öfkeni kanalize ederek modern pedagojiye göz kırpıyorduk. Biz böyleyizdir oğlum. Tekme tokat bir dövüşün içine bile yaşına uygun, küçük, modern sürprizler saklamayı severiz. İlerde gerçek bir şiddete maruz kaldığında, şişme hacıyatmaz günlerinden sana kazandırdığımız tecrübeyi kullanmanı bekleriz. Örneğin adamın birine tıpkı hacıyatmaza yaptığın gibi vurduğunda adamın da hacıyatmaz gibi düşeceğini, sonra hacıyatmaz gibi ayağa kalkacağını öngörüyoruz, o adamın hacıyatmazdan farklı olarak sana geçireceği yumruğun tadını öğrenme işini ise tamamen sana bırakıyoruz, her şeyi ailenden beklememelisin oğlum.

Lafı uzatmak istemiyorum sevgili oğlum. Gerçekten güzel dövüyordun hacıyatmazı. Seni seyrederken, “Galiba,” diyordum içimden, “bu oğlan kendini korumayı başaracak.” Sonra ne olduysa bir anda dövmeyi kestin ve annene hacıyatmazın patlayıp patlamayacağını sordun. Annen hacıların bazen patladığını, ama bunun bir sorun olmadığını, eğer patlarsa yeni bir hacı alabileceğimizi söyledi. Ben de anneni “Tabi tabi, alırız,” diyerek kesin bir dille onayladım. İşte o an öğrendim bizim şişme hacıyatmaza bir isim verdiğini. Hacı yatmaza bakıp “Bob!” dedin gözlerin buğulanarak, ardından Bob'un patlamasını istemediğini ve onu çok sevdiğini beyan ettin. Ben o an eyvah, dedim içimden, seni tanıyordum ve bu noktadan sonra olayların kontrolden çıkacağını çok iyi biliyordum. Fakat daha biraz önce neşe içinde yumrukladığın Bob'a sarılacak ve onun “iyi biri” olduğunu ağlayarak haykıracak kadar abartacağını tahmin etmiyordum. Şiddetten dramaya geçişin beş saniye sürdü oğlum. Şişme bir oyuncağa “iyi biri” dediğin an geleceğini kaplayacak çaresizliği en net biçimiyle gördüm. Vicdanının fantastik boyuta geçecek kadar arsız olduğunu ve bir ömür boyu peşini bırakmayacağını yüreğimde hissettim. Ama en çok, sarılarak ağlamanın bile seni kesmediği ve şişme bir hacıyatmazı öpücüklere boğduğun an hissettim en derin kederi. Dövdüğün “birini” ağlayarak öpücüklere boğuyordun be oğlum. “Galiba,” dedim, “bu oğlan kendini korumayı asla başaramayacak, hasmına vurmayı başarsa bile hemen ardından ağlayarak onu öpücüklere boğacak.”

En azından, keşke ona bir isim vermeseydin be oğlum. Çünkü canlı ya da cansız herhangi bir şeye isim vermek ona bağlanmak demektir. Mesela insanlar, kedilerine fındık, susam, ponçik, miko gibi isimler

vermeseler, adı geçen kedileri o kadar da sevemezler. Çünkü evin içinde her gün görülmesine rağmen, ismi olmadığı için yabancı statüsünde sayılabilecek bir kediye sevgi değil, ancak selam verilebilir. Bilemiyorum oğlum, örnek tam yerine oturmamış olabilir, küçük aklını çok karıştırmak istemiyorum, ama şunu bil ki, insan dövdüğüne isim vermez, ona “şerefsiz” der, “kimsin lan sen?” der, “ağzını burnunu kırarım senin it” der, ama isim vermez. Eğer isim verirse, “şerefsiz Bob” gün gelir, devran döner, gelir seni döver.

Beni yanlış anlamanı istemiyorum oğlum. Ben, şiddeti yüceltmeye çalışmıyorum. Annen ve benim tek amacımız, içinde biriken öfkeyi boşaltabileceğin güvenli bir alan oluşturmak. Bilmeni istiyorum ki, öfkeni boşaltacağın alana sevgi tohumları ekersen öfken yine içinde kalacak. Bob'a sarılırsan öfkene sarılırsın oğlum, öfken içinde kalırsa, şu kaypak dünya, “İşte kırılgan bir insan!” diye taa uzaklardan tanır seni. Kırılganlıklar, ilerleyen yaşlarda insanı kendi içine kapatarak depresyona kadar ilerleyebilir. İşte bunun için (baban gibi olmaman için) onu dövmen gerekiyor sevgili oğlum. Öfkelendiğinde anana babana değil Bob'a vurman gerekiyor. Bob bunun için var, pedagoji Bob'a vurmanı istiyor, böylelikle öfkeni akıtmanı ailene, topluma ve en önemlisi kendine karşı yumuşacık olmanı hedefliyor. Misal, benim hiç Bob'um olmadı oğlum, senin yaşlarındayken öfkelendiğimde duvar tokatlar, musluk başı sıkar, kimse görmeden koltuk döverdim. Duvar, musluk başı ve koltuk, Bob gibi pedagojik varlıklar olmadığından kişilik gelişimime olumlu katkıda bulunmazlardı. Oysa sen ne kadar şanslısın, ailenin gözetiminde döveceğin bir Bob'un var. Bob'u dövmen yasal, Bob senin helalin oğlum. Bırak patlarsa patlasın. Annen yenilerini alır, baban senin için nicelerini şişirir.

Not: Mektubumu bitirdikten sonra aklıma oğullarına belli konularda özlü sözler bırakan babalar geldi. *“Zorbalık şişme bir hacıyatmaz gibidir oğlum, kurtulmaya çalışsan da geri gelir. Gerekiyorsa kendin için onu patlatman gerekir.”* özlü sözü nasıl? İşini görür mü? Beğenmediysen kullanmak zorunda değilsin.

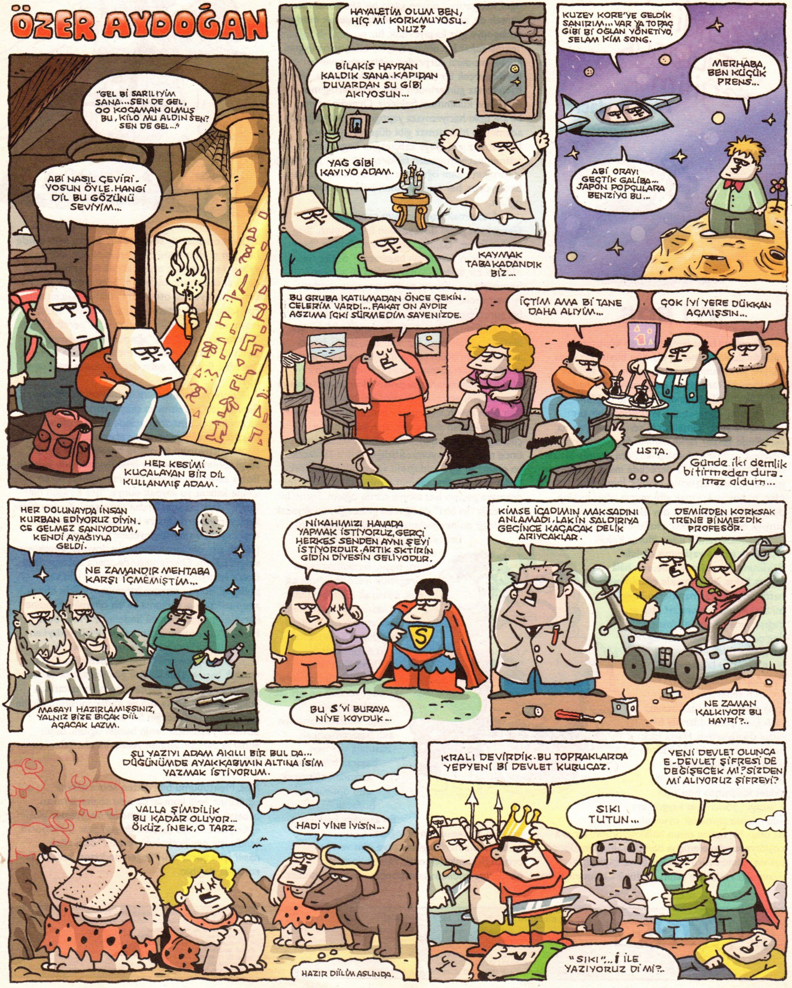
UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 16 MART 2017 | Sayı: 498

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar **MÜESSESE MÜDÜRÜ:** Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN **Numaralarımız:**
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

ÖZER AYDOĞAN

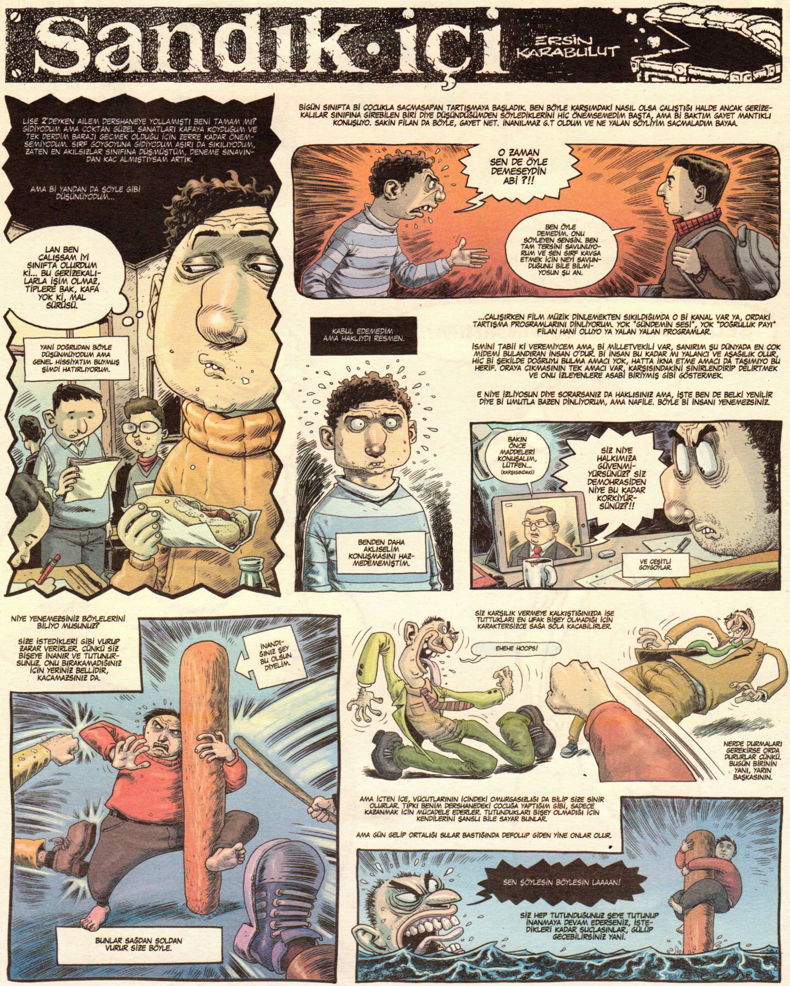

9 MART PERŞEMBE
SAYI: 2017/10 No: 497
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Tayyip Erdoğan, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü öncesinde yaptığı konuşmada, "Kadını insan olarak kabul edersek pek çok şey çözülür" dedi.

Sandık içi
ERSİN KARABULUT
LİSE 2'DEYKEN AİLEM DERSHANEYE YOLLAMIŞTI BENİ TAMAM MI? GİDİYODUM AMA ÇOKTAN GÜZEL SANATLARI KAFAYA KOYDUĞUM VE TEK DERDİM BARAJI GEÇMEK OLDUĞU İÇİN ZERRE KADAR ÖNEMSEMİYODUM. SIRF GOYGOYUNA GİDİYODUM AŞIRI DA SIKILIYODUM, ZATEN EN AKILSIZLAR SINIFINA DÜŞMÜŞTÜM, DENEME SINAVINDAN KAÇ ALMIŞTIYSAM ARTIK.
AMA Bİ YANDAN DA ŞÖYLE GİBİ DÜŞÜNÜYODUM...
LAN BEN ÇALIŞSAM İYİ SINIFTA OLURDUM Kİ... BU GERİZEKALILARLA İŞİM OLMAZ, TİPLERE BAK, KAFA YOK Kİ, MAL SÜRÜSÜ.
YANİ DOĞRUDAN BÖYLE DÜŞÜNMÜYODUM AMA GENEL HİSSİYATIM BUYMUŞ ŞİMDİ HATIRLIYORUM.
BİGÜN SINIFTA Bİ ÇOCUKLA SAÇMASAPAN TARTIŞMAYA BAŞLADIK. BEN BÖYLE KARŞIMDAKİ NASIL OLSA ÇALIŞTIĞI HALDE ANCAK GERİZEKALILAR SINIFINA GİREBİLEN BİRİ DİYE DÜŞÜNDÜĞÜMDEN SÖYLEDİKLERİNİ HİÇ ÖNEMSEMEDİM BAŞTA, AMA Bİ BAKTIM GAYET MANTIKLI KONUŞUYO. SAKİN FİLAN DA BÖYLE, GAYET NET. İNANILMAZ G.T OLDUM VE NE YALAN SÖYLİYİM SAÇMALADIM BAYAA.
O ZAMAN SEN DE ÖYLE DEMESEYDİN ABİ ?!!
BEN ÖYLE DEMEDİM. ONU SÖYLEYEN SENSİN. BEN TAM TERSİNİ SAVUNUYORUM VE SEN SIRF KAVGA ETMEK İÇİN NEYİ SAVUNDUĞUNU BİLE BİLMİYOSUN ŞU AN.
KABUL EDEMEDİM AMA HAKLIYDI RESMEN.
BENDEN DAHA AKILSELİM KONUŞMASINI HAZMEDEMEMİŞTİM.
...ÇALIŞIRKEN FİLM MÜZİK DİNLEMEKTEN SIKILDIĞIMDA O Bİ KANAL VAR YA, ORDAKİ TARTIŞMA PROGRAMLARINI DİNLİYORUM. YOK "GÜNDEMİN SESİ", YOK "DOĞRULUK PAYI" FİLAN HANİ OLUYO YA YALAN YALAN PROGRAMLAR.
İSMİNİ TABİİ Kİ VEREMİYCEM AMA, Bİ MİLLETVEKİLİ VAR, SANIRIM ŞU DÜNYADA EN ÇOK MİDEMİ BULANDIRAN İNSAN O'DUR. Bİ İNSAN BU KADAR MI YALANCI VE AŞAĞILIK OLUR, HİÇ Bİ ŞEKİLDE DOĞRUYU BULMA AMACI YOK, HATTA İKNA ETME AMACI DA TAŞIMIYO BU HERİF. ORAYA ÇIKMASININ TEK AMACI VAR, KARŞISINDAKİNİ SİNİRLENDİRİP DELİRTMEK VE ONU İZLEYENLERE ASABİ BİRİYMİŞ GİBİ GÖSTERMEK.
E NİYE İZLİYOSUN DİYE SORARSANIZ DA HAKLISINIZ AMA, İŞTE BEN DE BELKİ YENİLİR DİYE Bİ UMUTLA BAZEN DİNLİYORUM, AMA NAFİLE. BÖYLE Bİ İNSANI YENEMEZSİNİZ.
BAKIN ÖNCE MADDELERİ KONUŞALIM, LÜTFEN... (KARŞISINDAKİ)
SİZ NİYE HALKIMIZA GÜVENMİYORSUNUZ? SİZ DEMOHRASİDEN NİYE BU KADAR KORKIYORSUNUZ?!!
VE ÇEŞİTLİ GOYGOYLAR.
NİYE YENEMEZSİNİZ BÖYLELERİNİ BİLİYO MUSUNUZ?
SİZE İSTEDİKLERİ GİBİ VURUP ZARAR VERİRLER. ÇÜNKÜ SİZ BİŞEYE İNANIR VE TUTUNURSUNUZ. ONU BIRAKAMADIĞINIZ İÇİN YERİNİZ BELLİDİR, KAÇAMAZSINIZ DA.
İNANDIĞINIZ ŞEY BU OLSUN DİYELİM.
BUNLAR SAĞDAN SOLDAN VURUR SİZE BÖYLE.
SİZ KARŞILIK VERMEYE KALKIŞTIĞINIZDA İSE TUTTUKLARI EN UFAK BİŞEY OLMADIĞI İÇİN KARAKTERSİZCE SAĞA SOLA KAÇABİLİRLER.
EHEHE HOOPS!
NERDE DURMALARI GEREKİRSE ORDA DURURLAR ÇÜNKÜ. BUGÜN BİRİNİN YANI, YARIN BAŞKASININ.
AMA İÇTEN İÇE, VÜCUTLARININ İÇİNDEKİ OMURGASIZLIĞI DA BİLİP SİZE SİNİR OLURLAR. TIPKI BENİM DERSHANEDEKİ ÇOCUĞA YAPTIĞIM GİBİ, SADECE KAZANMAK İÇİN MÜCADELE EDERLER. TUTUNDUKLARI BİŞEY OLMADIĞI İÇİN KENDİLERİNİ ŞANSLI BİLE SAYAR BUNLAR.
AMA GÜN GELİP ORTALIĞI SULAR BASTIĞINDA DEFOLUP GİDEN YİNE ONLAR OLUR.
SEN ŞÖYLESİN BÖYLESİN LAAAAN!
SİZ HEP TUTUNDUĞUNUZ ŞEYE TUTUNUP İNANMAYA DEVAM EDERSENİZ, İSTEDİKLERİ KADAR SUÇLASINLAR, GÜLÜP GEÇEBİLİRSİNİZ YANİ.

UYKUSUZ

N.S.A
NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında toplumsal mücadeleler sonucunda toplumun muhtelif grupları haklarını siyasi otoriteye kabul ettirir. **Yeni Türkiye'de** de kadın hareketinin onlarca yıllık mücadelesi sonunda siyasi otorite dize gelmiş ve belki de kadını insan olarak kabul etmenin iyi olacağını söylemek zorunda kalmıştır. İnsanlık için minicik ama **Yeni Türkiye** için devasa bu adımı kutlamak, **Yeni Türkiye'de de güzel şeyler oluyor,** demek boynumuzun borcudur.

Normal şartlar altında hükümetlerin yaptığı yatırımlar halka hizmet ve devlete de gelir olarak geri döner. Zaten hükümetler de öyle şaşkoloz Tahtakale borsacısı gibi yatırım yapmaz, riske girmezler çünkü harcadıkları para babalarının floş kaçakçılığıyla indirdiği para değil, ülkedeki tüm vatandaşların parasıdır. Ama her nedense **Yeni Türkiye** ballandıra ballandıra anlatılan, havai fişeklerle kutlanan, kabara kabara anlatılan ve tüm kanalların canlı yayınla duyurduğu yatırımları karşılığında her yıl yüzlerce milyon dolar para kaybeder. Dünyada *"Gelin ülkemize yatırım yapın, zarar ederseniz biz karşılayacağız, üstüne de siz bir çuval para vereceğiz,"* diye yatırımcı çağıran tek ülke emin olun ki **Yeni Türkiye'dir.** Bu şartlarda yabancı yatırımcıların **Yeni Türkiye**'ye gelmemesi hatta dünyadaki tüm ülkelerdeki yatırımlarını bırakıp hep beraber **Yeni Türkiye**'ye yerleşmemesi gerçekten dış güçlerin bize karşı tavır aldığını düşündürür. Zira çıkışta kaybettiğiniz parayı verip üstüne bir de cebinize harçlık koydukları bir kumarhaneye insanların girmek istememesi düşünülemez.

Normal şartlar altında bilhassa resmi haber ajansları, haber yazarken son derece keskin ilkelere ve kurallara bağlı kalırlar. AP'nin BBC'nin New York Times'ın ajansların yayınlarında kullanacakları dile, kelimelere ve imla kurallarına ait kılavuzları vardır ve bu çerçeve içinde kalırlar. Ama **Yeni Türkiye'nin** resmi haber ajansının kendisini içinde kalmak zorunda hissettiği tek çerçeve Kısmetse Olur çerçevesidir. **Yeni Türkiye'nin** resmi haber ajansı, mahallenin meraklı laz bakkalıyla, laf sokma heveslisi sakız patlatan dilberi arasında gidip gelmektedir.

Normal şartlar altında bir ülkenin üniversiteleri bilim ve düşünce üretmekle görevlidir. Üniversiteler gençlerden birer araştırmacı, araştırmacılardan bilim insanı yapar. Ama **Yeni Türkiye'nin** üniversiteleri gençlerini de, araştırmacılarını da, bilim insanlarını da kırpıp kırpıp zanlı yapmaktadır.

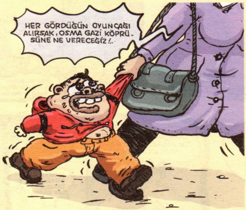
Normal şartlar altında insanlar rüşvet verdiklerini pek de öyle ulu orta hele de mahkeme salonunda ve üstelik sorulmadan söylemezler. Bir insanın, başka bir suçtan yargılandığı mahkemede, ihale alabilmek için yıllardır rüşvet verdiğini dile getirmesi için ansızın çok büyük bir pişmanlık duyarak *"Bunun da cezasını çekeyim bari,"* demesi gerekir. Ama **Yeni Türkiye'de** bazı sanıkların, itiraf değil savunma olarak ihale alabilmek için rüşvet verdiklerini söylediklerini görebilirsiniz. Bir insanın, suçsuzluğunun kanıtı olarak bir siyasi partiye rüşvet verdiğini söylediği garip ülkeye **Yeni Türkiye** denir.

@baris_uygur

Tayyip Erdoğan tespit etti: "15 Temmuz'da bomba yağdıranlar bugünün hayırcıları"

Osmangazi Köprüsünde 50 günlük zarar 225 milyon lira... Bu zarar devlet tarafından şirkete ödenecek.

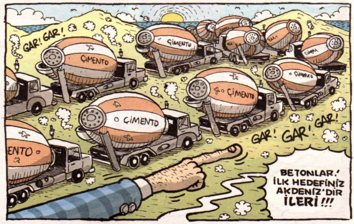
Erkekler, şubat ayında 24 kadın öldürdü, 7 kadına tecavüz etti, 21 kız çocuğuna cinsel istismarda bulundu.

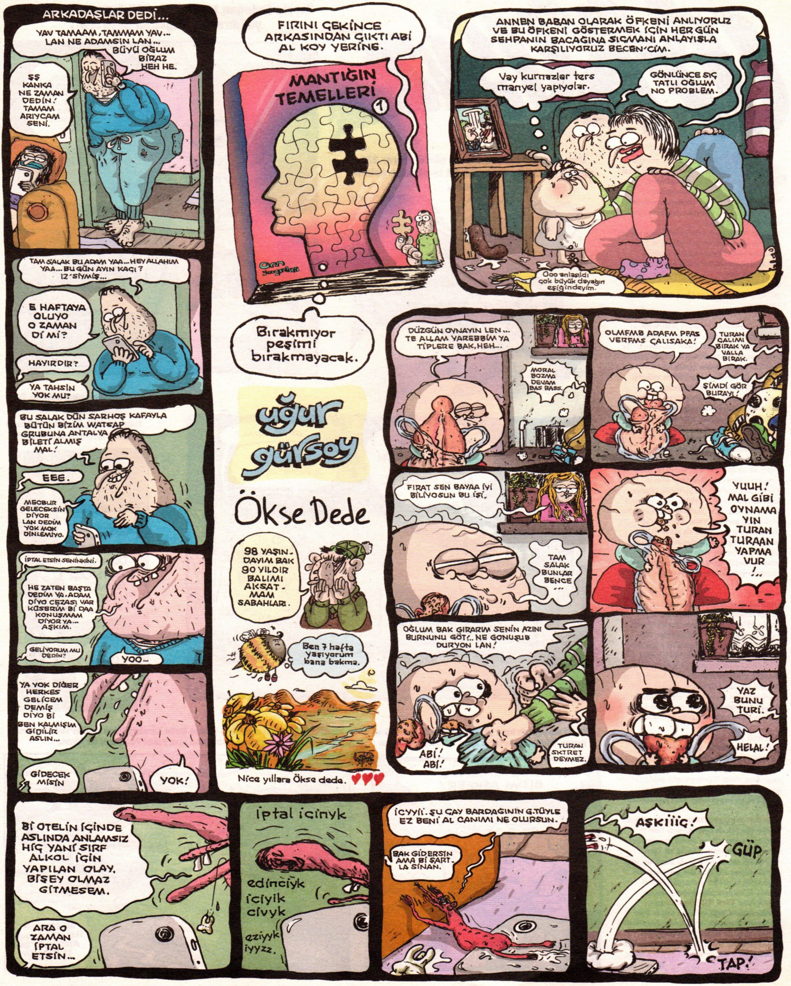

IŞİD ile savaşacak kara gücüne ihtiyaç duyan ABD ve Rusya, Türkiye'yi savaşın içine sokmaya çalışıyor.

Galataport projesi nedeniyle yıkılan Tarihi Karaköy Yolcu Salonu'nun ardından, birinci derece tarihi bina olan Paket Postanesi de yıkıldı.

ARKADAŞLAR DEDİ...
YAV TAMAAM, TAMMAM YAV... LAN NE ADAMSIN LAN... BÜYÜ OĞLUM BİRAZ HEH HE.
ŞŞ KANKA NE ZAMAN DEDİN! TAMAM ARIYCAM SENİ.
TAM SALAK BU ADAM YAA... HEY ALLAHIM YAA... BU GÜN AYIN KAÇI? 12'SİYMİŞ...
E HAFTAYA OLUYO O ZAMAN Dİ Mİ?
HAYIRDIR?
YA TAHSİN YOK MU?
BU SALAK DÜN SARHOŞ KAFAYLA BÜTÜN BİZİM WATSAP GRUBUNA ANTALYA BİLETİ ALMIŞ MAL!
EEE.
MECBUR GELECEKSİN DİYOR LAN DEDİM YOK MOK DİNLEMİYO.
İPTAL ETSİN SENİNKİNİ.
HE ZATEN BAŞTA DEDİM YA, ADAM DİYO CEZASI VAR KÜSERİM Bİ DAA KONUŞMAM DİYOR YA... AŞKIM.
GELİYORUM MU DEDİN?
YOO...
YA YOK DİĞER HERKES GELİCEM DEMİŞ DİYO Bİ BEN KALMIŞIM GİDİLİR ASLIN...
GİDECEK MİSİN
YOK!
FIRINI ÇEKİNCE ARKASINDAN ÇIKTI ABİ AL KOY YERİNE.
MANTIĞIN TEMELLERİ 1
Bırakmıyor peşimi bırakmayacak.
uğur gürsoy
Ökse Dede
98 YAŞINDAYIM BAK 90 YILDIR BALIMI AKSATMAM SABAHLARI.
Ben 7 hafta yaşıyorum bana bakma.
Nice yıllara Ökse dede.
ANNEN BABAN OLARAK ÖFKENİ ANLIYORUZ VE BU ÖFKENİ GÖSTERMEK İÇİN HER GÜN SEHPANIN BACAĞINA SIÇMANI ANLAYIŞLA KARŞILIYORUZ BECEN'CİM.
Vay kurnazlar ters manyel yapıyolar.
GÖNLÜNCE SIÇ TATLI OĞLUM NO PROBLEM.
Ooo anlaşıldı çok büyük dayağın eşiğindeyim.
DÜZGÜN OYNAYIN LEN... TE ALLAM YAREBBİM YA TİPLERE BAK, HEH...
MORAL BOZMA DEVAM BAS BASS.
OLMFMB ADAFM PFAS VERFMS ÇALISAKA!
TURAN ÇALIMI BIRAK YA VALLA BIRAK.
ŞİMDİ GÖR BURAYI!
FIRAT SEN BAYAA İYİ BİLİYOSUN BU İŞİ.
TAM SALAK BUNLAR BENCE...
YUUH! MAL GİBİ OYNAMAYIN TURAN TURAAN YAPMA VUR!..
OĞLUM BAK GIRARIM SENİN AZINI BURNUNU GÖT!.. NE GONUŞUB DURYON LAN!
ABİ! ABİ!
TURAN SKTRET DEYMEZ.
YAZ BUNU TURİ.
HELAL!
Bİ OTELİN İÇİNDE ASLINDA ANLAMSIZ HİÇ YANİ SIRF ALKOL İÇİN YAPILAN OLAY. BİŞEY OLMAZ GİTMESEM.
ARA O ZAMAN İPTAL ETSİN...
iptal içinyk
edinciyk
içiyik
civyk
eziyyk
iyyzz.
İÇYYİ. ŞU ÇAY BARDAĞININ G.TÜYLE EZ BENİ AL CANIMI NE OLURSUN.
BAK GİDERSİN AMA Bİ ŞARTLA SİNAN.
AŞKIIIG!
GÜP
TAP!

baris.uygur@gmail.com
Barış UYGUR

Vizyon ve Dumrul Bey

Vizyon, öncesini bilmiyorum, Turgut Özal döneminde duymaya başladığım bir kelime.

Türkçesi var, görme gücü demek. İngilizcede birisi için "Keskin gözleri vardır, şahin gibi görür," demek istediğinizde kullanıyorsunuz, "vizyonu süper" diyorsunuz. Bir de parapsikolojide medyumvari insanların gördüğü şeyler anlamı da var ama başına para- ya da meta- getirilmiş hemen her şeyde olduğu gibi düz akıl hastalığından ibaret olduğu için onu hiç karıştırmıyoruz. Zaten çağ atlamak, yükselen değerler, reform, gibi kelimeler arasında kaynadı gitti, kimse "Bu niy e İngilizce?" diye sorgulamadı. Bu arada o dönemin favorilerinden "yükselen değerlere" ne oldu çok merak ediyorum. Zira bugünlerde sadece Kısmetse Olur'da insanlar birbirine yükseliyor (Sinirlenmek yerine kullanıyorlar). Bugün bahsetsen sinirlenen değerler gibi anlaşılacak neredeyse.

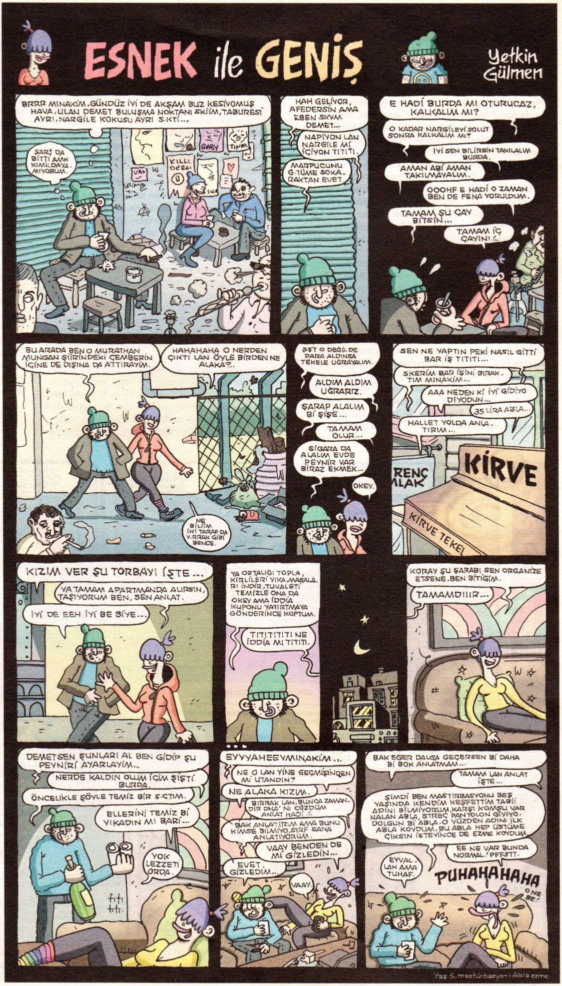
Niye durduk yere Türkçe'nin suyu çıkmış gibi vizyon kullanıldı diye sorarsanız ülkemizi vizyon'la tanıştıranın Turgut Özal olduğunu hatırlatmak isterim. Hem miyop hem kataraktlı adam "ileri görüşlülüğünden" bahsetse uygun olmayacaktı. Ha benim için fark etmez. Gramere uygun kullanılması kaydıyla dünyadaki tüm dillerin kelimelerini Türkçe'nin içine sokuşturmaya açık bir insanım. Hatta tıpkı şimendifer, kambiyo, manifatura gibi okunuşlarıyla yazılsa daha da bir lezzetli bulurum.

Ha vizyon tabii artık daha da çok kullanılıyor, daha çok kullanıldıkça da daha fazla şeyi karşılıyor. Vizyon sahibi olmak, ileriyi görmekten başlıyor, proje üretmeye uğruyor, büyük hedefleri olmak, hatta daha akıllı olmak anlamına bile gelebiliyor. Kendini polis olarak tanıtıp
kontör isteyenin vizyonu yok, Canan Karatay'ı arayıp yüklü meblağ indirenin vizyonu var. Adam 10 kontör, 20 kontör uğraşmak yerine bir seferde Cem Uzan'ın kontör havuzu kadar indiriyor. Misal kendilerine maliye memuru intibaı verip dükkan dükkan gezerek "Maliye" dergisine abone kaydetmeye çalışan adamların vizyonu var, sokakta kendilerine dernek süsü verip "Engellinin Sesi" diye gazete satanın vizyonu yok.

Yine mesela eskiden Çevre gazetesi satan arkadaşlar vardı. Bizim de C diye bir eleman vardı Bakırköy tayfasından, o da satardı. Ama onun vizyonu olduğu için kısa süre sonra elli kat daha fazla gazete alıp ekibini kurarak onlara sattırmaya başladı. Bu noktada C vizyon sahibi bir girişimci. Ha peki neden ekibindekiler Çevre gazetesi alıp kendi kendine satmıyordu? İşte burada C'nin inovasyonu devreye giriyor: Çevre gazetesi satılan gazete başına bir veriyorsa,
bizim C iki veriyordu. Tabii bu sefer de matematiğin tavizsiz dünyası karşımıza çıkıyor: C sattığı gazete başına elde edeceği kârın iki katını nasıl verebiliyordu? Matematiğin insafsızlığınıysa C'nin kurnazlığı alt ediyor. C, Çevre gazetesine satılan gazetelerin parasını hiç vermiyordu. Bir vermedi, iki vermedi, üç vermedi, hatta daha sonra çalıştırdığı elemanlara da vermemeye başladı. En sonunda Çevre gazetesini çıkaranlar da C'ye gazete vermeyi bıraktı tabii. Bu noktada C tekrar vizyonunu ve inovasyonunu kullandı: Gazetenin ilk
sayfasını fotokopiyle çoğaltıp, "Çevreyle ilgileniyor musunuz? Bu sayımızı paramız olmadığı için matbaa basmadı, fotokopi olarak çıkardık," diye satmaya başladı. Yani şimdi kimse kendini kandırmasın, 90'lı yıllarda Çevre gazetesi satan yüzlerce genç gördüm, alan on binlerce insan gördüm ama bir insan evladının da açıp Çevre gazetesini okuduğunu görmedim. Niye? Çevre gazetesi de vizyon sahibiydi: Az biraz duyarlı gibi insanlara vicdan satıyordu, dolayısıyla C'nin yaptığı da gayet mantıklıydı. Zaten gazeteyi alanlar okumak için değil destek olmak için alıyordu, dolayısıyla C'nin A4 kâğıda küçülterek sattığı gazeteleri de hatta "Aa Çevreciler zor durumdaymış," diyerek daha da bir şevkle aldılar. Ama C'nin inovasyonu da, vizyonu da buraya kadardı.

Yıllar sonra AKM'nin önünde servis beklerken biri yanıma yaklaşıp "Kan kanseri bir arkadaşımız için bu kartpostalları satıyoruz," dedi. Baktım kartpostal dediği resmen barlara koyulan reklam kartları, öyle normal kartpostal de değil, kafamı kaldırıp yüzüne baktım bizim C. O da beni tanıdı, hemen sırıttı. "Ne o oğlum sen Çevre gazetesi baronu değil miydin?" diye sordum, o da bu yukarıda okuduğunuz hikâyeyi anlattı. Kartpostal falan almadım tabii ama C'ben servise binerken arkadan geçen iki yaşlı kadına avına atlayan bir sansar gibi yapıştı. Herhâlde satmıştır.

Yani vizyonunuz olması illa başarılı olacaksınız anlamına da gelmiyor. Bunun için yer ve zaman da önemli. Örneğin Deli Dumrul'un nasıl bir vizyon sahibi olduğunu bugün anlıyoruz, köprüsünden geçenden 5 akçe, geçmeyenden 10 akçe alarak zamanının çok ötesinde bir yaklaşım sergilemiş. Masalda Azrail geliyor falan ama muhtemelen köylü birlik olup bunu eşek sudan gelene kadar dövmüştür, öldü diye bir kenara atmıştır da, bu dönünce bir daha dövmesinler diye Azrail mazrail bir hikâye uydurmuştur. Nedir, Deli Dumrul efendinin vizyonu çok ileriyi görmesini sağlıyor ama yüzlerce yıl ilerisini görmek de bir işine yaramıyor doğrusu. Halbuki günümüzde yaşasa Türkiye'de köprü yapar, tıpkı Osmangazi Köprüsü gibi, geçenden de geçmeyenden de para alırdı, biz de Deli Dumrul değil Dumrul Bey derdik, adam sırasına yazılırdı. Kısmet değilmiş.

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Geçenlerde evde öyle Özlem'le sıkıldık, Esra Erol'culuk oynamaya karar verdik. Hazır evde paravan da vardı, çektik araya paravanı. Çünkü biliyorsunuz paravan her evin ihtiyacı olan bir ihtiyaç. Ben paravansız eve ev demem. Nasıl yaşıyor insanlar paravansız evlerde, anlamak mümkün değil. Paravan bir kuş gibidir, öter. İyice saçmalamak. Neyse,.. ama seviyorum. Saçmalamazsam ben ben olamam. Yeri gelecek saçmalayacağım aga. Ben ben olamam. Ben ben olamazsam peki ben bu işten ne anladım. Ne diyordum, çektik araya paravanı ve birbirimizi tanımaya yönelik şeyapmaya başladık. Peki dedim yaşınız kaç? Yirmi yedi dedi. Oha, hemen yalan söylemeye başladı. Yirmi yedi ne lan. Hemen de yirmi yedi. Ne sevildi be şu yirmi yedi. Direkt konuya girdim. Dedim kriter olarak acaba ne düşünüyorsunuz. Ben tıknaz seviyorum dedi. Uzun saçlı olsun, küpe neyin takmasın, sakal bıyık bırakmasın hiçbir zaman için dedi. Tam benim tersim olan bir insanı söylüyor bana. Allah Allah dedim içimden. Elinden de her iş gelsin, mümkünse odun kırmak gerekiyorsa odun kırsın dedi. Odun kırmak ne ki dedim içimden. Peki dedi ben size bir soru sorayım o zaman. Dedim sorun madem. Ne iş yapıyorsunuz acaba dedi. Dedim ben mizahçıyım, işte mizah üretiyorum, karikatür çiziyorum, mizah yazıları yazıyorum, stand-up yapıyorum. Gerçek işiniz ne peki dedi. Dedim yani gerçek iş derken. Gerçek iş yani dedi. Dedim benim işim bu yani, gerçek ki benim işim dedim. Öyle olsun madem dedi. Maaşınız ne kadar ki acaba dedi. Dedim benim maaşım iki bin lira. İki bin lira mı dedi. Evet dedim iki bin lira. Yalnız dedi ben biraz masraflı bir kadınım. İki bin lira çok az. İki bin lirayla siz bana bakabilecek misiniz ki acaba dedi. Dedim niye bakamayayım, bakarım tabii dedim. Ev sizin mi dedi. Dedim değil. Kiranız ne kadar dedi. İki bin lira dedim. Sıkıldım sonra hemen, dedim açsak mı acaba paravanı. Açtık paravanı, beğenmedi beni Özlem. Çay içseydik bari dedim, çayı da yeni demlemiştim çünkü. Çay içeriz çay içmede bir şey yok dedi. Çay içtik sonra beraber. Breaking Bad ikinci sezon koyduk dvd olarak, oturduk onu izledik sonra bölüm bölüm. Esra Erol'culuk da bir yere kadardı çünkü, çabucak darladı.

æ **Denizlispor Samsunspor** yazıyor, ben onu **Denizlispor Şampiyon** olarak okuyorum.

æ Yukarda işim var diyor, **kardeşim var** olarak duyuyorum.

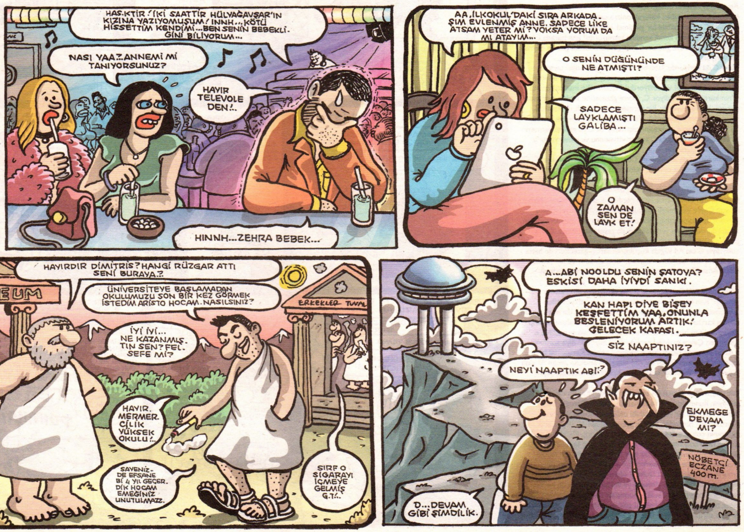
æ Bir keresinde de yazarlar milli futbol takımı olarak, ülkelerden bir ülkede turnuvaya katılmıştık yine. Üçüncü olmuştuk. Turnuva sonu ödül töreninde kupamızı aldık, madalyalarımız takıldı boyunlarımıza. Bir de ayrıca hediye olarak hepimize teker teker ketıl verdiler. Teker teker ketıl. Tüm takım futbolcularına. Sekiz takımdan işte yüzden fazla futbolcuya yüzden fazla ketıl. Futbol sahasındayız hepimiz. Baktım şöyle bir ketıla, dedim ben bunu İstanbul'a ne götüreceğim şimdi. Orada da çocuklar var. Dedim ben bu çocuklardan birine hediye edeceğim bu ketılı. Çocuklardan birine hediye ettim ketılı. Nasıl sevindi ama çocuk. Sonra ben ilk hareketi yapmış oldum, bütüün ne kadar futbolcu daha varsa ketıllı, ketıllarını çocuklara armağan etmeye başladılar. Yüzlerce ketıl el değiştiriyor. Çocukların mutluluğu dünyayı güzelleştiriyor. Yalnız biri var, bizim takımdan bir de, ketılına sıkı sıkı sarılmış, asla vermiyor ketılını hiçbir çocuğa. Ne kadar ketıl varsa futbol sahasında hepsi el değiştirdi, bir bunun ketılı kaldı sabit. Futbol sahası bir bayram yeri oldu. Bu bayram nedir bilmeyen bir tip demek ki. Bu çocuk sevindirme nedir, hoşluk nedir bilmeyen bir tip demek ki. Bir bildiği varsa ketıl, başka da bir şey bilmeyen bir tip demek ki. Tören bitti. Otele odalarımıza döndük. Türkiye'ye dönüş için bavullarımızı hazırlamaya koyulduk. Lobide buluştuk. Bu tip geldi. Bavulu ve ketılı ile. Ketılı sığdıramamış bavula. Öyle çirkin bir görüntü ki anlatamam. Sürekli ketılı gözümüzün önünde. Otobüse biniyoruz ketıl, iniyoruz ketıl, havalimanına giriyoruz ketıl. Uçağa biniyoruz, ketıl. Uçağın içinde ketılı bagaja sığdırabilmek için saatlerce uğraştı. Uçak indi, ketıl. Türkiye havalimanına girdik, ketıl. Pasaport kontrol, ketıl. Duty Free, ketıl. Bagaj teslim döner bant, ketıl. Hayatımda bir ketıldan bu kadar nefret edebileceğimi asla düşünemezdim. Sonra herkes evlerine doğru dağıldı. Ketıl da gitti öyle. Bu sene de yine gittik aynı ülkeye turnuvaya. Ketılmen de geldi yine. Ben ona ketılmen diyorum artık ama o bunu bilmiyor. Otel odasında biz arkadaşlarla laflarken kapımız çaldı. Ketılmen gelmiş. Buyur ettik içeriye, sohbet etmeye başladık. O anlatıyor biz dinliyoruz, biz anlatıyoruz, o dinliyor, ben anlatıyorum, diğerleri dinliyor. Ama hep böyle yeri gelse de lafı ketıla getirsem diye nasıl yanıyorum bilemezsiniz. Yeri de gelmiyor bir türlü. En sonunda dayanamadım, alakasız bir yerde, "ketılı ne yaptın ki sen geçen seneki" dedim, "hani geçen sene bize hediye ettikleri ketılı, ne yaptın ki sen o ketılı" dedim. Ben de acayip pisim biliyorum. "Verdim ya çocuklara ben de ketılı" dedi, ağzım açık kaldı. Hiçbir şey diyemedim. Şoke oldum. Gitti sonra, Orçun'a döndüm, Orçun, Sedat'a döndü, Sedat bana döndü. O anlarda dünya durdu. Çünkü böyle bir büyük yalan karşısında dünya da biraz olsun dönmemeliydi.

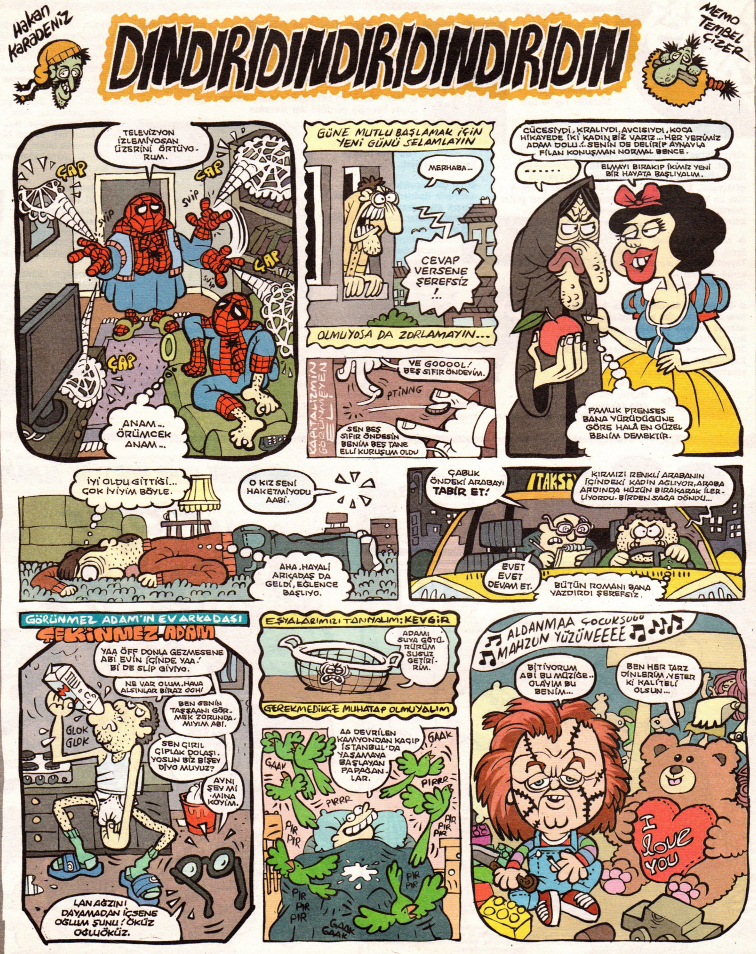
æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"sahne 2017"
10 Mart Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.00 / bilgi: 0212 327 72 00
11 Mart Cumartesi / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 20.15 / bilgi: 0536 954 58 35

İltem Dilek

Hakan Karadeniz
DINDIRIDINDIRIDINDIRIDIN
MEMO TEMBEL ÇİZER
TELEVİZYON İZLEMİYOSAN ÜZERİNİ ÖRTÜYORUM.
ÇAP
SVİP
ANAM... ÖRÜMCEK ANAM...
GÜNE MUTLU BAŞLAMAK İÇİN YENİ GÜNÜ SELAMLAYIN
MERHABA...
CEVAP VERSENE ŞEREFSİZ !..
OLMUYOSA DA ZORLAMAYIN...
KAPİTALİZMİN GÖRÜNMEYEN ELİ
VE GOOOOL! BEŞ SIFIR ÖNDEYİM.
PTİNNG
SEN BEŞ SIFIR ÖNDESİN BENİM BEŞ TANE ELLİ KURUŞUM OLDU
CÜCESİYDİ, KRALIYDI, AVCISIYDI, KOCA HİKAYEDE İKİ KADIN BİZ VARIZ... HER YERİMİZ ADAM DOLU...SENİN DE DELİRİP AYNAYLA FİLAN KONUŞMAN NORMAL BENCE.
......
ELMAYI BIRAKIP İKİMİZ YENİ BİR HAYATA BAŞLIYALIM.
PAMUK PRENSES BANA YÜRÜDÜĞÜNE GÖRE HALÂ EN GÜZEL BENİM DEMEKTİR.
İYİ OLDU GİTTİĞİ... ÇOK İYİYİM BÖYLE.
O KIZ SENİ HAKETMİYODU ABİ.
AHA. HAYALİ ARKADAŞ DA GELDİ, EĞLENCE BAŞLIYO.
ÇABUK ÖNDEKİ ARABAYI TABİR ET!
TAKSİ
KIRMIZI RENKLİ ARABANIN İÇİNDEKİ KADIN AĞLIYOR, ARABA ARDINDA HÜZÜN BIRAKARAK İLERLİYORDU. BİRDEN SAĞA DÖNDÜ...
EVET EVET DEVAM ET.
BÜTÜN ROMANI BANA YAZDIRDI ŞEREFSİZ.
GÖRÜNMEZ ADAM'IN EV ARKADAŞI
ÇEKİNMEZ ADAM
YAA ÖFF DONLA GEZMESENE ABİ EVİN İÇİNDE YAA! Bİ DE SLİP GİYİYO.
NE VAR OLUM. HAVA ALSINLAR BİRAZ OOH!
BEN SENİN TAŞŞAANI GÖRMEK ZORUNDA MIYIM ABİ.
GLOK GLOK
SEN ÇIRIL ÇIPLAK DOLAŞI. YOSUN BİZ BİŞEY DİYO MUYUZ?
AYNI ŞEY Mİ :MINA KOYİM.
LAN AĞZINI DAYAMADAN İÇSENE OGLUM ŞUNU! ÖKÜZ OĞLUÖKÜZ.
EŞYALARIMIZI TANIYALIM: KEVGİR
ADAMI SUYA GÖTÜRÜRÜM SUSUZ GETİRİRİM.
GEREKMEDİKÇE MUHATAP OLMUYALIM
AA DEVRİLEN KAMYONDAN KAÇIP İSTANBUL'DA YAŞAMAYA BAŞLAYAN PAPAĞANLAR.
GAAK
PIRRR
PIR PIR
ALDANMAA ÇOCUKSUUU MAHZUN YÜZÜNEEEE
BİTİYORUM ABİ BU MÜZİĞE.. OLAYIM BU BENİM...
BEN HER TARZ DİNLERİM, YETER Kİ KALİTELİ OLSUN...
I love you

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Oh, ne güzel erik ağacı
Anlatmak için derdini
Muhtaç değilsin
kelimelerin yardımına
Biz zavallı
Zavallı insanlar gibi"
Muzaffer Tayyip Uslu

● **İdam asla geri gelmeyecek. Bunu en iyi idam kavramını kısık ateşte tutup oya çevirmeye çalışan ve ekibi biliyor. Fakat gene de gündemden düşürmüyorlar idamı. Devletin cinayet işlememesi, bir uygarlık göstergesi, keşke bu konuda ABD, Türkiye'yi örnek alsa da bu ayıptan kurtulsa. Hep beraber güzel şeyler yapmak varken, önceden yapılmış güzel işi bozmak niye?**

● Alıntıda görüleceği üzere, bir başka Tayyip'in marka olarak varlığı sevindiriyor insanı. Panzehir gibi...

Biz sizin Hayır'sız olduğunuzdan hiç kuşku duymadık ki zaten!

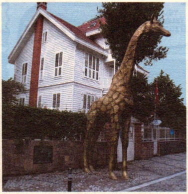

● **On numara önemlidir, hem futbolda hem politikada. İki altı numarayla, on numara eksiğini kapatmaya çalışanlar var her ikisinde de. Olmaz. Şu an kafadakiler, iki altı numara ve birinin görevi bitecek, Başbakanlık anı olacak. Çocukken ben senatörler vardı, Kars Senatörü vardı mesela. Dizi lafı gibi. Neyse, tek altı numara orta sahanın yükünü taşıyamayacağı için, teknik olarak da hayır. Hayır. Reisiniz on değil, altı numara. Bülent Ecevit'ti on numara.**

● Sevgilim olmayınca Istanbul hiç yakışıklı değil. Muazzam sis oldu, gönlüm gibi oldu. Güneşle beraber, o geri gelecek...

● **Münir Özkul'un bebeğinin olması, zaman içinde bebeğin gördüğü ilgi alakadan inceden rahatsızlık hissetmesi, bi gün kendini kundaklatıp "Bu evin bebeği benim!" demesi...**

● En çok kapıdaki nöbetçi askerlerin ifadeleri kaldı aklımda. Gerçek asker siması gibi mahzundular. Ve tüm oyuncaklar gibi, biraz şaşkındılar... Oyuncak Müzesi'ne doğru yürüyorum Erenköy'de, aklımda Yahya Kemal'in "Erenköyünde Bahar" şiirinden mısralar. Müzenin olduğu sokakta üç muhteşem zürafa heykeli var. Binanın eski sahibi paşa yaptırmış zamanında tek zürafa heykelini, Sunay anlattı sonradan. Kapıda bahsettiğim nöbetçi askerler, onlar da üç tane. Bir tek karikatürlerde görülen heyecandan ter damlaları eksik suratlarında... Dört katın her yeri, bir insanlık mucizesi, bir uygarlık hazinesi olmuş. Bir film için yaptırılan ve dünyada tek olan Şarlo bebeği, Fatoş oyuncakları, her biri kendi derdinde sayısız kurşun asker, harika bir Yuri Gagarin tasarımı, pilotlar, uçaklar, kovboylar, Barbie'ler ve Ken'ler, eczanesinden tiyatro sahnesine, mutfağından oyuncakçı dükkanına canlandırma setler, Anadolu bakkallarında satılan binlerce nesne, camekan içinde kitaplar, eşyalar, kalbin kadar temiz sayfalar, Pele'nin Halit Kıvanç'a imzaladığı top, arabalar, gemiler, ille de trenler. Ah o trenler... Oyuncak Müzesi'yle ve tüm oyuncakların babası Sunay Akın'la, toplum olarak hakiki kıvanç duymalıyız, dünya çapında bir müze kazandırmış ülkeye. Bu ne kadar hoş, anlamlı bir yurtseverlik biçimi, tüm çocuklar adına sağol varol, parla ve şen ol Sunay...

● **Rahmetli Nejat Uygur, 80 yaşındayken çocuklarına "Yeni oyun yazdım, yaşlı bir adamı oynayacağım" demiş, bunu da yaşlı taklidi yaparak demiş...**

Bizim ih

● Arkadaşım "Şimdilik Ekrem" adlı biriyle tanışmış. Dedesi, isim soran nüfus memuruna "Şimdilik Ekrem" demiş, adam da tutmuş isim hanesine "Şimdilik Ekrem" yazmış, var mı böyle bir hainlik?! Sildirmeye çok çalışmış ve nihayet başarmış Ekrem, Şimdilik ön adını...

● **Ülkede bi altı-yedi milyonluk bir kesim, "evliliği kurtarmak için" yapılmış çocuklardan ibaret gibime geliyor...**

● Tek bir kadına para yedirmeyen ve fakat neredeyse aynı meblağ çok sayıda kadına azar azar yediren de var...

● **"Suyun suya benzemesinden daha çok geçmiş, geleceğe ve hale benzer" diyor Mukaddime'de İbn Haldun. Kitabın önsözünde yazarın tevazuu enginlere sığmayıp taşıyor: "İmdi ilim sahipleri arasında bilgi sermayemiz pek azdır, itirafta bulunmak kınanmaktan kurtuluştur, dostlardan umulan güzel muameledir."**

Tartışma seansı... Kadın "Sen bana ne verebilirsin ne verebilirsin" diye soruyor... Adamın cevabı: "Borç verebilirim!"

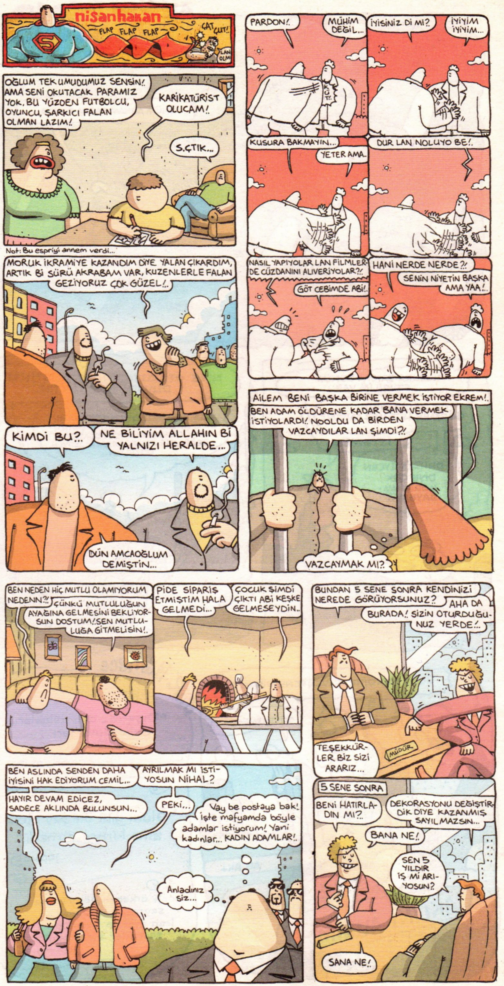
...cımız zeka değil, ...mış zeka...

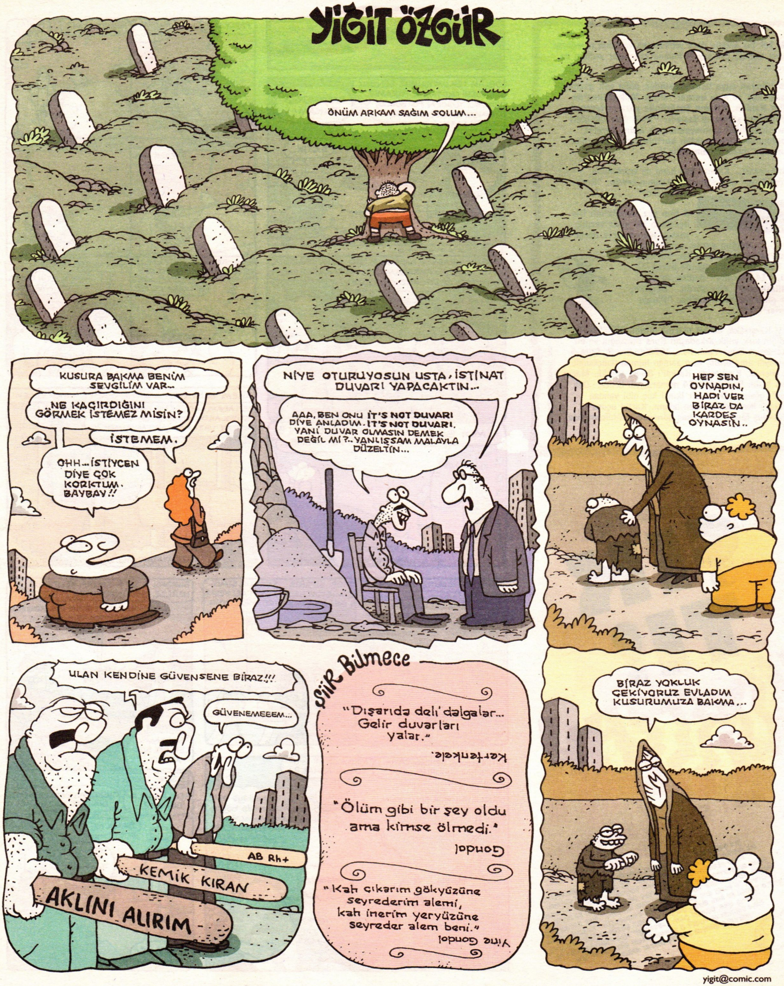
● **Son yaz, Muğla'nın Ula ilçesinde bir mola verdik, yemek için. Gazete dergi aldığım yerde, oyuncaklar da ...rdı. Lale'ye bir traktör aldım, parasını ...rdum, "15 lira" dedi, bende bozuk 14 ... vardı, "14 olur mu" dedim, adam ...na "Milaslımın?" diye sordu. "Değilim, ...laslılar pinti mi olur" dedim, "Parayı ...k severler" dedi...**

...Beşiktaş-Karşıyaka, basket maçına gittim. 1977'den bu ...na, bildiğin kırk yıllık arkadaşım Bora Babaoğlu ve bir de kardeşim Uğur Yalın ile... 1972'de ben 9, Bora 5 yaşındaydı ama olsun, ta o zaman lojman bahçesinde maç ederdik, Kayseri'de. Kafkaf'ı 86-81 yendik. Maçın adamı bizim Beşiktaş'ın 24 numarasıydı bence. Deli Murat'ı gösterdi Bora, bir ikinci koç gibi yandan Beşiktaş'ı kendince yöneten adamı. Kartal uçuşu meşhurmuş Murat'ın bu maç göremedik. Gidicem yine ama.

vedatozdemiro@gmail.com

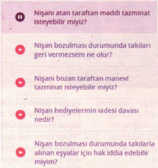

YİGİT ÖZGÜR
ÖNÜM ARKAM SAĞIM SOLUM...
KUSURA BAKMA BENİM SEVGİLİM VAR...
...NE KAÇIRDIĞINI GÖRMEK İSTEMEZ MİSİN?
İSTEMEM.
OHH... İSTİYCEN DİYE ÇOK KORKTUM. BAYBAY!!
NİYE OTURUYOSUN USTA, İSTİNAT DUVARI YAPACAKTIN...
AAA, BEN ONU İT'S NOT DUVARI DİYE ANLADIM. İT'S NOT DUVARI. YANİ DUVAR OLMASIN DEMEK DEĞİL Mİ?.. YANLIŞSAM MALAYLA DÜZELTİN...
HEP SEN OYNADIN, HADİ VER BİRAZ DA KARDEŞ OYNASIN..
ULAN KENDİNE GÜVENSENE BİRAZ!!!
GÜVENEMEEEM...
AB Rh+
KEMİK KIRAN
AKLINI ALIRIM
Şiir Bilmece
"Dışarıda deli dalgalar... Gelir duvarları yalar."
Kartenkele.
"Ölüm gibi bir şey oldu ama kimse ölmedi."
Gondol
"Kah çıkarım gökyüzüne seyrederim alemi, kah inerim yeryüzüne seyreder alem beni."
Yine Gondol
BİRAZ YOKLUK ÇEKİYORUZ EVLADIM KUSURUMUZA BAKMA...
yigit@comic.com

Alerji doğanın insana "senin tipinden mi neden bilmiyorum, seni çok sevemedim" demesinin en öz, en içten yoludur. En güzel düşmanlıklar böyle başlar. Nedensiz yere, aniden. Aşk gibi, akrabalık gibi. Hayat böyle, insan herkesle arkadaş olamıyor, düşmansız yaşanmıyor. Normal insanla düşman olursanız arkanızdan konuştuğunu duyarsınız, siz de onun arkasından konuşursunuz, kafanızın içinden onunla kavga edersiniz, öyle laflar edersiniz ki altından kalkamaz, nutku tutulur yüzü kızarır, bu durum hoşunuza gider ve kendinizi evde üzerinizde eşortman takımıyla otururken "meh meh meh, adamı böyle yaparlar" diye kikirderken bulursunuz. Doğayla düşman olursanız nedensiz yere gözleriniz kızarır, burnunuz akar, deriniz kabarır. O kadar çok hapşırırsınız ki sizi hapşırırken gören karşı cinsten insanlar "zayıf bu ya, sağlıksız, çürük gibi bir şey, bununla çiftleşirsem çocuklarımız da çürük olur, o yüzden hoşçakal" diye düşünürler. Soyunuzu devam ettiremezsiniz, soylu genlerinizi gelecek kuşaklara aktaramazsınız; zavallılar gibi, nedensizler gibi yalnız ölürsünüz. Doğa en büyük düşmandır. İnsanın kısmetini kapar, doğal seleksiyon sürecinde önünüze taş koyar, yükselmenizi engeller. Doğa bazı insanlar için piknik, bazı insanlar için ise zulüm demektir.

Bir sürü alerjim var, çoğunun doğasını henüz anlayamadım. Kediyi anladım mesela, kedi ölüm demek. Ağzım burnum kızarıyor, gözlerim kaşınıyor. O yüzden sevilme talebiyle gelen kedileri genelde ayağımla ya da dirseğimle seviyorum. Unutmayın, sokakta kedinin kafasını ezmeye çalışıyormuş gibi görünen herkes hayvan düşmanı olmayabilir. Linç etmeden önce bir sorun, işin aslını öğrenmeye çalışın. Sevilmek için gelen kedileri eli boş göndermemeye çalışıyorum. Zaten normalde "ben biraz da siz istediğiniz için, "gel tahır ambarlarına dadanan fareleri yersin" dediğiniz için doğayı bırakıp geldim; şimdi diyorsun ki "tahıl ambarı yok, fare de bitti, ben salam yiyorum, sen kuru mama yiyeceksin". Yaptığınız en hafif tabirle ayıptır. Bilmiyorum, senin içine siniyorsa böylesi ben daha bir şey demiyorum" der gibi bakan hayvanlar; sevmeden gönderince iyice ölmüş annesine küfür etmişsin gibi bir hareketler içine giriyorlar. Dünyaya alacaklı gelmişler, tahsil etmeden gitmeyecekler. Kimseye borçlu kalmak istemem, kediye bile. Kedi dışında neye alerjim var bilmiyorum. Hayat yolunda giderken aniden burnum akmaya başlıyor, durmuyor.

Hayat bunun mücadelesiyle geçecek. Dert anlatmaya kalkan benden sempati ve "bende de alerji var abi" şikayeti alacak, içinden "derdini s.keyim sarıoğlan, ben nişan attım diyorum o alerji diyor" diye düşünecek. Sizin canınız sağolsun. Sizinki de kötü biliyorum ama sabır gösterin, dinleyin: Alerji yüzünden garibana zulüm etmek zorunda kaldım. Umarım ilginizi çekmeyi başarabilmişimdir. Normalde kaldığımdan biraz daha zor bir durumda kaldım. Evden çıkarken her şey normaldi, metro girişinde aniden burnum akmaya başladı. Ne ceplerden, ne çantamdan kağıt mendil çıkmadı; kullanılmış kağıt mendil bile çıkmadı, hiçbir şey çıkmadı. Oysa imkansız; her cepte, çantanın her gözünde en az bir tane kullanılmış kağıt mendil olur normalde, doğanın kanunu gibi bir şey bu. Olmayınca olmuyor demek ki. Metrodan geri yürüsem en yakın bakkal on dakika yürüme mesafesinde, bu halde metroya binersem burnumu elime koluma silmek zorunda kalırım, aranızdan ilgi ve sevgiye aç bir insan beni o halde videoya çeker, youtuba koyar, video milyonlar izlenir. Öyle bir şeyi de ben istemem.

Nişan after party.

İstemsiz bir şekilde metro girişinde kağıt mendil satan çocukları aramaya başladı gözüm. Dünya rezil bir yer biliyorsunuz, allah belasını versin, çocuklar yaşlılar sokakta mendil satmak zorunda kalıyorlar. Sokakta mendil satan çocuklardan mendil almamamız lazım, çocuğun haline üzülüp mendil alırsanız ertesi gün yine mendil satmaya yolluyorlar çocuğu. Bu çark böyle dönüyor. Bunların hepsini en baştan, kamu spotu gibi yazayım da bundan sonra anlatacaklarım yüzünden beni canlı canlı ateşe vermeyin. Metronun girişinde mendil satan bir tane çocuk vardı ama önüne sadece bir tane kağıt mendil koymuşlar. Onun da satılık olmadığı çok belli; daha önce de çoluk çocuktan, yaşlıdan mendil almak zorunda kaldım, bu işin nasıl işlediğini biliyorum. Uyuşturucu ticareti gibi anlattığımın farkındayım. Biraz uyuşturucu gibi gerçekten, almamanız lazım, satana da zararlı alana da zararlı ama bazen almak zorunda kalıyorsunuz. Çocuğa çok ayıp olacak ama benim o mendili almam lazım sanırım. Yaşamayana anlatmak zor, burnum inanılmaz akıyor.

Tek elimle burnumu tuttum, tek elimle de ceplerimi karıştırmaya başladım, en azından yerdeki tek mendili almamı hoş gösterecek bir miktar bozuk para bulurum ümidiyle.

Ceplerimden toplamda sadece elli kuruş ve bir önceki gece taksicinin bana iteledıği sahte elli lira çıktı. Sahte elli lirayı iş arkadaşlarıma, yakınlarıma, sevdiklerime gösteririm; güzel bir muhabbetin kapısı açılır, acıyı birlikte bal eyleriz düşüncesiyle cebimde dolaştırıyordum. Toplum bunun için var. Zor zamanlarda birbirimize şakalar yapacağız, moral vereceğiz. Kağıt mendili bakkalda bile yetmişbeş kuruşa satıyorlar, elli kuruş iyice vicdansız gibi olacak. "Bütün bunlar, şu an gerçekten yaşanıyor" diye düşündüm kendi kendime. Dünyanın bir yerinde insanlar tam şu anda saat farkından faydalanarak kızlı erkekli parti yapıyor. Dünyanın bir yerinde hastane odasında bir kadın yeni doğmuş bebeğini ilk kez kucağına alıyor, öpüyor, "bunun kafası yamuk mu, neden böyle bu, normal mi kafasının yamuk olması?" diye düşünüyor. Yeni doğmuş bebeklerin kafaları yamuk olabilir, sonradan düzelir, kemikleri daha esnek olduğu için elle bile düzeltilebilir. Yarın öbür gün bebeğini yamuk kafalı doğarsa paniklemeyin, işi bilen, eli yatkın bir doktordan bebeğinizin kafasını yuvarlamasını isteyin. Benim de ilk doğduğumda kafam yamukmuş ancak doktor amcam yerinde bir müdahaleyle yuvarlamış. Şu an memnunum kafamdan. Bunlar bebek bekleyen çiftler için küçük ve pratik ipuçları.

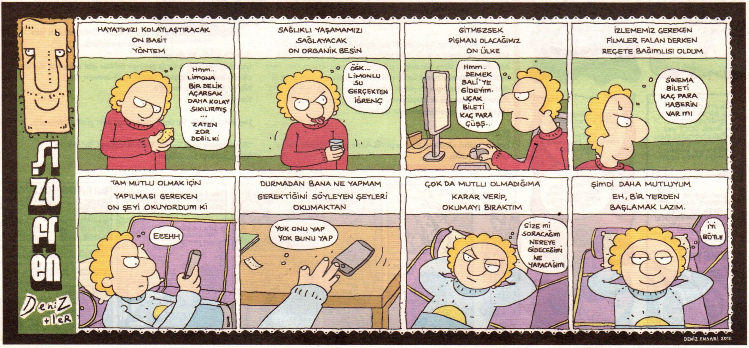

Sahte elli lira.

Elli kuruşu çocuğa verdim, yanına çömelip "ya kusura bakma ama mendili alabilir miyim?" dedim. "Al abi, ayıp ediyorsun" dedi ama biraz canı sıkıldı. "Burnum çok kötü akıyor" dedim, bir şey demedi. Tam olarak içime sinmedi olaylar. "Elli lira var ama sahte, taksici verdi, sana vereyim mi onu?" dedim, "ver!" dedi. Elli lirayı çıkardım verdim, biraz inceledi, neşelendi, "aynısı gibi yapmışlar" dedi. "Çok dikkatli bakarsan anlaşılıyor zaten, ışığa tutunca atatürk çıkması falan her şeyini yapmışlar" dedim. "Kağıdı tıraş" dedi, "aynen" dedim, "kağıt yaramaz". Bir süre sahte elliye bakarak durduk. "Bi de mendilin paketini açar mısın, elimi kullanamıyorum" dedim. Sağolsun paketi açtı, içinden mendil verdi. Burnumu eni konu sildikten sonra çocukla helalleştim, metroya doğru yol aldım.

İşte sokakta satılan tarihi geçmiş kağıt mendilden zehirlenip ölmemin öyküsü budur. Baya bir gazetelerde haber de oldu, internete "sahte kağıt mendil zehirlenme" yazarsanız çıkar zaten. İlginç bir olay olduğu için posta gazetesinde özel dosya hazırladılar, tam sayfa çıktı, uzmanlarla röportajlar falan da yaptılar. Benim için çok geç ama siz okursanız iyi olabilir. Sevgiler, Erman.

groagh@gmail.com

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"En tatlı kanun ki insanoğlunda;/ Şarap yaparlar üzümlerden/ Ateş yaparlar kömürlerden/ İnsan yaparlar öpücüklerden"
Paul Eluard

"ZULMET-İ BEYZA"

Ben çocukken çok olurdu. Çok sık.

Çok çok daha yoğun olanı. Bir süt şişesinin içine düşmüş gibi olurdunuz. Bir uyanırsınız pencere iptal. Bir donuk beyaz. Gelmiş cama dayanmış. Daracık sokağın karşısındaki ahşap evler yok. Gökyüzü yok. Çok uzaklardan acı acı sis düdükleri. "Sokağa çıkıyım mı anane?"

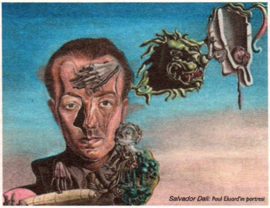
Hoşuma giderdi.

"Işıkların kesilmesi"nin gittiği kadar hoşuma giderdi. O zamanlar benim için aynı kulvardaki, eşit hazlar.

Çok büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştım ama sonra işte; Meğer, bir bulut'muş o;

Yere inmiş bir bulut.

Daha doğrusu; "bulut" denilen şey "o"ymuş. Nasıl? Nasıl olabilir? Bir gün napıp edip bi şekilde üzerlerinde yuvarlanmayı hayal ettiğim; o pamuk yumuk, yastıkımsı köşelerinde uykular düşlediğim, yeryüzünün en ilginç, en tatlı, en en sihirli, üzerlerinde bir masal ülkesi gizli o pamuksu, pasta kremasıvari, renkten renge, şekilden şekle giren o efsunlu şeyler. O kadar hoş başka ne var ki?

Salvador Dali: Paul Eluard'ın portresi

"O bu mu?" "Onlar?" "Yok canım, diyildir öyle o" Bu yok ki. Dokunamıyorsunuz bile. Üzerlerinde yuvarlanmak? İçinden geçiyorsunuz. Elle tutulmaz. Bir koskoca hayalet. Boşlukta yavaş yavaş ip ip, bir hayal gibi şekillenen, o varla yok arası "pamuk şekeri" kadar bile bir maddi gerçekliği yokmuş. Yokmuş meğer. Yazık! O(pamuk şekeri) hiç olmazsa bir oranda "var" Dokunulabiliniyor. (ben ki o şekeri dahi bulutlara benzerliği dolayısıyla, onlarla nispetlendirerek, o derece severdim. --bir pembe bulutun bir parçasını ağzına atar gibi--)

Sükût u hayal. En önemsediğin şey. Yokmuş meğer.

"ALTIN PENCERE"

O eski 'hayal kırıklığım'a(bulut/sis meseleleri) benzer, hatta onu katmerlendiren etkiyi, o aynı yıkıcı etkiyi, o ünlü masal yapmıştı; "Altın Pencere" masalı. Çocuktum. Çok şaşırmıştım. Bir yer sızlamıştı karnımda. Uzaklarda, tepelerin ardında parıldayan "altın pencereleri" olan o ev. Herşeyi göze alıp yola çıksan, tepeleri aşsan bile olmuyordu. Ulaşamıyorsun. Yok oluyor. "Bile"de değil, yanlış, daha doğrusu; bütün o çabayı göze aldığın, çok yakınlaştığın için, sırf "o yüzden" yok oluyor. O altın pencereler yokmuş meğer. Batan güneşin camlardaki yansımasından ibaretmiş onlar. Ürpertici gelmişti bana. Yakınlaşırsan yok oluyor. Sadece "Uzaktan seyredersen var" olan bişey. Brrr. Çok istediğin için; Yaklaştıkça yaklaştıkça(yaklaştığın için) kaybediyorsun.

Tabi masalda boş bir; "güya teselli" yok da değildi; O geldiğin tepeden bakınca senin kendi evin de "altın pencereli" değil miymiş meğer. Bak bak. Oradan da senin evin öyle, o şekil görünüyormuş. Meğer. Hadi sevin buna. Öyle bitiyordu masal. Sanki evine dönünce altın pencere var.(çok altın sever bir insan gibi mi oldum ama, burda şimdi, değil öyle işin aslı) İllusion/yanılsama ile ilk karşılaşma.("hoşgeldin bebek") Hayal/kuruntu/hulya/aldanma/göz aldanması.

ELAN

İşte yine şehri siliyor. İşi bu. Karşımda. Adım adım. Epeydir bunca kesif olanı yoktu.

Ne yapılır bilmiyorum. Hazır ritüelim yok.(çay mı koysam?) Seyretsen, nesini seyredicen? Bembeyaz. Sadece beyazlık. O bizi seyrediyor. Geldi camlara dayandı. "Gurbetten gelmiş", "yorgun" yolcu: şiirde "beyaz perdeleri, ger yavaş yavaş" diyordu hancı'ya. O ünlü şiirde/şarkıda. İyi bir şey mi yoksa? "Dünyanın rengi"nden, şeklinden yorgun düşmüş zihinlere şifa mı? Bu beyaz, bembeyaz kısa mola?

Olmuyor öyle maalesef. Bir tedirginlik hissi. Derin bir nefes alıyorum. "Sıkıntı" Sadece o. Onca korku filminde tepe tepe kullanılışı boşuna değil. Drakula'nın şatosunun etrafı silme sis, üçyüzaltmışbeşgün. Niye zannediyorsun? Çocuk işi değil bunlar.

Rahmetli Eflatun Abi anlatmıştı;*(bizim mesleğin efsanevi Eflatun abi'si, adını yine bir vesile ile anmıştım burda)*

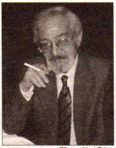
Londra'ya bir çizgi film atölyesinde çalışmak için gitmiş. Gençken, 50'li yılların başlarında. Eflatun abi bir Üsküdar çocuğu. Yurtdışına ilk çıkışı.

O ünlü Londra sis'i.

(şimdilerde artık orada da olmuyormuş o derece yoğun olanı. Kalmadı yani. Oralarda da) Şehrin tenha bir yerinde yürüyormuş.*(ben tabi, o anlatırken Oliver Twist'in yazıldığı dönemin, Charles Dickens'in Londra'sının, çok eski sokaklarını hayal ediyorum. Sanki yine o çok daha eski Londra'da geçermiş gibi bir havası da olan bir sürü başka tuhaf hikaye de anlatmıştı Eflatun abi)*

Herneyse. İşte o "ünlü sis" birden çökmüş.

Elini kolunu göremez olmuş Eflatun abi. Yer kaybolmuş. Ayağını göremiyor. Hem de yabancı, bilmediği etmediği yerler. *(bilmediğin ülkeler bir tür sis yayar zaten)* Beyazlığın ortasında tek başına kalıvermiş. Dillerini de bilmiyormuş. Bir iki bağırmış Türkçe. "Heey, kimse yok mu?" gibisinden. Beklemiş. Hiçbir ses gelmemiş. Sadece çok çok uzaklardan, derinlerden sis sirenleri. Bir müddet, kıpırtısız öylece durmuş. O bembeyazlığın içinde el yordamıyla bir kaldırım benzeri bir çıkıntı bulup çökmüş. Yürüsen hangi yöne yürüyeceksin? Yer, yön mön, herşey kayıp. Yapılabilinecek hiçbir şey yok. Çare yok. Bir sigara yakmış. Sabaha kadar orda, öylece beklemiş.

Eflatun Nuri Erkoç

O derece büyük bir yalnızlık ve tecrit. Hem ürpermiş hem imrenmiştim. Benzersiz bir tecrübe olmalı. Issız adadan beter. Elsiz ayaksız, sadece bakan bir göz'e dönüşmek. Sadece göz. Baktığın da yok; Baktığın şey. Kendi içine doğru bakan bir göz. Hepsi o.

Yazı biterken. Geceyarısı. Sis aynı kesafette camlarda.

Bu sisin içinde bir de uyku?

İyice koyu/bulanık sularda gezinen balıklar gibi dolaşmak da hoş olurdu belki, çıkıp dışarı. *("çıkma"derdi anenem olsa)*

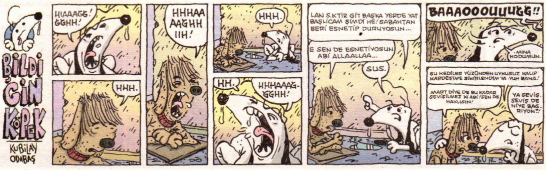
Neyse. Belki başka bir sis'e.

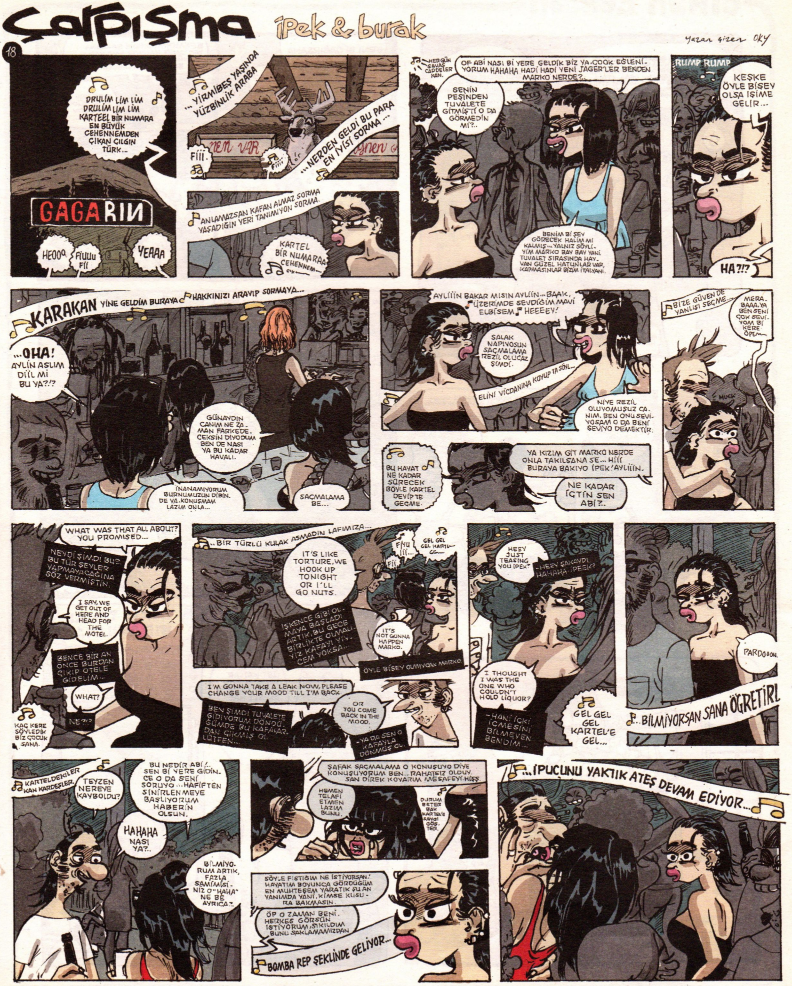
Kısmet.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

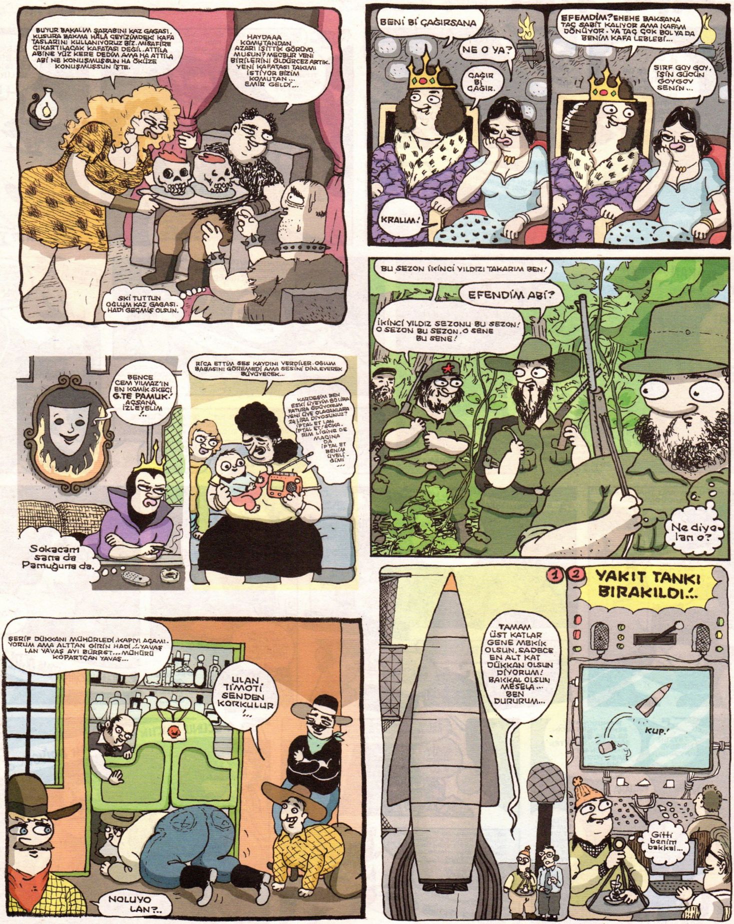
"Zulmet-i beyza: Beyaz karanlık" Tevfik Fikret'in ünlü "Sis" şiirinden.
"Hancı"şiiri: Bekir Sıtkı Erdoğan

engin.ergonultas@gmail.com

Çarpışma
İpek & burak
Yazar çizer OKY
DRULİM LİM LİM DRULİM LİM LİM KARTEEL BİR NUMARA EN BÜYÜK CEHENNEMDEN ÇIKAN ÇILGIN TÜRK...
GAGARIN
HEOOO
FIULU FİÍ
YEAAA
...YİRMİBEŞ YAŞINDA YÜZBİNLİK ARABA
FİÍİ..
...NERDEN GELDİ BU PARA EN İYİSİ SORMA...
ANLAMAZSAN KAFAN ALMAZ SORMA YAŞADIĞIN YERİ TANIMIYON SORMA.
KARTEL BİR NUMARA CEHENNEM...
HER GÜN SAVAŞ CADDELER KAN.
OF ABİ NASI Bİ YERE GELDİK BİZ YA. ÇOOK EĞLENİYORUM HAHAHA HADİ HADİ YENİ JÄGER'LER BENDEN MARKO NERDE?..
SENİN PEŞİNDEN TUVALETE GİTMİŞTİ O DA GÖRMEDİN Mİ?..
BENİM Bİ ŞEY GÖRECEK HALİM Mİ KALMIŞ... YALNIZ SÖYLİYİM MARKO BAY BAY YANİ. TUVALET SIRASINDA HAYVAN GÜZEL HATUNLAR VAR, KAPMASINLAR BİZİM İTALYANI.
RUMP RUMP
KEŞKE ÖYLE BİŞEY OLSA İŞİME GELİR...
HA?!?
KARAKAN YİNE GELDİM BURAYA HAKKINIZI ARAYIP SORMAYA...
...OHA! AYLİN ASLIM DİİL Mİ BU YA?!?
GÜNAYDIN CANIM NE ZAMAN FARKEDE. ÇEKSİN DİYODUM BEN DE NASI YA BU KADAR HAVALI.
İNANAMIYORUM BURNUMUZUN DİBİNDE YA. KONUŞMAM LAZIM ONLA...
SAÇMALAMA BE...
AYLİİİN BAKAR MISIN AYLİİN... BAAK, ÜZERİMDE SEVDİĞİM MAVİ ELBİSEM HEEEEY!
SALAK NAPIYOSUN SAÇMALAMA REZİL OLUCAZ ŞİMDİ.
ELİNİ VİCDANINA KOYUP TA SÖYL...
NİYE REZİL OLUYOMUŞUZ CANIM. BEN ONU SEVİYOSAM O DA BENİ SEVİYO DEMEKTİR.
BU HAYAT NE KADAR SÜRECEK BÖYLE KARTEL DEYİP TE GEÇME.
YA KIZIM GİT MARKO NERDE ONLA TAKILSANA SE... Hİİİ BURAYA BAKIYO İPEK! AYLİİİN.
NE KADAR İÇTİN SEN ABİ?..
BİZE GÜVEN DE YANLIŞI SEÇME...
MERABAAA, YA BEN SENİ ÇOK SEVİYOM Bİ KERE ÖPEM...
MUCK
WHAT WAS THAT ALL ABOUT? YOU PROMISED...
NEYDİ ŞİMDİ BU?.. BU TÜR ŞEYLER YAPMAYACAĞINA SÖZ VERMİŞTİN.
I SAY, WE GET OUT OF HERE AND HEAD FOR THE MOTEL.
BENCE BİR AN ÖNCE BURDAN ÇIKIP OTELE GİDELİM...
WHAT?
NE?!?
KAÇ KERE SÖYLEDİK BİZ ÇOCUK SANA.
..BIR TÜRLÜ KULAK ASMADIN LAFIMIZA...
IT'S LIKE TORTURE, WE HOOK UP TONIGHT OR I'LL GO NUTS.
İŞKENCE GİBİ OLMAYA BAŞLADI ARTIK, BU GECE BİRLİKTE OLMALIYIZ KAFAYI YİYCEM YOKSA...
FİYU İİİ... FİÍ..
GEL GEL GEL KARTEL GE...
IT'S NOT GONNA HAPPEN MARKO.
ÖYLE BİŞEY OLMIYCAK MARKO.
I'M GONNA TAKE A LEAK NOW, PLEASE CHANGE YOUR MOOD TILL I'M BACK.
BEN ŞİMDİ TUVALETE GİDİYORUM DÖNDÜĞÜMDE BU KAFALARDAN ÇIKMIŞ OL LÜTFEN...
OR YOU COME BACK IN THE MOOD.
-YA DA SEN O KAFAYLA DÖNMÜŞ OL.
HEEY JUST TEASING YOU İPEK?
-HEEY ŞAKAYDI.. HAHAHA İPEEK?
I THOUGHT I WAS THE ONE WHO COULDN'T HOLD LIQUOR?
-HANİ İÇKİ İÇMESİNİ BİLMEYEN BENDİM...
GEL GEL GEL KARTEL'E GEL...
PARDOOON.
...BİLMİYORSAN SANA ÖĞRETİRL
KARTELDEKİLER KAN KARDEŞLER.
TEYZEN NEREYE KAYBOLDU?
BU NEDİR ABİ!.. SEN Bİ YERE GİDİNCE O DA SENİ SORUYO... HAFİFTEN SİNİRLENMEYE BAŞLIYORUM HABERİN OLSUN.
HAHAHA NASI YA?..
BİLMİYORUM ARTIK, FAZLA SAMİMİSİNİZ O "HAHA" NE BE AYRICA?..
ŞAFAK SAÇMALAMA O KONUŞUYO DİYE KONUŞUYORUM BEN... RAHATSIZ OLDUYSAN DİREK KOYARIM MESAFEYİ. HİŞŞ.
HEMEN TELAFİ ETMEN LAZIM BUNU.
DURUM BETER BAK KARTEL'E SAYGI GÖSTER.
SÖYLE FISTIĞIM NE İSTİYORSAN! HAYATIM BOYUNCA GÖRDÜĞÜM EN MUHTEŞEM YARATIK ŞU AN YANIMDA YANİ. KİMSE KUSURA BAKMASIN.
ÖP O ZAMAN BENİ. HERKES GÖRSÜN İSTİYORUM, SIKILDIM BUNU SAKLAMAMIZDAN
BOMBA REP ŞEKLİNDE GELİYOR...
...İPUÇUNU YAKTIK ATEŞ DEVAM EDİYOR...

cihan ceylan

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

BABA PARMAĞI

"Sen ne yiyorsun?" dedi. İşaret parmağı, soruyu sorduğu kişinin yüzünü gösteriyordu. Belli ki bu parmak cevabı alıncaya kadar gerginliğini koruyacaktı. Vakit ilerliyordu, parmak sabırsızdı, cevap bir türlü gelmiyordu. Gergin parmak, "Evet!" diyerek acele etmesini istedi. "İskender," dedi tehdit altındaki çocuk. Parmak, şeklini bozmadan yatay olarak kaydı ve diğer çocuğun suratında durdu: "Sen ne yiyorsun?" Diğer çocuk, tecrübeli olduğundan parmak saldırısını hemen savuşturdu: "Ben de İskender." Beklediği cevabı alan parmak, yan tarafa ilerledi ve hafif yukarı kalkarak annenin suratını buldu: "Sen? " "Ben de İskender alayım, ama tereyağsız!" dedi anne. Bütün bu totaliter yönetim biçimi içinde kilo problemini araya sıkıştırmayı başarmıştı anne. Aslında bu parmağın sahibi sinirli falan değildi, sadece bir erkek olarak yönetme alışkanlığını icra ediyordu. Restoranlar, babaların güçlerini görünür hale getirebildikleri mekânlardan biridir. Bu yüzden parmakları "sen" efektiyle ateş eden bir namlu gibidir. Yan masada olmama rağmen bana bile yönelecek kadar kuvvetliydi. Bana, "Peki ya sen?" diye ateş etse, derhal boyun eğer, hemen "İskender" derdim. Parmak, kişilere özel saldırısından kazandığı üç adet iskenderden sonra, büyük taarruza geçti. Bir silecek gibi aile bireylerinin suratlarında dolaşarak içli köfte taraması yaptı. Anne hariç olumlu cevap alınca, saha araştırmasının sonucunu garsona rapor etti: "Şimdi bize önden üç tane de içli köfte veriyorsun." Sonra bu parmak içecek siparişleri için tekrar suratlara doğru kalktı. Garsona biri diet (anne), 4 kola yazdırıldı. Bir maestro gibi yönettiği parmağıyla ailesini besliyordu. Gerçekten etkileyici bir gösteriydi. Bu yüzden kendi siparişlerimin aynı gıdaları içermesi normal sayılmalı. Bana kalırsa, kim bu gösteriyi izlese, önden içli köfte, arkadan İskender yer, aralarda da kola içerdi.

İskenderler geldi. Diyet Anne, ilk lokmayı alır almaz çatalı elinden bıraktı. Eğilip kokladı. Burnunu buruşturdu. Ben de kendi iskenderimi kokladım. Tartışmasız bir biçimde koyun kokuyordu. Bu tür durumlarda sorun çıkarma ihtimali yüksek olan babaya baktım. Dili, dışarı çıkıp dudaklarını yalayarak lezzeti çoğaltmaya çalıştığına göre, onun için bir sorun yok gibiydi. Parmak çocuklarsa, yemeğin lezzetinden bağımsız, beslenmek eyleminin bir an önce sonlanması için çatalla koyunu dürterek vakit geçiriyorlardı. Anne, koyunlarla olan sorununu masanın yöneticisine şikâyet etti. Baba, eşine tabağındaki sorunun koyundan değil, istememesine rağmen dökülen tereyağından kaynaklanabileceğini söyledi. "Neyse ne," dedi anne, "ben bunu yemem." Parmaklı Baba, gözleriyle garsonu aradı. Parmak kalkıyor, dedim içimden. Kalktı. Garson derhal geldi (havadaki parmaklara doğru koşulan zor bir meslektir garsonluk). Baba, "Yalnız bu iskenderde tereyağı olmayacaktı," dedi. Suratı, bu büyük hata eğer düzeltilmezse, öfkeyle patlamak üzere hazırda bekliyordu. Garson, "Derhal değiştirelim efendim," deyince patlamaya hazır yüzü, "ha şöyle" anlamında rahatladı. İşler yolundaydı. Tabağımda yatan koyun için ben de parmağımı kaldırmak isterdim, ama üst üste kalkan parmaklarla işletmeyi zor durumda bırakmak biraz gereksiz, daha doğrusu yorucuydu. Garson, kısa bir süre sonra yeni iskenderi getirdi.

Yeni tabak, eski tabaktaki koyunun iki-üç döner bıçağı uzaklığındaki parçalardan oluştuğu için sorunun çözülmeyeceğinden emindim. Merakla sonucu bekliyordum. Merakla sonucu beklerken bakmak konusunda bazen abartıyorum. İlk defa göz göze geldik parmaklı babayla. Derhal başımı eğerek önümdeki koyuna bakmaya başladım. Bir iskendere uzun uzun bakmak kabul edilebilir bir davranış olmadığından, yemek istemediğim halde bir parçayı ağzıma attım. Gerçekten kötüydü, ağzımdaki parça büyüyerek çayır günlerini hatırlatan kokusuyla bir koyuna dönüşüyordu. Bütün halinde yuttum. Üzerine asitli kola gönderdim. Sonucu görmem gerekiyordu, göz ucuyla Parmak Ailesi'ne baktım. Anne, tahmin ettiğim gibi yeni iskenderi de yemiyordu, yüzü buruşuktu. Sonra aniden, buruşmak üzere yüzünün ortasında toplanmış olan organlar birbirinden ayrıldı. Kaşlar, alnın ortalarına kadar kalkarken, gözler en büyük hacmine ulaştı. Diyet annenin parmağı, yeryüzüne dimdik, göz hizasına kadar kalktı. Babanın parmağı bu denli başarılı ve yeterliyken, onun parmağını görmeyi beklemiyordum. Sonra ağzından bütün bu hazırlıkları açıklayan kelimeler fırladı: "Hayır Kerem! O yemeği bitirmeden kalkamazsın!" Kerem, sandalyenin en kenarına kadar kaymış, koşma arzusuyla doluydu. Anne, "Sana hayır dedim!" diyerek tekrar uyarınca, götünün sol yarısı sandalyede, sağ yarısı boşlukta, donakaldı.

Sol yarıyı da kurtarmak için bir umutla babasına baktı. Baba, "Sen bilirsin, istiyorsan kalk!" dedi. Kerem boşluktaki yarıyı da sandalyeye aldı. Çünkü kelimelerin dizilişine bakıldığında olumlu bir anlamı olan bu cümle, yüzüne doğru tutulan parmak yüzünden, "Sıkıyorsa kalk!" anlamı kazanmıştı. O an babayla ikinci defa göz göze geldik. Restorandaki oturma planımıza göre, Baba, Kerem ve ben aynı doğru üzerinde yer alıyorduk. Babanın parmağından "Sen!" diye çıkan tehdit, Kerem'in kafasını sıyırarak bana ulaşıyordu. Derhal önüme döndüm. Mecburen koyundan bir çatal daha aldım. Kolayı ilk koyunu eritmek için harcadığımdan, içimdeki kokuyla baş başa kaldım. Sürekli yakalanarak İskender'i bitirmek zorunda kalabilirdim. Hesabı istedim. Kalktım. Parmaklı Aile'ye bakmadan kapıya doğru yürüdüm. Arkamdan bir ses, "Bir dakika bakar mısın?" dedi. Döndüm. Parmağı havadaydı. Kafam, alnımdan başlayarak karıncalanmaya başladı. "Buyrun," dedim. Parmak, kayıp yatay bir konuma geçerek kalktığım masaya yöneldi: "Cep telefonunu unuttunuz." "Ha öyle mi teşekkür ederim," dedim. Bir gün ailemi ben de böyle yönetebilecek miydim?

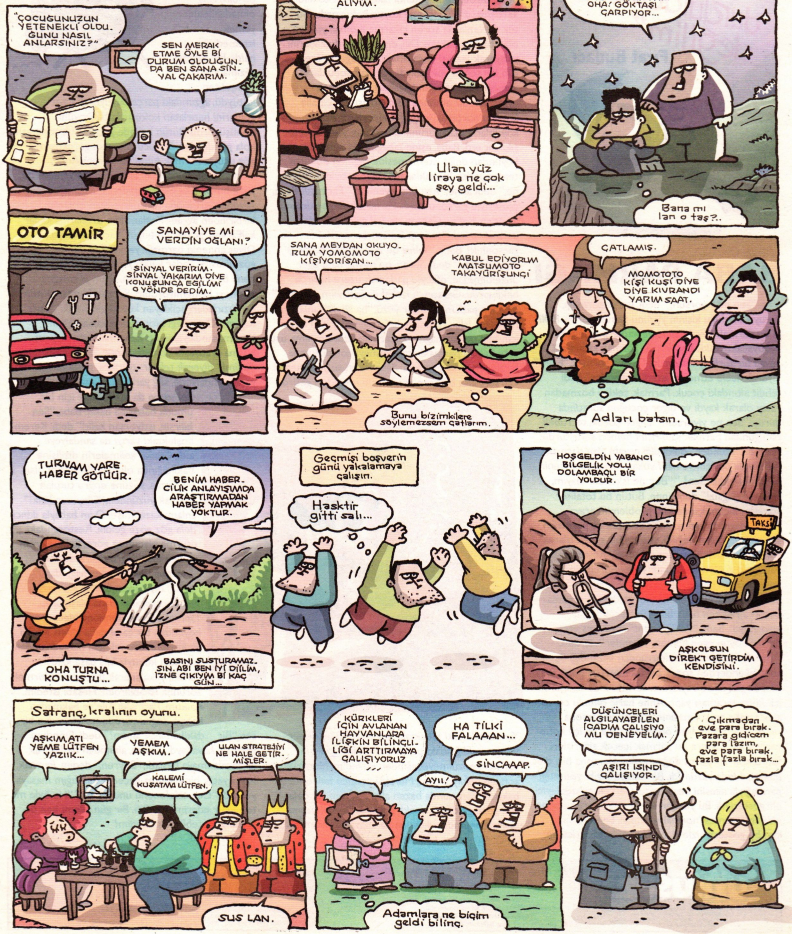
UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 9 MART 2017 | Sayı: 497

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar **MÜESSESE MÜDÜRÜ:** Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

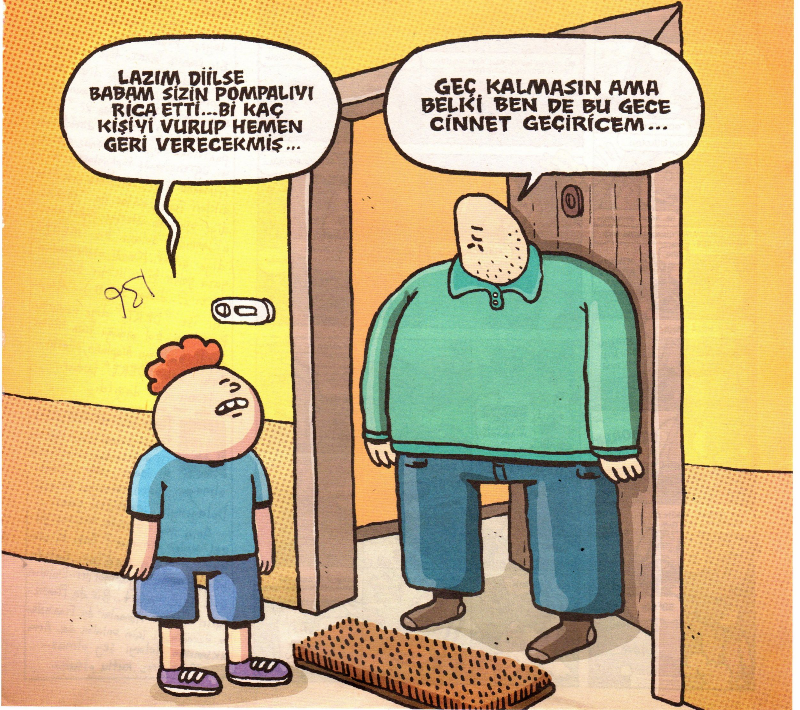
ÖZER AYDOĞAN

UYKUSUZ

2 MART PERŞEMBE
SAYI: 2017/09 No: 496
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

SİLAHLANMA PATLAMASI YAŞANIYOR!
Türkiye'de 20 milyon ateşli silah bulunmasına karşın verilen ruhsat sayısı yalnızca 668 bin…

emrah ablak

Vatandaşa Sorduk : Mart

Fizikıl Yurdayur (34):

Fransızlar "MART" diye osururlar.. Bizde mesela "ZART" diye osurulur... Yani osuruğumuz "ZARRR.." diye başlar.. Bu zil sesidir.. Kokacağı için, bi uyarı olarak alarm çalarız... ZAARRRRRR-T... Ve herkes önlemini alır... Fransızlar ise çok şarap içtikleri için büzüklerindeki hafif buruklukyüzünden "MART" şeklinde osururlar... "Mart kapıdan baktırır, kazma kürek yaktırır" deyişi Fransızcadan gelmektedir.. Bir fransız "MART" diye osurduğunda, odada bulunan diğer fransız kapıyı hafif açarak burnunu dışarı uzatır... Diyeceksiniz ki "Peki ya ingiliz?"... Onlar direktoman pantolona sıçıyorlar.. Henüz osurmayı öğrenememiş toplumlardan biri.. Almanlar ise Fransızlara çok özendikleri için, onlar da "MART" diye osurmak isterler.. Fakat alman aksanından dolayı bu "MERT" diye çıkar.. Kendi osuruğundan gaza gelen bi millettir bunlar.. (Bkz: 2. dünya savaşı).. Araplar ise "DERT" diye osururlar.. Petrolleri bol olduğu için hiçbir derdi olmayan Arapların, ellerindeki tek "DERT" budur..

Konu çok dağıldı..

Teselhüf Kıllıkuş (30):

"Mart kazma kürek yaktırır" lafından anlaşılacağı üzere, sağı solu belli olmayan, güven vermeyen bir aydır. Dolayısıyla negatiftir yani..

Ama mart ayında hiç mi güzel şeyler olmuyor? Tabi ki oluyor... Mesela kediler... Çatıda büyük pompa yapıyorlar.. Onların aşk ayıdır mart.. Bir de Fransızların... Tabi Almanlar da Fransızlara özendikleri için onların da.. Ama aksandan dolayı şey olmaz..

Mart'ınız kutlu olsun...

Melih Gökçek: "Çoluk çocuk pompalı tüfek alıyor…"

NASA, Dünya'ya benzeyen 7 yeni gezegen keşfetti.

Türkiye Uzay Ajansı kuruluyor.

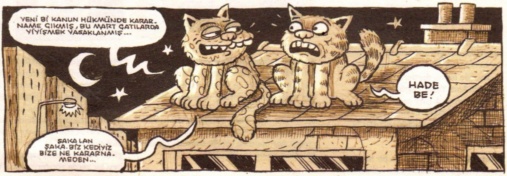

İkinci cemre suya düştü…

Azerbaycan Cumhurbaşkanı İlham Aliyev, karısı Mehriban Aliyeva'yı cumhurbaşkanı birinci yardımcılığı görevine getirdi.

N.S.A
NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında gazetecilere ulaşmak istiyorsanız yapmanız gereken gazetelerin santrallerini aramak, gazetede yayınlanan e mail adreslerine mektup yazmak tabii bir de artık twitter'dan mention atmaktır. Ama **Yeni Türkiye'de** gazetecilere ulaşmanızın tek yolu cezaevlerine eski usül mektup yazmak ve mektubun cezaevi yönetimi tarafından gazeteciye ulaştırılmasını ummaktır. Üstelik **Yeni Türkiye** artık gazeteci tutuklamaları konusunda kendi sınırlarını da aşmış, muhtemelen ülkede tutuklanacak gazeteci kalmadığı için yurtdışından gelen gazetecileri de tutuklamaya başlamıştır. Deniz Yücel, **Yeni Türkiye'nin** ithal gazeteci tutuklularından biri olarak tarihe geçerken, hükümetimiz de muhtemelen tutuklanacak gazeteci açığını kapatmak için yurtdışından gazeteci ithali için çalışmalara başlamıştır.

Normal şartlar altında artık yapacak bir şey kalmadığına inanarak hayatına son veren filozof ve akademisyenler hakkındaki hikayeler genellikle ikinci dünya savaşı yıllarına ait karanlık hikâyelerdir. Yüzlerce yıl sonra bile insanlık Walter Benjamin'i hatırlamaya devam edecek ve hiçbir aklı başında, vicdanı yerinde insan Benjamin'i intihara sürükleyen Nazi rejimi ve Franco işbirliğini haklı çıkartmaya çalışmayacaktır. Ama **Yeni Türkiye** bir yandan gencecik akademisyenlerin intihara sürüklendiği, diğer yandan da yüz binlerce Martin Niemöller'in "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın, yetmesin başımda yaşasın," dediği bir ülkeye dönüşmek üzeredir.

Normal şartlar altında bütün bir siyasi retoriğini halkın iradesi, halkın oyları ve halkın oylarının üzerine ipotek koyan müesses nizama karşı çıkmak üzerine kuran bir siyasi otoritenin, hiç olmazsa göstermelik olarak halkın verdiği oylara saygı duyması beklenir. Ama **Yeni Türkiye'de** halkın iradesi ancak ve ancak yeni müesseslerin istediğiyle aynı şekildeyse irade, halkın oyları ancak ve ancak yeni müesseslere verildiyse geçerlidir. Ve **Yeni Türkiye'de** gökten zembille atanarak **normal şartlar altında** sahiplerini halkın seçmesi gereken koltuklara kurulan hokkabazların bırakın atandıkları makamlardan utanmayı, atandıkları makamın gerçek sahiplerinin bütün uygulamalarını yerle bir ettiğini görebilirsiniz. **Yeni Türkiye'de** halkın iradesi, ancak ve ancak tek bir kişinin iradesiyle örtüştüğünde ciddiye alınır.

Ve yine **normal şartlar altında** halkın iradesi lafını dilinden düşürmeyen aynı siyasetçilerin, halkın arasına karıştıklarında, göstermelik de olsa, hiç ilgilenmiyor ve çözme niyeti taşımıyor olsalar bile halkın dertlerini dinlemeleri beklenir. Ama **Yeni Türkiye'nin** bakanlarının, yaşlı başlı pazarcılardan şikayetin ş'sini duyar duymaz Şener Şen'i kıskandıracak şekilde kaçtıklarını görebilirsiniz.

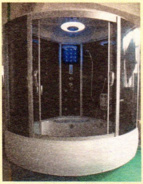
Normal şartlar altında bir halkın çoluk çocuğa varıncaya kadar silahlanmış olması, aklı başında, ahlâkı yerinde herkes için ciddi bir endişe kaynağıdır. Zira bilhassa herkesin öfkeli ve de üstelik silahlı olduğu her bölge için, geçmişteki ve gelecekteki tarih kitaplarının en acıklı sayfalarında esaslı yerler ayırılmıştır. Ama **Yeni Türkiye'de** halkın çoluk çocuğa kadar silahlanmış olması, her nedense üstelik siyasetle uğraşan bir takım zevatı keyiflendirir.

Normal şartlar altında otoriter bir hükümete yalakalık yapmak amacıyla hiçbir kaynak göstermeden, otoriter hükümetin baş yalakaları tarafından üstelik muhalefete ayar vermeye yönelik yapılan provakatif bir haber, otoriter hükümet tarafından ödüllendirilir, haberi kaba etinden uyduran muhabirin düğünü varsa düğünü yapılır, düğününü aç gözlü patronu zaten yapacaksa düğününde beşi bir yerde gönderilir. Ama **Yeni Türkiye'de** artık muhalif olmak kadar yalakalık yapmak da tehlikeli olduğundan yalakalık yapacağım diye uydurulan bir haber bile hükümet tarafından bilinçli olarak yanlış yorumlanarak yalaka muhabir tefe koyulur. **Yeni Türkiye'nin** belki de en iyi yanı, çocuklarını yemeye çok erken başlamış olması ve yalakalık yarışında bayrak sallayanların bile yeri geldiğinde ansızın ıskartaya ayırılabilmesidir.

@baris_uygur

İnsan hayatı maalesef İstanbul - Konya arası bir otobüs yolculuğu gibi. Uyuyorlar, bir iki topkek yiyorlar, arada otobüsün merkezi sisteminden verdikleri tıraş aksiyon filmini izliyorlar, bitmez denilen yol bir anda bitiyor ve insan kendini çok da bulunmak istemediği bir ilimizde buluyor. İnsan hayatı üzücü, insan hayatı kırılgan. Sanki bir tünele giriyorsun ve tünelin diğer ucundan çıktığında saç dökülmesini engellemek için ve yeni saç telleri kazanmak için kullandığınız şampuanın ellerde kıllanma yapıp yapmadığını merak ettiğiniz bir yaşa gelmişsin. Duşun altında, tropik yağmur modunda çalıştırdığınız duş başlığından akan suyun altında, saçlarınıza sürdüğünüz şampuanın vücudunuzdan akıp giderken vücudunuzun değdiği yerlerindeki diğer kılları da güçlendirip güçlendirmeyeceğini, ekstra bir kıllanmaya yol açıp açmayacağını düşünüyorsunuz. Sonuçta saç da kıl, hepsi aynı kıl kökünden çıkıyor. Ya da sadece saçlara özel çalışan kimyasallar mı var şampuanda? Kime sorabilirsin, kime danışabilirsin? İnternette, bazı forumlarda falan kesin vardır ama gerçekten google'a "bioksin şampuan vücut el kıllanma" yazmak istiyor musunuz? Akan suyun altında bütün bunları düşünürken ve saç çıkartan şampuan vücuduma az değsin diye kafanızı eğerek yıkamaya çalışırken belli bir yaşa geldiğinizi, artık o kaygısız ve cahil genç adam olmadığınızı idrak ediyorsunuz. Büyümek, büyüdüğünü anlamak, olgunlaşmak... İnsanın hayatında sihirli bir an.

Apartmanımın arkasında çok büyük alan var. İnsana bakarken "buraya inşaat firması talip olsa ve bir apartman daha dikseler, rezidans falan dikseler, kat maliki olarak bizim bu durumda söz hakkımız var mı ve acaba bize de rezidanstan kat vermek zorundalar mı? Ya da para? Sonuçta apartmanda daire sahibi olarak bahçede de hakkımız yok mu? Onu belediyeden öğrenmemiz lazım" gibi şeyler düşündürtecek kadar çok alan var. Eminim şimdiye kadar en azından bir apartman sakini, mütahit bir tanıdığına bahçeyi gösterip "buraya hiçbir şey olmaz mı? Ufak rezidans gibi?" diye sormuştur. Apartmanları yıkılıp yerine rezidans yapılan ve rezidanstan daire alan tanıdıklarının hikayelerini dinledikçe deliriyorlar ve pisleşiyorlar. Paraya ihtiyaçları da yok, yazlıkları var, düz ekran televizyonları var, insanın bu hayattan isteyebileceği her şeyleri var. Ama bedava bir şeyler dağıtılıyor ve bize vermiyorlar düşüncesi insanı içten içe yiyip bitiren, hayatı cehenneme çeviren bir düşüncedir. İş yerinde de öyle, birisine yeni bilgisayar verirsen herkes ister. Herkes gidip bilişim departmanına "bizim bilgisayarlar da değişecek mi?" diye sorar. İşe yeni başlayan birine normal çalışan bürositi kalmadığı için patron bürositi verilirse o iş yerinin huzuru kalmaz. İnsanlar patron bürositine bakarak biterler, tükenirler, duygusal açıdan yok olurlar. En fazla öğlen arasına kadar bekleyebilirler, sonra mutlaka birisi gidip insan kaynaklarına "bürositler mi yenileniyor?" diye soracaktır. Otuz yaşında – kırk yaşında eğitimli insanlar kart okutarak güvenlikten geçerek girdikleri bu binaların içinde "bürosit" diye diye dolaşır. Kariyer dediğimiz şey budur.

İyi bir iş başardıktan sonra gelen güven patlaması ne kadar kıymetli bir duygu. Maalesef çok sık yaşayamadığımız bir olay. Çünkü adı üstünde, iyi bir iş başarmamız gerekiyor. Her zaman iyi bir iş başaramayabiliriz. Her zaman fırsat çıkmayabilir. Mesela muhasebecisiniz ve bir müşterinizin hesaplarını inanılmaz yaptınız. Çöp vergisi, gelir beyannamesi, akrabaları sigortalı çalışan göstermek falan, hepsini yaptınız. Bazı excel dosyalarını yatakta "ben artık devam edemeyeceğim Murat, biraz uyuyalım istersen» deme noktasına getirdiniz, müşteriniz de bunu fark etti ve sizi aradı, "dostum sen inanılmaz bir muhasebecisin ve bunu biliyorsun değil mi? Bu kadar çok akrabamı sigortalı çalışan göstermene inanamıyorum. Bana bunun imkansız olduğunu söylemişlerdi, ama sen... Bilmiyorum,

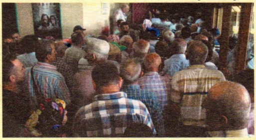
şu an gelir gider beyannamesi dosyasına bakıyorum ve bunu bir insan doldurmuş olamaz diyorum. Adeta bir muhasebe makinesisin, ama duyguları olan bir makine. Sana çocukla en kalitelisinden onsekiz yıllık bir şişe viski gönderiyorum. Kendini biraz şımart. Bunu hakettin. O viskiden bir yudum al ve kendine şöyle de: Ben iyi bir muhasebeciyim" dedi. İşte o an gelen kendine güven duygusu hiçbir şeye benzemez. Hemen seks yapmak isterseniz, etrafınızdakilere şaka yaparsınız, akşam olduğunda ise yatağa mağrur bir şekilde girersiniz. Başarınızın ayrıntıları gözünüzün önüne gelir, o anı tekrar tekrar yaşarsınız, gözleriniz yaşarır. Ama işte her gün olacak bir şey değil. Bu sihirli ana tanık olmak da, onu yaşamak kadar güzel ve ender rastlanan bir olay.

En güzeline, en tatlısına tanık oldum. Siyah kuğu kadar ender, bir o kadar da bambaşka. Kelimeleri bulmakta güçlük çekiyorum.

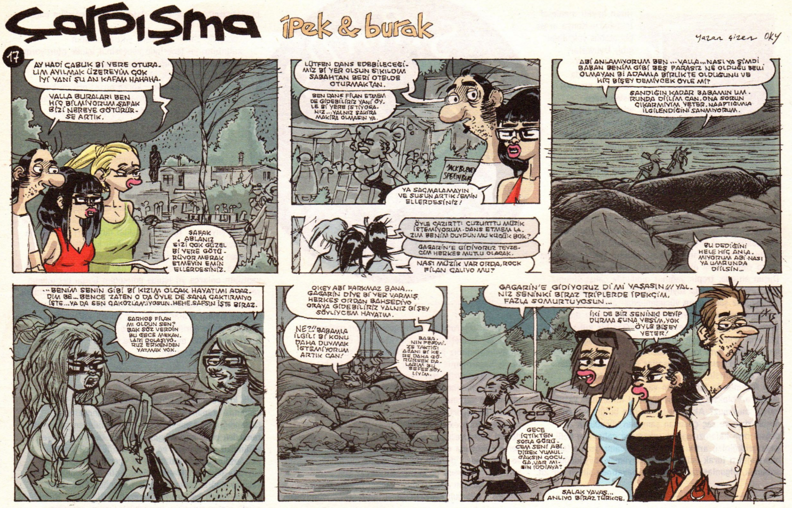
Bir iş için Kadıköy'e inmiştim, daha doğrusu aniden içime "bilgisayara yeni klavye almalıyım" diye bir his geldi. Evde dört tane klavye var, hiç ihtiyacım yok aslında klavyeye. YAZAR KAPRİSİ diyebiliriz. Dünyanın en kötü klavyesine yüzyirmi tl bayıldım bilgisayarcılar pasajında, kredi kartından çektirdim, faturası duruyor. Elimde dev bilgisayarcı torbasıyla, belki de kadınımdan habersiz tavuk döner yerim düşüncesiyle çıktım bilgisayarcılar pasajından. İşte o zaman gördüm onu.

Kepçesiyle binayı yıkmıştı, yıktığı binanın kalıntılarının tepesinde kepçesinin içinde oturuyordu. Kepçe operatörlüğü zaten libidolu bir iş. Libido yüklü bir meslek. Aracın önünden dev metal bir uzantı uzanıyor, kepçe operatörü de bunu elleriyle kontrol ederek binaya vuruyor, yıkıyor, penetre ediyor, adeta kepçesi yardımıyla binayla sevişiyor. Ben olsam binayı yıktıktan sonra kepçeyi 360 derece döndürerek zafer dansı yaptırırım alete. Az önce yıktığı binanın tepesinde, kepçenin içinde oturmuş, bir yandan cep telefonunda açtığı çok kötü tekno müziği dinleyerek Kadıköy'ü izliyordu. O an için şehrin kralı oydu. Binaların yıkıcısı, kepçenin uzanan eli, enkazların üzerinde yükselen güneş. Kepçesinin koltuğunun yanından plastik şişe su çıkarttı, dibinde kalan suyu içti. İçindeki coşkun duyguları daha fazla dizginleyemediği için suyun kapağını kapattı, şişeyi dibinden sıkıştırdı, kapağı hafif gevşetmek suretiyle patlama efekti yaparak kapağı havaya fırlattı. Yazarlık yaptığım onlarca yıl içinde edindiğim bütün betimleme yeteneğimi harcadım az önce. Geriye hiçbir şey kalmadı. Kapak uçarak aşağıda olaylardan habersiz civciv gibi dolaşan halkın oralara gitti, bir adamı kafasından vurdu. Kepçeci gözle görülür bir şekilde mutlu oldu, sevindi. Belki seks kadar değil ama yine de zevk aldığı belliydi. Çünkü o şehrin kralıydı.

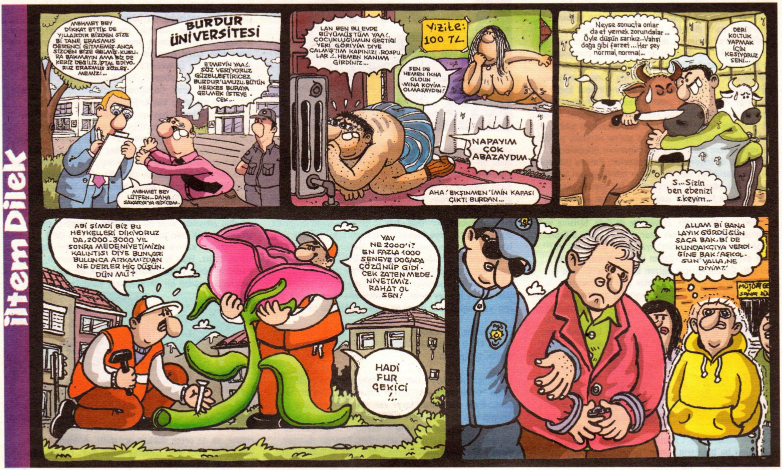
Halk kitlelerinden kaçmayacağız. Kaçtığımız yeter, kendimizi kandırıyoruz. Kaçtığımızı zannediyoruz, saklandığımızı zannediyoruz ama sahibinden saklandığını zanneden evcil hayvan gibi götümüz dışarıda kalıyor, götümüzü görüyorlar, en iyi ihtimalle «çok sevimli ya şapşik», büyük ihtimalle de «gerizekalı galiba bu hayvan» diyorlar. Hangisi daha kötü bilemedim. Hayır, kaçmayacağız. Daha da içine gireceğiz. Fırtınanın gözüne doğru korkusuzca süreceğiz atlarımızı. Kulaklıkla müzik dinlemeyeceğiz, metrobüste kavga edeceğiz, metroda küçük ekranlarda gösterilen kedi videolarını izleyeceğiz, çağrıldığımız bütün düğünlere gideceğiz, facebookda bütün duvarları yıkacağız, bütün akrabaların yazdığı her saçma sapan şeyin altına «çok doğru» ya da «maşallah, güzel kuzenim benim» yazacağız, facebooku dev bir düğüne çevireceğiz. Herkes herkesi tanıyor ama kim akraba kim hemşehri, kim kaçıncı kuşak, her şey birbirine karışacak. Gözlerimizi kıstığımızda dev bir aşırı bol takım elbise ve kuaförden yeni çıkmış kadın saçı olarak görebilmeye başlayacağız dünyayı. Metrobüsün havalandırma sisteminin filtresini alıp presleyeceğiz, çıkan yağı damıtıp şişeleyeceğiz, halkın esansını parfüm diye süreceğiz, o kutlu kokuyu her gün koklayacağız, içimize çekeceğiz. Yeni kimlik kartları dağıtılırken falan daha ilk gününde sabahın altısında nüfus müdürlüğüne gidip sıraya gireceğiz, sonra hallederim, internetten bakarım diye düşünmeyeceğiz. İstanbul dışında, uzay boşluğunda bir yerlerde TOKİ çekilişle daire dağıtıyorsa sabahın altısında onun da çekilişine gideceğiz, sıraya gireceğiz, TOKİ'nin kapıları açılmamış olsa dahi biz insanları kapıya doğru iteleyeceğiz, birbirimize dokunacağız. Bize faydası ne olacak bilmiyorum, büyük ihtimalle bütün bunlar olurken sürecin bir noktasında farkında olmadan bir akrabamızın yanında işe girmiş

oluruz, ya da ortak dükkan açılabilir. Aldığımız belli verdiğimiz belli olur, kafamız rahat olur. Fırtınanın gözündeki sükunet dedikleri budur.

Çarpışma
İpek & burak
Yazan çizen OKY
17
AY HADİ ÇABUK Bİ YERE OTURALIM AYILMAK ÜZEREYİM ÇOK İYİ YANİ ŞU AN KAFAM HAHAHA.
VALLA BURALARI BEN HİÇ BİLMİYORUM ŞAFAK BİZİ NEREYE GÖTÜRÜRSE ARTIK.
ŞAFAK ABLANIZ SİZİ ÇOK GÜZEL Bİ YERE GÖTÜRÜYOR MERAK ETMEYİN EMİN ELLERDESİNİZ.
LÜTFEN DANS EDEBİLECEĞİMİZ Bİ YER OLSUN SIKILDIM SABAHTAN BERİ OTELDE OTURMAKTAN.
BEN DANS FİLAN ETMEM DE GİDEBİLİRİZ YANİ ÖYLE Bİ YERE İSTİYOSANIZ... YALNIZ ŞAKİRA MAKİRA OLMASIN YA.
YA SAÇMALAMAYIN VE SUSUN ARTIK! EMİN ELLERDESİNİZ!
ÖYLE CAZIRTTI CUZURTTU MÜZİK İSTEMİYORUM - DANS ETMEM LAZIM BENİM DUYDUN MU KÜÇÜK BOK?
GAGARİN'E GİDİYORUZ TEYZECİM HERKES MUTLU OLACAK.
NASI MÜZİK VAR ORDA, ROCK FİLAN ÇALIYO MU?
ABİ ANLAMIYORUM BEN ... VALLA... NASI YA ŞİMDİ BABAN BENİM GİBİ BEŞ PARASIZ NE OLDUĞU BELLİ OLMAYAN Bİ ADAMLA BİRLİKTE OLDUĞUNU VE HİÇ BİŞEY DEMİYCEK ÖYLE Mİ?
SANDIĞIN KADAR BABAMIN UMRUNDA DİİLİM CAN. ONA SORUN ÇIKARMIYIM YETER. NAAPTIĞIMLA İLGİLENDİĞİNİ SANMIYORUM.
BU DEDİĞİNİ HELE HİÇ ANLAMIYORUM ABİ. NASI YA UMRUNDA DİİLSİN...
...BENİM SENİN GİBİ Bİ KIZIM OLCAK HAYATIMI ADARDIM BE... BENCE ZATEN O DA ÖYLE DE SANA ÇAKTIRMIYO İŞTE... YA DA SEN ÇAKOZLAMIYOSUN. HEHE. SAFSIN İŞTE BİRAZ.
SARHOŞ FİLAN MI OLDUN SEN? BAK SÖZ VERDİN BU GECE MEKANLARI DOLAŞIYORUZ ERKENDEN YATMAK YOK.
OKEY ABİ FARKMAZ BANA... GAGARİN DİYE Bİ YER VARMIŞ HERKES ORDAN BAHSEDİYO ORAYA GİDEBİLİRİZ YALNIZ Bİ ŞEY SÖYLİYCEM HAYATIM.
NE?!! BABAMLA İLGİLİ Bİ KONU DAHA DUYMAK İSTEMİYORUM ARTIK CAN!
BABANIN PEŞİNİZE TAKTIĞI AJANI Bİ KERE DAHA GÖRÜRSEK DALARIM BU SEFER SÖYLİYİM.
GAGARİN'E GİDİYORUZ Dİ Mİ YAŞASIN!!! YALNIZ SENİNKİ BİRAZ TRİPLERDE İPEKÇİM. FAZLA SOMURTUYOSUN...
İKİ DE BİR SENİNKİ DEYİP DURMA ŞUNA YEŞİM, YOK ÖYLE BİŞEY YETER!
GECE İÇTİKTEN SORA GÖRÜCEM SENİ ABİ. DİREK YUMULÇAKSIN ÇOCUĞA, VAR MISIN İDDİAYA?
SALAK YAVAŞ... ANLIYO BİRAZ TÜRKÇE.

İltem Dilek
BURDUR ÜNİVERSİTESİ
MEHMET BEY DİKKAT ETTİK DE YILLARDIR BİZDEN SİZE Bİ TANE ERASMUS ÖĞRENCİ GİTMEMİŞ. ANCA SİZDEN BİZE GELMİŞ. KUSURA BAKMAYIN AMA BİZ DE KERİZ DEĞİLİZ, İPTAL EDİYORUZ ERASMUS SÖZLEŞMEMİZİ...
ETMEYİN YAA!.. SÖZ VERİYORUZ GÜZELLEŞTİRİCEZ BURDUR'UMUZU. BÜTÜN HERKES BURAYA GELMEK İSTEYECEK...
MEHMET BEY LÜTFEN... DAHA SAKARYA'YA GİDİCEM.
LAN BEN BU EVDE BÜYÜMÜŞTÜM YAA!.. ÇOCUKLUĞUMUN GEÇTİĞİ YERİ GÖRİYİM DİYE ÇALMIŞTIM KAPINIZI. ROSPULAR!.. HEMEN KANIMA GİRDİNİZ...
Vizite: 100 TL
SEN DE HEMEN İKNA OLDUN MINA KOYIM... OLMASAYDIN!
NAPAYIM ÇOK ABAZAYDIM.
AHA! EKŞINMEN'İMİN KAFASI ÇIKTI BURDAN...
Neyse sonuçta onlar da et yemek zorundalar... Öyle düşün sarıkız... Vahşi doğa gibi farzet... Her şey normal, normal...
DERİ KOLTUK YAPMAK İÇİN KESİYORUZ SENİ...
S... Sizin ben ebenizi s.keyim...
ABİ ŞİMDİ BİZ BU HEYKELLERİ DİKİYORUZ DA, 2000-3000 YIL SONRA MEDENİYETİMİZİN KALINTISI DİYE BUNLARI BULUNCA ARKAMIZDAN NE DERLER HİÇ DÜŞÜNDÜN MÜ?
YAV NE 2000'İ? EN FAZLA 1000 SENEYE DOĞADA ÇÖZÜNÜP GİDİCEK ZATEN MEDENİYETİMİZ. RAHAT OL SEN!
HADİ FUR ÇEKİCİ!..
ALLAM Bİ BANA LAYIK GÖRDÜĞÜN SAÇA BAK, Bİ DE KUNDAKÇIYA VERDİĞİNE BAK! AŞKOLSUN VALLA, NE DİYİM?!

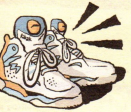
akıl fikir ofisi
Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

Taşınmak

İnsan taşınırken, bahar temizliği yaparken ya da yapması gereken çok önemli işleri ertelemek için deliler gibi evi derleyip toplarken karşısına çıkan eski fotoğraflara, defterlere uzun uzun bakıyor. Bir ayakkabı kutusu bile içinde yıllar evvel çektirip bir kenara koyduğunuz fotoğraflar kadar canlandırabiliyor anıları: Yıllar evvel alınan Bakırköy Sinema 74'te Hayalet filmini seyrettikten sonra çıkışta Reebok'un promosyon adamlarının filmden çıkanlara dağıttığı ödüllü yarışmaya katılmak. Soru "Molly, Sam'in eski eşyalarını nereye saklamıştı?" Reebok kutusuna saklamıştı işte. Bir heves "Belki Reebok kazanırım," diye formu doldurup ayakkabı kutusu şeklindeki sandığa atmak. (Bir yandan da adamlar soruyu bilelim diye yapmadık şey bırakmamış. Soru da çoktan seçmeli ve iki şıklıydı galiba: A) Reebok ayakkabı kutusuna B) Kalorifer kazanına gibi, resmen uydu kanallarındaki keriz söğüşleme yarışmalarındaki sorular gibi.)

Tabii hiçbir kurada bir şey kazanamadığım gibi filmdeki gibi Reebok ayakkabı kutusuna bir şeyler saklayabilmem için yıllar sonra sonunda bana da bir çift Reebok alınmasını beklemem gerekecekti. Reebok Pump. Ayakkabının dilinde pompası var, fıs fıs basıyorsun, konç kısmı hava doluyor. Ben ayakkabının tabanı hava doluyor da o sayede yükseğe sıçrayıp smaç basabiliyorsun zannediyordum da hayâl kırıklığına uğramıştım. Hayır diğer markaların "Bu ayakkabıyı giyersen süper sporcu olursun" goygoyuna kanmamıştım hiç ama Reebok'un Pump'ı şimdi ne bileyim pompalı, teknik destekli falan sanki daha olabilir gibi geldi. Hayır hayat boyu öyle sporcu bir kişiliğim de olmadı, halı saha maçlarda bile gönüllü bek oynayan, toplara gelişine vuran bir adamdım hele basket potasını liseden önce bir tek Ataköy'den geçerken görüyordum.

Ama işte bir şekilde ilk Reebok'ımız diye kutusunu atmamışım, anı kutusu yapmışım. Anı kutusu daha kapağına bakınca neler hatırlatıyor, şaşılacak iş. Filmdeki kutunun içinde ne vardı hatırlamıyorum, şifre mifredir herhâlde de, benim kutudan öyle önemli bir şey çıkmadı. İşte ceket gömlek falan aldığınızda yanında verilen yedek düğmeler, kim olduğunu hatırlamadığım adamların kartvizitleri, eski fotoğraflar, niye kesildiğini anlamak için saatlerce düşündüğüm ama sonra arkasını çevirince gazetenin verdiği müzik seti için Mega Kupon olduğunu fark ettiğim gazete kupürleri falan. "5 kupon yerine Mega Kupon!" reklamını duyunca gaza gelip alıp kuponu kesmişim ama sonrasını getirmemişim. Onun dışında tabii çok mühim ve süper bir fikirmiş gibi alelacele yazılıp saklanmış notlar. Yok, hayatta bir Da Vinci çıkmaz.

En makûl gibi görünen proje apartmanın bodrumundaki bir odaya 4 tane VHS video koyup apartmana kapalı devre sinema filmi yayını yapmak. Videolardan her daireye birer kablo çekilecek, her daire, canı istediğinde, istediği videonun kablosunu televizyonuna takıp film izleyecek. Kapıcı da başka işi yokmuş gibi sabah akşam Videolardaki kasetleri geri sarıp yeniden oynatacak, haftada bir de köşedeki Video kiralama dükkânından 4 yeni film alınıp filmler değiştirilecek. Tabii o zaman TRT'nin kanalları dışında bir de enayi gibi çanak anten alınıp izlenen Magic Box Star 1 var, parlak bir fikir gibi gelmiş, unutmayayım diye bir kâğıda yazıp kutuya atmışım.

Bu daha sadece bir kıytırık kutu. Daha bunun tozlu raflardan çıkarıp silinip kolilere konulacak ve bir sonraki taşınmaya kadar bir daha sayfası açılmayacak okul yıllığı var, ilk romanımı yazdığım Beykoop 1993 ajandası var, dönemin youtube'u olarak düşünebileceğiniz telefon işletmeleriyle ve "gel beri yar gel beri" türküsünün falan olduğu kasetler ve hatta o kasetleri çalmak için kapağı kırık bir Aiwa volkmen bile var. (Aiwa'cı volkmenini her zaman Sony'den üstün tutardı. Niye bilmiyorum. Hâlbuki paramız Aiwa'ya yettiği için Aiwa'cı olmuş insanlardık.)

Kısacası, insan taşınırken, bulunduğu yeri değiştirirken ancak fark ediyor, nereye giderse gitsin orada geçirdiği yılların hep yanında geldiğini / geleceğini. Kutu da önemli değil ha, at kutuyu gitsin, yıllıkta zaten tam "İleride bir baltaya sap olamayacağı bugünden aşikâr dallama" olarak çıkmışım, onu da at. Kasetleri falan fırlat gitsin, çoğu alkışlarla yaşıyorum ya da youtube'da var zaten. Ama ne kadar atarsan at, hepsi geliyor işte yine de seninle beraber. Tabii bunu Kafavis daha dokunaklı söylemiş, şimdi benim harcım değil tekrar etmek ama öyle işte.

Belki de en iyisi taşınmak yerine aidata zam isteyen ve hatta evinizi kendi üzerine yapmak isteyen apartman yöneticisine "Yeter ulan, hayır, aidata zam da yapmıyorum, evi de senin üzerine geçirmiyorum," **diyerek oturmaya devam etmek.**

BeBek KaFası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Boşa islemiş zaman
Bankalar kurulmuş
sırtımdan
Dik dünyayı tırman tırman
Koşulmuşum"
Cahit Irgat

● **Binali bey, biz aktif siyaset yapmıyoruz, lütfen siz de daha fazla kelime esprisi yapmayınız. Yapmayınız. Genç mizahçılar asabi!**

● Tüm yazılar 140 karakter ve katlarından meydana gelmez mi esasen? Aforizma, karizmatik olmasa, Kafka aforizma yazmazdı. Ki sonradan 'kafkaesk' diye sıfat oldu, 'recebesk' diye bir sıfat henüz yok.

● **Sen gideli fazla değişen bir şey yok Yaşar Kemal usta, gene yörük yersiz yurtsuz, gene vizzolar zort atıyor!**

Canım halkım, demokrasiyle parti devletini ayır / Senin ağzına yakışır hayır...

● Geçen perşembe ilk kez Yeni İnönü'de maç seyrettim. Heyecan az olsun diye biraz garanti maçla dödüm stada. Eskisinde maç seyrederken deniz görülürdü, o kayıp acıklı. Ama yeni halinin ışık ve renk cümbüşü de etkileyici. Avrupa maçlarına gideceğim, daha Atiba'yı canlı seyredemedim. (Genk - Gent eşlemesi algı bozuyor, kalabalıkta köylüsün' bulur gibi!

● **"Aşk denen nesneyi biz de biliriz yavrum" demişti Ayhan Işık bir filmde. "Her nesnenin bir bitimi var ama / Aşka sınır çizilmiyor Mihriban" diyor Abdürrahim Karakoç, muazzam şiirinde...**

● Şair Sunay Akın, New York'ta taksiye biner. Şoför, İtalyan asıllıdır. Sunay'a memleketini sorar, Türkiyeli ve Trabzonlu olduğunu söyler Sunay. Trabzon'u duyunca irkilir adam, "Trabzonsporlu musun" der, "Evet" der Sunay. "Arabama ilk kez bir Trabzonsporlu bindi!" der adam. Sunay n'olduğunu anlamaz. Sonra torpido gözünden bir defter çıkarır adam, çeşitli Trabzonspor küpürlerini kesip yapıştırmıştır deftere. Bir Trabzonspor tutkununa denk gelmiştir Sunay Akın. 22 dolarlık taksi ücretini de "Aynı takımdanız" diye almaz adam... (Nihayet Oyuncak Müzesi'ne gittim, orada anlattı bu anıyı Sunay. Müze izlenimleri haftaya.)

● **İki arkadaş var, biri topluluk önünde konuşmakta zorlandığı için terapi görüyor, diğeri ise susamadığı için...**

● Çocukluğumdan beri efsane şairlerimden Cahit Irgat... Ümit Yaşar'ın derlediği, İş Bankası yayınları bir antolojide denk gelmiştim ilk kez Cahit Irgat'ın şiirlerine. 1915-1971 yılları arasında yaşamış, nur içinde yatsın, şu dünyada üç yıl geçirmişim onla beraber! Yukarıdaki alıntı da Irgatın Türküsü adlı şiirinden. İkinci bir dörtlük, aynı şiirden, öyle alternatif oldu ki onu da aktarıyor ve büyük şairi saygıyla anıyorum: "El tarlasında kırıldı beden / Mezar bu fabrika, bu urba kefen / Ben ben değilim artık ben / Soyulmuşum"

● **İkili ismi esprili olabilir. Bunu anlarım. Velakin "YAVRU İLE KATİP" tam nedir bre? Mantar kaşıklayıp mı isim buldunuz nedir?**

"Po
a

● "Tribüne oynamak" niye deyim haline gelip bir eleştri atağı olmuştur, hiç anlamam. Bizzat seyretmeye gelmiş tribüne elbet oynayacaksın. Takımı unuturcasına olursa başka, git tenis oyna o vakit amma tribüne bir ince oynamak, oyuncu stiline dahildir. Manevi doping yasaklanamaz!

● **"Niyet" ile "Akıbet", bir çeşit yin-yang... Çok ayrı şeyler... Gene de, hayalperestin, hayal kırıklığını göze alması gibi, bağ var aralarında...**

● Karitürist Ahmet Yılmaz, tanıştığı bir adama mesleğini
söyler, adamın tepkisi şöyle olur: "Demek o bebekleri çizip
geçiniyorsunuz ha!"

● **Sosyal medya, okeye dönüyor. "Barbaros Şansal, sen gazeteciysen ben değilim" diye bir mesaj. Altında "Abi, Şansal zaten gazeteci değil, sen de gazeteci değilsin ki" diye bir sonraki mesaj. Ve ardından: "Tarabya'da, metroya yakın ev..." N'oluyor tam ya? Yeni bir mizah şekli mi bu yarabbim!?**

● Fabl da bir yere kadar... Tilkiyi tavşanı rahat bırakın... İnsan yine en çok insan hikayesi seviyor...

...i" de işe az gelen ...ın buluşu gibi...

● **Bak, dizi izleniyor pür dikkat... Yeni ve enteresan insan tanıma ihtiyacı, bazan da şöyle karşılanıyor..**

● Çarşaf dergisinde mesaim olmuştu üstad karikatürist Bülent Özdemir ile, 1987 yılında... Haftalardan birinde,kapakta adımı görünce dünyalarım olmuştu... Nur içinde yat Bülent ağbi...

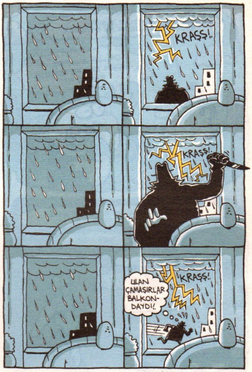
● **"Baba sen delirdin mi?" diye soruyor Müjgan Ferhan Şensoy, "Ben doğuştan deliyim" diyor Ferhan Şensoy. Ortaoyuncular'ın yeni oyunu "Nereye de gidiyor lan bu gemi'yi, o güzelim, görünce insana huzur veren Ses Tiyatrosu'nda izledim. Meraklısı zaten kaçırmaz, meraksızı merak etsin. Padişah'a çok gönderme var, "Yakında maçları Padişah anlatırsa şaşırmam" cümlesi geçiyor. Bir başka cümle: "Fetullah FETÖcü mü, o da belli değil..." Ayrıca Ferhan Şensoy ağbimiz, niye oyundan önce ve arada çalınan şarkılarını albüm yapmaz, yıllar yıllı merak ederim, on numara olmaz mı?**

vedatozdemiro@gmail.com

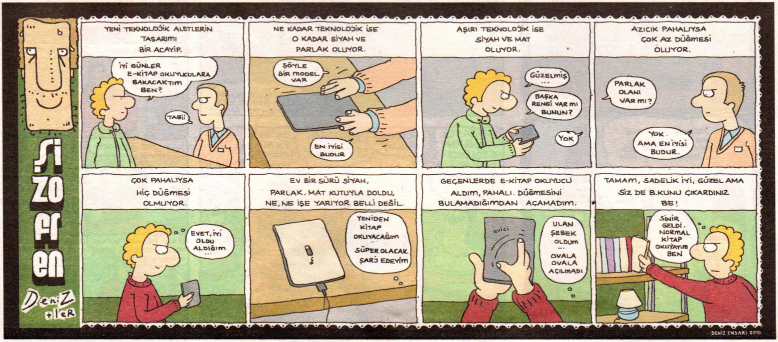

yigit@comic.com

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

GENÇ BUDACI'NIN ACILARI - II

Geçen haftanın özeti: 2015 yılının başlarında kendi sağlığı için endişelenmeye başlayan Budacı, "ot", "kaynatmak", "yarım su bardağı", "ılık ılık", "sabah-akşam" gibi çeşitli zorluklar, Doktor Oz-Osman Müftüoğlu-Canan Karatay üçgeninde yaşadığı kafa karışıklığı ve otların efendisi İbrahim Saraçoğlu'nun ses tonuna dayanamadığından sağlık işini sadece vitamin alarak çözmeye karar verir. Fakat istikrar gerektiren bu kararını yaradılışındaki bazı noksanlıklar yüzünden gerçekleştiremez. 2016 yılının başında uygulamaya karar verdiği alkali su kürü (su+limon+karbonat) ise, ilk haftanın sonunda iş ortağı B'nin dolaptaki son limonu -sorgusuz sualsiz- kendi salatasında kullanmasıyla sona erer. Öfkesi, limonunun yokluğuna değil, zaten işleri yolunda giden B. gibi insanların, iradesi en ufak bir müdahalede kolayca parçalanan insanların çabalarına saygı göstermemelerinedir. O gün bir daha alkali su içmemek üzere dolabın kapağını kapatırken, "Limon hırsızı!" diye bağırır, salatasını büyük bir iştahla tüketen ortağı B.'ye. "Efendim abi?" diye karşılık verir zavallı B., ortağının her sene başında aldığı ama bir türlü uygulayamadığı kararların acısını kendisinden çıkarmasından oldukça rahatsızdır.

Aşağıda, Budacı'nın kim olduğu bilinmeyen bir dostuna yazdığı son mektupları okuyacaksınız. Bu mektupların ilkinde, sağlık işlerini tamamen terk ettiği yetmezmiş gibi kendi sağlığı için uğraşanlara da öfke duymaktadır. Yazdıkları tıpkı bedeni gibi sağlıksız ve tutarsızdır. Her sene ocak ayının ilk günlerinde yazma geleneğini yıkan ikinci mektupta ise Budacı'nın ne kadar zavallı bir insan olduğuna bir kez daha şahit olacaksınız. Mektupları okuduktan sonra onunla aynı duyguları paylaşanlara gelince; onun çektiği zorluklar size güç versin ve akıp giden ömrünüzde bedeninize karşı günah işliyorsanız bu öykü size yol göstersin.

1 Ocak 2017

Bu götler benim ölümüme sebep olacak sevgili dostum. Bir görsen, nasıl da gizliden yürütüyorlar hayatlarını. Oysa beraber içiyoruz, alkol sonrası beraber yürüyoruz diğer alkollere ve artık içilmemesi gereken son alkollere... Sonra aynı saatlerde uyuyoruz. Ben, bir sonraki sağlıksız günü beklerken, onlar uyandıktan kısa bir süre sonra yüzmeye, koşmaya gidiyorlar. Özellikle ortağım B.'nin, fazla alkol alınan geceleri kastederek, "Ne olacak bizim bu halimiz?" diye yakınırken, bir yandan havuzlarda kanat kaslarını geliştire geliştire uçacak kıvama gelmesi sinirlerimi bozuyor. Ne olacak bizim bu halimiz, öyle mi? Sinsiler sizi!

Sevgili dostum, bu sene, geçen senelerin aksine sağlığımla ilgili yeni bir başlangıç yapmayı reddediyorum. Sağlıklı hayatı reddedişin manifestosu olarak da okuyabilirsin bu mektubu. Bunca yıldır başarısızlıkla sonuçlanan sağlıklı hayat denemelerime hiç inancım kalmadı. Her gün tekrarlanması gereken şeyler benim becerimin dışında sevgili dostum. Bütün iradem seferber etsem bile, beynim önce erteleyecek, sonra da tamamen unutma yolunu seçecektir. Karar almamla uygulama başarım arasında bir temassızlık olduğuna düşünüyorum. Kendimle ilgili bir eyleme kalkışacağım zaman belirsiz bir geleceği de göze almak zorunda kalıyorum. Bu inan ki acı verici bir yazgı. Bana kalırsa, belirsizlik denilen zehir insan sağlığına doymuş yağlardan çok daha zararlı. Bundan böyle sağlıklı bir hayat konusunda hiçbir girişimde bulunmayacağım sevgili dostum. Bu kararı almamda şahsi başarısızlıklarım yanında çevremde rastladığım örneklerin de etkisi var. Sürekli spor salonlarına para yatıran yakın dostum U. mesela... Kendisi, yıllardır önden peşin para yatırdığı spor salonlarına bir iki kere gittikten sonra -bir sonraki sağlık buhranına kapılıncaya kadar- gitmeyi tamamen bırakıyor. Onun sayesinde fazla yoğunluk yaşamadan ekstra para kazanıyor spor salonları. Onun sayesinde ferah ferah şişiyor Adonis kasları, pıtır pıtır patlıyor göbek baklavaları. Adam resmen sağlık dünyasının gizli sponsoru olmuş. Sağlıksız ama cömert bir yoldaş. Onun bu acınası halinden ders alıp sağlıksız ama cimri olmayı tercih ediyorum. Ve bitkilermiş, köklermiş, vitaminlermiş, sabah yürüyüşüymüş, koşu bandının iyisiymiş, sırtta üçgen terlemelermiş, portakal suyuymuş, havuzun olimpik coşkusuymuş, işte her ne varsa sağlık adına tümden bırakıyorum. Sağlıksız ama rahat bir hayata "Merhaba!" diyorum. Bu konuda o kadar netim ki, bundan böyle sabahlara kadar içip ertesi gün sağlık coşkusuna kapılan sinsi arkadaşlarımla –başta sevgili ortağım B. olmak üzere- dışarı çıkmama kararını vermiş bulunuyorum. Özellikle B. diyorum, çünkü kendisi, sağlıklı bir hayat için çabalamayı bırakmamın en büyük sebeplerinden biridir. Fazla uzatmak istemiyorum, ama B'nin beni çileden çıkaran son numarasını anlatayım da ne demek istediğimi anla. Ortağım B., son üç aydır kahvaltısını evde yapmak yerine işyerinde yapmayı tercih ediyor. Ben işe geldikten yaklaşık yarım saat sonra teşrif ederek, mutfak masasında tam karşıma oturuyor. Çantasından içinde 3 adet haşlanmış yumurta olan bir torba çıkarıyor. (Bu arada, her sabah yaşanan bu yumurta ritüelinin öncesinde her gün aynı

saatte kalktığını, dişlerini aynı sürede fırçaladığını, olimpik yüzme havuzuna gidip aynı kulvarda aynı mesafeyi yüzdüğünü, çıkışta aynı kahveciden aynı kahveyi aldığını ve bu sinir bozucu monotonluğun ve dakikliğin hayatının her anına yayıldığını belirtmeliyim.) Öfke dolu bakışlarıma aldırmadan torbadan çıkardığı yumurtaları masanın kenarına vurarak çatlatmaya başlıyor. Niçin öfkelendiğimi anlayamadıysan sevgili dostum, yumurtaların masada çıkardığı seslerin aynı ritimde ve aynı vuruş sayısında (yumurta başına 5 vuruştan toplam 15 vuruş) olduğunu söyleyeyim. Her sabah tam 15 vuruş! Hâlâ, "Ne var bunda, olabilir..." diyorsan, ortağım B.'nin bu yumurtaların sadece sarılarını yediğini (ağza tek başına atıldığında talaş gibi boğaza yapışan o sarıları düşün!) ve beyazları çöpe attığını ekleyeyim. Bu, beni delirtiyor sevgili dostum! Bu istikrar ve lezzetsizlik beni delirtiyor! Yumurtanın sarısına olan inancı ve beyazı böylesine rahat gözden çıkarması beni delirtiyor! O, üç yumurtanın sarısıyla günlük protein ihtiyacının tamamını karşılarken, ben, her sabah maruz kaldığım 15 darbeyle öfkeden deliriyorum. Günün birinde, ya her vuruşta ikiye katlanan ve 15'incide artık patlayan bir öfkeyle tıpkı yumurtasının sarısı gibi boğazına yapışacağım, ya da yumurtaların beyazı gibi kendimi yok sayacağım!

Ah sevgili dostum, olayın boyutuyla öfkemin boyutu arasında bir orantısızlık olduğunu düşünüyorsun muhtemelen. Ortağım B. yüzünden küçük hesaplar yapan, basit olayları büyüten bir insan olarak algılanmak beni nasıl öfkelendiriyor tahmin bile edemezsin. İnsan, konu limon ve yumurta olunca büyük resmi anlatmakta zorlanıyor.

4 Mart 2017

Sevgili dostum, sana sadece her sene ocak ayında yazmayı adet edinmişken bu mektubun seni şaşırttığını tahmin ediyorum. Bu sefer karar almak için 2018'i bekleyemedim. Olaylar ilk defa benim yönlendirmem olmadan kendiliğinden gelişti. Son iki ay içinde başıma neler geldi bilemezsin. Ufak bir çarpıntı yüzünden gittiğim bir doktor, holter denilen bir cihazla yapılan takibin sonucunda tansiyon hastası olduğumu ve -daha yaşım kırka bile varmamışken- her sabah tansiyon ilacı almam gerektiğini açıkladı. Üstüne üstlük kolestrolüm fil ayaklı yaşlı teyzelerle yarışacak düzeydeymiş. Bu haberi alınca nasıl telaşlandım sana anlatamam. İnsan, gerçeklerle yüzleşince karar almak için yeni bir yılı bekleyemiyor. İki ay önce, yarım kalmış sağlık ataklarımdan öç alırcasına sana yazdığım o talihsiz mektubu düşündükçe kendimden utanıyorum. Ne kadar çiğ düşüncelerim varmış, ne kadar yersiz öfkelere kapılmışım ve özelikle sevgili ortağım B.'ye karşı ne kadar haksız yargılarda bulunmuşum. Basit bir yumurta soyma mevzusundan yola çıkarak, altı boş olmasına rağmen kelimelerin gücünden faydalanarak coştukça coşmuşum. Elbette her sabah yüzen bir insan olarak yumurtanın sarısını yiyecek adam. Elbette sporun ardından işe gelirken hep aynı yerden hep aynı kahveyi alacak. Ne var bunda? "Aynı yer" diyerek sıkıcı göstermeye çalıştığım şeyin adı "yolumun üstü", "aynı kahve" diyerek takıntı süsü vermeye çalıştığım şeyin adı da "sevdiğim kahve" olması sakın!!! Ah sevgili dostum, insanları ne kadar çabuk yargılıyor ve mahkum ediyorum. Belki de insanları küçümseyerek kendi eksiklerimi gizlemeye çalışıyorum. Normal hayatları anormal göstermeye çalışarak zeki bir insan havası yaratmaya çalıyorum. Ama artık anladım ki ben tam bir geri zekalıymışım. Kolestrolü tavan yapmış, yüksek tansiyonlu bir gerizekalı! Yaklaşık iki haftadır doktorun verdiği tansiyon ilacı dışında Omega-3, B vitamini, alkali su içmeye başladım. Kendimi şimdiden daha sağlıklı hissediyorum. Bunların dışında öyle bir takviye daha alıyorum ki, ne olduğunu hayatta tahmin edemezsin. İçeriğindeki peptitler sayesinde kolestrol ve kan basıncını düşüren, üstelik B vitamini yönünden bulunmaz bir nimet desem? Tahmin edemedin değil mi? Peki, her sabah zahmetsizce, hiç uğraşmadan önüme geliyor desem? Evet dostum, yumurta beyazı! Sevgili ortağım B'nin sarılarını kendine ayırdıktan sonra bana sunduğu, böylelikle ortaklığımızı sağlık yönünden de pekiştirdiğimiz yumurta beyazı! Görsen, daha iki ay önce beni öfkeden delirten ortağım B. ile nasıl uyum içindeyiz. Yumurtaların masada çıkardığı sesler benim için artık öfkenin değil neşenin sesi, adeta sağlıklı bir hayatın ritmi... Sevgili ortağım B., her gün yumurta beyazı verdiği yetmiyormuş gibi dün bir de müjdeli bir haber verdi bana. Her sabah gittiği havuza onun referansıyla yazılırsam yüzde 30 indirim alabiliyormuşum. Çok iyi! Resmen "fırsat bu fırsat" denilebilecek bir şans! Yüzme, kardio açısından da en iyi spor, diyorlar. Yediklerine dikkat edip her gün yüzersen, ne tansiyon kalır ne kolestrol, hızla toparlanırsın, diyorlar. Hadi bakalım, inşallah!

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Bir kılı kırk pay ederler/ Birin yol tutup giderler"
Pir Sultan Abdal

GELİNCİK
Gece.
Dışarda hırçın kedi avazlarından; sırf sesten olma bir bahar. (berdevam, sabahlara kadar) Sırf ses. Başka bir emare yok. Dallar çıplak. Hafif yağmur. Tıpırtılar. Sokak lambasının ışığında ışıl ışıl kıpırtılar. Pencereyi açıyorum. Onca vaveyla arasında dahi, birden durup, kafalarını kaldırıp hepbirden yukarı bakıyorlar. O kulaklar. *(herşeye de bakarlar–merak kumkumaları–)* Bir tanesi, araba üzerinde öyle bana bakarken bakarken, o bir anlık dalgınlığında az kaldı enseyi kaptırıyordu. Son anda kurtuldu. (Hiç görmediği etmediği, seçip karar vermediği birinden çocuk yapmak)

Benim baharım, (kişisel baharım yani) ilk gelinciğe rastladığımda. Tek bi tane de olur. İşte o zaman. O, narin, incecik saplı zarif çiçek. Başımı döndüren, sarhoş eden o kırmızı. Kıpkırmızı.(belki üç beş "kıp" daha eklense dahi başına yine de anlatılamaz bir kırmızı) Nasıl bir "kırmızı" allahım o? İşte onu; öyle kendini rüzgara bırakmış uçuşan, akıl alan, yarı saydam, çıldırtıcı kıpkırmızı incecik etekleriyle görünce. Öyle usul usul salınırken. Apışıp kalırım. Aklım uçar. İçim hoplar. (çarpıntılar)
Ansızın, "Tek çiçekle bahar" gelir. Ama işte. Hayat zor. Her mucizevi güzellik gibi o da aynı. Ele geçirilemez. Kırılgan. Uçucu kaçıcı. Yutkunarak seyredeceksin. Kopartılmaz. Kopartsan da eve götüremezsin. Bir başkasına veremezsin. Ölür.
Solup gider. O incecik, yarı şeffaf, kırılgan, sedefli kıpkızıl etekler söner/solar avuçlarında. Can verir. Daha koparttığın an. Ellenmez o. Uzaktan sevilir.
Narin/nazenin, (sanki bir ince hastalığa mı tutulmuş) o zayıf, güzel, çelimsiz kırmızılı gelin. Rüzgardan, iri bir yağmur damlasından dahi zarar mı görebilir? İçimiz titrer. (Aman ona bişey olmasın) Kalbi hızlı hızlı çarptıran, o çıldırtıcı sadelik. Saflık, masumiyet.
Bir kırılgan fakir fukara güzelliği. Kenarlarda köşelerde, dağda bayırda. Zengin salonlarında yok. Malikhanelerde. Nakışlı vazolarda. Karun olsan olmaz.
Ölümlü olmaklığımızın, (fani'liğimizin, geçiciliğimizin) kıpır kıpır, uçuşan bir dalgalı aynada; bir kanlı aynadaki aksi. Kan kırmızı bir ayna. Bir varmış bir yokmuş'un tatlı kırmızısı. Hiç'in.
Bir kokusu bile yok. Yok ki, hatırlayasın. Ortalıkta olmadığında. Karda kışta. Sürüp sürüştüresin.
Şurubu? Bana ayıp bişey gibi geliyor. Utanıyorum.(kelebek yağıyla da kızartma...)

Herneyse. Bahar geliyor... Geçiciliğimizi geçiştirelim. Unutalım bir an. O sihirli gelin'e tekrar rastlamak umuduyla...

"Hele bir ballansın böğürtlen dikenleri!/ Gelincikler bedava,/ Gökler sahipsiz/ Bahçeler zilzurna.." Bedri Rahmi Eyüboğlu

BİR VİDEO
Bir at.
Atı, araba yıkama servisine götürmüşler. Şiddetli tazyikli su püskürtüyorlar. O soğukta. Soğuk suyla. Hayvanın karnına, apış aralarına, hassas yerlerine. İrkiliyor. Bacağı titriyor, kasılıyor. Bunlara bakıyor yan gözle.(neyse kafasına doğru sıkmıyorlar, o da bişey)
At o. Araba değil. Daha önce taşıt olarak kullanıldı. O doğru. Arabalardan önce. Oradan mı geldi aklınıza bilmiyorum. Ama bi da yapmayın. Canlı o. Senin benim gibi. Metalin üzerinde kurumuş/ katılaşmış kirler kalıntılar dahi çıksın diye, o derece sert, ona göre; o derece şiddetli tazyikli suyla. O kalıntıyı itip kopartacak bir şiddet. Oğlunu öyle yıkar mısın? O da aynı. Onun da annesi öyle yıkamaz. Canlı'ya cansız muamelesi bir yana, cansız'a canlı muamelesi yap. Tam tersini. Taş'a, toprağa, tahtalara, eşyalara. Canlıymış gibi. Saygıyla, özenle, rikkatle, sevgiyle yaklaş. İncitmekten çekinir gibi bas yere. Öyle yaparlarmış bu topraklarda. Geleneğimizde var. Üstüne örterken yorganı, su içerken bardağı, bastıkları toprağı, halıyı, hasırı öperlermiş. Sevgiyle. Şükranla.
Peki bir büyükbaş hayvana nasıl davranılır? Bir usulu adabı varmış onun da tabi:
"Öküzün damını alçacık yapın/ Yaş koman altına kuruluk serpin/ Koşumdan koşuma gözlerin öpün" bu şekil tarif ediyor işte, büyük Pir Sultan Abdal. Beşyüz sene önce.

BİR RESİM
Gülmekten ölecekmişiz.
Öyle bir şey yazıyordu. Ya da "bayılacaksınız" belki. Bir galeri. Bir gazetenin internet sitesi. Resimlerden birinde (en komiği diye de onu seçmişler, ilk sunum kutusunda o): Bir Afrika ülkesinin köyü. Köy meydanı. Toz, toprak çamur. Arka planda sazdan çamurdan koni külahlı kulübeler. İşte o meydanda, yine sazları çamurla kaplayıp, çamurdan bir bilardo masası yapmış gençler. Yeni yetmeler. (giysileri fakir bir ortadoğu ülkesi gençlerinin aynı) Düzleştirmişler ellerinden geldiğince çamuru. Delikler falan tamam, bir bilardo masasının benzeri.

Claude Monet: Gelincik Tarlası

Tek bir pürüz dahi olmaması gereken o masa. Yine mümkün olduğunca düz dallar ellerinde. Düzeltmişler. Onlar da olmuş ıstaka. O aynı bilinen vuruş pozisyonunda ciddi eğilmiş bir delikanlı. Masanın etrafı genç dolu. Toplar da yine etraftan toplanmış bir takım meyvalardan. Tam yuvarlağa yakın bilmediğimiz. İrili ufaklı meyvalar. Büyük bir erik gibi kimileri. İşte bu sahneye gülmekten ölecekmişiz.
"Bakın ne yaptık" "ne matrak di mi" gibisinden bir acı bir alayla olsun baksalar. Onlar da gülümseseler. Eh hadi biz de, gülmesek de bir buruk tebessüm ediverelim.
Benim kanım dondu. Yüzlerde(hepsinde ama, aynı) çaresiz, başlarına geleni derinden kavramış, kaygılı, aşağılanmış insan ifadeleri. Acı. Kameraya bakıyorlar. Toprağının altı üstü, her çeşit zenginliklerle dolup taşan o bereketli kıtayı yüzyıllarca yüzyıllarca. Kanını iliğini emip emip kendilerini aç sefil, köle edenlerin müsebbibi oldukları o ifade. Eh globalleşme de var. Efendilerin kültürü heryanda. Senin benim gibi onlar da oynamak istiyorlar. Onların payına düşen bu. Tam bir ahmak gibi buna mı güleceğiz?

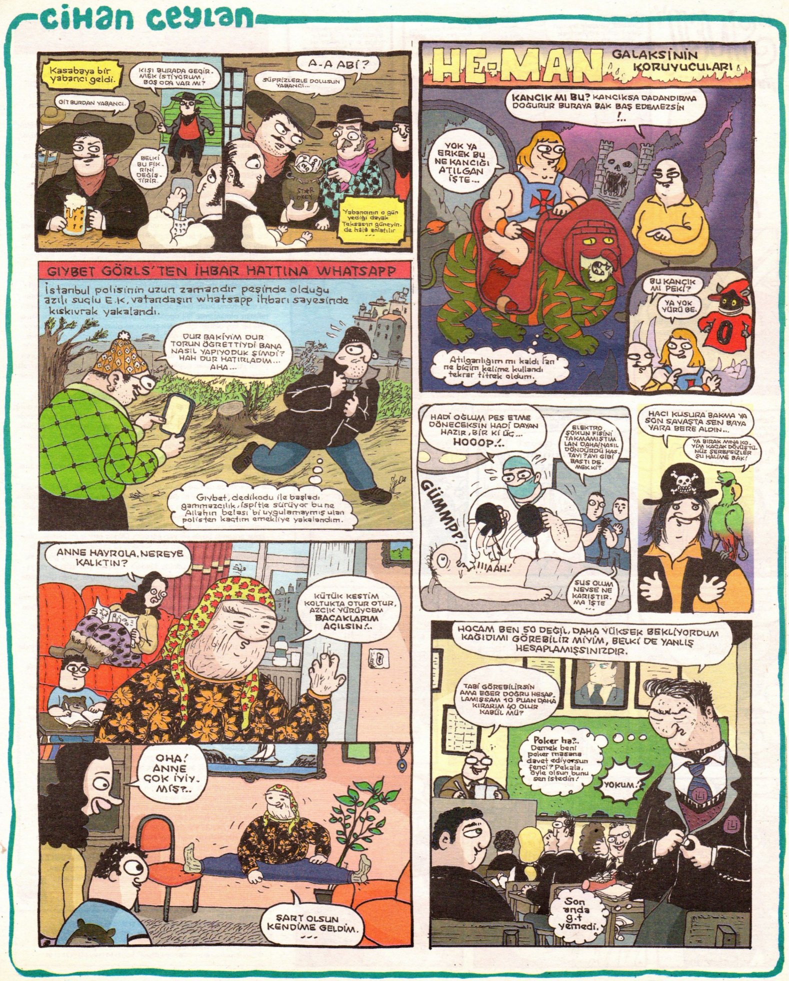
Gülmek, güldürmek falan filan.. İnce işler...

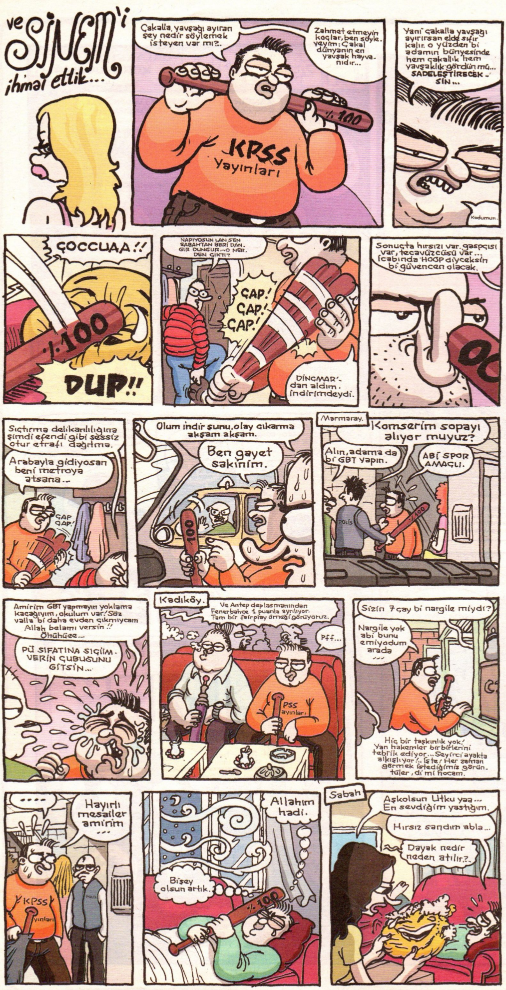
Biri Laotse'den(Çinli bilge), diğeri Nabi'den iki alıntıyla bitireyim. İlk duyduğumda bu gülme, güldürme mesleğini icra eden biri olarak irkilmiştim. Laotse şöyle demiş;(binlerce, binlerce yıl önce)
"zeka seviyeleri düşük insanlar Tao'yu duyarlarsa gülmekten katılırlar; zaten, eğer akılsızlar Tao'ya gülmeyecek olsaydı Tao olmazdı."
"Gülünç zannettiğimize gülerken, onu işaret edip, insanları da ona güldürürken, farkında olmadan gülünç duruma düşme"yi de işaret ediyor.
Aşırı dikkat gerektiriyor bizim meslek.
Urfa'lı büyük şairimiz Nabi(*1642/1712*) de "Hayriye" adlı ünlü öğütnamesinde, bu işlerin(latife, şaka, nükte işleri) incelik gerektirdiğine dikkat çekmiş, şöyle demişti; "Latifenin bir yanı yanar ateş gibidir."

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerim...

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan
Kasabaya bir yabancı geldi.
KIŞI BURADA GEÇİRMEK İSTİYORUM, BOŞ ODA VAR MI?
GİT BURDAN YABANCI.
BELKİ BU FİKRİNİ DEĞİŞTİRİR.
A-A ABİ?
SÜPRİZLERLE DOLUSUN YABANCI...
Yabancının o gün yediği dayak Teksas'ın güneyinde hâlâ anlatılır ...
GIYBET GÖRLS'TEN İHBAR HATTINA WHATSAPP
İstanbul polisinin uzun zamandır peşinde olduğu azılı suçlu E.K, vatandaşın whatsapp ihbarı sayesinde kıskıvrak yakalandı.
DUR BAKİYİM DUR TORUN ÖĞRETTİYDİ BANA NASIL YAPIYODUK ŞİMDİ? HAH DUR HATIRLADIM... AHA...
Gıybet, dedikodu ile başladı gammazcılık, ispitle sürüyor bu ne Allahın belası bi uygulamaymış ulan polisten kaçtım emekliye yakalandım.
ANNE HAYROLA, NEREYE KALKTIN?
KÜTÜK KESTİM KOLTUKTA OTUR OTUR, AZCIK YÜRÜYCEM BACAKLARIM AÇILSIN!..
OHA! ANNE ÇOK İYİYMİŞ?..
ŞART OLSUN KENDİME GELDİM. ...
HE-MAN GALAKSİNİN KORUYUCULARI
KANCIK MI BU? KANCIKSA DADANDIRMA DOĞURUR BURAYA BAK BAŞ EDEMEZSİN !..
YOK YA ERKEK BU NE KANCIĞI ATILGAN İŞTE...
Atılganlığım mı kaldı lan ne biçim kelime kullandı tekrar titrek oldum.
BU KANCIK MI PEKİ?
YA YOK YÜRÜ BE.
HADİ OĞLUM PES ETME DÖNECEKSİN HADİ DAYAN HAZIR, BİR Kİ ÜÇ... HOOOP!..
ELEKTRO ŞOKUN FİŞİNİ TAKMAMIŞTIM LAN DAHA! NASIL DÖNDÜRDÜ HASTAYI? AYI GİBİ BASTI DE. MEK Kİ?
GÜMMPP!
IIIAAH!
SUS OLUM NEYSE NE KARIŞTIRMA İŞTE ...
HACI KUSURA BAKMA YA SON SAVAŞTA SEN BAYA YARA BERE ALDIN...
YA BIRAK MINA KOYİM KAÇAK DÖVÜŞTÜNÜZ ŞEREFSİZLER ŞU HALİME BAK!
HOCAM BEN 50 DEĞİL, DAHA YÜKSEK BEKLİYORDUM KAĞIDIMI GÖREBİLİR MİYİM, BELKİ DE YANLIŞ HESAPLAMIŞSINIZDIR.
TABİ GÖREBİLİRSİN AMA EĞER DOĞRU HESAPLAMIŞSAM 10 PUAN DAHA KIRARIM 40 OLUR KABÜL MÜ?
Poker ha?.. Demek beni poker masana davet ediyorsun fenci? Pekala, öyle olsun bunu sen istedin!
YOKUM.!
Son anda g.t yemedi.

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Geçenlerde Zeki Müren'in bir fıkrasına denk geldim. Kuzularını çok seven bir aile, kuzularını önce bacaktan başlamışlar yemeye. Bir de takma bacak takmışlar hayvana. Zeki Müren de olsa demek ki insan sayko olunca sayko oluyor. Tüylerim ürperdi fıkrayı dinlerken. Zaten esasen hayvanlar bizim fıkralarımıza hikayelerimize sanki onların bir ruhları bir canları yokmuş gibi girmiştir. Bu böyle bir kültür. Farkına bile varmıyorsun. Yıllar yıllar sonra biri konuya dikkat çekiyor, **vayanaski** diyorsun. Bir aydınlanıyorsun. Halbuki hep gözünün önündeydi. Tüm çıplaklığıyla. Ama işte görmüyorsun. Nasrettin Hoca leyleğin uzun gagasını ve bacaklarını kesiyor da, **hah şimdi kuşa benzedin** diyor ya mesela. Yıllarca güldük biz buna millet olarak. Sonra biri dedi ki, **böyle fıkra mı olur**, çocuklarımıza bunları mı okutuyorsunuz ders **kitaplarında fıkra olarak** dedi, özellikle de sosyal medyada ortalık ayağa kalktı, yine bir aydınlanma geldi. **Olmaz tabii**, **böyle vahşet mi olur** dedik, sonra da o fıkrayı hiç sevmedik. Yüz yıllık bir karanlıktan bahsediyorum. Yüz yıl boyunca hiç kimse uyanmadı bu mevzuya. Artık bir şeyler değişiyor demek ki. Yani öyle olmasını ümit ediyorum. "Fakat Alpay Bey sizin de bugün feylesofluğunuz üzerinizde, zaman zaman geliyor size böyle bir haller ama hadi bakalım hayır olsun". Olsun, hayır olsun madem. Bir şey anlatıyorum ama ben burada. Ayrıca Nasrettin Hoca'nın fıkrası son derece şekilci de. Büyük ihtimalle fıkra Nasrettin Hoca'nın da değil zaten, Nasrettin Hoca'ya uydurulmuş bir fıkra zahir, ama zaten konu bu değil. Konu bizim bakış açımız. Daha doğrusu bakışsızlığımız. Bizim rahatsız olmamamız. Tek tipçilikten, cahillikten, öyle kuş olur çünkü, o öyle bir kuş olduğu için leylek çünkü, ne olacaktı, bütün kuşlar serçe mi olacaktı, hayır yani ne olacaktı, lümpenlikten rahatsız olmamamız. Zeki Müren bir de öyle tatlı tatlı anlatıyor ki. Şimdi de Zeki Müren'e geçtim yeniden. Kuzumuz da kuzumuz. Akıl alır gibi değil. Zeki Müren şimdi yaşasaydı farklı düşünürdü. İlla da anlatacaksa başka başka fıkralar anlatırdı. Zaman değişiyor. Her şeye rağmen bazı şeyler olumlu yönde değişiyor.

æ Çiko da çok komik. Kedi Çiko. Her defasında nasıl başarıyor hiç bilmiyorum, banyoya girip çıkıyorum, Çiko her defasında içeride kalmış oluyor. O kadar da dikkat ediyorum. Çiko bu defa kalmasa bari içeride diyorum. Fakat ben zaten Çiko'yu göremiyorum. Fayans beyaz e Çiko da beyaz olunca kendisini bir şekilde unutturuyor. Ondan sonra da başlıyor ağlamaya, "çıkar beni buradan". Tamam çıkarayım da yavrum, oyun oynayan sen, ağlayan sen, ben bu işten hiçbir şey anlamadım ama. Çiko gerçek söylüyorum, ben bu işten hiçbir şey anlamadım ama yavrum.

æ Geçenlerde de Kadıköy'de bir sokakta oturuyorum, "proje alanıdır" dedim kendi kendime birdenbire. Öyle dalmışım. Sonra bir silkelendim, kendime geldim, "ben niye proje alanıdır dedim ki şimdi durduk yere, bak ya sen" dedim. Ve neden durduk yere "proje alanıdır" dediğimi düşünmeye başladım. Büyük ihtimalle öyle dalmışken o sokakta yazılar arasında böyle bir yazı gördüm. Dikkat ettiniz mi bilmiyorum, çok fazla yazı yok mu ya etrafta. Sokaklarda caddelerde, duvarlarda hanelerde, çok fazla yazı yok mu sizce de. Yazıya boğulmuş gibiyiz. Ve bunu kabullenmişiz bir şekilde. Medeni ülkelerde çok daha az yazıya maruz kalıyor insan. Yazıya pek de gerek görülmüyor. Çoğu işletmede logo görürsünüz mesela. Ayakkabıcının veya kahvecinin logosunu görürsünüz öyle. Kendilerini anlatmakla ilgili bir dertleri yoktur çünkü. Anlatmış anlatacağı kadar, daha ne anlatacak. Bizde ne kadar eksiksen o kadar çok konuşuyorsun. Yazı da bu işte. Binlerce yazının içinde başladım "proje alanıdır"ı aramaya. Bulamıyorum. Delireceğim. Ama o kadar da çok yazı var ki. Bulamıyorum. Tam ümidimi kesmişken hemen karşımdaki yıkık dökük binaya iliști gözüm. O binanın üzerinde yazıyormuş "proje alanıdır" diye. Sonra kendime kızdım. "E belli ki proje alanı burası, buradan başka neresi proje alanı olacak, sen proje alanıdır'ı neden doğru aramıyorsun, neden mantık yürütmüyorsun" diye de sonra kendime kızdım. Durdum yere beynimi ziyan ettim, o oldu.

æ Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. "Sana bi seks maceramı anlatayım madem" dedi. "Oha" dedim, "anlat madem" dedim. "Yıllar önce bizim lisenin pilav gününde okuldayken hoşlaştığım kız beni eve sekse davet etti" dedi. "Niye ki" dedim. "Saçlarım uzundu, ondan olabilir" dedi. "Vahov" dedim. "Biz kızla evde sevişiyoruz, zil çaldı" dedi. "Qo" dedim. "Kapıcı gelmiştir diyerek gitti kapıyı açtı, meğersem annesiyle babası gelmiş, ben babasının sesini duyunca ne yapacağımı şaşırdım, içerde çırılçıplağım, görüş açısında değilim fakat elbiselerime de koşamıyorum, bu arada kız da yarı çıplak, ev sevişmişlik kokuyor, baba da anne de kokuyu aldı tabi, içeriye bi girdiler, karşılarında ben, üryanım, babası coştu, kıza **yine mi** dedi, o **yine mi**'yi duyunca ben az da olsa bi rahatladım, demek ki hep yapıyo, bana özel bi şey değil diye düşündüm, **bi de utanmıyo musun nişanlısın sen** dedi kıza, kız da ne acayipmiş, ben koşa koşa koştum elbiselerime, telaşla tam da giyemedim, tam evden çıkıyorum, annesinin önünden geçiyorum öyle, **TERBİYESİZZ** diye haykırdı annesi yüzüme doğru, sonra ne oldu bilmiyorum, aslında çok ucuz atlattım" dedi. Gitti sonra. Sustum. Ara ara güldüm, ara ara sustum.

æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

Furkanözçoban

GORO

gelen kutusu

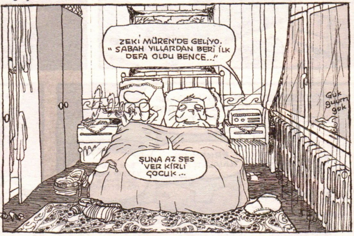
Mehmet SUBAŞI

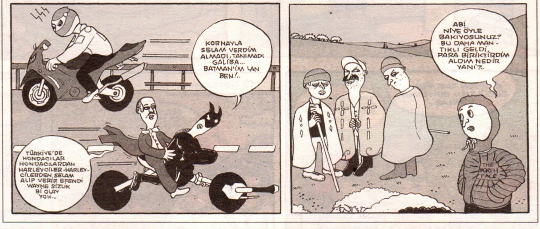
Emrecan AKYOLCU

Özge ŞAT

Sezer KORAL

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 2 MART 2017 | Sayı: 496

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar **MÜESSESE MÜDÜRÜ:** Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

ÖZER AYDOĞAN
DİYOJEN GÜNDÜZ VAKTİ ELİNDE FENERLE GEZİYOR "NE İS" DİYORLAR ETRAFTA ADAM YOK, ADAM ARIYORUM DİYOR.
BABACIM IŞIĞI AÇABİLİR MİYİZ LÜTFEN?!
GÜNDÜZ VAKTİ IŞIĞI NAPICAKSIN?! Bİ DAKKA.
HAYVAN HERİF!..
KAHRAMAN OLARAK KOSTÜM İŞİNİ ÇOK BOŞLUYOSUNUZ. NASIL Bİ ŞEY DİKİYİM.
VALLA İPİMLE KUŞAĞIM OLSUN, Bİ DE ....
ANLADIK.
LATİN KADINLARININ EDEBİYATTAKİ POZİSYONU...
VAY, LATİN KADINLARI DEMEK BÜYÜKSÜN ABİ...
POZİSYON HA. YAKIŞIR ABİME...
OĞLUM HERİF EDEBİYAT DİYOR HEMEN SAYGI DUYMAYIN...
ZAMANINDA BURAPA TANRIÇA HERA'YA İNSAN KURBAN EDİLİR... ABİ DUR NAPIYOSUN...
ÇOK MU GÜZELMİŞ BU HERA...
ABİ BÜTÜN ESNAF TUVALET İÇİN NİYE BİZE GELİYOR?..
X MEN
ERKEKLER TUVALETİ ABİ?
BAK "MEN" YAZIYO ORASI... ÇARPIYLA İŞARETLEMİŞLER.
BİRE BİR AYNI ÇİZMİYOSUN Dİ Mİ ABİ?
YOK BENDE UYANAN DUYGU VE İZLENİMLERİ AKTARIYORUM.
Camış gibi yatıyor...
SOLUSYONDA BESLEYİP ÇOĞALTTIĞIMIZ BAKTERİ ÖRNEĞİNİ TAVŞANA VERİYORUZ.
BESLE BÜYÜT SONRA ELİN KIZI GELİP ALSIN ELİNDEN.
HANIM UZATMA...
KRİPTON TAŞI SENİ GÜCÜNDEN EDİYOMUŞ DİYOLAR.
SEN SANKİ ÇOK GÜÇLÜSÜN, DÜN GECEYİ Bİ HATIRLA İSTERSEN.
BU TAŞ SANA ABİ...
13 Samuray...
JAPON TURİSTLER HER YERE KAFİLE HALİNDE GİDİ... HINK.
KESTİ Mİ?
YOK ÖKSÜRDÜM.
HASKTİR. BENİ KESMİŞ!
KIZLARLA TANIŞICAM, KURT ADAM OLARAK Bİ İŞE YARA...
AY, SİZİNKİ ÇOK TATLIYMIŞ... CİNSİ NE?
ABİ KÖPEK BENİ KOKLUYO NAPIYIM?
SEN DE KAYNA NOLUR?!

23 ŞUBAT PERŞEMBE
SAYI: 2017/08 No: 495
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

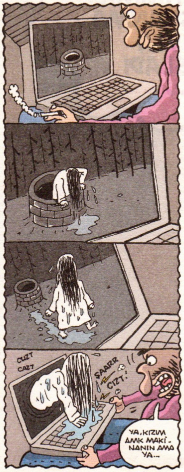
UYKUSUZ

İşsizlik oranı rekor kırdı.

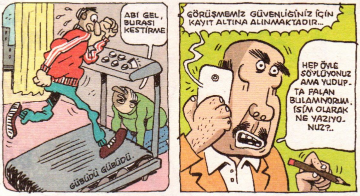
emrah ablak

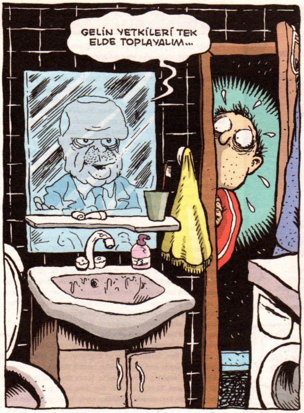

Vatandaşa Sorduk : Değişim

Fikrimen TENKYU (30):

Misal Gregor Samsa...
Sabah bi uyanıyor, bö-
ceğe dönüşmüş gerizekalı.. "Acaba
ne böceği oldum?" diye ayna'ya
koşuyor... Çünkü akrep filansa, yi-
ne iyi, havası filan olur.. Uğur bö-
ceği ise şirinlikten yırtar.. Ama
hamam böceği, kulağa kaçan, b*k
sineği gibi bi şey olduysa, eyvah
yani... Sonra aynaya varınca bi ba-
kıyor Gregor böceği olmuş.. Ya
ne olacaktı?. Karakter değişmez..
Başka bir misal; Kurt adam...
Dolunay olunca kurta dönüşüyor..
önüne kim çıkarsa parçalayıp
yiyiyor... Sabah tok uyanıyor.. ve
hiçbir şey hatırlamıyor.. "Oğlum kahval-
tı etmeyecek misin?" "Tokum"
"E, dün akşam da bişey yemedin?.
Aşık mısın?" "Yaa öff"...
Sonra, Hulk var... Normal adam,
sinirlenince yeşeriyo... Kasları şi-
şiyo, irileşiyo, g*tündeki dona
kadar paramparça oluyo kıyafetler..
Acayip güçleniyor... Ama bütün kan
şişen kaslara gittiği için beyne
az kan gidiyor ve angutlaşıyor..
Yan etki... Elinden tutup *kmeye
götürürsün, o denli saf...
Şüphesiz ki değişim olayının
kralı süperman... Üzerindeki
takım elbiseyi bi çıkarıyo, meğer
üniforması altındaymış... Fakat
o koca botları mokasenlerin
içine nasıl giydin?. Pelerini ne-
rene soktun?. Bence analında
saklıyor bot ve pelerini... Sü-
per olduğu için yemek masası
bile saklar istese.. Ama "Kar-
deşim takımı bozamayız... O
masanın 12 sandalyesi, artı
vitrin ve sehpaları var" der-
sen, işte o zaman Betmen'den
yardım isteyebilir..." Sandalyenin
bacakları sende dursun abi.. Ben
yarın alacam senden".. Takım ikeya-
dan olduğu için sökmesi takması
da kolay... Oh... G*tler bay-
ram..." Di mi Betmen?"...
"Hey! Sen ağlıyor musun yoksa?"

UYKUSUZ

Müjdat Gezen Sanat Merkezi kundaklandı.

Normal şartlar altında yasadışı silahlı örgütler, kurulduklarını, yerlerini, kurucularının ve militanlarının isimlerini bangır bangır duyurmazlar. Ama **Yeni Türkiye'de** bir kişi kültünün etrafında birleştiklerini hiç çekinmeden söyleyebilen yasadışı bir topluluğun aynı zamanda silahlandığını bir an olsun çekinmeden, başına bir iş gelmeyeceğinden, tek bir yürekli savcının çıkıp da, "Ulan siz misiniz bu kentin zaptiyesi!" diyemeyeceğinden emin olarak neşe içinde duyurduğunu görebilirsiniz.

Normal şartlar altında bir futbol takımının bir üst lige çıkmasının yolu maçlara iyi hazırlanıp diğer rakiplerinden daha fazla puan toplamak, en azından play-off'a kalmak ve play-off'ta başarılı olmaktan ibarettir. Ama **Yeni Türkiye'de** bir futbol takımının bir üst lige çıkmasının yolunun ismini değiştirip yönetimini de halkın seçtiği temsilcilerin koltuğunu gasp ederek oturmuş zibidilere devretmekten geçtiğini görebilirsiniz.

Normal şartlar altında sanat okulları, tiyatro salonları topluma ışık saçar, klişe tabirle bulundukları şehirleri aydınlatırlar. **Yeni Türkiye'deyse** sanat okullarının, tiyatro salonlarının şehirleri aydınlatmaları için faaliyette bulunmalarına bile gerek yoktur; yeteri kadar beklenildiği takdirde, kendi iç dünyalarının karanlığını, etrafı yakarak aydınlatabileceğini zannedenler tarafından kundaklanacaklardır çünkü.

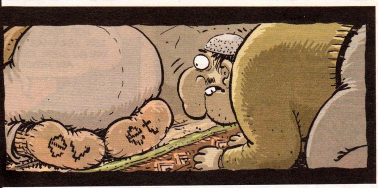
@baris_uygur

Migros sendikaya üye oldukları gerekçesiyle 13 işçisini işten çıkardı.

Gaziantep'teki bir camide cemaat Tayyip Erdoğan'ın mitingine çağrıldı.

Binali Yıldırım 15 milyon genç seçmene mektup yazarak referandumda evet oyu vermelerini isteyecek.

BEN

ALPAY ERDEM

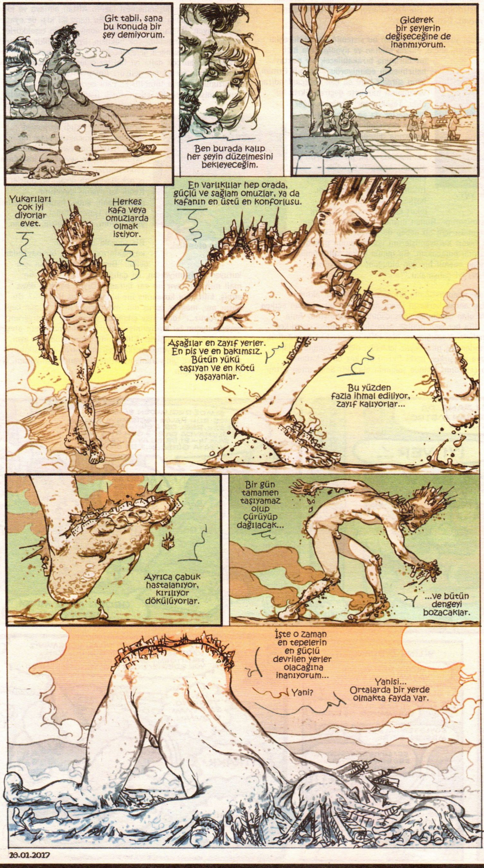
Merhaba. Suzuki'ye Japonya'ya yine gol attım. İnanılır gibi değil ama Suzuki'ye Japonya'ya yine gol attım. Geçen sene de Suzuki'ye Japonya'ya gol atmıştım, zaten ilk kez geçen sene Suzuki'ye Japonya'ya gol atmıştım, bu sene de Suzuki'ye Japonya'ya gol attım. Geçen sene de Suzuki'ye Japonya'ya gol atmıştım, bu sene Suzuki'ye Japonya'ya daha da güzel bir gol attım. Resmen belalısı oldum Suzuki'nin Japonya'nın. Sadece Suzuki'nin belalısı olsaydım bu kadar neşe delisi olmazdım, aynı zamanda Japonya'nın da belalısı oldum. Suzuki kaleci. Dur konuya gireyim madem. Geçen hafta İran Hamedan'da futbol turnuvasındaydık yine sanatçılar futbol takımı Art-İst olarak. Önce Tahran'a uçtuk. Oradan otobüsle dört ya da beş saat yolculuk yaparak Hamedan'a vardık. Dağlar yollar hep karlıydı. Hep ama. Otele yerleştik. Otel dört yıldız. Fena değil yani. İran halkı inanılmaz misafirperver. Hatta biz otelde kalıyoruz, bu otele bir para ödeniyor boşu boşuna diye resmen üzülüyorlar. Normal halkın haricinde otel çalışanları da dahil buna. Bizim odadaki televizyon bozuldu mesela, biri geldi televizyonu tamir etmek için odaya. Televizyonu tamir ederken ederken başladı anlatmaya. Bize çok üzüldüğünü söyledi en başta. Bu otele para veriyormuşuz boşu boşuna. Halbuki onda da kalabilirmişiz. Dedik ki "biz para vermiyoruz ki otele, organizasyon karşılıyor". "Olsun" dedi ve biraz kendisinden bahsetti. İki gözü de nakilmiş. Hatta bir gözü kadın gözüymüş. Eski boksörmüş kendisi. Türkiye'de de şampiyonluklar yaşamış. Daha sonra aldığı darbeler sonucu görmemeye başlamış. Üç sene hiç görmemiş. Üç sene sonra ameliyat olmuş ve tekrar görmeye başlamış. Üç sene boyunca çocuğunu göremediğini anlattı. Şoke olduk hikayesi karşısında. İran'ı anlattı daha sonra, savaşı, Lübnan'dan nasıl elma almadıklarını. Her şeyi anlattı. İki saat boyunca bizi duvardan duvara vurdu. Fena sarstı. Bu arada odada biz üç kişiyiz. Ben, Sertan Öksüz ve Buğrahan Çayır. Televizyonu da yapamadı bu arada ama. Umrumuzda olmadı televizyon. Arkadaş olduk hemen oracıkta Muhammed'le. Sonra akşam oldu, lunaparka gittik takımcanak. Bovling oynadık. Ben daha önce bovling hiç oynamamıştım, kısa sürede öğrendim sayılır bovlingi. Bir kez hepsini devirdim, bir kez de tek bir tane kalmıştı, onu devirdim. Hissiyat olarak aynı hissiyat. Bilardo da oynadık ama sadece amerikan bilardo vardı, ne bileyim, beni pek sarmadı. Sarmıyor yani, ben üç top'çuyum. Bilardo topu masada eksildikçe ben bir huzursuzlanıyorum. Top masadan eksilmeyecek aga. Üç top belki az ama hep üç top. Hep ama. Ne diyordum. Hah, İran, Turnuva. Japonya'ya Suzuki'ye yine nasıl gol attığımı söylüyordum değil mi. Efsane güzel gol attım Japonya'ya Suzuki'ye. 3-2 yenildik gerçi ama olsun. Önemli olan benim Japonya'ya Suzuki'ye gol atmış olmam. Ertesi gün Ermenistan'la maçımız vardı, farklı yenildik. Çok da uzatmayayım, dokuz takımlı turnuvada dokuzuncu olduk. Çok gol yedik, çok az gol atabildik. Hep yenildik. Ama aslında biz futbol diye gelmiştik, olay futsal'mış. Futsal başka bir olay ağabey. Futsal salon futbolu. Yer semsert, top sekmez, küçük, resmen bir çile yani futsal. Yoksa biz Japonya'ya da yenilmezdik. Olay futbol olsaydı biz Japonya'ya da yenilmezdik. Evet belki Ermenistan'a, İran'a, Macaristan'a yine yenilirdik farklı ama Japonya'ya yenilmezdik bence olay futbol olsaydı. Hatta Japonya'ya Suzuki'ye 2 gol daha atardım o olurdu. Resmen oyuna geldik. Dokuzuncu olduğumuz turnuvada bize yine de bir kupa verdiler, o ilginç oldu bak. İranlılar gerçekten çok gani gönüllü insanlar. Gerçi bizim kupa çok küçüktü ve üzerinde "humanity" yazıyordu ama olsun. "Humanity" yani, "özlerinde iyi insanlar" demek bizim için. "Futsal'ın katilleri ama sempatik çocuklar" demek "humanity". Resmen "humanity". Bak ya, "humanity". Madalya da verdiler bize. En küçük madalyayı bize verdiler. Şampiyon Brezilya'nın madalyası dev, tabak gibi, bizimkisi sikke kadar. Bir de ödül töreninden sonra Brezilya'yla birlikte aynı otobüse binmek durumunda kaldık. Otele döneceğiz çünkü. Otobüs de aslında belediye otobüsü. Otobüste kendiliğinden bir haremlik selamlık durumu oluştu. Şampiyon Brezilya önde, turnuvanın dokuzuncusu biz arkada. Tebrik ettim ben Brezilya'yı takımım adına. Dedim ki, "you were wonderful, congratulations". Brezilya ise bize hiçbir şey diyemedi, diyemiyor. Kalakaldılar öyle koca Brezilya olarak. Ne diyecekler, "teşekkür ederiz, siz de gerçekten berbattınız" mı diyecekler, ne diyecekler yani. Çok acayip gerginlik oldu. Gittik sonra otele öyle. Velhasılıkelam, muhteşem bir hafta geçirdik Hamedan'da. Tarihi yerleri, anıtları, doğal güzellikleri de gezdik gördük. Her gün pilav yedik, yine olsa yine yerim, muhteşem çünkü. Bir ara nargileye de gittik Türkiye ve Azerbaycan sanatçıları olarak. Size şu kadarını söylemek istiyorum. Hamedan Hamedan olalı böyle bir eğlence görmemiştir. Kemanlar çalınıyor, şarkılar söyleniyor. Sanatçıyız ya biz çünkü bir yerde, gittiğimiz yere lezzet katıyoruz bir yerde. Ben de karikatür çizdim bu arada arkadaşlara. Hamedan'da inanılmaz eğlendik. Çok şahane güzellikler yaşadık. Yine olsa yine giderim, ki seneye yine gideceğiz galiba zaten. Süper olacak ki yine zaten. İyi bak o zaman kendine zaten sevgili okur. Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

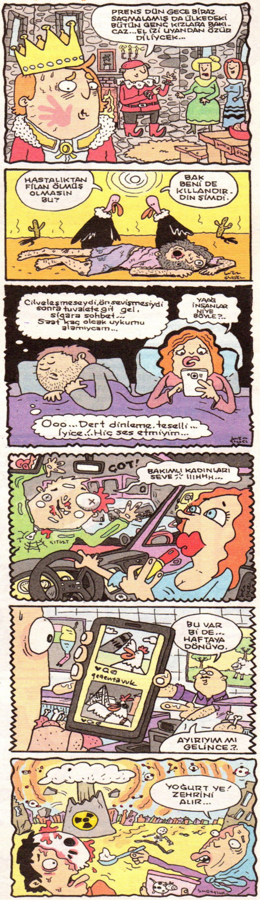
PSİKOZ

KENAN YARAR

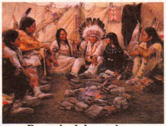
Bitte

ÖMER GÖKSEL

Birisi iş yerine binlerce paket karışık kuruyemiş getirmiş. Bir şeyler oluyor, bazı müşterilerle bir takım anlaşmalar imzalanıyor, müşteri iyi niyet göstergesi olarak en kaliteli ürünlerinden bir kamyon malı hediye olarak getirip dükkana yığıyor. Bir hoşluktur, güzel bir dostluğun başlangıcıdır bedava kuruyemiş. Ama bir yandan da kızılderili kabilesi gibi fındık fıstıkla, boncukla, hayvan derisiyle ticaret yürütmek bu çağda ne kadar doğru? Para verip aldığım genç profesyonel pantolonu dockers pantolon üzerimde iğreti duruyorsa, profesyonel yönümü değil de götümü ön plana çıkartıyorsa; kredi kartına abanıp aldığım orta-üst segment gömlek kendini üzerimden atmaya uğraşıyor, bir türlü ütü tutmuyorsa bu biraz da sizin suçunuz. Hal toptancısı gibi "ben sana 100 teneke yağ vereyim, sen bana o kıymette karışık kuruyemiş ver, anlaşalım" tarzında iş yaparsak bu kıyafetlerin aklı karışır. Kendilerini tam konumlayamazlar. İş dünyasında kendini doğru konumlandıramayanlar kaybetmeye mahkumdurlar (diye duymuştum). Yine de allah getirenden razı olsun, çok güzel yeniliyor kuruyemiş. Genci, yaşlısı, stajyeri, üst düzey yöneticisi halkın her katmanından insan karışık kuruyemişe bayılıyor, severek yiyor.

Boncuk al, boncuk ver.

Mesaimin bir bölümü kuruyemiş yiyerek, bir bölümü de kuruyemiş paketinin üstündeki karışık kuruyemiş fotoğrafında beğendiğim kuruyemişleri işaretleyerek geçti. Beyaz çekirdek, beyaz leblebi ve antep fıstığı seviyordum; onları yuvarlak içine aldım. İş arkadaşlarımdan da aynı şeyi yapmalarını istedim. Toplu mail attım bütün şirkete. "Selamlar. Ben karışık kuruyemiş paketinden sadece kabak çekirdeği, beyaz leblebi ve antep fıstığını seçerek yiyorum. Hepimiz elimizdeki karışık kuruyemiş paketleri üzerinde tercih ettiğimiz yemişleri işaretlersek, bunu da fotoğraf olarak bu mail zincirine ekleyebilirsek, elimizde birbirini kuruyemiş noktasında tamamlayan insanları eşleyebileceğimiz bir veri tabanı olur. Kuruyemiş yeme deneyimini ve verimini böyle arttırabiliriz. İlginize sunuyor ve geri dönüşlerinizi bekliyorum. Erman Çağlar."

İlk cevabı yazan iş arkadaşım bu sistemin işleyebileceğini itiraf ediyor, ancak aklına takılan ve uygulamada bizi zor durumda bırakabilecek bir noktayı belirtmeden edemiyordu. "Sevgili Erman, uzun süredir beni en çok heyecanlandıran ve zihnimi harekete geçiren fikrin bu oldu. Teşekkürler! Eminim diğer arkadaşlar da en az benim kadar heyecanlı ve kendi paylarına düşeni yapmaya bir o kadar isteklidirler. Sadece tek bir noktada ufak bir eleştirim olacak. Antep fıstığı çok popüler, çok sevilen bir yemiş. İnsanların antep fıstıklarını başka bir yemişle değiş tokuş etmeye yanaşacaklarını zannetmiyorum. Bunun dışında önerdiğin sistemin çalışmaması için bir sebep göremiyorum. Ekte kendi favori kuruyemişlerimi işaretlediğim paketin fotoğrafını bulacaksın. Bu günün şirket kültürümüz açısından önemli bir gün olduğunu hissediyorum. Sevgiler, iyi çalışmalar."

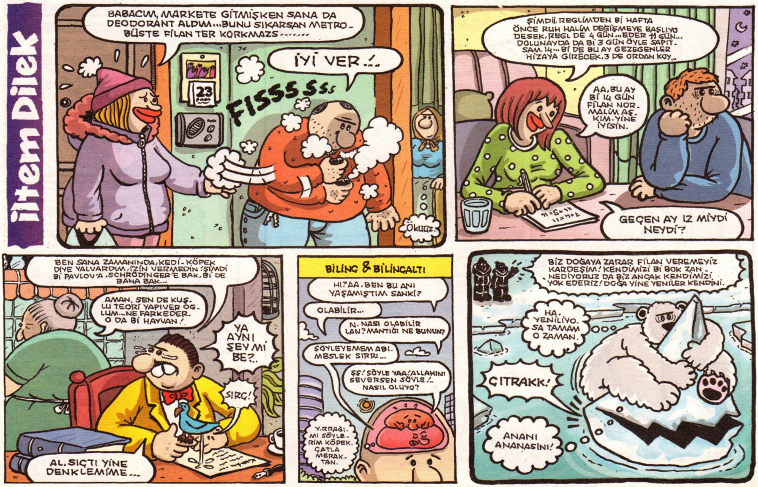
Aslında antep fıstığının bir sorun olabileceği aklıma gelmişti ancak herkesin kendi mantığıyla bu sorunun açıkça ortada olan çözümüne ulaşacağını varsaymıştım. Ama hayır, illa her şeyi mailde yazmalıyız, mailleri şişirdikçe şişirmeliyiz. Yaptığım işi kim bilir kaçıncı kez sorguladım, bir yandan taş gibi beyaz leblebiyi dişleri yamultmadan kırmaya çalışırken istifa fikrini bir kez daha kafamda evirip çevirdim. Eninde sonunda olacaktı ama antep fıstığı yüzünden olmaması daha iyiydi. Sektör küçük, böyle şeyler kulaktan kulağa yayılır. Bir sonraki iş görüşmesinde "bir önceki işinizden neden ayrıldınız?" diye sorduklarında "kişisel fikir ayrılıkları ve işlerin yönetimi noktasında hissettiğim bazı rahatsızlıklar nedeniyle ayrıldım" diyeceğim. Orada karşımdaki insanın "antep fıstığı yüzünden ayrılmamış mıydı bu?" diye düşünmemesi lazım. Alttan almaya ve ideal çalışanı oynamaya karar verdim. Bu dans iki kişi de oyanır sayın bayan: "Selamlar, hızlı geri dönüşün için teşekkürler. Antep fıstığı konusunda çok haklısın, üzerinde fikir üreterek bu sorunun üstesinden gelebileceğimize inanıyorum. Eminim arkadaşlardan çok daha iyi fikirler gelecektir, ancak benim aklıma şöyle bir çözüm geliyor: Antep fıstığını kuruyemiş havuzunun dışında tutabiliriz. Yani herkes kendi karışık kuruyemiş paketinden çıkan antep fıstığını kendisine saklar, böylece herkes eşit miktarda antep fıstığı yemiş olur. Aramızdan az da olsa antep fıstığı sevmeyen arkadaşlar çıkacaktır, onlar da antep fıstıklarını eve götürebilirler, akrabalarına ve sevdikleri insanlara yedirebilirler, ya da yakınlarındaki iş arkadaşlarına ikram edebilirler. Kendi kuruyemiş paketimi güncelledim, antep fıstığının üzerine koyduğum işareti sildim, tekrar yüklüyorum. Kolay gelsin, Erman."

Gönlümün üç efendisi.

Bir sonraki mail insan kaynaklarındaki genç bir bayandan geldi: "Ben diyette olduğum için kuruyemiş yiyemiyorum, iyi çalışmalar." Bu sinirli bir mail mi? Bir tavır mı var burada? Diyeti kendine dava etmiş, kılıç gibi kuşanmış bir bireyin savaş ilanı mı? Bu gurur mu, mağrur duruş mu, mağduriyet mi? "O gün beni çok kırdınız..." diye olay çıkmasın sonradan? Bilmiyorum, heyecanlıydım bu kuruyemiş olayıyla ilgili ama bütün ateşimi söndürdüler el birliğiyle. Elli altmış takım elbiseliyi aynı anda karışık kuruyemiş yerken görünce biraz için sıkıldı zaten. Ben eve gidiyorum, paketimi de yanıma alıyorum. Ne yaparsanız yapın.

groagh@gmail.com

Türk Tipi Çarkıfelek

akıl fikir ofisi
Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

Şimdi doğruya doğru, her ülke başka bir ülkede gördüğü bir şeyi uygularken kendine göre değiştirir, orasıyla burasıyla oynar, kendine uygun hâle getirir. Buna ilişkin en akıllara zarar örneklerden biri Tarık Tarcan'ın sunduğu Çarkıfelek'le Mehmet Ali Erbil'in sunduğu Çarkıfelek mesela. Özel televizyonlar açılınca, yurtdışından apar topar formatlar satın alındı ve bunlardan biri de Çarkıfelek'ti. Amerikan ya da Alman Çarkıfelek programı, enteresandır, bugün hâlâ çok ufak tefek değişikliklerle ama üç aşağı beş yukarı bizim Tarık Tarcan'ın sunduğu Çarkıfelek'le aynı şekilde devam ediyor. Ama nedir? Bize yetmedi, Çarkıfelek'i bize yetiremediler.

İlk başladığında, efendi yüzlü, saygılı ağırbaşlı bir sunucuyla, yarışmacıların çark çevirip yaklaşık yarım saat adam asmaca oynamalarından ibaret olan program, aradan geçen yıllarla şarkılı türkülü danslı, don indirmeli, ağza dev sosis sokmalı, bol cinsel imalı iki saatlik bir freak show'a dönüştü. (Evet ulan freak show, adama bak, kendi her yerde her yabancı kelimeyi kullanıyor, biz burada Türkçe'de pek de karşılığı olmayan bir kavram kullanınca hemen mail yazıp cık cık ediyor. Sana söylüyorum iki haftada bir maillerini esirgemeyen Cem Sermen efendi, seni gidi imlânın ve Türkçe'nin Ubeyd Korbey'i, freak show diyorum işte hadi bakalım!)

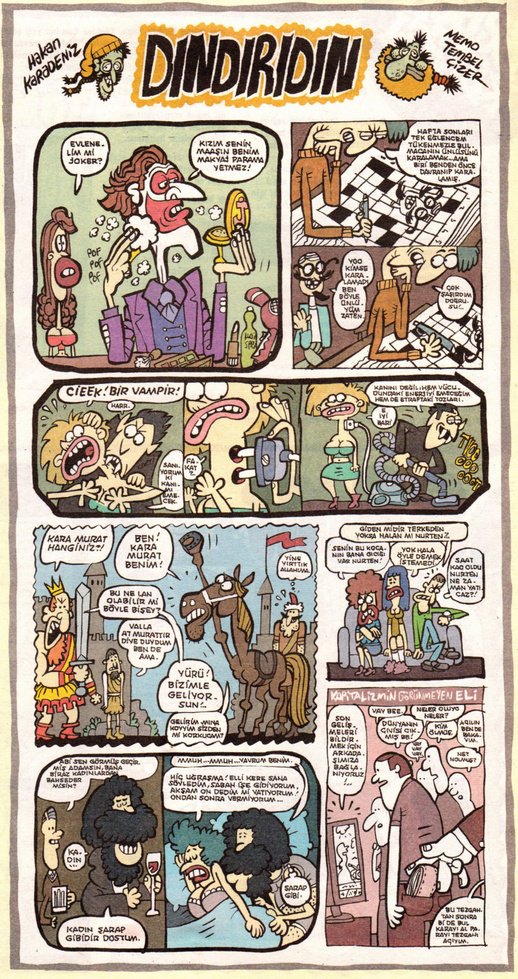
Allah için, Çarkıfelek'i sessiz sakin bir yarışma programı olarak yaratanlar Türk Tipi Çarkıfelek'i izlediklerinde akılları çıkmadıysa ben de bir şey bilmiyorum. Zira Takım elbiseli, TRT haber spikeri tadında adamların fazla fazla güleryüzlü bir şekilde sundukları yarışmanın Türk Tipi hâli kıyafetli pornodan farksızdı. Arkadaş, bunu tekrar tekrar söylemek gerek, yarışmada donlar indirildi, ağızlara cinsel organ çağrışımı yapacak şekilde sosisler sokuldu, diyorum, alıştığımız için normalmiş gibi geliyor ama soyunarak hava durumu sunan spiker bile daha az ilginç.

Bakın Acun'un sunduğu kutulu yarışmaya: Aynı şey. Başka ülkelerde 25 dakika süren yarışma bizde yeri geldi 3 saat sürdü. Niye sürdüğünü de mantık çerçevesinde açıklamak güç. Yani elbette bir televizyon formatını yerelleştirmekten daha doğal bir şey olamaz ama bu kadar cılkını çıkaracaksanız formatı satın almaya da çok gerek yok gibi, doğrudan Güner Ümit gibi yapıp aileler yarışıyor formatının sağını solunu değiştirip bedavaya da getirebilirsiniz, bilemedim. Evlilik programları çok gündemde mesela, ecnebideki programlarda gençler tanışıyor, sevişiyor, evleniyor ya da evlenmiyor, bizde genci yaşlısı SGK'nın, tapunun hesabını yapıyor, daha ilk günden aileler işin içine giriyor, Türk tipi Bachelor, dünürsüz, kına gecesiz, kaynanasız olmuyor. Bachelor'da Pasifik'te sörf yapan çiftler, Kısmetse Olur'da Bağcılar'da AVM geziyor.

Kendi yaptığımız şeyleri fena yapmıyoruz da, dışarıdan alıp getirdiğimiz şeylerin b.kunu çıkarmak konusunda çıkarttıklarımız çıkartacaklarımızın teminatı adeta. Çünkü ne alsak, hem şeyim olsun hem donuma değmesinci bir yaklaşımla almaya çalışıyoruz ki zaten bu da en ünlü geleneklerimizden. "Batı'nın teknolojisini alalım, ahlakını almayalım," mesela, benim ilk kez Peyami Safa'nın Sözde Kızlar romanında gördüğüm bir yaklaşım. Yani illa bir şey alacağız ama onu da yarım alacağız. Hatta hesapta "iyi yönlerini" alacağız, "kötü yönlerine" zinhar dokunmayacağız. Dünyanın herhangi bir köşesinde "Türklerin ahlakını alalım ama sakın tekniğini almayalım," diye konuşan var mı bilmiyorum, belki Nijerya'da falan arada bir gündeme geliyor olabilir ama ondan da emin değilim.

E hep böyle demene rağmen gidip Batı'nın Çarkıfelek'ini alıyorsun sonra da Devlet Malzeme Ofisi ciddiyetindeki programda don indiriyorsun, onu ne yapacağız güzel abim? Yani böyle batının formatını alıp formatın ahlakını almamakla, "Yahu Amerika Birleşik Devletleri'nde de var bu format," dedikten sonra formatın ortasında don indirip ağza sosis sokmakla program formatının bütün yazılı, yerleşmiş kurallarını yıkıp koskoca formatı Mehmet Ali Erbil'in eline bırakmakla, kısacası Türk Tipi Çarkıfelek yapmakla nereye varacaksın merak ediyorum.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"İnsanın eski huyu
Kendine hep bir put yapar,
Oldum bittim böyle bu
Kendi yapar, kendi tapar!"
Haldun Taner, Keşanlı Ali
Destanı'ndan

● Hayır... Diktatörlük rejimi bu çağa yakışmadığı için hayır... Devlet ile hükümet ayrı kavramlar olduğu için hayır... "Parti devleti" demokrasiye aykırı olduğu için hayır... Halkımıza bilinçsiz kitle yığını muamelesi yapıldığı için hayır... Meclis'i işlevsiz yancılar kulübü haline getireceği için hayır... Çoğunluk despotizmi yaşatacağı için hayır... Devamında federasyonları gündeme getirecekleri için hayır... Ülkenin toplam zekasının tek adamın zekasından fazla olduğu için hayır... Bu yönetimin kandırılma ihtimali yüksek olup darbe girişimlerine fırsat verdiği için hayır... Emperyalizmin kıskacından kurtulmak ve işbirlikçi olmamak için hayır... Yolsuzluklara ve para sıfırlamalara son vermek için hayır... Faşizme teslim olmamak için hayır... Hayır, hayır, hayır...

Karikatüristi hapiste tutan rejime "karikatür" denir...

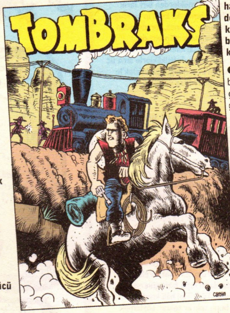
● DAEŞ mi, DEAŞ mı, hangisi? İkisi de söyleniyor. Tam nedir bilmiyorum ama İslam düşmanı alçaklar olduklarını biliyorum.

● Yukarıdaki Haldun Taner alıntısı "Artık bir şefimiz var / Her belayı o savar" diye devam eder. Şef sistemi, reis rejimi tarihte kaldı. Türkiye Cumhuriyeti şebeke mi ki, bir reis tarafından yönetilsin? Üstelik mevzubahis şahıs, 1993 yılında "Başkanlık sistemi bir özentinin sonucu ya da Amerikan emperyalizminin bize bir tavsiyesidir" cümlesini sarfetmiş. Peki bugünkü hırsın sebebi ne? Özenti mi yoksa emperyalizmin tavsiyesi mi? Bari bunu bilmek bizim hakkımız...

● Ülkede azalan turist açığını ABD'li yetkililer kapatıyor. Tam ne oluyor, bilemiyoruz...

● Müjdat Gezen Sanat Merkezi kundaklandı. Çok şükür, can kaybı yok. Pir Sultan Abdal'dan beri aynı hikaye. Kimi insanlığa miras bırakmak için türkü yakar; kimi de bina yakar, otel yakar, insan yakar. Ustaya ve arkadaşlarıma büyük geçmiş olsun. Yakan yıkanlardan değil, yapanlardan olmanın onuruyla geçeceksiniz tarihe. Sanatı ve sanatçıyı durdurmaya hiç kimsenin gücü yetmez...

● Şimdiden geçmiş olsun. Moğolistan, IMF ile temasa geçip ilk kez borç almış. "Yeni Moğolistan" yakındır...

● Gerekçe ne olursa olsun, Gırgır dergisinin kapatılmasını kınıyorum. Maksadını açan bir espri varsa, özür de var, bu ne acele? Mizah dergileri bu ülkede en bağımsız, en hakkaniyetli muhalefeti yapan değerler, saçma sebeple dergiyi kapatıp çalışanlarını işsiz bırakmak yakıştı mı şimdi o kuruma?

● Asla her zaman değil... Ama bazan ve kesinlikle, kırmızı kart görmek, sarı kart görmekten evladır... Futbolda ve hayatta...

● Bu paragraf, Tay Yayınları'na saygı duruşudur... Çocukluğumun anti-kahramanıdır Binbirsurat... Tom Miks'in kılıktan kılığa giren ezeli düşmanı... Hayır, mesele ne, nasıl başladı garez, derdi tam nedir Binbirsurat'ın, o da belirsiz... Lakin başarılı kılık değiştirirdi, 'Bakalım bu ne oyunbazlık edecek?' diye düşündürürdü Binbirsurat... Sahnesi iyiydi yani... Onun hayırlısı olsun diye kılık değiştirmeyi başaranı, sarışın Tom Braks... Yaman adamdır o da... Şimdi o bayıldığım kılık değiştirme oyunu, Vatanım Sensin dizisinde var, Yüzbaşı Yakup adıyla... İlgiyle

iyorum... Yalnız, Eşref Paşa'da da var bi elektrik!

Beşiktaş yenildiği haftalar, köşeyi geciktiriyorum, sabaha
lıyor, salı sabahına, garip ama böyle işte bu...

**Trump ne anlar İsveç'ten? Kibirli, mağrur, ırkçı,
şist, asosyal başkan, ne anlar sosyal devletten?
ahmetli Ecevit'teki ince ruha sahip değil ki, İskandinav
eğerlerinden haberdar olsun, o uygarlığı hıfzetsin!?**

Beşiktaş, Burgazada... Galatasaray, Heybeli... Fenerbahçe,
üyükada... Kınalıada, Kasımpaşa.

***, generalden daha
tik, bir iyot kokusu
barındırıyor...***

● **"Ya seninle, ya sensiz" diye şarkı var ya... Bi yanadan "Ya ne olacağıdı" gibi... Öte yandan "Olmak ya da olmamak" gibi de...**

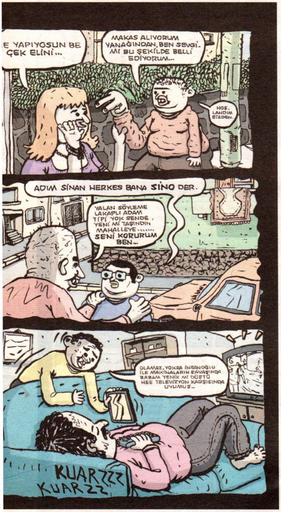
Pele'yi herkes bilir, Panenka'yı bilen bilir, Dukadam'ı
ınlık bilir... Lisedeydim, sanırım Romen, Ducadam
kunuşuyla Dukadam) adlı bir kaleci, penaltı atışlarında beş
naltının dördünü kurtardıydı... Dukadam, bir gecede efsane
du... TRT Spor'dan, bilhassa İbrahim Kırkayak'tan rica
iyorum, Dukadam'ın penaltı gösterisini versinler yayına...

**İstanbul ayrı, Beyoğlu ondan ayrı, Galata ondan da
rı...**

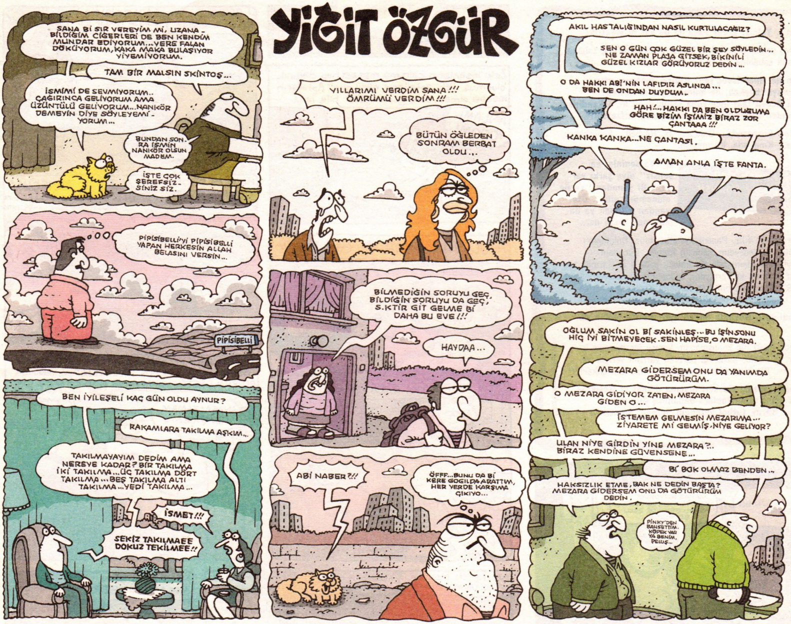
Avizeci, fiyatı hiç konuşmadan, komşu mermerciye iş
ptırıyor, iş bitince hakettiği paranın yarısını veriyor ve
yle diyor: "Biz birbirimize çakmazsak, bize kim çakar!?"

**Üç hafta sonraki Kayseri maçına dikkat et Beşiktaş...
ergen Yalçın, şampiyonlara dadanmış durumda...
osesif ve büyük futbol yeteneği Sergen, amman...**

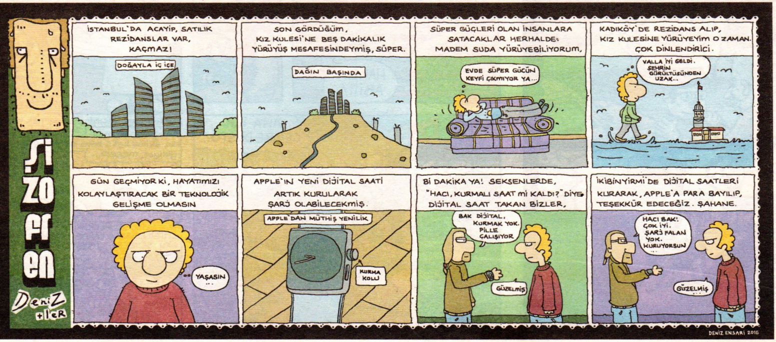
vedatozdemiro@gmail.com

yigit@comic.com

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

GENÇ BUDACI'NIN ACILARI

Zavallı Budacı'nın öyküsü hakkında bulduklarımı elimden geldiği kadarıyla bir araya getirdim ve şimdi size sunuyorum. Bana müteşekkir kalacağınızı biliyorum. Umutlarına ve saflığına şaşırmaktan, iradesizliği karşısında gözyaşı dökmekten, ellerinden kayıp giden sağlığı karşısında onun yerine endişelenmekten kendinizi alamayacaksınız. Mektupları okuduktan sonra onunla aynı duyguları paylaşanlara gelince. Onun çektiği zorluklar size güç versin. Ve akıp giden ömrünüzde bedeninize karşı günah işliyorsanız bu öykü size yol göstersin.

3 Ocak 2015

Henüz teşhis edilmiş bir hastalığım olmamasına rağmen sağlığımdan endişelenmekten kendimi alamıyorum. Ölümle ilgili baş edilmez korkularım olduğunu sanma sevgili dostum. Bir iki sene daha yaşamak için, o bir iki sene boyunca hastanelerden çıkmayan, suyu çekilmiş bir yaşlının yaşama ısrarı değil benimki. Ölümden değil, erken ölümden korkuyorum. Ardımdan kimsenin erken yaştaki gidişimi hayatın hükümsüzlüğüyle açıklamasını istemiyorum. Çünkü bana kalırsa böyle bir açıklamanın kendisi hükümsüzdür. Daha önceki denemelerim başarısız olsa da birkaç aydır insan sağlığına yararlı takviyelerle ilgili yeniden dikkat kesilmiş durumdaydım. Sen de biliyorsun ki epey karışık bir dünyadan bahsediyorum. Mesela, bir ay kadar, düzenli olarak bir sağlık programı izlenir ve sağlık tavsiyeleri şöyle bir toparlanırsa, her gün onlarca bitki kaynatman, bu bitkileri süzüp çay halinde içmen, avuç avuç kuruyemiş tüketmen, işi cilt sağlığına kadar vardıracaksan daha önce beden sağlığın için yiyip içtiklerini bu sefer orana burana sürmen gerekiyor. Aynı maddenin birden fazla bölgeye yararı varken, aynı yararın yine birden fazla maddeden elde edilmesi işleri içinden çıkılmaz bir hale sokuyor. Böylesine büyük bir yapılanmaya giren insanın, gözleri için tükettiği maydanozu günün birinde dirseklerine sürerken eşe dosta yakalanması ve böylelikle derin bir utanca sürüklenmesi işten bile değil. Beni bilirsin, söz konusu olan sağlığım da olsa bu tür zahmet gerektiren işlere pek giremem. Bu yüzden, yüzlerce bitkinin, otun, sapın peşinden koşmaktansa vitamin takviyesi alarak sağlıklı bir birey olmaya karar vermiş ve bundan iki gün önce de vitaminlerimi almaya başlamıştım. Belki psikolojik, ama kendimi daha ilk gün iyi hissediyordum. İkinci gün, vitaminlerimi içerken bu işi asla aksatmayacağıma, bu sefer istikrarlı bir vitamin kullanıcısı olacağıma yemin ediyordum. Sevgili ortağım B'nin kendi vitaminlerini aksatmadan her gün kullanması bana cesaret veriyordu. Sağlığını düşünen bir insanın istikrarlı olması gerekir, istikrarlı yürekler durmaz, istikrarlı beyinler yaşlanmaz, istikrarlı vücutlar yorulmaz, diye düşünüyordum. Fakat üçüncüyü almam gereken bu sabah vitaminimi almayı unutarak çıktım evden. Ne var bunda, diye sorabilirsin, yarın yine alırsın, diye üsteleyebilirsin sevgili dostum. Sana cevabım kesin bir dille şu olacak: BİTTİ BU İŞ! Yılların tecrübesiyle iddia ediyorum ki, ilk hatada kendiliğinden yok olan zayıf bir irade sistemim olduğundan bitti bu iş! Sağlıklı bir bedenle devam etmeyi düşündüğüm hayat bugün ellerimden kayıp gitti. Şu an vitaminsiz biri olarak söylüyorum bunları. Beynimde B, gözlerimde A, bedenimde C vitamini olsaydı, Omega 3 ile yağlanan kalbim tıkır tıkır atsaydı belki şu an başka şeyler yazıyor olurdum sana. Ne zaman bir daha yeni bir sağlık atağı geçiririm bilinmez. Ama uzun bir süre bu işlerle uğraşmayacağımı geçmiş tecrübelerimden çok iyi biliyorum.

8 Ocak 2016

Son sağlık atağımın üzerinden tam bir yıl geçmiş. Yine bir yılbaşı sonrası sağlık kararı almamı küçümsüyorsun, biliyorum. Ama bu sefer farklı olduğunu düşünüyordum dostum. Bugüne kadar tam tahıllılardan, kefirlerden, çörek otlarından, zerdeçallardan, keten tohumlarından bir menü seçmiştim kendime. Bir avuçla, yarım çay bardağıyla, bir tatlı kaşığıyla ölçmeye niyetlenmiştim hayatımı. Gün geldi İbrahim Saraçoğlu'nu kaynatıp içmek istedim. Gün geldi... (Budacı, mektubun bu bölümünde, geçen sene yazdığının tersine hazırlanması zahmet gerektiren kürleri de uygulamış gibi davranarak açıkça yalan söylüyor. Devamında alternatif tıp dünyasından isimlere yer vererek komiklik yapmaya çalışıyor. Ama komik olmaktan çok, kullanılan her isimle terbiyesizlik dozunun gittikçe arttığı ve sonuçta oldukça rencide edici bir hal alan bu bölüm kimseye rahatsızlık vermemek için mektuptan çıkarılmıştır.) ...Bunların hiçbiri bana istediğim sağlıklı hayatı verememişti. Ama bu sefer sağlığın gerçek iksirini bulduğumu düşünüyordum dostum: ALKALİ SU! Suya limon ve karbonat eklenerek hazırlanan bu içecek, insanı asidik bedenden bazik bedene transfer ederken, sağlığa "Merhaba!", kansere, tansiyona, kalp krizine "Bay bay!" dedirtecek kadar mucizeviydi. Sağlıklı geleceğimi limon ve karbonat üzerine inşa edecek ve her gün sağlığım şerefine içecektim bu mucizeyi. Ben ne bok yersem yiyeyim alkali su beni düze çıkaracaktı. Buna inanıyordum. Alkali suyumu tam bir hafta aksatmadım dostum. Bu sürede hem dinçleştim hem de sağlık adına aldığım takviye devamlılığında bir rekor kırdım. Yıkım, sekizinci gün iksirimi hazırlamak için işyerindeki dolabı açtığımda o gün için ayırdığım limonun yokluğuyla başladı. Yaklaşık iki yıldır hiçbir takviyesini aksatmadan kullanan istikrar abidesi ortağım B., yine sağlığını gözeterek (sadece) kendisine hazırladığı salatada kullanmıştı limonumu. Normalde paylaşımcı biriyimdir, ama o an çok öfkelendim. Belki de limonumun yok olmasına değil, zaten bir sağlık anıtı olarak yaşayan B'nin tek umudumu ellerimden almasına sinirlendim... *(Budacı'nın, ortağı B. için –hazır fırsat bulmuşken hissi veren ve limondan yola çıkarak tamamen konu dışına taşan- ağza alınmayacak laflar sarf ettiği bu bölüm mektuptan çıkarılmıştır.)* Niye sinirleniyorsun, ne var bunda gidip alsaydın, diyebilirsin. Haklısın ama yapamadım. Planımın sekteye uğramasıyla yaşadığım hayal kırıklığı, markete gitmek konusundaki üşengeçliğim ve zaten sağlıklı olan B'nin benim sağlığımı aşırmasına duyduğum öfke birleşerek, zaten en ufak bir müdahalede yıkılan iradem o gün için bir daha tamir olmamak üzere parçalayıp attı. Akşam yattığımda aldığım "ne olursa olsun yarın devam" kararı ise, ertesi sabah markete uğramayı unutmam ve böylelikle alkali su tüketimimi öğlen saatlerine, öğlen saatlerinde de yoğunluk yüzünden akşam saatlerine devretmemle, karanlığa terk edilmiş bir son çırpınış halinde ellerimde can verdi. Bir kere daha sağlıklı olmakla ilgili herhangi bir girişimde bulunur muyum bilmiyorum, ama bundan böyle sağlık peşinde can veren bir mektup daha yazmak istemiyorum

1 Ocak 2017

Bu götler benim ölümüme sebep olacak sevgili dostum. Bir görsen, nasıl da gizliden yürütüyorlar hayatlarını. Oysa beraber içiyoruz, alkol sonrası beraber yürüyoruz kokoreç ve mideyeye. Sonra aynı saatlerde uyuyoruz. Ben, bir sonraki sağlıksız günü beklerken, onlar uyandıktan bir süre sonra yüzmeye, koşmaya gidiyorlar. Özellikle ortağım B.'nin, ne olacak bizim bu halimiz, diye yakınırken bir yandan havuzlarda kanat kaslarını geliştire geliştire uçacak kıvama gelmesi sinirlerimi bozuyor. Ne olacak bizim bu halimiz, öyle mi? Sinsiler sizi!

Devamı haftaya...

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

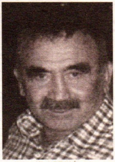
info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

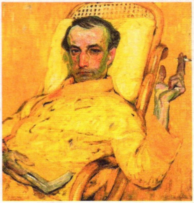
"Beyani'yim hayal edip düşündüm./ Cesedim sırtımda dönüp taşındım/ Altın idim zaman çarptı aşındım"
Beyani (Malatya/Darende'li aşık Beyani 1938-2005)

ARKA PENCERE

Dışarıda bahar. (perdelerde güneş)
Kedi baharı, daha doğrusu.
Bizimkine daha var. Epey var. Onlarınki başlamış bile. Çığlık kıyamet. Bar bar bağırışmalar arka tarafta.(gulgule/hengâme) Car car car. Avaz avaz. Kaçmalar, kovalamalar, araba altlarında geçiyor epey bir bölümleri hadiselerin.
Koca yıl birbirlerine karşı en ufak bir ilgi/alâka/ temayül kırıntısı olsun. Göstermez etmezken. Birdenbire. Şöyle kafasını çevirip bir bakanını dahi görmedim. Geçen bi başka kediye. Öyle lâkayd. Öyle soğuk. Yıl boyu. "Şu güzelliğe bak" havasında. Bir baksın. Yok. Bir şiddetli alan hakimiyeti didişmesi; "o buraya gelmesin, burası benim", "ne yiyor, yemesin, ağzından alayım, ben yiyim" Tırmık, diş, pençe. Hepsi o. Bütün münasebet. Hırlamalar. Pençeler doğrudan göze.

(Aşık BEYANİ)

Peki, o çıldırtıcı güzellikler? Onlar ne? Onlar boşa mı gidiyor? O koca yıl boyu. O alımlı yürüyüşler, bakışlar, o renkler. O kahverengi lekeler, benekler, kavisli simsiyah kuyruklar. O başka hiçbiryerde rastlamadığım sıra sıra açıklı koyulu kehlibar sarısından bile hoş o tatlı sarı. Bal rengini de andıran o tuhaf renk. Onlar kime? Bizi delirtmek için mi sadece? (dur bakalım, bir kedili kadın'a dönüşecekler mi? --kırk tanesini falan birden eve-- Ne kadar dayanabilecekler?)
Hoş, bu şehvet/ihtiras/macera dolu günlerinde dahi, yine güzelliğe göre yürümüyor o malum işleri onların.
O işler bambaşka; hiç anlamadığımız şekillerde seyrediyor; kokular mokular, başka başka bilmediğimiz unsurlar giriyor devreye. Bize göre güzel olanını kovalamıyorlar. (bak şu dumanrengi olan çok hoş, tam arkanda)
Böyle bir tuhaflık olur mu? Bir tür'ün güzelliği, sadece bambaşka bir türe etki etsin?
İnsan güzelliği insanları değil, onlardan çok çok; çok daha fazla, mesela papağanları çıldırtsın?
Reva mı bu?

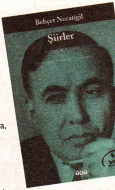

(Charles Baudelaire)

"VAR ÖYLE"

Çok fazla duyuyorum. Şu aralar. Orda burda. Sık sık. Geçerken, metronun o soğuk koridorlarında. Yürüyen merdivenin bir üst basamağından ters dönmüş, bir alttakinde, kafasını yukarı doğru kaldırmış o arkadaşına anlatırken. Survivor'da. "Hah şimdi diyecek, işte" diyorum, ağzımda lokma, nefesimi tutup. Diyor; demez mi. Biraz sesini yükselterek; "Yok, öyle bir dünya!"
Yutuyorum lokmayı.
Nerden çıktı? Niye bu kadar yoğunlaştı? Neredeydi?
Daha önce? Onun yerine ne derdik? Ben bulamadım.
Epey düşündüm. Madem bu derece mühim bir ihtiyaca cevap veriyor. Niye benzeri yoktu? Eskiden? Yeni bir "durum"u tarif ediyor. Demek ki. Yeni yeni belirginleşen bi durumu. "Öyle bir dünya" dediği şey. O "şey" Önceden vardı herhalde. Niye öyle bastıra bastıra söylesin, herkesin bildiği, aşikar bi şeyi, yoksa. Demek yeni bişey. Yeni kayboldu o "dünya" Bilmeyenler, duruma uyanamıyanlar var aramızda.(ben, mesela, işte al)
"Artık öyle bir dünya yok" Kalmadı, taze bitti.
"Hem konseyde ağlıyıcan, hem de..." Bir tür, çocuksuluk, şımarıklık, naiflik halleri içinde, fazlasıyla tahammül/tolerans talep edenlere. Onlara. O çeşit insanlara söylüyorlar. Gitgide katılaşan, sertleşen, buz kesen ilişkiler. Yeni dünya'nın çoktan bitmiş gitmiş, tükenmiş tahammülünün ölüm ilanı. "Gençliğine ver", "kızlar yapar öyle", "istismar ediyor kerata, ama..." falan filan deyip geçiştirdiğimiz, içimize attığımız, kırıcı olmaktan, yüzüne vurmaktan falan kaçındığımız durumlar. O aynı durumlar için. O sınırları epey belirsiz, esnek, bulutsu dünya. O dünyanın kayboluşu.
Bir deyim bu kadar mı sevilir? Nasıl bekleniyormuş meğer. Aynı deyimden iki tane şarkı var:
"Yok Öyle Bir Dünya" Mustafa Sandal.
"Öyle Bir Dünya Yok" Murat Kurşun
Allahala. Daha önce hiç bir deyimin başına gelmemiş işler. Töbe töbe. Bir koyundan iki post çıkartmışlar. Bu da olmuş. Deyimin işaret ettiği şey sandığımızdan mühim. Herhalde.
Ben? Bana fazla sert geliyor öyle işler. Bana göre değil. Ben, "Öyle bir dünya" olsun istiyorum.
"Hem bilmemne yapsın, hem de işi düşünce, zorda kalınca, utanmadan sıkılmadan arasın." Arasın. Affedelim. "amaan olur öyle şeyler" diyelim, "ben de yaptım zamanında..." Öyle diyelim.

BİR HABER

İkiyüzellibin dolar'mış. Uzay yolculuğunun fiyatı. Öyle yazıyor ekranda. Yüz kilometre yukarı çıkıp 6 dakka da orda kalıp döneceklermiş sonra.
Şehirlerden biraz uzağa, ışık kirliliği olmayan biyere git, gece, uzan çimenlere sırtüstü. Zaten görürsün. Hem çıplak gözle. Arada cam, başlık maşlık yok. Sonsuzluğu yüz kilometre daha yakından görmek? (bi de sandalye üzerine çık o gemide, ordan bak)

ÜÇ ALINTI

Büyük Fransız şairi Baudelaire, "Paris Sıkıntısı" adlı eserinde, (o da Pascal'dan aktararak) şöyle demişti;
"Neredeyse bütün mutsuzluklarımızın sebebi, odamızda sessizce oturup kalmayı beceremeyişimizden"

"Evler her gün yollar bizi dışarı"
Bu da bir başka büyük şair Behçet Necatigil'den.
İşimiz zor. Evler'le/kendimizle.
Kalsak mı/çıksak mı?

Yine burada, daha önce de alıntıladığım şiirinde Orhan Veli;
"Şimdi evime girsem bile/ Biraz sonra çıkabilirim"

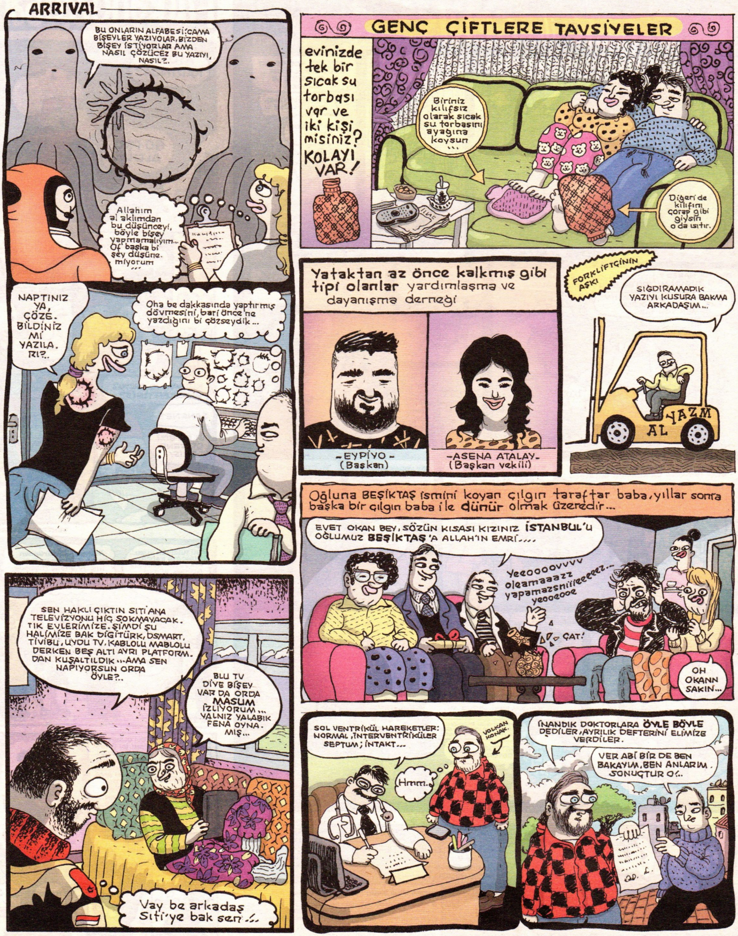
Öyle yapıcaz. Başka çaremiz yok.

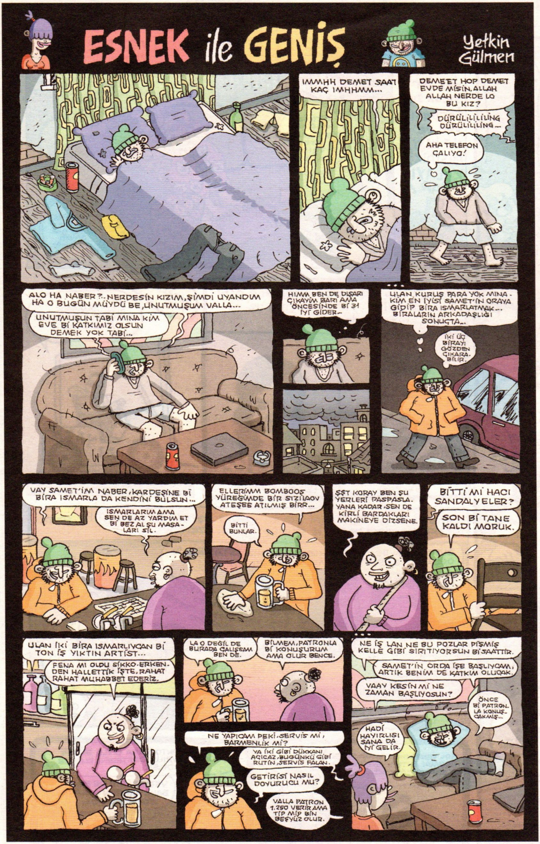
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN **Numaralarımız: Garanti Bankası**
TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Haftalık Mizah Dergisi | 23 Şubat 2017 | Sayı: 495

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

Sezer KORAL

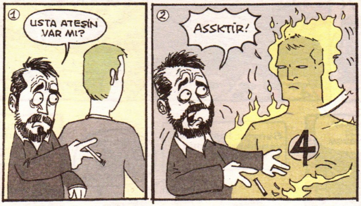
DÜNYANIN EN KISA ve HÜZÜNLÜ ÇİZGİ ROMANI. — özge şat

Emirhan SERVEREN

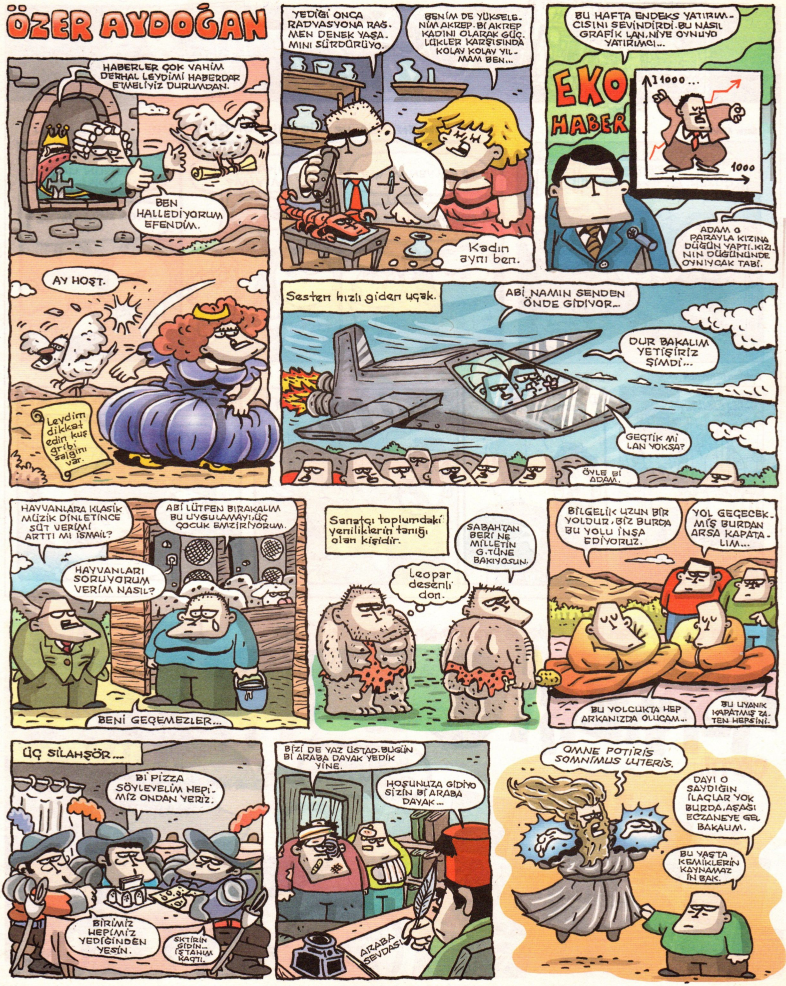

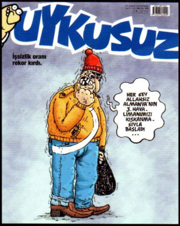
Emrecan AKYOLCU

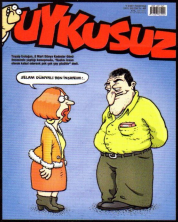
İsimsiz

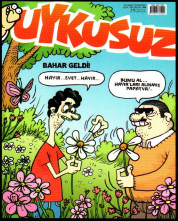

ÖZER AYDOĞAN
HABERLER ÇOK VAHİM DERHAL LEYDİMİ HABERDAR ETMELİYİZ DURUMDAN.
BEN HALLEDİYORUM EFENDİM.
YEDİĞİ ONCA RADYASYONA RAĞMEN DENEK YAŞAMINI SÜRDÜRÜYO.
BENİM DE YÜKSELENİM AKREP. Bİ AKREP KADINI OLARAK GÜÇLÜKLER KARŞISINDA KOLAY KOLAY YILMAM BEN...
Kadın aynı ben.
BU HAFTA ENDEKS YATIRIMCISINI SEVİNDİRDİ. BU NASIL GRAFİK LAN, NİYE OYNUYO YATIRIMCI...
EKO HABER
1000...
1000
ADAM O PARAYLA KIZINA DÜĞÜN YAPTI. KIZININ DÜĞÜNÜNDE OYNIYCAK TABİ.
AY HOŞT.
Leydim dikkat edin kuş gribi salgını var.
Sesten hızlı giden uçak.
ABİ NAMIN SENDEN ÖNDE GİDİYOR...
DUR BAKALIM YETİŞİRİZ ŞİMDİ...
GEÇTİK Mİ LAN YOKSA?
ÖYLE Bİ ADAM.
HAYVANLARA KLASİK MÜZİK DİNLETİNCE SÜT VERİMİ ARTTI MI İSMAİL?
ABİ LÜTFEN BIRAKALIM BU UYGULAMAYI, ÜÇ ÇOCUK EMZİRİYORUM.
HAYVANLARI SORUYORUM VERİM NASIL?
BENİ GEÇEMEZLER...
Sanatçı toplumdaki yeniliklerin tanığı olan kişidir.
SABAHTAN BERİ NE MİLLETİN G.TÜNE BAKIYOSUN.
Leopar desenli don.
BİLGELİK UZUN BİR YOLDUR, BİZ BURDA BU YOLU İNŞA EDİYORUZ.
YOL GEÇECEKMİŞ BURDAN ARSA KAPATALIM...
BU YOLCUKTA HEP ARKANIZDA OLUCAM...
BU UYANIK KAPATMIŞ ZATEN HEPSİNİ.
ÜÇ SİLAHŞÖR....
Bİ PİZZA SÖYLEYELİM HEPİMİZ ONDAN YERİZ.
BİRİMİZ HEPİMİZ YEDİĞİNDEN YESİN.
SKTİRİN GİDİN... İŞTAHIM KAÇTI.
BİZİ DE YAZ ÜSTAD. BUGÜN Bİ ARABA DAYAK YEDİK YİNE.
HOŞUNUZA GİDİYO SİZİN Bİ ARABA DAYAK...
ARABA SEVDASI
OMNE POTIRIS SOMNIMUS LUTERIS.
DAYI O SAYDIĞIN İLAÇLAR YOK BURDA, AŞAĞI ECZANEYE GEL BAKALIM.
BU YAŞTA KEMİKLERİN KAYNAMAZ İN BAK.

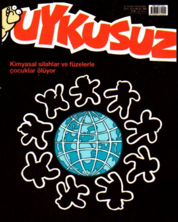

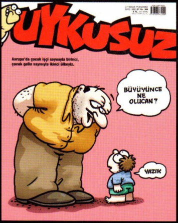

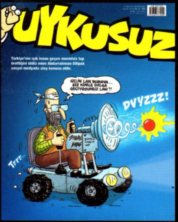

HAFTALIK MİZAH DERGİSİ

UYKUSUZ

ISSN 1307-7619